

சங்க இலக்கியத்தில் மருதநீல மகளிர்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
ம. விஜயலக்ஷ்மி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

நெறியாளர்
முனைவர் (திருமதி) கு. மங்கையர்க்கரசி,
எம்.ஏ., பி.எட்., எம். ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 008

தமிழ்த்துறை
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 008.

ஏப்ரல் - 2013

முனைவர் (திருமதி) கு. மங்கையர்க்கரசி,
எம்.ஏ., பி. எட்., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை.
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 008.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் மருதநில மகளிர்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச் செல்வி ம. விஜயலக்ஷ்மி, 2010-2013-ஆம் கல்வியாண்டில் ஆய்வு நிகழ்த்தி வழங்கியதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு ஆய்வுப்பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ அனுப்பப் பெறவில்லை எனவும் இந்த ஆய்வு அவர்தம் சொந்த முயற்சியால் உருவானது எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : சென்னை - 600 008.

நாள் : 30/4/2013

கு. மங்கையர்க்கரசி
30/4/13
(கு. மங்கையர்க்கரசி)

நெறியாளர்

முனைவர் (திருமதி) கு. மங்கையர்க்கரசி
எம்.ஏ., பிஎட்., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியை - தமிழ்த்துறை
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 008

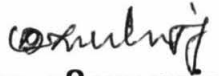
ம. விஜயலக்ஷ்மி, எம்.ஏ., எம். ஃபில்.,
முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 008.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் மருதநில மகளிர்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறையில் முனைவர் கு. மங்கையர்க்கரசி அவர்களின் மேற்பார்வையின்கீழ் செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இத்தலைப்பில் வேறு எவரும் ஆய்வு நிகழ்த்தவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை - 600 008.

நாள்: 30.04.2013.

(ம. விஜயலக்ஷ்மி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் மருதநில மகளிர்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்ய அனுமதி அளித்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு நன்றி.

எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராகச் சேர்ந்து பயில இசைவளித்து, இவ்வாய்வு முழுமை பெறுவதற்கு, எல்லா நிலைகளிலும் இன்முகத்தோடு நல்லுதவிகளை நல்கிய ஆய்வு நெறியாளரும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியருமான முனைவர் கு. மங்கையர்க்கரசி அவர்களுக்கு எனது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு நிகழ்த்த பல்லாற்றானும் உதவி புரிந்த எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரியின் (தன்னாட்சி) முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் எம். நித்தியகல்யாணி அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வினை மேற்கொண்ட நாள்முதல் தேவையான நூல்களை வழங்கி தமது மேலான கருத்துக்களைக் கூறி ஆய்வேட்டினைச் செம்மைப்படுத்திய முனைவர் ப. கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மறைமலையடிகள், கன்னிமாரா, ரோஜா முத்தையா, தேவநேயப்பாவாணர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

நான் கல்வியில் சிறந்து விளங்க எந்நேரமும் அயராது பாடுபடும் எனது பெற்றோர்களுக்கும் என் உடன்பிறந்தவர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
இறை. அகப்.	-	இறையனார் அகப்பொருள்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
உவ.	-	உவமையியல்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி .	-	கலித்தொகை
கள.	-	களவியல்
கற்.	-	கற்பியல்
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறு.	-	குறுந்தொகை
செய்.	-	செய்யுளியல்
சிறு.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
தொன். விள.	-	தொன்னூல் விளக்கம்
திரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
நச்சி.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நம்பி. அகப்.	-	நம்பி அகப்பொருள்
நற்.	-	நற்றிணை
நூ.	-	நூற்பா
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிப்பாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மது.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	-	மலைப்படு கடாம்
மு. வீ.	-	முத்துவீரியம்
மெய்.	-	மெய்யியல்
மொ.பெ.	-	மொழிபெயர்ப்பாளர்
மேற்படி.	-	மேற்கூறப்பட்ட நூல்

சங்க இலக்கியத்தில் மருதநில மகளிர்

யொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-6
ஒன்று	மருதம் தோற்றுவித்த நாகரிகம்	7-51
இரண்டு	இல்லறத்தில் மருதநில மகளிர்	52-84
மூன்று	மருதநிலச் சமுதாயத்தில் மகளிர்	85-133
நான்கு	மருதநில மகளிரின் கலை, விளையாட்டு, ஆடை, அணிகலன் மற்றும் ஒப்பனை	134-173
ஐந்து	ஊடலின் வழி புலவன் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறம்	174-210
ஆறு	மருதம் சித்தரிக்கும் பெண்	211-244
	முடிவுரை	245-249
	துணைநூற் பட்டியல்	250-261

முன்னுரை

முன்னுரை

ஓர் இனத்தின் தொன்மையையும், பெருமையையும், அவ்வினத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பினையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அம்மக்கள் வாழ்ந்த இடம், பயன்படுத்திய மொழி, அவர்களின் கலை மற்றும் கலாச்சாரப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்றவை வழியாகவே அறிந்துகொள்ள முடியும். இவ்வகையில் ஏறத்தாழ மூவாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கைமுறையைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பது புலனாகும். மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்தரும் முறையில் படைக்கப்பட்ட பலவகைக் கலைகளுள் இலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்கது. மனித வாழ்வின் சிறப்பியல்பாக உள்ள மொழியைக் கொண்டு இலக்கியம் விளைகிறது. உயர்ந்த கற்பனை, விழுமிய உணர்ச்சி, அழகிய வடிவமைப்பு ஆகியன கொண்டு அமைந்து படிப்பவரைப் பரவசப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் தமிழில் ஏராளம். தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களில் மிகவும் பழமையானவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவ்விலக்கியங்கள் பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்குவது காதலும் வீரமுமாகும். பல்வேறு சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட சங்க இலக்கியங்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நிலைபெற்ற வாழ்வினைப் பெற்றுத் தனித் தன்மையோடு விளங்கி வருகின்றன. இவ்வகை இலக்கியத்துள் மருதநில மகளிரிரைக் குறித்து இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்படுகிறது.

ஆய்வுத்தலைப்பு

இவ்வாய்வு ஐந்திணையில் மருதத்திணையை மட்டும் - அதிலும் குறிப்பாக அத்திணையின் வழியே அறியலாகும் பெண்களின் வாழ்நிலையை - சூழ்நிலையை - அவர்களின் மனவோட்டங்களை ஆராய முனைகிறது. பொதுநிலையில், மருதத்திணை பற்றிய ஆய்வுகள் வேறுசில இருந்தாலும் பெண்களை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தி ஆராய்வது, இதுவே முதலாவதாகும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் மருதநில மகளிர் எனும் பொருண்மையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் மகளிர் - அரசியர், தாய், செவிலி, தலைவி, தோழி, பரத்தை, விறலி எனப் பல்வேறு நிலைகளில் காணப்படுகின்றனர். அவ்வகையில் மருதநிலத்தில் வாழ்ந்த பல்வேறு வகையான பெண்களின் வாழ்வு, வளம், அவர்தம் பணிகள், சமுதாயத்தில் அவர்கள் பெற்றிருந்த இடம் போன்றவற்றைச் சங்க பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதில் மருதநிலத்தில் வாழ்ந்த பெண்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை ஆராய்ந்து சமுதாயத்தில் அம்மகளிர் கொண்ட வாழ்க்கைப் பாங்கினை வெளிப்படுத்துவது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். மேலும் மருதத்திணைப் பாடல்களைப் புனைந்த புலவர்கள் அத்திணை சார்ந்த பெண்களை அவர்களின் குண நலன்களின் வழியே எவ்வாறு கட்டமைக்கின்றனர் என்பதை எடுத்துரைப்பதும் இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் மருதநிலப் பாடல்கள் இவ்வாய்வுக்குரிய எல்லையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு முழுதும் பகுப்பாய்வு முறையும் விளக்கத் திறனாய்வு முறையும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு மூலங்கள்

ஆய்வுக்குத் தேவையான மூலங்கள் இரண்டு வகைகளாகத் திரட்டப்பட்டுள்ளன.

அவை,

1. முதன்மை நூல்கள்
2. துணைமை நூல்கள்

என்பனவாகும்.

முதன்மை நூல்கள்

பாட்டும் தொகையும் என்று சுட்டப்படுகிற சங்க இலக்கியங்களான பதினெட்டு நூல்கள் முதன்மை நூல்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை நூல்கள்

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், வாழ்வியற் களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், ஆய்வுக்கோவைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் போன்றவை இவ்வாய்விற்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. மேலும் தொல்காப்பியம், நம்பியகப்பொருள், இறையனார் அகப்பொருள், திவாகரம் போன்ற இலக்கண நூல்களும் துணைமை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வின் பயன்

சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த ஆய்வுகள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துவரினும் இவ்வாய்வு ஐந்திணைப் பெண்களில், மருதநில மகளிரின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை முழுமையாகக் கண்டறிதல் ஆய்வின் பயனாகும்.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

1. மருதம் தோற்றுவித்த நாகரிகம்
2. இல்லறத்தில் மருதநில மகளிர்
3. மருதநிலச் சமுதாயத்தில் மகளிர்
4. மருதநில மகளிரின் கலை, விளையாட்டு, ஆடை அணிகலன், ஒப்பனை
5. ஊடலின் வழி புலவன் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறம்
6. மருதம் சித்தரிக்கும் பெண்

என்பனவாகும்.

இயல் ஒன்று

மருதம் தோற்றுவித்த நாகரிகம்

செவ்விலக்கியமாம் சங்க இலக்கியம், திணைப் பாகுபாடு, நாகரிகம் பெற்ற மருதம், இலக்கியத்தில் மருதம் பெறும் சிறப்புகள், இலக்கண நூல்களில் இடம் பெறும் மருதம், மருதத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை, புலவர்களின் எண்ணிக்கை, கூற்றுக்களின் எண்ணிக்கை, புலவர்களும் அவர்களாற் பாடப்பட்டோரும், முன் ஆய்வுகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவை ஆய்ந்தறியப்பட்டு முடிவுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் இரண்டு

இல்லறத்தில் மருதநில மகளிர்

இல்லற விளக்கம், இல்லற ஒழுக்கம், நற்பள்ளிச்சாலை, இல்லறமும் இல்லாளும், காதல், களவு, கற்பு, தலைவியின் மாண்புகள், விருந்தோம்பல், ஈகைநலம், சுற்றம் ஒம்புதல், மக்கட்பேறு, நிர்வாகத்திறன், இல்லாளின் சிறப்பியல்புகள், தோழியின் மாண்புகள், வரைவு கடாதல், செவிலி, விறலி முதலிய செய்திகள் குறித்து இவ்வியலில் ஆய்ந்து முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் மூன்று

மருத நிலச் சமுதாயத்தில் மகளிர்

சமுதாயம்-விளக்கம், மருதநிலச் சமுதாய அமைப்பு, மருதநிலம், மகளிர் நிலை, பரத்தையர், வாணிபத்திறன், மணமரபு, புள் நிமித்தம், காலமும் பொழுதும், புதுமணல் பரப்பி விளக்கேற்றுதல், நெல்லும் மலரும், மங்கல நீராட்டல், மங்கலவணி, தீவலம் வருதல், வாழ்த்து அளித்தல், தொன்றியல் மன்றல் முறைகள், திருமணத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு, விரிச்சி கேட்டல், முன்னோர் பெயரிடுதல், மறுபிறப்பு நம்பிக்கை, களவு நம்பிக்கை, அணங்கு நம்பிக்கை, கடவுள் வழிபாடு, இந்திரன், திருமகள், சிவன், முருகன், கொற்றவை, தைநீராட்டு போன்ற செய்திகளை ஆராய்ந்து முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் நான்கு

மருதநில மகளிரின் கலை, விளையாட்டு, ஆடை அணிகலன், ஒப்பனை

பண்பாடு, நாகரிகம், பெண்டிரின் கலைகள், விளையாட்டு— அலவனாட்டம், ஊசலாட்டம், ஓரையாடுதல், கழங்காடுதல், குரவைக்கூத்து, குறும்பூழ்ப்போர், சிற்றில், துணங்கை, குருகோப்பல், நீர் விளையாட்டு அல்லது புனலாடுதல், பாவை விளையாட்டு, மலர் கொய்தல், வள்ளை, ஆடை - தழையாடை, ஆடை வகைகள்— கலிங்கம், காழகம், துகில், பட்டு, அணிகலன்கள், தொல்பழங்கால அணிகலன், இயற்கையணிகள், செயற்கை அணிகலன்கள் — தலையணி, நுதலணி, காதணி, கழுத்தணி, தோளணி, மார்பணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி, ஒப்பனைக் கலைத்திறன், உடல் ஒப்பனை, நீராடல் பொருட்கள், ஈரம் உலர்த்துதல், கூந்தல் ஒப்பனை, முக ஒப்பனை ஆகியன குறித்த செய்திகளை இவ்வியலில் ஆய்ந்து முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஐந்து

ஊடலின் வழி புலவன் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறம்

மருதம் ஒழுக்கம், இல்வாழ்க்கை, புலவி, ஊடல், உணர்வு, ஊடலுக்கான காரணங்கள், மருதநில மகளிரின் ஊடல் காரணங்கள், தலைவனின் பரத்தைமையைச் சுட்டுதல், ஊடல் கொண்ட மகளிர் தலைவனை விளிக்கும் திறன், விலங்கினங்களின் செயல்கள், சமுதாய நிகழ்ச்சிகள், கூடா நட்பை எடுத்தியம்பும் திறன், போர்நெறியைக் கொண்டு நீதி உணர்த்தும் திறன், ஊடல் கூடலில் முடிதல் முதலிய செய்திகளை ஆய்ந்து முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஆறு

மருதம் சித்தரிக்கும் பெண்

மருதநிலப் பெண்ணின் காதல் உள்ளம், குழந்தை உள்ளம், அச்சம், நாணம், பொறை, மென்மை எனும் நற்பண்பு அமையப்பெற்றவள், அன்பு, பாசம், நேசம், ஈரம், கொடை போன்ற உயரிய குணங்களைக் கொண்டு இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றுவவள், தவறுகளை மறக்குமளவு பெருந்தன்மை மிக்கவள், கண்டிக்கும் உரிமையும், கடிந்துரைக்கும் திறமும் பெற்றவள், தலைவனின் நன்றியின்மையைக் கருதுபவள்,

பண்பட்டதொரு மனப்பக்குவம், பணிவுடைமை, நட்புணர்வு, எந்நிலையையும் சமாளிக்கும் பேச்சுத்திறன், தோல்வியில் கலங்காது நிற்கும் மனநிலை, பொறுப்புணர்ச்சி, தன்னம்பிக்கை, குறிப்பாகச் சொல்லும் ஆற்றல் போன்றவை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்னிலை ஆய்வு

மருதநிலப் பெண்கள் வாழ்வை மற்ற நிலப் பெண்கள் வாழ்வோடு ஒப்புநோக்கியும், பிற்கால இலக்கியம் மற்றும் பிறமொழி இலக்கியப் பெண்களின் வாழ்வியலோடு ஒப்பிட்டும் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். மருதநிலப் பெண்களின் வாழ்வியலை இனவரைவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் மருத நிலம் பெற்றுள்ள தனிப் பண்பாட்டுப் போக்கைச் சிறப்பு நிலையில் ஆராயலாம்.

முடிவுரை

ஒவ்வோர் இயலின் பின்னும் அந்தந்த இயலில் கண்ட உண்மைகள் தொகுப்புரைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. முடிவுரைப் பகுதியில் ஆறு இயல்களின் வழியாகப் பெறப்பட்ட உண்மைகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. நிறைவாக துணைநூற்பட்டியலில் இவ்வாய்வுக்குப் பயன்படுத்தப் பெற்ற முதன்மை நூல்களும் துணைமை நூல்களும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டு தரப்பட்டுள்ளன.

)))((

இயல் ஒன்று

மருதம் தோற்றுவித்த
நாகரிகம்

இயல் ஒன்று

மருதம் தோற்றுவித்த நாகரிகம்

முன்னுரை

உலகில் வாழும் பழம்பெருமை வாய்ந்த மக்கள் இனங்களுள் தமிழினம், பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்பே செழிப்புமிக்க நாகரிகத்தைப் படைத்துப் புகழ்கொண்டது. அவ்வினத்தின் தொன்மை சான்ற நாகரிகத்தை இன்று உலகிற்குணர்த்தி நிற்கும் சான்றுகளாகச் சங்கப் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

செவ்விலக்கியமாம் சங்க இலக்கியம்

“சங்க இலக்கியங்கள் தாம் தோன்றிய காலத்தின் பல்வேறு பண்புகளையும் மிகவும் நுட்பமாகவும் உண்மைத் தன்மையோடும் வெளிப்படுத்துகின்றன. புலவர் பெருமக்கள் அற்றைச் சமூகத்தின் பண்புகளை உயர்வு நவீனசியின்றி, அளவுக்குட்பட்ட எளிய கற்பனையுடன் விளக்கும் நெறியினை மேற்கொண்டனர். இதன் விளைவாக அவர்தம் செய்யுட்கள் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கொள்ளத்தக்க பெருமை பெறுகின்றன. இச்செய்யுட்களின் இப்பண்பு பிற நாட்டறிஞரையும் ஈர்த்துள்ளது. பெரும்பான்மையான வடமொழி நூல்களில் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ள அன்றாட வாழ்க்கை பற்றிய விவரங்களைத் தொகை நூல்கள் மிகுதியாகக் கொண்டுள்ளனவென்றும், தம்முட் பெரிதும் வேறுபட்ட பல்வேறு மக்கட் பிரிவினரின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை மிகவும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனவென்றும், ஆரியர் தென்னகத்திற்கு வருவதற்கு முற்பட்ட தமிழகத்தின் சமூக நிலைகளை அவை பேரளவிற்குக் காட்டுகின்றனவென்றும் அமெரிக்கப் பேராசிரியரொருவர் பாராட்டி உள்ளார்”¹ என அ. தட்சிணாமூர்த்தி கூறியுள்ளார்.

“Of the social and economic conditions of the age, the cultural ideas and ideals accepted and cherished by the people, of the institutions and activities which embodied and sustained them, the literature of the sangam gives an unusually complete and true picture”² என்று கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியாரும் சங்க இலக்கியங்களின் நம்பகத்தன்மையினைப் பாராட்டியுள்ளார்.

நிலவியற்கைப் பாகுபாடு

நிலவியற்கைக்கும் மக்களின் பண்பாட்டுக்குமுள்ள நெருங்கிய உறவுப் பற்றிப் பல அறிஞர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் தமிழக நிலைக்கு மிகவும் ஏற்புடையனவாகும். சங்க இலக்கியங்கள் அவை தோன்றிய காலத்தின் சமூக அமைப்பும் வாழ்க்கையும் பெரிதும் நிலவியற்கையை ஒட்டி உருவாக்கப்பட்டன என உணர்த்துகின்றன. சங்க காலத் தமிழ்மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த இன்ப வாழ்வு நடத்திய பெருமக்கள். இவ்வுண்மை அவர்தம் இலக்கியங்களாலும், வாழ்க்கை முறைகளாலும் இனிது புலனாகும்.

ஒரு நாட்டின் இயற்கைச் சூழலுக்கும், அதன் இலக்கியத்துக்கும் நெருக்கமான உறவுண்டு. தமிழிலக்கியத்தில் மிக அடிப்படையானதொரு கூறாக அமைந்துள்ள ஐந்திணைப் பாகுபாடு வடஇந்திய இலக்கியத்தில் காணப்படாமைக்கும் நிலவியற்கையே காரணமென்கிறார் தனிநாயகம் அடிகளார்.

“The absence of the marked variety in the physical aspect of the North possibly explains the absence of the fire fold division of landscape in Sanskrit Poetry, a division which is basic of Tamil Poetry and which furnishes an apodictic illustration of its independent Origin and growth.”³

“தமிழகத்தின் மலைகளும், ஆறுகளும், காடுகளும் தமிழ் நிலத்தைப் பல துண்டுப்பகுதிகளாகப் பிரித்தன. இதனால், தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் பல அரசுகள் தோன்ற இடமேற்பட்டது. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளும், தொண்டைநாடும் இங்ஙனம்

உருவாயினவே. தமிழகம் ஒரு மன்னனுடைய ஆளுகைக்கு உட்படாமைக்கு இதன் நில அமைப்பே காரணமாயிற்று.”⁴

“தமிழிற் காணப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகட்கும் தமிழக நிலவியற்கைக்கும் உள்ள உறவு மிகவும் உண்மையானதும் நெருக்கமானதுமாகும். தமிழகத்தின் நில அமைப்பில் மலையும், கடலும், காடும், வளநிலப்பகுதியும், வறண்ட பகுதியும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டமையே ஐந்திணை அமைப்பிற்கு அடிப்படையாகும்.”⁵

ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களும் தமக்கே சிறப்பாகவுரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தம்பாற் கொண்டு விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. சங்க இலக்கிய வாயிலில், அக்கால மக்கள் தங்கள் வாழ்வியற் ஒழுக்கங்களை இரு கூறுபடுத்தினர். ஒன்று அகவாழ்வு; மற்றொன்று புறவாழ்வு; அகம் சார்ந்த வாழ்வினை அகப்பொருள் என்றும் புறம் சார்ந்த வாழ்வினைப் புறப்பொருள் என்றும் புகல்வர் பொய்யா நாவுடைப் புலவர் பெருமக்கள்.

வித்துவான் தி.மு. கண்ணப்பன், “மனைத்தக்க மாண்புடைய நல்லாளொடு வாழும் மனை வாழ்க்கை அகப்பொருள் எனப்படும். தொழில், வாணிகம், நாடு காவல், ஆட்சி செலுத்துதல் முதலியனவெல்லாம் புறப்பொருள் எனப்படும். அகமாகிய மனைவாழ்வு மாண்புடன் இலங்கினாலன்றி மக்கள் இனத்தின் புறவாழ்வு பொலிவுபெறாது என்பது தமிழர் கண்ட முடிபு. எனவேதான் இல்லின்கண் வாழும் வாழ்க்கையினை ‘இல்லறம்’ என இன்றமிழ்ச் சொல்லால் இனிது உரைப்பாயினர் புலவர்”⁶ என்கிறார். இல்லறம் இனிது நிகழுமாயின் உலகியல் வாழ்வு அன்பும் பண்பும் பொருந்திப் பொருளும் இன்பமும் பயந்து, வானுறையும் தெய்வ வாழ்வு பெறுதற்குப் பெருவழியாம்.

இத்தகைய சீரிய இல்லற வாழ்வினைக் கொண்டு விளங்கிய வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைப்பட்ட தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தை, இயற்கை நில அமைப்புக் காரணமாக ஐந்து

வகையாகப் பிரித்தனர் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர். அவற்றுள் மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும், முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்த வெம்மை மிக்க நிலம் பாலை என்றும் பெயர் பெற்றன.

இவ்வகைச் செம்மாந்த வாழ்வு வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் பொருள் என்று குறிப்பிடுவது போலவே வாழ்க்கைக்கூறு ஒவ்வொன்றையும் திணை எனும் பெயரால் பழந்தமிழர் குறிப்பிட்டனர். திணை என்பது ஒழுக்கம். இங்கு தொன்றுதொட்டு ஒழுகிவந்த தன்மையை ஒழுக்கம் என்பர். மேலும், திணை என்பது நிலத்தால் பெயர் பெற்றது என்பர் இளம்பூரணர். திணை என்பது ஒழுக்கம் பற்றியது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். பேராசிரியர் நிலத்திற்கு பூவால் பெயர் பெற்றது என்பர்.

அன்பின் ஐந்திணை

சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் திணை என்பதற்கு, “ஒழுக்கம், நிலம், உயர்குடி, இனம், திண்ணை, இல்லம்”⁷ என்று விளக்கம் அளிக்கின்றது. காதல் மற்றும் வீரத்தைப் போற்றும் அகம் புறம் என்ற இரு திணைகளுள் அகத்திணையை, “Personal or Subjective poetry or the poetry of self-delineation and self expression”⁸ என அட்சன் என்பவர் போற்றுவர்.

அகவாழ்க்கை குறிக்கோள் வாழ்க்கையாகும். இவ்வகத்திணை ஏழு என்பர். இதனைத் தொல்காப்பியரின்,

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப” (தொல். பொருள். அகத். நூ. 1)

எனும் நூற்பா உறுதிப்படுத்தும். இவ்வாறு அகத்திணை ஏழாகக் கூறினமைக்குக் காரணம், உரிப்பொருளாம் ஒழுக்கத்திற்கே அன்றி நிலத்திற்கு அன்று.

டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம், “திணை ஏழாயினமைக்குக் காரணம் முக்காலத் தன்மையும் அன்று; நானிலப்பாங்கும் அன்று; ஏழுவகைக் காதல் ஒழுக்கங்களே உரிப்பொருள்களே—ஆம் என்று அறிவோமாக”⁹ என்று கூறியிருப்பது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

அடுத்து, ஏழு திணைகளில் கைக்கிளை பெருந்திணைகட்கு நிலம் இல்லை. எனவே திணை ஏழாயினும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணையே அகத்திணையாம் என்பது தெளிவாகும். வாழ்வெனப்படுவது ஐந்திணையே ஆதலின்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை” (தொல். பொருள். கள. நூ. 89: 1-2)

எனத் தொல்காப்பியர் சிறப்பிக்கின்றார்.

இவ்வகத்திணை இலக்கியப் பாத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டவை. நுட்பமான உறவுகொண்டவை. தலைவன் தலைவியரது அன்பினடியாகப் பிறந்த இன்பக்காதல் வாழ்க்கையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுவது ‘அகம்’ எனப்படும். அன்பின் பிணைப்பால், ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முள் கூடுகின்ற காலத்து நிகழும் இன்பமானது இத்தகையது என்று பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறப்பட முடியாததாய், உள்ளத்தே மட்டும் உணரத்தக்கதாய் இருத்தலின் அதை ‘அகம்’ என்று கூறினர் ஆன்றோர். எனவே, மனையின்கண் வாழ்க்கை நடத்தும் ஆண்மகனும், பெண்மகளும் ஒத்த அன்பும் உயிரொன்றிய உணர்வும் பெற்றிருத்தல் பெருங்கடமையாகும். இதுபற்றியே பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் இவ்வகப் பொருள் ஒழுக்கத்தைப் பல்லாற்றானும் நுணுகி ஆராய்ந்து, மிகப் பலவாய் பாட்டுகளைப் பாடிவைத்துச் சென்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய சிறந்த ஒழுக்கம் தலைவனும் தலைவியும் கூடி நுகரும் காதல் இன்பம் என்றும், முல்லை நிலத்திற்குரிய சிறந்த ஒழுக்கம் பிரிந்த தலைவன் வருமளவும் தலைவி ஆற்றியிருக்கும் பொறை என்றும், மருத நிலத்திற்குரிய சிறந்த ஒழுக்கம் தலைவன்பால் தலைவி ஊடி நுகரும் ஊடல் இன்பம் என்றும், பாலை நிலத்திற்குரிய சிறந்த

ஒழுக்கம் தலைவியைவிட்டுத் தலைவன் பிரிதல் என்றும், நெய்தல் நிலத்திற்குச் சிறந்த ஒழுக்கம் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி எண்ணித் தலைவி உள்ளம் உருகி இரங்கல் என்றும் பாகுபாடு செய்தனர் பழந்தமிழ்ப் புலமையாளர்.

ஐவகை நிலங்களுக்கென வகுக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்களை எல்லாம் தொகுத்து உரைக்கின்ற நம்பியகப்பொருள் நூலின் அழகியதொரு பழம்பாடலை ந. சஞ்சீவி அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

**“போக்கெல்லாம் பாலை, புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கஞ்சேர் ஊடல் அணிமருதம்; – நோக்குங்கால்
இவ்விருத்தல் முல்லை; இரங்கல் நறுநெய்தல்
சொல்விரிந்த நூலின் தொகை”¹⁰**

இவ்வைந்திணைப் பகுதிகளும், களவு-கற்பு என்று சொல்லப்படும் இருபெரும் பிரிவுகளுள் அடங்கும். புணர்தல் முதலிய ஐந்தும் களவு-கற்பு எனும் இவ்விருவகை ஒழுக்கத்தினும் நிகழும். எனினும் சிறப்பாகக் குறிஞ்சித்திணை களவுக்கும், முல்லைத்திணையும், மருதத் திணையும் கற்புக்கும், பாலைத்திணையும் நெய்தல் திணையும் களவு-கற்பு இரண்டற்கும் உரியனவாகும்.

“இவ்வைந்து நிலப்பாகுபாடு மனித இனத்தின் சிறந்த தோற்ற வரலாற்றையும் நாகரிகத்தின் முன்னேற்றத்தையும் காட்டுகின்றது என்பதைப் புவியியலாரும் மனிதவியலாரும் மிகப்பெரிய அளவில் ஆய்ந்து கூறியுள்ளனர்”¹¹ என்கிறார் தனிநாயகம் அடிகளார்.

வீ. இராமசுந்திர தீட்சிதர் ஐந்திணையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, “ஐந்திணையில் மக்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்வில் காணும் நெறிமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமுதாய மதச் சார்புகள் ஆகியவற்றில் வேறுபடுகின்றனர்”¹² என்று கூறுகின்றார்.

“இவ்வைந்திணைப் பாகுபாடு, மனிதன் தான் ஒரு நிலத்திலிருந்து இன்னொரு நிலத்தின்கண் பெற்ற நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டும்”¹³ என்கிறார் திரு.பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்.

ஆக்கஞ்சேர் மருதம்

உள்ளத்தே எழுந்த அவா, உடல்வழிப் படர்ந்து உள்ளத்தைக் குளிர்விப்பது ஆகலின் உள்ளம் என்பதனோடு தொடர்புபட 'அகம்' என்றனர். அன்பிற்கு இன்பிற்கு அடிப்படை உடல் அன்று; உள்ளமே என்பதை இப்பெயர் உணர்த்தி நிற்கிறது. உள்ளத்தை 'அகம்' என்றே குறித்தனர் முன்னோர். இவ்வகம் சார்ந்த ஐந்திணையில் 'அகன் ஐந்திணையில்' ஆக்கம் சேர் ஊடல் அணி மருதத்தைப் பற்றி எண்ணுதல் தகும்.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலப்பகுதிக்கு 'மருதம்' எனும் பெயர் அமைந்தற்கான மூன்று தலைமைக் காரணங்களை ஆராய்ச்சியாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள் என்கிறார் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி . அவை, “பிங்கலம் போன்ற நூல்களில் வயல் என்ற பொருளுடையதாக மருதம் என்ற சொல் காணப்படுகின்றமையின், வயல்சார்ந்த நிலப்பகுதிக்கு மருதம் என்று பெயர் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்றும், மருதமரங்கள் செழிப்புடன் விளங்கும் வளம் சார்ந்த பகுதி ஆதலின் மருதம் என்ற பெயர் வந்ததென்றும், அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் மருவியும், ஊடியும் மனம் மகிழ்தலின் மருதம் என்ற பெயர் பொருந்தியது என்றும் கூறுவர்”¹⁴ என்பதாகும்.

கலைக்களஞ்சியம் மருதம் என்பதற்கு, “தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தில் நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரித்து நானிலம் என்று வழங்கினர். அவற்றுள் மருதம் ஒன்று. மருதம் என்பது கழனியும் கழனி சூழ்ந்த இடமும் ஆகும். மருத மரங்கள் சிறந்த பகுதியாதலால் இப்பெயர் வந்ததென்பர்”¹⁵ என்று பொருள் உரைக்கிறது.

அபிதான சிந்தாமணி, “மருதம் என்பது ஊரடுத்த நிலம். மருதநிலம் நல்ல நீர் வளத்தால் எல்லா ரோகங்களையும் போக்கும். இது வசிக்க யோக்யமானது”¹⁶ என்கிறது.

செந்தமிழ் அகராதி, “மருதம் வயலும் வயல் சூழ்ந்த நிலமும், ஊடியும், கூடியும் துய்ப்பதாகிய ஒழுக்கம்”¹⁷ என்று விளக்கம் தருகிறது.

நா. கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி, “மருதம் என்பது ஐந்நிலத்தொன்று. அது வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும், ஒரு மரம், காற்று, மருதநிலப்பண், மருது”¹⁸ எனப் பொருள் அளிக்கிறது.

தமிழ் லெக்ஸிகன், “மருதம், ஐந்திணையுளொன்றான வயலும் வயல் சூழ்ந்த இடமும், அகத்திணை ஏழனுளொன்றானதும் ஊடியுங் கூடியும் போகம் நுகர்வதுமான ஒழுக்கம்”¹⁹ என்று கூறுகிறது.

வின்கலோவின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, மருதம் என்பதற்கு, “A Species of tree, Terminalia atata – ஓர் மரம்; Cultivated ground - திணை; A rice - field - வயல்; Tunes peculiar to agricultural fracts; Love Quarrels; A parrot that resorts to the மருது tree மருதமரக்கிளி”²⁰ எனும் கருத்தைக் கூறிச் செல்கிறது.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, “The name of a tree – ஓர் மரம், மருது; Terminalia alata, koening; The same as – மருதநிலம்; a cultivated ground – கோட்டம்; a melody, used in a fertite district, a rice - corn field – வயல் – மருதம்”²¹ எனப் பொருள் தருகிறது.

மருதம் என்ற சொல்லைப் பிரித்துப் பொருள் கண்டால்,

“மருதம் – மரு+த்+அம்

மரு – பகுதி

த் – எழுத்துப்பேறு

அம் – விசுதி

மருவதலை உடைய நிலம் மருதம். மருவதலாவது உழவர் உழுதல். ஏனைய நான்கு நிலங்களின் மீது மக்களின் ஆதிக்கம் இல்லை. ஆனால் மருத நிலத்தை மக்கள் மருவி முனைந்து, உழுது அதைத் திருத்துகின்றனர். ஆகவே மரு என்ற பகுதி அடிப்படை இந்நிலத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது”²² எனும் விளக்கம் கிடைக்கிறது.

“முல்லையை அடுத்துள்ள தாழ்நிலப்பகுதி மருதமாகும்”²³ என்கிறார் மு.சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள்.

மருதமேனும் மரம் இந்நிலத்தில் பெருக வளர்வதால் இதனை மருதம் என்றும், ஆறும் ஓடையும் அயல் நின்ற வயல்வெளியும் மண்மறைந்து மரமடர்ந்து பூச்சிறந்து மகரந்தம் மிகுந்ததால் மருதம் என்று பெயரமைந்திருக்கலாம் என்றும் சொல்வாருமுள்ளார்.

சங்க காலத்தில் வழங்கிய அழகிய பூவையுடைய மருதமரத்தைத் தற்காலத்தில் பெரும்பாலோர் அறிந்திருக்கவில்லை. மருது, மருதம் என்றால் ‘அர்ஜுனம்’ என்ற மரத்தையே சுட்டுகிறார்கள். மேலும் நிகண்டாசிரியர்களும் ‘அர்ஜுனம்’ மரமே மருதமரம் என்கிறார்கள். இதனை, “நிகண்டாசிரியர்கள் காலத்திலேயே சங்க கால மருதம் மறக்கப்பட்டுவிட்டது. நிகண்டுகளில் மருதம் என்பதற்குப் பொருள் ‘அர்ஜுனம்’ என்ற வடமொழிப் பெயர் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவும். ‘அருச்சுனம் மருதே’ என்று சேந்தன் திவாகரம் கூறுகிறது”²⁴ என்பதன் மூலம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்படும் செடிகளுள் காந்தளைப் போலவே பலவிடங்களிலும் பயின்றுவரும் மரம் மருத மரமாகும். சங்ககால மருதம் பூவில் சிறந்தது. ஊதாநிறம் சிறிது கலந்து இளஞ்சிவப்பான பெரிய இதழ்கள் மருதம் பூவிற்கு உண்டு. இதன் பூ தொலைவிலேயே தெளிவாகத் தெரியும். கண்ணை ஈர்க்கும் மிக அழகு வாய்ந்த பூக்கள். ஆறு சிவந்த இதழ்கள் ஏந்திய தட்டுக்கள் போலத் தோன்றும். இதனைச் சங்கப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணலாம்.

“ஐயவீ யன்ன சிறுவீ ஞாமுல்

செவ்வி மருதின் செம்மலோடு தாஅய்த்

துறையணிந் தன்றவ ருரே” (குறு. 50: 1-3)

என வரும் குறுந்தொகைப் பாட்டில் மருதின் சிவந்த பூக்களிலிருந்து கீழே விழுந்த இதழ்கள் பரவி நீர்த்துறையை அழகு செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் மருத மரங்கள் அழகு செய்த

துறைகளை ‘விரிபும் பெருந்துறை’, ‘நீர்ப்பூந்துறை’ என்று சங்கப்பாடல்களில் அழைக்கப்படுவதிலிருந்தே மருதம் பூ நீர்த்துறையை அழகு செய்வதாகப் பழந்தமிழர் கருதினர் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

சங்க நூல்களில் பலவிடங்களிலும் மருதமரம் நீர்நிலைக்கு அருகாமையிலும் ஆற்றோரங்களிலும் காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை” (அகம். 376: 3)

“இறாஅ லருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
றாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை யூர்” (அகம். 286: 6-7)

“வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்
திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின்” (அகம். 36: 9-10)

“முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை” (ஐங். 31: 3)

“மருதுயர்ந் தோங்கிய விரிபூந் துறை” (ஐங். 33: 2)

“கரைசேர் மருதம் ஏறி” (ஐங். 74: 3)

என்ற பாடல் வரிகளால் சங்கப்பாக்களில் மருதம் நீர்த்துறைகளை அணி செய்திருப்பதாகப் பழந்தமிழர் கருதினர் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட பூக்களுள் மருதம் ஒன்றே ‘திரு’ என்ற அடைமொழியுடன் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. “மருதமரம் துறைகளை அணி செய்ததனால் ‘திரு’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மரங்களில் ‘திரு’ என்ற அடைமொழியொடு சங்க நூல்களில் வழங்கப்பட்ட மரம் மருதமொன்றே. திரு என்றால் அழகு, திரு என்றால் பெருமை. திரு என்றால் மங்களம் என்ற பல பொருட்களையும் தாங்கிவரும் சொல்லை மருதத்திற்கு அடைமொழியாக வழங்கியிருப்பதிலிருந்து பழந்தமிழரிடையே மருதம் எந்த அளவு மதிக்கப்பட்டது என்பது தெரிகிறது”²⁵ என்கிறார் பி.எல். சாமி. மேலும் அவர் கூறுகையில்,

“மருதம் அணிசெய்யும் துறையும் ‘திரு’வுடன் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டது. வயலும் வயல் சூழ்ந்த இடமும் மருதம் என்பது தெரிந்ததே. வயலுழை மருதின் (புறம் 52) பெயரால் வயல் சூழ்ந்த இடத்திற்குப் பெயரிட்டனர். மருதத்திற்கும் நீர் சூழ்ந்த கழனிக்கும், பழனத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை அழகுறப் பதிற்றுப்பத்துப்பாடல் விளக்குகின்றது.

“ஒலிதெங்கி னிமிழ் மருதிற்

புனல்வாயிற் பூம்பொய்கைப்

பாடல் சான்ற பயங்கெழு வைப்பின்

நாடுகவி னழிய நாமம் தோற்றி”

(பதி. 13: 7-10)

“மருதிமிழ்ந் தோங்கிய நளியிரும் பரப்பின்

கழனி வாயிற் பழனப் படப்பை

அறாஅ யாணரவ ரகன்றலை நாடே”

(பதி. 23: 18, 22, 25)

“தேம்பாய் மருதம் முதல்படக் கொன்று

வெண்டலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிகுக்கும்

பலசூழ் பதப்பர் பரியவெள் ளத்துச்

சிறைகொள் பூசலிற் புகன்ற லாயம்

முழவிமிழ் மூதூர் விழவுக்காணுப் பெயரும்

செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலும்”

(பதி. 30: 16-21)

மருத மரத்தொடு தொடர்புபடுத்தியே பொய்கையும் துறையும் புனலும் வெள்ளமும் கூறப்படுகின்றன. இதன் காரணமாகவே வயலும் வயல் சூழ்ந்த இடமும் ‘மருதம்’ என்று பெயரிடப்பட்டது. ஆற்றங்கரையோரம் வயலும் தோட்டமும் தோன்றியதனால் மருதத்திணையாயிற்று. ஆற்றங்கரையோரத்தில் தோன்றிய பண்பாட்டை, நாகரித்தை ஆற்றங்கரையருகே, ஆற்றின் துறையருகே காணப்பட்ட அழகிய பூவையுடைய மரத்தின் அல்லது பூவின் பெயரால் அழைத்தது, பழந்தமிழரின் திண்ணிய அறிவையும் (Deep-In-tellect), நுண்ணிய அழகுணர்ச்சியை (Subtle, Aesthetic, Sense)யும் தெள்ளிதாகக்

காட்டுகிறது”²⁶ என்கிறார். இங்கு, கண்ணைக் கவரும் ஆற்றல் கொண்ட அழகான பூவையுடைய பல சிறப்புமிக்க மரத்தின் பெயரால் தமிழர்கள் தங்களுடைய நாகரிகத் திணையை அழைத்தார்கள் என்பதன் பொருத்தம் பி.எல். சாமி அவர்களின் கருத்தின் வழி நன்கு புலப்படுகிறது.

நாடோடியாகக் காட்டிலும் மேட்டிலும் திரிந்து கொண்டிருந்த மனிதன், நாகரிகம் தோற்றம் பெற்றது ஆற்றங்கரையோரம் என்பதை பின்வந்த ஆய்வாளர் பலர் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளனர். ஆனால் நம் தமிழ்ச் சான்றோர் பெருமக்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே, ஆற்றங்கரையோரம் மனிதனின் நாகரிகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதை தமது பாடல்களின் மூலம் பாடிச் சென்றுள்ளனர்.

“வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைந்
 திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின்” (அகம். 36: 9-10)
 “நெடுவெண் மருதொடு வஞ்சி சாஅய
 விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரி” (அகம். 226: 9-10)
 “..... காவிரிப்
 பலராடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த
 ஏந்துகோட் டியானைச் சேந்தன் தந்தை” (குறு. 258: 2-4)

என்ற வரிகள் காவிரிக்கரையிலும் வையைக் கரையிலும் மருதம் காணப்பட்டதைத் தெளிவாக்குகின்றன. இக்காவேரி, வைகை, பெரியாறு ஆகியவற்றிற்குரிய மருதநிலங்களில் குடிமுறைக் கட்டமைப்பிலிருந்து அரசருவாக்கம் நிகழ்ந்து இருக்கிறது.

“எந்த நாட்டிலும் ஆற்றங்கரைதான் மனித நாகரிகத்தின் தொட்டில் என்பது ஆய்வாளர்கள் கண்ட முடிவு. தமிழ் நாட்டிலும் ஆற்றோர மருத நிலங்களிலே தான் நாகரிகச் சின்னமாக குடும்பமும் தனிச் சொத்துரிமையும் தோன்றியிருக்க முடியும்”²⁷ என்கிறார் எங்கெல்ஸ்.

குறிஞ்சியில் வேடனாய் சுற்றித் திரிந்த கானவன், முல்லை நிலத்திலே ஆயனாக அலைந்து கொண்டு இருந்தான். இவ்வாறு நாடோடியாகத் திரிந்து, கிடைத்த உணவைச் சேகரித்து உண்டு வாழ்ந்த மனிதக்கூட்டம் ஆற்றங்கரையோரம் அமைந்த மருதத்திணையில் உழவனாகச் சிறந்தோங்கி, வேளாண்மை செய்து உணவை உற்பத்தி செய்யக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு வாழ்க்கை முறையில் - சமுதாய அமைப்பில் பெருமாற்றம் தோன்றுகிறது. ஒரு நிலையான இடத்தில் தங்கிவாழத் தொடங்கும் சமுதாயம் உருவாகிறது. நிலத்தில் சாகுபடி செய்யும் முறையே இதனைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது.

“குறிஞ்சியிலும் முல்லையிலும் மக்கள் நிலைத்த வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள முடியாமல் பெரும்பாலும் நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். ஆனால், மருத நிலத்தின் உற்பத்தி முறைகளும் அதனோடு தொடர்புடைய பொருளாதார உறவு முறைகளும் நிலைத்த சமுதாய வாழ்க்கைக்குக் காரணமாகிவிடுகின்றன. நிலைத்த வாழ்க்கை நாகரிகத்தின் உதய காலமாகக் கருதப்படுகிறது”²⁸ என்கிறார் கார்த்திகேயன்.

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம் எனும் நூலில், “ஈற்றில் பொருளாதாரத்திலும் மக்கள் தொகையிலும் சிறந்த உழவர் (மருதநிலத்) தலைவனே, தமிழ்நாட்டு அரசியலில் வலிமை சிறந்து விளங்கினான் (1966:96) எனக் க.கைலாசபதியும், சங்க காலத்தில் குறிஞ்சிநிலம், முல்லைநிலம், மருதநிலம், பாலைநிலம், நெய்தல்நிலம் ஆகிய பகுதிகளில் மக்கள் பரவிவிட்டனர். மருதநில வாழ்க்கை இந்நில வாழ்க்கைகளில் எல்லாம் செழிப்பு மிக்கதாயிருந்தது. இங்குக் குழுவாழ்க்கை அழிந்து அரசு தோன்றியது. பிற மக்களையும் அரசில் இணைத்துக் கொள்ளப் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன என நா.வானமாமலையும் (1971 : 285) குறிப்பிடும் சூழலில் மருத வேளாண் பொருளாதாரம் முக்கியத்துவம் பெற்ற சங்கச் சமுதாயத்தில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது”²⁹ என்று பெ. மாதையன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காடு திருத்தி மனித வயப்பட்டதே வயலானது. உழவு செய்வதும் பயிர் பண்ணுவதுமே ‘செய்’ என்றும் ‘பண்ணை’ என்றும் பெயர் பெறலாயின. குறிஞ்சி முல்லையில் ஏற்பட்ட

உணவுத் தட்டுப்பாடு தமக்காக மட்டுமல்லாமல் தம்மை நம்பியிருந்த கால்நடைக்கும் இல்லாமல் செய்ய ஏற்ற இடமாக அமைந்ததே மருதம்.

இம்மருத நிலம் வளமான மண் பகுதியாகும். ஆறும் ஓடையும் நெடுங்காலமாகக் குவித்துப் பரப்பி வைத்திருந்த வண்டல் மண் பகுதியாகும். நீர்வளம் நெல் விளைவிற்குப் பெருந்துணை செய்தது. காடு கெடுத்து நாடாக்கி, குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி, நிலந்திருத்தி நீர்ப்பாய்ச்சி நெல் முதலிய நன்செய்ப் பயிர் செய்து எருது முதலிய விலங்குகளைத் தொழிலிற் பழக்கி, உழவினால் உணவுக்கும் உறையுளுக்கும் வேண்டியவற்றை உருவாக்கிய இடமே மருதநிலமாகும்.

சிறப்பான விளைச்சலை நல்கும் செழிப்பான பூமி மருதம். இம்மருதத்தைக் கலைகளின் விளைநிலம் எனச் சிறப்பிக்கும் பேராசிரியர் ச.பா. அருளானந்தம்,

“மருதநிலம் மனிதன் உணவு தேடி அலைதலைக் குறைத்தது. மனிதனுக்கு ஓய்வை மிகுதியாக வழங்கியது. உணர்வின் நாடலை வளர்த்தது. ஏர் நடக்குமெனில் புகழ்சால் இயல் இசை நாடகம் நடக்கும் என்று கல்வியில் பெரிய கம்பர் ஏர் எழுபதில் கூறுகிறார். வயிறு நிறையும் போது புலன்களின் உணர்வும் நிறைவைத் தேடுவது இயற்கை. பாடும் பாணரும் ஆடும் விறலியருமாக இருந்த கலைஞர் குழு விரிவடைந்தது. நுண்கலைகள் பெருகின. புலவர்கள், பாடுவோர், இசையறிவுடையோர் மிகுந்தனர். கவின்கலைகள் ஆடல் பாடல் போக உணர்வுகளை வளர்த்தன. மனிதன் இன்பநாட்டத்தில் ஈடுபட முற்பட்டான். கலைகள் தமிழர் இல்லத்தையும் மக்கள் உள்ளத்தையும் எழில் கொழிக்கச் செய்தன. சித்திரம், சிற்பம், ஓவியம் வளர்ந்தன. சிறப்பான படைப்புகளைக் கண்டு வியந்து பாராட்டுவோர், போற்றுவோர் மிகுந்தனர். கலைஞர் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடம் பெற்றனர். இந்தக் கலை உயர்வு, கலை உணர்வு, அறிவுநிலை மக்களிடையே உயர்ந்த மதிப்பீட்டை உருவாக்கிற்று. கலைஞர்தம் மதிப்பும் கல்வித்திறனும் சமுதாயத்தில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டன. இன்பக் கலைகள் புலனுணர்வைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தன. புறவாழ்வில் பெருமிதம் ஏற்பட்டாலும் அகவாழ்வில்

ஒருசிறு விரிசல் வீழ்ந்துவிட்டது உண்மையே”³⁰ என்று கூறுகிறார். இதன்மூலம் கலைகள் தோற்றுவாய் பெற்ற இடம் மருதத்தினையே என்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும் ஆசிரியர் கூற்றில் ‘அகவாழ்வில் ஒருசிறு விரிசல்’ என்பது, மருதத்தினையின் உரிப்பொருளான ஊடலாயிற்று என்பதையும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

குடும்ப அமைப்பு ஏற்பட்டதன் விளைவு தனியுடைமை முறையும் தோன்றி வளரலாயிற்று. இத்தனியுடைமை முறையே ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற மணமுறை அமைந்த குடும்ப வாழ்க்கை. இந்த தனியுடைமை முறையே அமைந்த குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி எங்கெல்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில்,

“எங்கே தனி உடைமை நிலவுகிறதோ அங்கே ஏமாற்றம், பொய், களவு, நம்பிக்கையின்மை, வஞ்சனை இவைகளெல்லாம் நிலவமுடியும். இதன் விளைவு வெறுப்பு உள்ளவன் இல்லாதவனையும், இல்லாதவன் உள்ளவனையும் வெறுக்கும் பகை தோன்றுகிறது. சுரண்டல் மலிகிறது.

சுதந்திர மனிதன் அடிமை என்பதோடு உடைமையாளன், இல்லாதவன் என்ற வேறுபாடும் கூடிக் கொண்டது. புதிய வேலைப் பிரிவினையோடு கூடவே வார்க்கங்களாக சமுதாயம் பிரிவினை அடைந்தது. பல்வேறு குடும்பத் தலைவர்களின் செல்வநிலையில் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகள் இன்னும் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருந்த பொதுவுடைமைக் குடும்பச் சமூகங்களை எல்லாம் உடைந்து போகச் செய்துவிட்டன. இது சமூகக்கணக்கில் நிலத்தைப் பொதுவில் பயிரிடுவதை முடிவுகட்டிவிட்டது. பயிர் நிலங்கள் சில குடும்பங்களில் உபயோகத்திற்கென்று முதலில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கும் பின்னால் சாகவதமாகவும் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. தனிப்பட்ட குடும்பம் சமுதாயத்தின் பொருளாதார மூலக்கூறு ஆயிற்று.”³¹ என்கிறார். இவரது கருத்தின்வழி மருத நில நாகரிகம் தனியுடைமை தோன்றிய காலம் என்பது தெளிவாகிறது. இத்தனியுடைமையே வெறுப்புக்குக் காரணமாகையால் மக்களின் உறவுகளும் வெறுப்பும் பகைமையும் கலந்ததாக வளர்ந்தது. ஊடல் என்பது வெறுப்பு என்ற பொருளும் உண்டு என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

‘பத்துப்பாட்டு அகநூல்களில் பண்டைத் தமிழர்’ என்ற நூலில், “மருதநிலப் பகுதியில்தான் நாம் முதல் முறையாக நில உடைமையற்ற வேலையாளைக் காண்கிறோம் என்பர் கா. சிவத்தம்பி. முரண்பட்டவர்களுக்கிடையில் மோதலுக்குக் காரணமாக அமைந்த உடைமைச் சமூக அமைப்பு உள்ளவர்களுக்கும் இல்லாதவர்களுக்கும் இடையில் ஒருவகை வெறுப்பு தோன்றி வளர்ந்தது. வெறுப்பு அல்லது பகை அல்லது ஊடல் என்பவை ஒரு பொருள் பலசொற்கள். எனவே மருதம் என்பது மரத்தால் பெற்ற பெயர் அன்று. வாழ்க்கை நடைமுறையைக் குறிக்கும் சொல். திருமணத்தின் மூலம் நிலை பெற்றுவிட்ட குடும்ப வாழ்க்கையில் ஆண்-பெண் முரண்பாடுகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்துகிறார்”³² என்கிறார் ஆசிரியர்.

பிற்காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற பேரரசுகள் உருவாவதற்கு மருதநிலமே வித்திட்டது என்பது வலுமிக்க கருத்தாகவே தோன்றுகிறது. அவ்வடிப்படையில், தமிழர் தம் நாகரிகத்தின் தோற்றமாக விளங்கியது மருதமே என்பதை ஏற்பதில் முரண்பாடு இருக்காது.

“சங்க காலத்தில் பலவகைகளில் சிறப்பிக்கப்பட்ட மருதம் அழகுணர்ச்சியும் உண்மையான நாகரிகமும் குறைந்த பிற்காலத்தில் மருதமரங்கள் வெட்டப்பட்டு அழிக்கப்பட்டதால் காண்பது அரிதாகிவிட்டது. மருதமரமே அரிதான மரமாகிவிட்டது. சங்க காலத்தில் துறைதோறும் மருதமரங்கள் சூழ்ந்து காணப்பட்டன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்பு அவை இருந்த இடங்களும் தெரியாமல் போய்விட்டன”³³ என்று பி.எல். சாமி அவர்களின் கூற்று நினையத்தக்கது.

சங்கப் பாடல்களில் சிறப்பிக்கப் பெற்ற மருதம், செடி நூலிலும் தன் பெருமையை நிலைநாட்டி நிற்கிறது. “மருதமரம் செடிநூலில் *Lagerstroemia Flosregina* என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதன் பெயராலேயே இதனுடைய பெருமையையும் அருமையையும் செடி நூலார் குறிப்பிட்டது விளங்குகிறது. அரசிக்கு உகந்த பூ என்ற பொருளில் *Flos-Regina* என்றும், ஆங்கிலத்தில் *The Queens Flower* என்றும் வழங்குகிறது. மற்றும் ஆங்கிலத்தில்

இந்தியாவின் பெருமை என்ற பொருளில் PRIDE OF INDIA என்றும் கூறுவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழரின் நாகரிகத்திற்குப் பெருமை தேடித்தந்த பெயர்போன பூவைத் தற்போது 'இந்தியாவின் பெருமை' என்றழைப்பது வியப்பே!”³⁴

இலக்கண நூல்களில் இடம்பெறும் மருதம்

பழந்தமிழ் முன்னோர் இலக்கியம் கொண்டே இலக்கணம் செய்தனர். தமிழில் இலக்கண நூல்கள் பற்றித் தனி வரலாறு எழுதலாம். இலக்கண உரைகள் பலவும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியையும் இலக்கண வளர்ச்சியையும் காட்டுவனவாய் உள்ளன. நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சாமிநாதம் ஆகியன ஐந்திலக்கண நூல்களாகும். இறையனார் களவியல், நம்பியகப் பொருள், தமிழ் நெறிவிளக்கம், களவியற் காரிகை, மாறனகப்பொருள் போன்றவை பொருள் இலக்கண நூலில் அகப்பொருள் இலக்கண நூற்களாகும். ஐந்திலக்கணமாகவும், அகப்பொருள் இலக்கணமாகவும் வழங்கப்படும் இப்பதினோர் நூற்களில் சாமிநாதம் நூலில் எழுத்ததிகாரத்தில் இரண்டு இயல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. இறையனார் களவியல், களவியற் காரிகை எனும் இரண்டு நூல்களும் களவியல் நூல்களாகும். தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், நம்பியகப் பொருள், தமிழ் நெறிவிளக்கம், மாறனகப்பொருள் ஆகிய எட்டு நூல்களில் மருதத்திணை பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

அகப்பொருள் இலக்கணத்தை வழங்கும் நூற்களைப் பற்றி குளோரியா சுந்தரமதி கூறுகையில்,

“தொல்காப்பியம் முதல் முத்துவீரியம் ஈறாக ஐந்திலக்கணமாகவோ தனி அகப்பொருள் இலக்கணம் வழங்கும் நூற்கள் பதினொன்று. இவற்றுள் சாமிநாதம் ஐந்திலக்கணமாயினும் இன்று கிடைக்கப்பெற்ற இந்நூலின் எழுத்ததிகாரத்தின் இரு இயல்கள் மட்டுமே. களவியற்காரிகை, கற்பியலின் பாற்பட்ட மருதத்திணை ஆய்வுக்குத் தேவையற்றது.

இவையொழிந்த ஒன்பது நூற்களில் இத்திணைச் செய்திகளைத் தருவதில் நம்பியகப்பொருளோடு பெரிதும் ஒன்றுபட்டு வரும் மாறனகப்பொருளும், நம்பியகப்பொருளைச் சொல்லுக்கு சொல் பிரதி செய்யும் இலக்கண விளக்கமும் தனித்தனி இலக்கணங்களாக இருப்பினும் எடுத்துரைக்கத் தேவையற்றவை”³⁵ என்கிறார். மேலும், அவர், “இறையனார் அகப்பொருளும் தமிழ்நெறி விளக்கமும் மருதம் பற்றி மிகச்சில செய்திகளையே வழங்குகின்றன”³⁶ என்று கூறுகிறார்.

முதற்பொருள்

தமிழில் முதலுலே தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூல்தான். இந்நூலின் ஆசிரியரான தொல்காப்பியர், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமான மருதத்தை,

“வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்”(தொல். பொருள். அகத். நூ. 5: 3)

என்று சிறப்பிக்கிறார். வற்றாத நீரையுடைய ஆறு, கால்வாய்களாகப் பிரிந்து பாயும் நிலத்தையுடையது இப்பகுதி. மேலும் மருதநிலம் நன்னீர்ப் பெருக்குடையதாதலின் தீம்புனல் உலகம் எனக் குறிக்கப்பட்டது.

இளம்பூரணர், “தீம்புனல் உலகிற்கு மருது சிறந்தமையான் மருதம்”³⁷ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்ற இலக்கண நூல்கள் மருத நிலத்தைப் ‘பழனம்’ என்றப் பெயரால் குறித்துள்ளன. சங்கப்பாடல்களிலும் பழனம் எனும் சொல் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“பழன ஊர.....”	(ஐங். 53: 4)
“பழன வெதிரின்”	(ஐங். 91: 4)
“..... பழனத்ததுவே”	(ஐங். 94: 3)
“..... பழனம் சேர் ஊர”	(கலி. 70: 6)
“பன்மலர்த் பழனத்த”	(கலி. 78: 1)
“நீர்முதிர் பழனத்து”	(அகம். 46: 4)

“..... தாமரைப் பழனத்து” (அகம். 106: 1)

“..... தீம்பெரும் பழனத்து” (நற். 200: 6)

என்ற பாடல் வரிகளில் பழனம் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

முதற்பொருளின் மற்றொரு பகுதி காலம். அவை பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என்பன. மருதநிலத்திற்கு உரிய சிறுபொழுதுகளாக வைகறைப் பொழுதும், விடியல் பொழுதும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“வைகறை விடியல் மருதம்” (தொல். பொருள். அகத். நூ. 9)

என்று தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார்.

மருதத்திற்குரிய சிறுபொழுதினைக் கூறுமிடத்து, தொன்னூல் விளக்கமும், முத்து வீரியமும் சிறுபொழுதுடன் அதனை வெளியிடும் பாங்கில் புதுமையாக வருணனைகளையும் கூறியுள்ளது. இதனை குளோரியா சுந்தரமதி குறிப்பிடுகையில்,

“தொன்னூல் விளக்கம் மருதக் கருப்பொருட்களைத் தொகுத்தளிப்பதுடன் இத்திணைக்குரிய சிறுபொழுதினை வெளியிடும் பாங்கினை வருணனைக் கூறுகளாக வகை செய்தளித்துள்ளது.

“வைகறைக் குரிமை வாரணங் கூவன்

மெய்யெனக் கனாவுறன் மீனொளி குன்றல்

வாமமீனு தித்தன் மாதவர் வாழ்த்த

லிராமகலி யுடனிந் தோளம் பாடலே” (தொன். விள. பொருள். நூ. 119)

என்று தொன்னூல் விளக்கமும், திணைக்குரிய முதற்பொருளை விளக்குமிடத்து வருணனைக் கூறுகள் வகுத்து உரைத்த பாங்கு, தொன்னூல் இலக்கணத்திலேயே முதலில் இடம்பெறுகின்றது. இதனை அடியொற்றியே முத்துவீரியத்தில்,

“வைகறைக்குரிய வான்மீனொளி மழுங்கல்

வெள்ளி முளைத்தல் வாரணங் கூவுதலே”

(மு. வீ. நூ. 798)

விடியற்குரிய விலங்கு புள்ளினமுதன்

மகிழ்தறாமரை மலர்தலு மாகும்” (மு. வீ. நூ. 799)

என்ற குத்திரங்கள் இடம்பெறுகின்றன”³⁸ என மருதத்திணை சிறுபொழுது வருணனைப் பாங்கு பற்றி ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“கன்னி விடியல்” (ஐங். 68: 1)

“..... வைகறைப் பெற்றதை” (கலி. 66: 12)

“சிறுகாலை” (கலி. 97: 3)

“விடியல் வைகறை” (அகம். 196: 7)

எனும் மருதத்திணைப் பாடல் வரிகள் மருதத்தின் சிறுபொழுதுகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வைகறை மற்றும் விடியல் மருதத்திணைக்கு எவ்வாறு சிறுபொழுதுகளாக வந்தன என்பது பற்றி நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டும் பொழுது கழிப்பித்தல் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மீளுங் காலம் அதுவாதலானுந் தலைவிக்குக் கங்குல் யாமங் கழியாது நெஞ்சழிந்து ஆற்றாமை மிகுதலான் ஊடலுணர்த்தற்கு எளிதாவதோர் உபகாரமுடைத்தாதலானும் வைகறை கூறினார். இனித் தலைவி விடியற்காலஞ் சிறுவரைத்தாதலின் இதனால் பெறும் பயன் இன்றென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடனீட்டிப்பவே அவ்வைகறை வழித்தோன்றிய விடியற்கண்ணும், அவன் மெய்வேறுபாடு விளங்கக் கண்டு வாயில் புகுத்தல் பயத்தலின் விடியல் கூறினார்”³⁹ என விரிவான விளக்கத்தைப் பொருந்தக் கூறியுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வாறு மருதத்திணையின் சிறுபொழுதினை அறுதியிட்டுக் குறிக்கப்பட்ட நிலையில், மருதத்தின் பெரும்பொழுதுகளாக எதுவும் குறிக்கப்படவில்லை. இந்நிலையில் பெரும்பொழுதுகளாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறும் (கூதிர், கார், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்) மருதத்திணைக்குரியவையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இதனை,

“மருத நெய்த லென்றிவை யிரண்டிற்கும்

உரிய பெரும்பொழு திருமூன்றும்மே” (மு.வீ. பொருள். நூ. 789)

எனும் முத்துவீரியம் நூற்பா உறுதிப்படுத்துகின்றன. இச்செய்தியை நம்பியகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம், மாறனகப்பொருள் ஆகிய நூற்களிலும் காணமுடிகிறது. மருதத்திணைச் சார்ந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் இவ்வாறு பெரும்பொழுதுகள் இடம்பெற்றிருப்பது தெரியவருகிறது.

“கூதிராயின்	
வேனிலாயின்	(ஐங். 45: 1-2)
“வேனிலாயினும்	(ஐங். 54: 2)
“கார்முற்றி	(கலி. 67: 1)
“முன்பகல்	
பின்பகல்	(கலி. 74: 10-11)
“வேனிற்	(கலி. 84: 38)
“வேனில்	(கலி. 92: 68)

எனும் வரிகள் பெரும்பொழுதுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கருப்பொருள்கள்

முதற் பொருளிலிருந்து தோன்றுவது கருப்பொருள். கரு = கருப்பம். முதற்பொருள்களின் கருப்பத்திலிருந்து தோன்றும் பொருள்கள் கருப்பொருள்கள். முதற்பொருள்களாகிய நிலத்தினும் காலத்தினும் இருந்து இக்கருப்பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. இதனை “நிலமும் காலம் பற்றி வருவன கருப்பொருள்”⁴⁰ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய கருப்பொருட்களைச் சுட்டிச் சொல்லவில்லை. பொதுவாகவே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தியாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”(தொல். பொருள்.அகத். நூ.20)

என்று கருப்பொருள்களைப் பாகுபடுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

வீரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், நம்பியகப்பொருள், மாறனகப்பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம் முதலிய நூல்கள் மருதத்திணைக்குரிய கருப்பொருட்களை விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் தருகின்றன. இந்நூல்கள் வழங்கும் கருப்பொருள் பட்டியல் முதல் இயல் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வளமார்ந்த மருதநிலத்தில் வாழ்ந்தோர், ஊரன், மகிழ்நன், கிழவன், கிழத்தி, மனையாள், உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் என அறியப்பட்டனர்.

“துரைகேழ் உரன்	(ஐங். 11: 2)
“கழனி ஊரன்	(ஐங். 4: 5)
“வித்திய உழவர்	(ஐங். 3: 4)
“..... புனல் அணி ஊரன்”	(ஐங். 23: 2)
“..... மகிழ்நன்”	(ஐங். 31: 1)
“..... மகிழ்ந”	(ஐங். 45: 4)
“..... உழவர்”	(கலி. 68: 4)
“கழனி யுழவர்.....”	(அகம். 216: 9)
“.....உழவர்	(நற். 340: 7)
“..... நாடு கிழவோனே”	(ஐங். 40: 5)
“..... ஊர் கிழவோனே”	(ஐங். 41: 4)
“..... மனையோள்”	(ஐங். 47: 2; 48: 2)

என்ற வரிகள் மருதநில மக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

நாகரிகத்தின் இருப்பிடமான மருதநிலத்தில் ஊர்கள் நெருக்கமாக அமைந்திருந்தன. உழவர் குடியிருப்புகள், ‘தொல்பசியறியாத் துளங்கா இருக்கை’ எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டன. மேலும் மூதூர், தேனூர், ஆமூர், இருப்பை, கழாஅர், பேரூர், வேளூர், உறந்தை, குடவாயில் ஆகிய ஊர்கள் பாராட்டப்பட்டுள்ளன.

“..... மூதூர்	(ஐங். 15: 3)
“தேனூரன்ன	(ஐங். 54: 3)

“..... ஆழார் அன்ன...”	(ஐங். 56: 2)
“..... இருப்பை”	(ஐங். 58: 2)
“..... கழாஅர்”	(ஐங். 61: 3)
“பேரூர்”	(ஐங். 77: 2)
“..... வேளூர்”	(அகம். 166: 4)
“..... உறந்தை”	(அகம். 6: 5)
“..... மூதூர்”	(நற். 90: 1)

இந்நிலத்தின் தலைமையான விளைப்பொருள்களாக விளங்குவன நெல்லும் கரும்பும். நெல் விளைவது ஊருக்குப் பெருமையாகக் கருதப்பட்டது. நெல் பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கையில் தனியிடம் பெற்று இருந்தது.

உயர்ந்த கூடுகளில் நெல்லைச் சேர்த்து வைத்தமை பற்றிய சான்றுகள் உள்ளன.

“மோட்டெருமை முழுக் குழவி கூட்டுநிழல் துயில் வதியும்”	(பட்டின. 14-15)
---	-----------------

என்று சோணாட்டு வளம் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

“நெற்பல பொலிக”	(ஐங். 1: 2)
“..... நெல்லொடு பெயரும்”	(ஐங். 3: 4)
“பூத்த கரும்பின் காய்த்த நெல்லின்”	(ஐங். 4: 3)
“விண்டுஅன்ன வெண்ணெல்”	(ஐங். 58: 1)
“..... அகல்வய லொலிசெந் நெல் ...”	(கலி. 79: 1)
“பிண்ட நெல்லின்”	(அகம். 46: 14)
“பழம்பல் நெல்லின்”	(அகம். 166: 4)
“..... குவித்த செந்நெல்”	(அகம். 116: 2)

இந்நகரில் நெல்லின் அதிக விளைச்சலால் மருதம்,

“நெல்லுடை நெடுநகர்”	(அகம். 176: 20)
---------------------------	-----------------

என்று பாராட்டப்படுகின்றது.

பண்டமாற்று முறையில் ஆண்டு கழி வெண்ணெல்லைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டும் பிற பொருள்களை உழவர் பெற்றனர்.

“அகன் பெரு வட்டி நிறைய, மனையோள்

அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கும்”

(ஐங். 47: 2-3)

“வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள், மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்”

(ஐங். 48: 2-3)

“சின்மீன் சொரிந்து பன்னெல் பெறுஉம்”

(ஐங். 49: 2)

என்ற பாடல் வரிகள், அக்காலத்தில் நிலவிய பண்டமாற்று முறையின் வாயிலாக நடைபெற்ற நாகரிகத்தின் உச்சத்தையும் அதில் இன்றியமையாததாக இடம் பெற்றிருந்த நெல்லின் அவசியத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நெல்லின் விளைச்சலைப் போலவே மருதநிலத்தில் கரும்பும் காடுபோல் வளர்ந்துள்ளன எனும் குறிப்பும் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. எந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக் கரும்பினைப் பிழிந்து சாறெடுத்தலும், சருக்கரை செய்யும் தொழிலும் மருதநிலத்தில் தோன்றியதே.

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்றுஎதிர் பிளிற்றும்”

(ஐங். 55: 1)

“விசய மடுஉம் புகை சூழ் ஆலை”

(பெரும். 261)

எனும் வரிகள் மருதநிலத்தில் காணப்பட்ட கரும்பு ஆலையையும் அவர்கள் எந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலத்திலேற்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி வணிகர்களைத் தோற்றுவித்தது. இவ்வணிகர்கள் தங்கள் வாணிபத்திறத்தால் பெருங் செல்வத்தைக் குவித்தனர்.

“வெளிநாட்டு வாணிகத்தினாற் பெரும் பொருளீட்டிய வணிகர்கள் புகார், காஞ்சி முதலான நகரங்களில் வாழ்ந்தனர். இவர்களின் மாளிகைகள் சேணுயர் வரைப்பினவாக விளங்கின. கூழுடை நல்லில் என்று அவர் இல்லம் பாராட்டப்பட்டது.”⁴¹

செல்வச் செழிப்பிலே களித்திருந்த வணிகர்களின் மாளிகை,

“குறுந்தொடை நெடும் படிக்கால்

கொடுத்திண்ணைப் பஹகைப்பிற்

புகைவாயிற் போகிடைகழி

மழைதோயும் உயர் மாடம்”

(பட்டின. 142-145)

எனப் புகழப்பட்டுள்ளதையும், இவ்வணிகக் குடும்ப மங்கையர் கொடும்பூண்களைப் பூண்டு, வான்தோயும் உயர் மாடத்து நின்று, தம் பொற்சிலம்பு ஆர்ப்ப வரிப்பந்தடித்து விளையாடினர். கொன்றை மென்சினையிற் பனி தவழ்வது போல அவர் மேனியில் வெண்குகில் அசைந்தாடிற்று.

“பாசிழைப் பகட்டல்குல்

தூசடைத் துகிர்மேனி

மயிலியல் மானோக்கின்

கிளிமழலை மென்சாயலோர்”

(பட்டின. 147-150)

என்றும் புகழ்ந்துள்ளார் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்.

வணிகர்கள் நல்லானொடு பகடோம்பியும் நான்மறையோர் புகழ் பரப்பியும் வாழ்ந்தனர் எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிட்டுள்ளது. கூல வாணிகர், பொன் வாணிகர், பண்ட வாணிகர், அறுவை வாணிகர் முதலான பல வணிகர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. ஒரு நாகரிகச் சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய அடிப்படையான கைத்தொழில்கள் அனைத்தும் பண்டு நன்கு வளர்ச்சியுற்றிருந்தன. அவற்றுட் சிறப்பானவை தச்சுத்தொழில், கொல்லுத்தொழில், நெசவுத்தொழில், மட்பாண்டத் தொழில் ஆகியவையாகும். சங்க இலக்கியங்களால் வெளிப்படுத்தப்படும் தொழிற்றிறம் பல தலைமுறைகளின் வளர்ச்சியைக் குறிப்பது என்பதில் இருவேறு கருத்தில்லை. ஒவ்வொரு தொழிற் பிரிவினரும் தனித்தனிக் குடியினராக மதிக்கப்பட்டனர் என்பது அவரவர் தொழிலையும் அடையாகச் சேர்த்துப் புலவர்கள் சிலர் பேசப்படுவது கொண்டே உணரலாம். “தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கட்

பாகுபாடு தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது”⁴² எனப் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒரே தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்யும் போக்கினால் பல தொழிற் பிரிவுகள் உருவாக இடமேற்பட்டது. காலஞ் செல்லச் செல்ல இப்பிரிவுகள் எண்ணிக்கையிற் பெருகின. சங்க காலத்திலேயே இத்தொழிற் பிரிவு ஒவ்வொன்றும் மரபு வழிப்பட்ட தனித்தனிப் பிரிவாக அமைந்துவிட்டது என்று தெரிகின்றது. கே.கே. பிள்ளை, ஐ. மகாதேவன் ஆகியோர் இக்கருத்தில் உடன்படுகின்றனர்.”⁴³

பொருளாதார அடிப்படையில் செல்வர், வறியர் என்னும் வேறுபாடு தோன்றியிருந்த வண்ணமே, பிறப்பால் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் வேறுபாடும் தோன்றியிருந்தமையையும் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறாக மருதநில வாழ்வு ஏனைய நிலங்களின் வாழ்க்கையினும் மேம்பட்டு, நாகரிகத்தின் தோற்றமாகவும், பல தொழில்களின் இருப்பிடமாகவும் பேரரசுகளின் உருவாக்கமாகவும் விளங்கிற்று.

“சீர்முற்றிப் புலவர் வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்

தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்” (கலி. 67: 2-3)

என்று சிறப்பிக்கப்படும் வையை ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள மருதநிலம், கட்டுத்துறையின்கண் தானே ஆக்கிக்கொண்ட சேற்றில் நிற்கும் நிலைமையினை வெறுத்த சிவந்த கண்களை உடைய எருமையானது, ஊரிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் துயிலுகின்ற நள்ளிரவிலே வலிய கயிற்றைத் தானே அறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய், கூர்த்த முள்ளை உடைய வேலியைத் தனது மருப்பினால் அகற்றி, நீர் மிக்குள்ள பொது நிலத்திலே, ஆங்குள்ள மீன்கள் ஒருங்கே அஞ்சி ஓடுமாறு நீரிலிறங்கி, அந்நீரின் மேற்படர்ந்துள்ள அழகிய உட்டுளையமைந்த வள்ளைக் கொடிகளை நிலைக்குலையச் செய்து தம்முள்ளே வண்டுகள் தாதூதுகின்ற குவிந்த குளிர்த் தாமரை மலர்களைத் தின்னுதற்கிடனான வளமிக்கது. இங்கு பறவையினங்கள் பல மகிழ்வுற்று வாழ்ந்திருந்தன.

“..... கிளைக்குருகு இருக்கும்”	(ஐங். 7: 4)
“..... அணிமயிலிருக்கும்”	(ஐங். 8: 4)
“அறுசில் கால அஞ்சிறைத் தும்பி”	(ஐங். 20: 1)
“நீருறை கோழி நீலச்சேவல்”	(ஐங். 51: 1)
“விசம்புழி தோகை	(ஐங். 74: 1)
“தாதுண் பறவை.....”	(ஐங். 82: 3)
“வெண்ணுதல் கம்புள் அரிக்குரல் பேடை தண்ணறும் பழனத்துக் கிளையோடு ஆலும்”	(ஐங். 85: 1-2)
“..... முயிறு மூசு குடம்பை”	(ஐங். 99: 1)
“..... மகிழ்ந்தாடும் அன்னம்தன் அணிமிகு சேவலை.....”	(கலி. 70: 1-2)
“..... சிறுகிளி	(கலி. 72: 4)
“..... இருங்குயில்”	(கலி. 92: 63)
“குறும்பூழ்	(கலி. 95: 6)
“..... முதுசிரல்	(அகம். 106: 4)

எனும் வரிகள் குருகு, நாரை, தும்பி, அன்னம், மடநடை நாரை, முதுசிரல், குறும்பூழ், இருங்குயில், மயில், கிளி, கம்புள், சேவல் ஆகிய பறவைகள் மருதநிலத்தில் இன்புடன் வாழ்ந்திருந்ததைக் காட்டுகின்றன.

கடலைப் பார்த்தாற் போன்ற அகன்ற மருதநிலப் பரப்பின் கண்ணே, நிலம் பிளக்கும்படி இறங்கிய வேரோடு கூடிய முதிர்ந்த கிழங்கினையும், கரும்பினைப் பார்த்தாற்போன்று பருத்த உட்டுளையமைந்த திரண்ட தண்டினையும், களிற்று யானையினது காதுகள் போன்று விரிந்த பசிய இலைகளின் பக்கத்தே அரும்பியுள்ள கழுமரம் உயர்ந்து நின்றாற்போன்று உயர்ந்து நிற்கின்ற கொழுவிய மொட்டுக்களின் இடைஇடையே பலவாகிய நாண்மலர்கள் சிரிக்கின்ற முகங்களைப் போல விளங்கும்படி மலர்ந்துள்ள தாமரையினையுடைய பறவைகள் ஆரவாரிக்கின்ற கழனியில் பறவையினங்கள் மட்டுமின்றி மற்ற உயிரினங்களும் வாழ்ந்திருந்தன.

“முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்”	(ஐங். 5: 4)
“புள்ளிக் களவன்	(ஐங். 21: 2)
“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவனொடு பிள்ளை தின்னு முதலைத்து”	(ஐங். 24: 1-2)
“கயலென.....”	(ஐங். 36: 4)
“கெண்டை.....”	(ஐங். 40: 4)
“..... ஆமை இளம்பார்ப்புத் தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசினா”	(ஐங். 44: 1-2)
“..... கெடிறு	(ஐங். 47: 1)
“வராஅல்	(ஐங். 48: 2)
“..... புலவநாறு நீர்நாய் “வாளை	(ஐங். 63: 1-2)
“கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றாக் காதற்குழவிக்கு	(ஐங். 92: 1-2)
“..... காரான்”	(அகம். 46: 1)
“கறாஏ.....”	(கலி. 84: 23)
“பரியுடை நன்மான்	(ஐங். 13: 1)

என்ற பாடல் வரிகளின் வழி, எருமை, நண்டு, யானை, குதிரை, மான், ஆமை, பாம்பு, நீர்நாய், மீன் வகைகளான கயல், கெண்டை, வராஅல், கெடிறு, வாளை முதலிய உயிரினங்கள் களிப்புற்றிருந்தன என்பது தெரியவருகிறது.

கள்ளை உண்ட மட்பாண்டத்தினுள் நுடக்கி வைத்தலாலே அக்கள்வெறி கொண்ட இறாமீன் செருக்குற்று நாணினது பூட்டுவிட்டுப்போன வில்லைப்போன்று துள்ளிக்குதித்து நெற்கூடுகளினிடத்தே விழும் பொது நிலங்களையுடைய நீர்நிலையினது நீரடை கரையின்கண் படர்ந்துள்ள பிரம்பினது அரத்தின் வாய் போன்ற அழகிய முட்களை உடைய நீண்ட கொடியானது, அருவியாய் வந்து விழுகின்ற நீரின்மேல் படர்ந்த ஆம்பலினது அகன்ற இலையைத் தனது முள்ளால் கோத்துக் கிடந்து, தங்கி வருதலையுடைய வாடைக்காற்று

இடைஇடையே தூக்குதலாலே கொல்லுலைக்கண் ஊதுகின்ற விசைக்கயிற்றால் இழுக்கப்படும் துருத்திப்போல அவ்விலையினோடு உயர்ந்துள்ளது. தாமுதற்கிடனான கழனிகள் சார்ந்த தோட்டங்களை உடைய மருதநிலத்தில் பலவிதமான பூக்களும், மரம், செடி, கொடிகளும் அடர்ந்து பரவியிருந்தன.

“பல்விதழ் நீலமொடு	(ஐங். 2: 4)
“மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரை”	(ஐங். 6: 4)
“பகன்றை வான்மலர்	(ஐங். 97: 1)
“பகமோரோடமோடு ஆம்பல்	(ஐங். 93: 2)
“..... ஞாமலுங் குவளையுங்”	(அகம். 216: 8-9)
“.....திரிதரு நெருஞ்சி.....”	(அகம். 336: 18)

போன்ற பூக்களின் வகைகளும்,

“நனைய காஞ்சி	(ஐங். 1: 4)
“உளைப்பு மருதத்து	(ஐங். 7: 4)
“அலங்குசினை மாஅத்து	(ஐங். 8: 4)
“மனைநடு வயலை வேழஞ் சுற்றும்”	(ஐங். 11: 1)
“கரைசேர் வேழம் கரும்பில் பூக்கும்”	(ஐங். 12: 1)
“முள்ளி வேரளைச் செல்லும்	(ஐங். 22: 2)
“கரந்தையம்	
வள்ளை	(ஐங். 26: 1-2)
“வேப்புநனை.....”	(ஐங். 30: 1)
“..... புன்னை	(அகம். 126: 15)
“வாழை	(நற். 400: 1)

எனும் வரிகள், நீர் வளமும் நிலவளமும் பெற்று வளம்பெற்ற மருதநிலத்தில், தாமரை, ஆம்பல், பகன்றை, ஞாமல், குவளை, நெருஞ்சி, செங்கருங்காலிப்பூ முதலிய மலர்கள் நெருப்பின் பிழம்புகளைப் போல் மலர்ந்தும், கரந்தை, காஞ்சி, மருதம், மாமரம், வேழம், கரும்பு, முள்ளி வேரளை, வள்ளை, வேம்பு, புன்னை, புன்கமரம், வாழை ஆகியவை நிலத்தில் எங்கும் படர்ந்து அடர்ந்து வளர்ந்தோங்கி செழிப்படையச் செய்தன.

உரிப்பொருள்

புறவுலகத்தில் மனிதன் எத்தனையோ காட்சிகளைக் காணுகின்றான். ஆனால் அவற்றைக் காணும் போது தன்னுடைய அகவுணர்வோடு நோக்குகின்றான். எனவே புறக்காட்சிகள் யாவும் அவனவன் அகநோக்குக்கு ஏற்ற வண்ணமும் சூழலும் பெற்றே விளக்கம் பெறுகின்றன. மேலும் புறத்தே உள்ள பொருள்கள் வாழ்க்கையை அவ்வளவாக மாற்றியமைப்பதில்லை என்பதையும், அகத்து உணர்ச்சிகளே பெரிதும் மாற்றியமைப்பன என்பதையும் தமிழ்ச் சான்றோர் தெளிந்திருந்தனர்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங்காலை திணைக்குரிப் பொருளே”

(தொல். பொருள். அகத். நூ.16)

என்று உரிப்பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். பண்டைய அகப்பொருட் பாடல்களை நாடக இயல்பின எனக் குறிப்பிடவேண்டும். உணர்ச்சி நெறிப்பட்ட அனுபவத்தை அகநூலார் உரிப்பொருள் எனக் குறித்தனர். ஒரு பாடல் முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் இன்றிப் பாடப்படலாம். ஆனால் உரிப்பொருளின்றிப் பாடப்படுதல் மரபில்லை. இம்மூன்று பொருள்களைப் பற்றி விளக்கப் புகுந்த தொல்காப்பியர் இவற்றிடை உள்ள வரிசை அமைப்பினைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார். அவர்தம் கொள்கையின்படி முதற்பொருளைவிடக் கருப்பொருள் சிறந்தது. இவ்விரண்டினும் சிறந்தது உரிப்பொருள். இதனை,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங்காலை” (தொல். பொருள். அகத். நூ.3)

எனும் நூற்பா உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பேராசிரியர் மு.வரதராசனார் முப்பொருள்களை, “முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் ஆகிய அரங்கில், உரிப்பொருள் ஆகிய உணர்ச்சிச் செயற்பாடு நிகழ்கின்றது. எனவே, இம்மூன்றும் அமைந்த சங்கப் பாடல்களை நாடகப் பாடல்கள் என்று கூறலாம். இம்மூன்று பொருள்களும் இடம்பெறுவதால் அகப்பாட்டுக்கள் நாடகப் பண்பினை நன்கு பெற்று ஒளிர்கின்றன”⁴⁴ என்கிறார்.

வீரசோழியம் ஒரே நூற்பாவில் மருதத்திணைக்கு உரிய கரு, உரி, முதற்பொருட்களைத் தொகுத்து அளித்துள்ளது. தமிழ்நெறி விளக்கம், நிலம், சிறுபொழுது, கருப்பொருள், தெய்வம், மக்கள், செயல், உணவு, இசை, மரம், உரிப்பொருள் என்ற அடிப்படையில் தொகுத்து வழங்குகின்றது.

மருதத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும். இவ்வூடலைத் தீர்க்கக் கூடிய வாயில்கள் இன்னின்னவை என நம்பியகப் பொருள் கூறுகின்றது.

“ஊடல் அவ்வழிக் கூடும் கிழத்திக்கு” (நம்பி. அகப். அகத். நூ. 67)

“கொளைவல் பாணன் பாடினி கூத்தர்

இளையர் கண்டோர் இருவகைப் பாங்கர்

பாகன் பாங்கி, செவிலி அறிவர்

காமக்கிழத்தி, காதல் புதல்வன்

விருந்து ஆற்றாமை என்று இவை ஊடல்

மருந்தாய்த் தீர்க்கும் வாயில்கள் ஆகும்” (நம்பி. அகப். அகத். நூ. 68)

முத்துவீரியம், ஐந்திணைகளுள் எவ்வெத்திணைகள் களவிற்குரியது என்றும் எவ்வெத்திணைகள் கற்பிற்குரியது என்பதையும் வகைதொகைச் செய்து தனித்தனி நூற்பாவாக அளித்துள்ளது. இதில், குறிஞ்சியும் நெய்தலும் களவிற்கும் மருதம் மற்றும் முல்லை கற்பிற்கும் உரியது என்கிறார்.

“குடவரைக் குறிஞ்சியங் குணகட னெய்தலுங்

கடவ தாகுங் களவினீர் மைக்கே”

(மு. வீ. அகத். நூ. 809)

“நன்னில மருதமுந் தென்னில முல்லையுந்

துன்னிரு கற்பொடு தோன்று மென்ப” (மு. வீ. அகத். நூ. 810)

மக்களிடையே நிகழும் ஒழுகலாறுகள் பரவி நிலைப்பெறுதலே உலக வழக்காகும். உலக வழக்கை ஆய்ந்து செந்நெறிப்படுத்திச் செய்யுள் வழக்கு அமைத்தனர் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர். சங்க இலக்கியமும் மரபுநிலை திரியாத மாட்சியதாய் பண்டைக்கால வாழ்க்கையை ஒட்டியே அமைந்துள்ளது எனக் கொள்ளலாம். அவ்வகையில் மருதநிலத்தை ஆழ்ந்து நோக்கியதன் வாயிலாக, வயலும் வயலைச் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலம் நெல்லினை விளைத்தற்கு ஏற்றன என்றும், கிணறுகளும், பொய்கைகளும், ஆறுகளும் இந்நிலத்தை வளப்படுத்தின என்றும் இங்கு தொழில் புரிவோர் பெரும்பாலோராக இந்நிலத்தில் வாழ்ந்தமை பற்றி உழவர், கடையர் என்று பெயர் பெற்றனர் என்பதும் கடைசியர், உழுத்தியர் என்னும் பெயர்கள் மகளிர்க்கு வழங்கப்பட்டன என்பதும் தெள்ளிதின் விளங்குகின்றது. மேலும் பசுமைக் காட்சி வழங்கும் பயிர் நிலங்களை அடுத்து காஞ்சி, மருதமரங்கள் காணப்படும். வஞ்சிக்கொடி வளமுற்றிருக்கும். தாமரையும் செங்கழு நீரும் குவளையும் ஆகிய நீர்ப்பூக்கள் இந்நிலத்திற்கு உரியவை. கழனிகளில் செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் விளைக்கும் இந்நிலவாசிகள், இக்கழனிகளுக்கு இடையே அமைந்து இருக்கும் மூதூர், பேரூர் என்று பெயர்பெற்ற ஊர்களிலே வாழ்ந்து வளங்கொழிப்பர். எருமை, நீர்நாய் போன்ற பிராணிகளும், நாரை, அன்னம், குருகு முதலான பறவைகளும் இந்நிலத்தைத் தம் வாழிடமாக உடையன. ஊரன், மகிழ்நன் எனப் பெறுபவர் இந்நிலத் தலைவர். இந்திரன் தெய்வமாயினன். இங்கு வாழ்ந்தோர் மருதயாழ் பயில்வதும் மருதப்பண்பாடுவதும் மரபாகும்.

மருதத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை

இங்ஙனம், எழிலரசியாய்க் காட்சியளித்த மருதம் எனப் பெயர் தாங்கி நிற்கும் நீர்நில வளங்கள் சார்ந்த பகுதியின் அழகினைத் தமிழ்ப்பெருங்கவிஞர்கள் பாடிப்பாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றார்கள். நிலத்தின் இயல்போடு மாந்தர் மனத்தின் இயல்பையும்

பிணைத்துப் பிணைத்துப் பாடும் பெருமைசான்ற சங்கக் கவிஞர்கள் மருதநிலவளம் குறித்தும், அப்பகுதியில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் மனவளம் குறித்தும் பாடியுள்ள கணக்கற்ற பாடல்களை எட்டுத்தொகை நூல்களுள் – நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, தீங்கரும் பனைய ஐங்குறுநூறு, கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலித்தொகை, அருமை சான்ற அகநானூறு, ஓங்கு பரிபாடல் எனப்படும் ஆறு நூல்களுள் பரக்கக் காணலாம்.

பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் பதிப்பில் மருதத்திணைக்குரிய 263 பாடல்கள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இதில் குறுந்தொகையில் 48 பாடல்களும் நற்றிணையில் 32 பாடல்களும் அகநானூற்றில் 40 பாடல்களும் ஐங்குறுநூற்றில் 100 பாடல்களும் கலித்தொகையில் 35 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. பரிபாடலில் முதற்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்பின் காரணமாக 8 பாடல்கள் மருதத்திணைக்கு உரியனவாக உள்ளன. பத்துப்பாட்டில் மருதத்திணை குறித்த பாடல் இல்லை.

மருதத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடுகையில் குளோரியா சுந்தரமதி, மருதத்திணைப் பாடல்கள் மொத்தம் 265 என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தொகை நூலில் 265 பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றில் ஒன்றொழிய ஏனையவை பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களின் பதிப்பில் மருதத்திணைக்குரியனவாகக் குறிக்கப்பெற்றவை. வில்லிக விரலினார் பாடிய குறுந்தொகை 370-ஆம் பாடல் பேராசிரியரது பதிப்பில் முல்லைத் திணைப் பாடலாகக் குறிக்கப் பெற்று உள்ளது. ஆயின் பாடற் பொருளும் பின்புலமும் மருதத்திற்கே உரியன. எனவே இப்பாடல் இணைவு பெறுகின்றது. இதற்கு மாறாக மருதனிளநாகனார் பாடிய குறுந்தொகை 367-ஆம் பாடல் பேராசிரியரது பதிப்பில் மருதப்பாடலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் பாடற்பொருளையும் பின்புலத்தையும் நோக்கக் குறிஞ்சிப் பாடலே. எனவே இத்தொகை நூலில் விடப்பெற்றுள்ளது”⁴⁵ என்று விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் பதிப்பை முன்னிலைப்படுத்தி இவ்வாய்வில் மருதத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 263 பாடல்களே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

மருதத்திணைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை

மருதத்திணை குறித்த 263 பாடல்களை 66 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இப்பாடல் எண்ணிக்கையில் 3 பாடல்கள் ஆசிரியர் பெயர்காணாப்பாடலாகும். குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, பரிபாடல், ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை முறையே 33, 22, 21, ஐந்து, ஒன்று, ஒன்று புலவர்களின் எண்ணிக்கை அமைந்துள்ளன. கலித்தொகை 35 பாடல்கள், முழுமையும் மருதனிள நாகனாரும், ஐங்குறுநூற்றில் 100 பாடல்களை ஓரம்போகியாரும் பாடியுள்ளனர். புலவர்களும் அவர்களின் பாடற்றொகையும் அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஆண்பாற் புலவர்களும் பெண்பாற் புலவர்களும் இருந்தனர். ஆண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கையைவிட பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் ஆண்பாற் புலவர்கள் குறுந்தொகையில் 28 புலவர்களும், நற்றிணையில் 18 புலவர்களும், அகநானூற்றில் 22 புலவர்களும் பாடல்களைப் புனைந்துள்ளனர். மேலும் ஐங்குறுநூற்றில் ஒரு புலவரும் கலித்தொகையில் ஒருவரும் பரிபாடலில் 6 புலவர்களும் பாடியுள்ளனர்.

தமிழாராய்ந்து தங்கள் புலமையை வெளிப்படுத்திய பெண்பாற் புலவர்களும் மருதத்திணையில் பாடல்களை வடித்துள்ளனர். குறுந்தொகையில் ஆதிமந்தியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், ஓளவையார், கழார்க்கீரனெயிற்றினார், நெடும்பல்லியத்தை, வெள்ளி வீதியார் ஆகிய அறுவர் மட்டுமே மருதத்திணைப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். நற்றிணையில் அஞ்சில் அஞ்சியார், ஓளவையார், வெள்ளி வீதியார் ஆகிய மூவர் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல் என்ற நான்கு நூல்களிலும் பெண்பாற் புலவர் பாடிய பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை.

புலவர்களின் எண்ணிக்கையில் சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் ஆண்பாற் புலவர்கள் 59 பேரும் பெண்பாற் புலவர்கள் 7 பேரும் காணப்படுகின்றனர். பெண்பாற் புலவர்கள் மிகமிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றனர். இதிலிருந்து பெண்களில் கல்வி கற்றோர்கள் இருந்தும் மிகச் சிறுபான்மையோர் மட்டுமே மருதம் பாடுவோராக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. 59 ஆண்பாற் புலவர்களுள் கோப்பெருஞ் சோழன் என்ற அரசன் இயற்றிய பாடலும் குறுந்தொகையில் அமைந்துள்ளது.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் ஓரம்போகியார் மட்டுமே நூற்றுக்கும் மேலான பாடல்களைப் பாடி உள்ளார். அடுத்து மருதனிள நாகனார். இவருடைய மருதத்திணை சார்ந்த 39 பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொகைநூல்களில் மருதத்திணைக்குரிய பாடல்களை, அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலங்குடி வங்கனார், ஓரம்போகியார், ஒளவையார், தூங்கலோரியார், நக்கீரர், பரணர், மருதனிள நாகனார், மாங்குடி மருதனார், வெள்ளி வீதியார், மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ ஆகியோர் பாடியுள்ளார்.

புலவர்களின் எண்ணிக்கை

வ. எண்	புலவர்களின் பெயர்	பாடற்றொகை					
		குறுந்.	அகநா.	நற்.	பரி.	ஐங்.	கலித்.
1.	அழிசி நச்சாந்தனார்	1	—	—	—	—	—
2.	அள்ளூர் நன்முல்லையார்	3	1	—	—	—	—
3.	ஆதிமந்தியார்	1	—	—	—	—	—
4.	ஆலங்குடி வங்கனார்	2	1	3	—	—	—
5.	உறையூர்ச் சல்லியங்குமரனார்	1	—	—	—	—	—
6.	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	1	—	—	—	—	—
7.	ஓரம்போகியார்	3	2	2	—	100	—
8.	ஒளவையார்	3	—	1	—	—	—
9.	கயத்தூர்கிழார்	1	—	—	—	—	—
10.	கழர்க்கீரனெயிற்றினார்	1	—	—	—	—	—
11.	கழர்க்கீரனெயிற்றியார்	1	—	—	—	—	—
12.	கள்ளில் ஆத்திரையனார்	1	—	—	—	—	—
13.	கிள்ளி மங்கலங்கிழார்	1	—	—	—	—	—
14.	குப்பைக் கோழியார்	1	—	—	—	—	—
15.	குன்றியனார்	2	—	—	—	—	—
16.	கொல்லிக்கண்ணன்	1	—	—	—	—	—
17.	கோப்பெருஞ்சோழன்	1	—	—	—	—	—
18.	தும்பிசேர்கீரனார்	1	—	—	—	—	—
19.	தூங்கலோரியார்	1	—	1	—	—	—
20.	நக்கீரர்	1	3	1	—	—	—
21.	நெடும்பல்லியத்தை	2	—	—	—	—	—
22.	படுமரத்துமோசிகீரனார்	2	—	—	—	—	—
23.	பரணர்	5	15	6	—	—	—
24.	பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ	1	—	—	—	—	—
25.	பேயனார்	1	—	—	—	—	—
26.	மருதனிள நாகனார்	1	1	2	—	—	35
27.	மாங்குடி மருதனார்	1	—	1	—	—	—
28.	மாதீர்த்தன்	1	—	—	—	—	—
29.	மாமிலாடன்	1	—	—	—	—	—
30.	வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன்	1	—	—	—	—	—
31.	வெள்ளிவீதியார்	1	—	1	—	—	—
32.	கண்ணனார்	1	—	—	—	—	—
33.	பூங்கணுத்திரையர்	1	—	—	—	—	—
34.	மிளைக் கந்தன்	1	—	—	—	—	—
35.	அஞ்சில் அஞ்சியார்	—	—	1	—	—	—
36.	உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார்	—	—	1	—	—	—
37.	கடலூர்ப் பல்கண்ணனார்	—	—	1	—	—	—
38.	கடுவன் இளமள்ளனார்	—	—	1	—	—	—
39.	கபிலர்	—	—	1	—	—	—
40.	கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார்	—	—	1	—	—	—
41.	கோண்மாநெடுங்கோட்டனார்	—	—	1	—	—	—
42.	செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்	—	—	1	—	—	—
43.	நல்வேட்டனார்	—	—	1	—	—	—
44.	பூதன் தேவனார்	—	—	1	—	—	—
45.	மதுரை ஓலைக் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார்	—	—	1	—	—	—

46.	மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	-	2	1	-	-	-
47.	ஆவூர் மூலங்கிழார்	-	1	-	-	-	-
48.	இடையன் நெடுங்கீரனார்	-	1	-	-	-	-
49.	உக்கிரப் பெருவழுதி	-	1	-	-	-	-
50.	உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார்	-	1	-	-	-	-
51.	ஐயூர் முடவனார்	-	1	-	-	-	-
52.	கடுவன் மள்ளனார்	-	1	-	-	-	-
53.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	-	1	-	-	-	-
54.	சாகலாசனார்	-	1	-	-	-	-
55.	சீத்தலைச் சாத்தனார்	-	1	-	-	-	-
56.	செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்	-	1	-	-	-	-
57.	நல்லாவுர் கிழார்	-	1	-	-	-	-
58.	பாவைக் கொட்டியார்	-	1	-	-	-	-
59.	பேராலவாயர்	-	1	-	-	-	-
60.	மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்	-	1	-	-	-	-
61.	விற்றுற்று மூதெயினனார்	-	1	-	-	-	-
62.	நல்லந்துவனார்	-	-	-	3	-	-
63.	மையோடக்கோவனார்	-	-	-	1	-	-
64.	கரும்பிள்ளைப் பூதனார்	-	-	-	1	-	-
65.	நல்வழுதியார்	-	-	-	1	-	-
66.	நல்லழிசியார்	-	-	-	1	-	-
67.	ஆசிரியர் பெயர் காணாப் பாடல்கள்	-	-	2	1	-	-
		48	40	32	8	100	35

பெண்பாற் புலவர்கள்

வ.எண்	பாடற்றொகை	பெண்பாற் புலவர்களின் பெயர்கள்
1.	குறுந்தொகை	ஆதிமந்தியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், ஓளவையார், கழூர்க்கீரனெயிற்றினார், நெடும்பல்லியத்தை, வெள்ளி வீதியார்
2.	நற்றிணை	அஞ்சில் அஞ்சியார், ஓளவையார், வெள்ளி வீதியார்
3.	அகநானூறு	-
4.	ஐங்குறுநூறு	-
5.	கலித்தொகை	-
6.	பரிபாடல்	-

ஆண்பாற் புலவர்கள்

வ.எண்	பாடற்றொகை	ஆண்பாற் புலவர்களின் பெயர்கள்
1.	அகநானூறு	அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலங்குடி வங்கனார், ஓரம்போகியார், நக்கீரர், பரணர், மருதனிள நாகனார், மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, ஆலூர் மூலங்கிழார், இடையன் நெடுங்கீரனார், உக்கிரப் பெருவழுதி, உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார், ஐயூர் முடவனார், கடுவன் மள்ளனார், குடவாயிற் கீரத்தனார், சாகலாசனார், சீத்தலைச்சாத்தனார், செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார், நல்லாலூர்கிழார், பாவைக் கொட்டியார், பேராலவாயர், மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், விற்றாற்று மூதெயினனார்.
2.	ஐங்குறுநூறு	ஓரம் போகியார்
3.	கலித்தொகை	மருதனிள நாகனார்
4.	குறுந்தொகை	அழிசி நச்சாந்தனார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலங்குடி வங்கனார், உறையூர்ச் சல்லியங்குமரனார், ஓரம்போகியார், கயத்தூர் கிழார், கள்ளில் ஆத்திரையனார், கிள்ளி மங்கலங்கிழார், குப்பைக்கோழியார், குன்றியனார், கொல்லிக்கண்ணன், கோப்பெருஞ்சோழன், தும்பிசேர்கீரனார், தூங்கலோரியார், நக்கீரர், படுமரத்துமோசி, பரணர், பாலபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பேயனார், மருதனிள நாகனார், மாங்குடி மருதனார், மாதீர்த்தன், மாமிலாடன், வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன், கண்ணனார், பூங்கணுத்திரையர், மிளைக்காந்தன், கழார்க்கீரனெயிற்றியார்.
5.	நற்றிணை	ஆலங்குடி வங்கனார், ஓரம்போகியார், தூங்கலோரியார், நக்கீரர், பரணர், மருதனிள நாகனார், மாங்குடி மருதனார், உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார், கடலூர்ப் பல்கண்ணனார், கடுவன் இளமள்ளனார், கபிலர், கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார், கோண்மா நெடுங்கோட்டனார், செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார், நல்வேட்டனார், பூதன்தேவனார், மதுரை ஒலைக்கடையத்தார் நல்வெள்ளையார், மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.
6.	பரிபாடல்	நல்லந்துவனார், மையோடக் கோவனார், கரும்பிள்ளைப் பூதனார், நல்லந்துவனார், நல்வழுதியார், நல்லழிசியார்.

ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தொகைநூல்களில் பாடியவர்கள் (மருதத்திணைப் பாடல்கள்)

வ.எண்	புலவர்களின் பெயர்கள்	பாடற்றொகை
1.	அள்ளூர் நன்முல்லையார்	குறுந்தொகை, அகநானூறு
2.	ஆலங்குடி வங்கனார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு
3.	ஓரம்போகியார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு
4.	ஒளவையார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை
5.	தூங்கலோரியார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை
6.	நக்கீரர்	குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு
7.	பரணர்	குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு
8.	மருதனிளநாகனார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, கலித்தொகை
9.	மாங்குடி மருதனார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை
10.	வெள்ளிவீதியார்	குறுந்தொகை, நற்றிணை
11.	மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	நற்றிணை, அகநானூறு

கூற்றுக்களின் எண்ணிக்கை

மருதத்திணையில் தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களே அதிகம் காணப்படுகின்றன. அடுத்ததாகத் தோழிக்கூற்றுப் பாடல்கள். தலைவி, தோழிக் கூற்றாக முறையே 101, 98 பாடல்களும், பரத்தைக் கூற்றாக 40 பாடல்களும், தலைவன் கூற்றாக 17 பாடல்களும் உள்ளன. பிறர் கூற்றாக 7 பாடல்கள் உள்ளன.

இத்திணைக்குரிய மொத்தம் 263 பாடல்களில் 221 பாடல்களில் பரத்தையிற் பிரிவு காரணமாகத் தலைவன் பிரிவதே முதன்மையாகக் குறிக்கப் பெறுகின்றது. எஞ்சிய 42 பாடல்களில் ஏனைய பொருண்மைகள் கலந்துள்ளன.

மருதத்திணைக்கே உரிய பொருண்மை குறித்த பாடல்களில் தலைவன், தலைவி, தோழி, பரத்தை ஆகியோர் இடம் பெறுகின்றனர். தலைவியும் தோழியும் எல்லாவற்றிலும் மேலோங்கி நிற்கின்றனர். மேலும் இத்திணைக்குரிய அடிப்படைப் பொருண்மைகளாவன:

தலைவியின் பொய்ச் சினத்தைத் தலைவன் நீக்குதற்கான முயற்சி; அந்நிலையில் தலைவியின் கூற்று; தோழியின் கூற்றும் பரத்தையின் தன்மேம்பாட்டுரையும் என்பன இத்திணையின் தலையாய பொருண்மைகளாகும். எனவே இவை திருமண வாழ்வைக் குறித்தன.

கூற்று	அகநானூறு	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	குறுந்தொகை	நற்றிணை	பரிபாடல்
தலைவன்	3	7	2	1	4	—
தலைவி	11	40	21	21	7	1
தோழி	17	40	1	22	14	4
பரத்தை	9	12	8	4	7	—
பிறர்	—	1	3	—	—	3
	40	100	35	48	32	8

புலவர்களும் அவர்களாற் பாடப்பட்டோரும்

மருதத்திணைச் சார்ந்த பாடல்களைப் பாடியப் புலவர்கள்தாங்கள் வாழ்ந்தக் காலத்திலே ஆட்சிப்பிரிந்த மன்னர்களையும் தங்கள் பாடல்கள் மூலம் பாடிச்சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு பாடிய புலவர்கள் அரசர்களின் பெயர்களையும், அவர்களின் சிறப்புகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் பெண்கள் அரசாண்டதாகவும், அவ்வாறு இருப்பின் அத்தகைய பெண் அரசிகளின் பெயர்களையோ அவர்களின் பெருமைகளையோ குறிப்பிடவில்லை. புலவர்களும் அவர்களாற் பாடப்பட்டோரும் பட்டியல் இக்கருத்தினைத் தெளிவுப்படுத்தும்.

புலவர்களும் அவர்களாற் பாடப்பட்டோரும்

வ.எண்	புலவர்களின் பெயர்	அகநானூறு	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	நற்றிணை
1.	ஆலங்குடி வங்கனார்	கொற்றச் செழியன்	-	-	சோழர்
2.	ஓரம்போகியார்	-	ஆதனவினி கிள்ளி, சோழர், தென்னவன், விரான், மத்தி	-	-
3.	ஒளவையார்	-	பரணன்	அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எழினி	கைவன் கிள்ளி முடியன்
4.	களளில் ஆத்திரையனார்	-	-	(ஆதி) அருமன்	-
5.	கொல்லிக்கண்ணன்	-	-	குட்டுவன்	-
6.	நக்கீரர்	கோதை மார்பன், கிள்ளி வளவன், பழையன் மாறன், இருங்கோ வேண்மான், சேரல், செம்பியன், செழியன், அன்னி, எவ்வி, திதியன், எருமைபூரன், எழினி, பொருநன்	-	-	செழியன், வாணன்
7.	பரணர்	குட்டுவன், சோழர், தித்தன், செழியன், ஆட்டனத்தி, ஆய் எயினன், ஆரியப் பொருநன், எவ்வி (நீடுர் கிழவோன்), ஐயை, கட்டி, கணையன், திதியன், தித்தன் வெளியன், நல்லடி (வல்லங் கிழவோன்), நன்னன், நன்னன் ஆய், நெடுமிடல், பழையன்,	-	பெரும்பூட் பொறையன், சேந்தன், அதிகன், எவ்வி, கொங்கர்	தழும்பன், மலையன், வீரான் (இருப்பை வயவன்), வேளிரர்

		பாணன், மத்தி, மிஞ்லி, வல்லங்கிழான் நல்லடி, ஆரியர், கோசர், பூழியர், வேளிர், அன்னி மிஞ்லி, ஆதிமந்தி.			
8.	மருதன் இளநாகனார்	வேளிர்	—	—	திருமாவண்ணி
9.	மாங்கடி மருதனார்	—	—	வேளிர்	—
10.	மிளைக்காந்தன்	—	—	பாரி	—
11.	கடுவன் இளமள்ளனார்	—	—	—	வழுதி
12.	கபிலர்	—	—	—	ஓரி
13.	மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	சோழர், அஃதை	—	—	—
14.	மருதன் இளநாகனார்	வேளிர்	—	—	திருமாவண்ணி
15.	மாங்குடி மருதனார்	—	—	வேளிர்	—
16.	ஐயூர் முடவனார்	ஆதன் எழினி (செல்லிக்கோமான்) கோசர்	—	—	—
17.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	எவ்வி	—	—	—
18.	பாவைக் கொட்டிலார்	சோழர், ஆரியர்	—	—	—
19.	பெயர் காணாப் பாடல்கள்	—	—	—	மலையன், ஆரியர்

மருதம் பற்றிய ஆய்வுகளின் எண்ணிக்கை

இத்திணை குறித்த ஆய்வினை இதற்குமுன் இருவர் நிகழ்த்தியுள்ளனர். முனைவர் வெ.தெ.மாணிக்கம் 1968-இல் a Study of Marutattinai In Tamil Literature எனும் தலைப்பில் மருதத்திணையின் அமைப்பு, ஊடல் இடம்பெறுதல், தலைவன் தலைவி பரத்தையரியல்பும் பங்கும் குறித்து ஆராய்ந்துள்ளார். இது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வேடாகும். மற்றொருவர் இலா. குளோறியா சுந்தரமதி அவர்கள். திருவனந்தபுரம் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1973-ஆம் ஆண்டு, சங்க இலக்கியம்-மருதம் என்ற தலைப்பில், சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்தின் பின்புலத்தைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

* நிலவியற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகம் ஐந்து வகையான பண்பாடுகளைக் கொண்ட மக்களைக் கொண்டு விளங்கியது.

* ஐந்திணைகளுள் மருதத்திணை நாகரிகத்தின் தோற்றமாக விளங்கியதுடன், உழவுத்தொழிலின் மூலமாகவும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

* மருதநில வாழ்வு ஏனைய நிலங்களின் வாழ்க்கையினும் மேம்பட்டு விளங்கிற்று.

* இந்நிலமக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்திருந்தனர். மேலும் உழவுத்தொழிலினைத் தொடர்ந்து பல தொழில் பிரிவினர் இங்கு உருவாயினர்.

* நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து வணிகரும், நிலக்கிழார்களும், தனி அரசுகளும், பேரரசுகளும் உருவாயின.

* இலக்கியம் கொண்டு இலக்கணம் செய்த சான்றோர் இயல்பிற்கேற்ப, மருதத்திணை சார்ந்த முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் இலக்கண நூல்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 19.
2. K.A. Nilakanta Sastri, A History of South India, ப. 129.
3. Xavier Thaninayagam, Nature in Ancient Tamil Poetry, ப. 5.
4. கே. கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் – மக்களும் பண்பாடும், ப. 24.
5. Xavier Thaninayagam, Nature in Ancient Tamil Poetry, பக். 4-5.
6. வித்துவான் தி.மு. கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப. 4.
7. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் (தொகுதி – 3), பக். 311-312.
8. W. H. Hudson, An Introduction to the Study of Literature, ப. 96.
9. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 15.
10. ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, ப. 123.
11. S. Thaninayagam, Landscape and Poetry, ப. 39.
12. V. R. Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, ப. 374.
13. P. T. Srinivasa Iyenger, History of the Tamils, ப. 63.
14. ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, ப. 124.
15. கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி – 8), ப. 143.
16. அ. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப. 1268.
17. ந.சி. கந்தையா, செந்தமிழ் அகராதி, ப. 557.
18. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப. 1125,
19. Tamil Lexicon - Vol-V, Part-I, ப. 3093.
20. வின்சலோவின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, ப. 849.
21. A Dictionary Tamil and English-Part IV, ப. 31.
22. முனைவர் சு. சௌந்தரபாண்டியன், தமிழர் தத்துவம் அரிய சிந்தனைகள், பக். 2-3.
23. மு. சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப. 53.
24. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடிகள் விளக்கம், ப. 33.
25. மேற்படி, ப. 37.
26. மேற்படி, பக். 37-38.
27. மா. கார்த்திகேயன், பத்துப்பாட்டு அகநூல்களில் பண்டைத்தமிழர் அகவாழ்வு, ப. 33.

28. மேற்படி.
29. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 103.
30. ச. பா. அருளானந்தம், அய்ந்திணை-முப்பொருள் விளக்கம், பக். 67-68.
31. மா. கார்த்திகேயன், பத்துப்பாட்டு அகநூல்களில் பண்டைத்தமிழர் அகவாழ்வு, ப. 33.
32. மேற்படி, ப. 34.
33. பி. எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடிகள் விளக்கம், ப. 38.
34. மேற்படி, ப. 39.
35. இலா. குளோறியா சுந்தரமதி, சங்க இலக்கியம் மருதம், ப. 98.
36. மேற்படி.
37. சி. சந்திரா, நற்றிணையில் மருதம், ப. 10.
38. இலா. குளோரியா சுந்தரமதி, சங்க இலக்கியம் மருதம், பக். 98-99.
39. சி. சந்திரா, நற்றிணையில் மருதம், ப. 15.
40. மேற்படி, ப. 17.
41. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 27.
42. மேற்படி, ப. 30.
43. K. K. Pillay, A Social History of the Tamils, ப. 235.
44. மு.வ., பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, பக். 14-15.
45. இலா. குளோரியா சுந்தரமதி, சங்க இலக்கியம் மருதம், ப. 4.

)))((

இலக்கண நூல்களில் மருதம்-கருப்பொருள்கள்

கருப் பொருள்கள்	வீரசோழியம்	இலக்கண விளக்கம்	தொன்னூல் விளக்கம்	முத்து வீரியம்	தமிழ்நெறி விளக்கம்	நம்பியகப் பொருள்	மறன் அகப்பொருள்
நிலம்	பழனம்	—	பழனம்	மருதம்	பழனம்	பழனம்	பழனம்
பொழுது	—	—	வைகறை, விடியல்	வைகறை, விடியல்	வைகறை	இருள்புலர் காலை	இருள்புலர் காலை
தெய்வம்	இந்திரன்	இந்திரன்	வாசவன்	இந்திரன்	வேந்தன்	இந்திரன்	இந்திரன்
மக்கள்	ஊரன், கடைசியர்	ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர்	ஊரன், கிழவன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர்	ஊரன், கிழவன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர்	மகுணன், உழவர்	ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர்	ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர்
புள்	மகன்றில்	வண்டானம், அகன்றில், நாரை, அன்னம், கம்புள், குருகு, தாரா	வண்டானம், மகன்றில், நாரை, கம்புள், அன்னம், குருகு, தாரா	கம்புள், குருகு	அன்னம்	வண்டானம், மகன்றில், நாரை, கம்புள், அன்னம், குருகு, தாரா	வண்டானம், மகன்றில், நாரை, கம்புள், அன்னம், குருகு, தாரா
விலங்கு	எருமை, நீர்நாய்	எருமை, நீர்நாய்	எருமை, நீர்நாய்	எருமை, நீர்நாய்	மேதி	எருமை, நீர்நாய்	எருமை, நீர்நாய்
ஊர்	—	பேரூர், மூதூர்	மூதூர், பேரூர்	மூதூர்	—	பேரூர், மூதூர்	பேரூர், மூதூர்
நீர்	பொய்கை	யாறு, மனைக் கிணறு, இலஞ்சி	யாறு, மனைக் கிணறு, இலஞ்சி	ஆறு, மனைக் கிணறு, இலஞ்சி	—	யாறு, மனைக் கிணறு, இலஞ்சி	யாறு, மனைக் கிணறு, இலஞ்சி
பூ	செங்கழுநீர், தாமரை	தாமரை, கழுநீர், குவளை	தாமரை, கழுநீர், குவளை	தாமரை	கழுநீர்	கழுநீர், குவளை	கழுநீர், குவளை
மரம்	—	காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்	காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்	—	காஞ்சி	காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்	காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்
உணவு	செந்நெல்	செந்நெல், வெண்ணெல்	செந்நெல், வெண்ணெல்	செந்நெல், வெண்ணெல்	செந்நெல்	செந்நெல், வெண்ணெல்	செந்நெல், வெண்ணெல்
பறை	—	மன்றல், முழுவம்	நெல்லரிகிணை, மன்றல் முழவு	நெல்லரி கிணை, மன்றல் முழவு	பல்லியம்	நெல்லரி கிணை, மன்றல் முழவு	நெல்லரி கிணை, மன்றல் முழவு
யாழ்	—	மருத யாழ்	மருத யாழ்	மருத யாழ்	—	மருத யாழ்	மருத யாழ்
பண்	—	மருதம்	மருதம்	மருதம்	மருதம்	மருதம்	மருதம்
தொழில்	—	விழாக்கோள், வயல்களை கட்டல், அரிதல், கடாவிடல், அகன்குளம் குடைதல், வருபுணல் ஆடல்	விழாக்கோள், களைகட்டல், ஓய்தல், கடாவிடல், பொய்கை யாறு ஆடல்	திருவிழா வயர்தல்	முழுவொடு பயிற்	விழாக்கோள், களைகட்டல், அரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புனலாடல்	விழாக்கோள், களைகட்டல், அரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புனலாடல்

இயல் இரண்டு

இல்லறத்தில் மருதநில மகளிர்

இயல் இரண்டு

இல்லறத்தில் மருதநில மகளிர்

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழர் இல்லற வாழ்வு பற்றி மிகவும் உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கட்கு அறம் என்பது வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியன்று; வாழ்வு முற்றுமே அறமாகும். எனவேதான் குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் என்றனர். துறவுக்கு மதிப்பளித்தனர். எனினும் மணவாத் துறவுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை. மாறாக இல்லறத்தைச் செம்மையுற ஆற்றிக் காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை ஏமம் சான்ற மக்களொடு கூடி அறம்புரி சுற்றமொடு சிறந்தது பயிற்றலையே விரும்பியுள்ளனர். மெல்ல மெல்லத் தன் உள்ளம் விரிந்து அனைத்துயிர்க்கும் அருள்செய்யும் மனநிலையடைவதே வாழ்வின் நோக்கம் எனும் இப்பழுத்த மனநிலையைப் பெறுதற்காம் பள்ளியே இல்லறம் என்று கருதினர். இந்நல்லறமாம் இல்லறத்தில் மருதநில மகளிரின் பங்களிப்பினை இவ்வியலில் காண்போம்.

இல்லறம் – விளக்கம்

சங்கத் தமிழ் மக்கள் மனிதனுடைய வாழ்க்கை, மதிப்பும் பயனும் வாய்ந்ததாக அமையவேண்டும் என்பதில் பேரார்வம் காட்டினர். அதற்குரிய சிறந்த கருவி இல்வாழ்க்கை என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து இருந்தனர். இதனாலேயேதான் அவர்கள் படைத்த இலக்கியத்தில் வீடும் வாழ்க்கையும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. “இல்+அறம் = இல்லறம் என்ற சொல் அமைப்பானது வீட்டிலிருந்து அறவாழ்க்கையை மேற்கொள்வதாகும்.”¹ இதனைச் சமூகவியலார் குடும்பம் என்ற சொல்லின் மூலம் விளக்குவர்.

தொல்காப்பியர் இல்லறநெறியாகிய கற்புநெறியை,

“மறை வெளிப்படுதலும் தமரில் பெறுதலும்
இவை முதலாகிய இயல்நெறி பிழையாது

மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே” (தொல். பொருள். செய். நூ. 488)

என்று குறிப்பிடுகிறார். தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றிய நிலையில் வாழ்வதே இல்லற நெறியாகும். “தொல்காப்பியத்தில் கற்பு என்று வரும் இடங்களையெல்லாம் ஆராயின் அஃது இல்லறம் என்னும் பொருளையே குறிக்கின்றது என்பதனை அறியலாம்”² என்கிறார் பேராசிரியர் ந.சுப்பிரெட்டியார். ஒத்த ஒழுக்கம் உடைய கணவன் மனைவியாகிய இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தம் வாழ்க்கையில் இன்பதுன்பங்களைப் பங்கிட்டுத் தம் சந்ததிகளான குழந்தைச் செல்வத்தைப் பேணிக்காத்து, கணவன் மனைவி, குழந்தை என மூவரும் சமூகக் கடமையைப் பின்பற்றுவது இல்லறம் ஆகும்.

காதல்

பருவம் எய்துகின்ற ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஈர்க்கப்படுதலே காதல். கற்காலந்தொட்டு இன்றுவரை மனித வாழ்விற்கு ஆரம்பமாக இருப்பது காதல், மானுட வாழ்விற்கு அடிப்படையாக அமையவேண்டியது அன்பு. “காதலென்பது உடற்பசி, உள்ளப்பசி, உயிர்ப்பசி, பிறவிப்பசி”³ என்பார் வ.சுப.மாணிக்கம். அமெரிக்கே பெக்குனில்காம் என்பவர் “காதலென்பது நெஞ்சத்திலும் கண்களிலும் உருவாகும் தூய அன்பாம். ஐயத்திற்கிடம் இன்றிக் கண்கள் அதனை மலரச் செய்ய, இதயம் அதனைக் காய்த்துக் கனியச் செய்கிறது”⁴ என்கிறார். “மனித வாழ்க்கையில் காதலை இன்றியமையாதவற்றுள் ஒன்றாக நான் கருதுகின்றேன். அதன் இயல்பான போக்கில் தேவையின்றிக் குறுக்கிடும் அமைப்பு எதனையும் நான் வெறுக்கிறேன்”⁵ என்று பெத்தரன் ரசல் குறிப்பிடுவதாக தட்சிணாமூர்த்தி தம் நூலில் கூறுகிறார்.

எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நாடுகளிலும் கவிஞர்களைக் கவர்ந்து வந்துள்ள பொருள் காதலென்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. சங்கப்புலவர்கள் தாம் பாடிய செய்யுட்களிற் பெரும்பான்மையானவை ஆண்-பெண் உறவு பற்றியனவாகும். இதனால் சங்கச் சான்றோர் அதற்களித்த சிறப்பும், ஆண்-பெண் உறவின் சமூகக் கூறுகளையும்,

காதலர்தம் உளவியற் கூறுகளையும் நன்கு உணர்ந்து பாடியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. “காதலையும் அதன் உணவையும் அதன் கல்வியையும் தெளியவேண்டின், தெளிவுக்கு வேறிடமில்லை. தமிழ்ப் பேரினம் கண்ட அகத்திணையை நாடுக. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் என்ற முத்தமிழ் நூல்களைக் கற்க முந்துக”⁶ என அறிவுறுத்துகிறார் வ.சு.ப.மாணிக்கம்.

களவு

காதல் என்பது இரண்டு உயிர்களின் கூட்டுறவு; ஒன்றின்றி மற்றொன்று வாழமுடியாது. இதுவே களவியலின் உயிர்ப்பண்பாக அமைந்துள்ளமைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது. இக்களவு என்பது புறத்தே நோக்கும்போது அறம் அல்லாதனவற்றைச் சுட்டும். அகத்துறையில் காணும்போது அஃது ஒழுக்க நிலையின்பால் மேவிப் பின்னர் அறத்தொடு நின்று தலைவன் தலைவியை வரைவு கொள்ளுமாறு முடியும். இக்களவொழுக்கக் காலம் இரண்டு திங்கள் நடைபெறும் என்பதை,

“களவினுள் தவிர்ச்சி வரைவின் நீட்டம்

திங்கள் இரண்டின் அகமெனமொழிப” (இறை. அகப். நூ. 16)

என்று இறையனார் அகப்பொருள் வரையறுத்துக் காட்டுகிறது. இந்தக் களவொழுக்கத்தில் இடம்பெறும் பெரும்பான்மையான காதலர் ஒரே திணையைச் சார்ந்தவரேனும் வெவ்வேறுரினராகவே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன், “அந்தந்தக் குறிப்பிட்ட நிலத்து ஆண் பெண்களிடையே ஏற்பட்ட காதலையே அகப்பொருள் இலக்கியம் பாடுகிறது”⁷ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். களவுக்காதல் கற்பாக மலர்தல்வேண்டும் என்பது பழந்தமிழர் கோட்பாடாகும்.

“ஒருவரையொருவர் நெருங்கி வாழ்வதற்கு முன்னர் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிந்து கொள்ளத் தேவையான நெறிமுறைகள் ஐந்திணை வாழ்க்கையில் சுட்டப்பட்டன. ‘சிறந்துழி ஐயம் சிறந்தது’ என்று களவியல் நூற்பா களவுக்காதலின் தேவையை விளக்குகின்றது. களவுக்காதல் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கண்மூடித்தனமான காதல் அமையவில்லை.

நுண்ணிய பல கட்டுப்பாடுகளுடனே காதல் நிகழ்ந்துள்ளது. தலைவன் தலைவி சந்தித்துப் பேசிக் கொள்வதற்குக் கூட நேரம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.”⁸

“களவானது பிணி மூப்புக்களின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய் உருவும், திருவும், பருவமும், குலனும், அன்பும் முதலியவற்றால் ஒப்புமையுடையவராய் தலைமகனும், தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றி ஊழ் வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடுவது.”⁹

“இக்களவினை மறைந்த ஒழுக்கம், மறை, அருமறை போன்ற சொற்களாலும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர்.”¹⁰ நல்லாழின் ஏவலால் காட்சி நிகழும் என்பதை, “ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்”¹¹ என்ற நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் குறிப்பார். களவு, கற்பாக மாறும் நிலையில் அஃது இல்லறத்திற்காம் வாயிலாகும். சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் காதலன், காதலி ஆகியோரிடையே காதலன்பினால் முகிழ்த்த களவொழுக்கம் திருமணம் எய்திக் கற்பொழுக்கமாக மாறிய இல்லறமாட்சியினையே சங்க அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

கற்பு என்னும் சொல் ஒழுக்கத்திண்மையைக் குறிக்கிறது. இத்தன்மையால் மகளிர் கற்போடே பிறக்கின்றாள். களவிலும் கற்புடனேயே திகழ்கிறாள். களவிற்கு முன்னும் கற்புடனே வாழ்கிறாள். எனவே களவில் ஒருவனை நாடும்போது கற்போடு நாடுகின்றாள். தலைவனைக் கண்டு காதலுற்ற நாள் முதலே இல்லாளுக்குரிய பண்புநலன்களோடு வாழ்ந்து வருகிறாள்.

கற்பு

தம்முள் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் காதல் கொண்டு களவு முறையில் பிறர் அறியாதவாறு மறைந்து ஒழுகிய காதலர் திருமணம் செய்துகொண்டு உலகறிய வாழும் நெறிப்பட்ட வாழ்வு கற்பு வாழ்வாகும். செல்வத்தாண்டவன், “கற்பாவது ஆணும் பெண்ணும் கொண்ட கோளில் கலங்காதிருத்தல், அதாவது ஒழுக்கச் செறிவுடையவராக இருத்தல் என்பது போதரும்”¹² என்பார்.

காலப்போக்கில் கற்பாகிய ஒழுக்கநெறியில் பொய்த்தன்மையும் குற்றமும் தோன்றக்கண்ட சான்றோராகிய பெருமக்கள் திருமணமாகிய இனிய சடங்கை அமைத்தனர் என்னும் உண்மையைத் தொல்காப்பியம் “பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”¹³ என்று விளக்குகின்றது. மனஉணர்வோடு கூடிய மானிட வாழ்வில் அறிவு வளர்ச்சிக்கும், நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப இப்பிணைப்பு இன்றியமையாததாகி மக்களை, மாக்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டும் காரணிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் இத்திருமண இணைப்பினைச் சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே பழந்தமிழர் தம் வாழ்வில் ஏற்று நெறிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர் என்பதனை ‘ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப’ எனும் தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி மேன்மக்களாகிய சான்றோர்களால் திருமணம் நிகழும் செயலை அமைத்தார்கள் என்பதால் விளங்கக் காணலாம். மேலும் “வரைவு, வதுவை, மன்றல், கரணம், மணம் என்று திருமணத்தைக் குறித்த பல சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளமையும் சான்றாகின்றன.”¹⁴

“கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக் கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதும்”¹⁵, “கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”¹⁶ என இருவகைத் திருமணத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். “தலைவியின் பெற்றோர் கொடுக்கக் கொடைக்குரிய மரபினோடும், அன்றியும் பெற்றோர் உவந்து கொடுத்தல் இன்றியும், தலைவன் தலைவியை உடன்போக்கின் வழி அழைத்துச் சென்று உலகத்தார் அறியத் திருமணச் சடங்கு நடைபெறும் என்பர்.”¹⁷

திருமணத்திற்குப் பின் தலைமக்கள் இல்லற வாழ்வு இன்பமாகவும் நலமிக்கதாகவும் இருக்க, அவர்கள்பால் அமையவேண்டிய “பத்துப் பொருத்தங்களை வரையறுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.”¹⁸ இவற்றுள் பெரும்பாலானவை உள்ளநலம் சார்ந்தனவாக அமையக் காணலாம். அவ்வாறே “தலைவன்-தலைவிபால் அமையக் கூடாதனவாகச் சில பண்புகளையும் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.”¹⁹ அவையனைத்தும் உள்ளம் சார்ந்த பண்புகளாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு உடன்பாடு, எதிர்மறை எனும் இரு

வகையாலும், தலைவன்-தலைவிபால் அமையவேண்டிய பண்புகள் பற்றிய வரையறை, பண்டைத் தமிழர்கள்தம் இல்லறம் பற்றிக் கொண்டிருந்த சிந்தனையை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

“சங்கப்பாடல்களில் மணநிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் பாடல்கள் இரண்டேயாகும்.”²⁰

இப்பாடல்களும் மருதத்தினையைச் சார்ந்தவையே. இவற்றில் சுட்டப்பெறும் நிகழ்ச்சிகளை மணக்கரணங்களாகக் கொண்டால், புதுமணல் பரப்பல், மாலை ஞாற்றுதல் போன்ற செயல்களில் ஆடவர் பங்கும், உழுத்தங்களி செய்தல், நெல் மலரொடு நீர் சொரிந்து நீராட்டல், புத்தாடை புனைவித்தல், வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி வாழ்த்தல் போன்ற செயல்களில் மகளிர் பங்கும் மிகுத்திருப்பதனை உய்த்துணரலாம். பண்டைத் தமிழர் திருமணத்தில் தாலி இடம்பெற்றது உண்டென்றும், இல்லையென்றும் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

“மணமெய்திய நிலையில் ஒரு பெண்ணின் கன்னிமை நீங்கியதன் அடையாளமாகப் பண்டு ‘சிலம்பு கழி நோன்பு’ எனும் சடங்கு அமைந்தது போல, ஒரு பெண் தன் கற்பு வாழ்வினைத் தொடங்கிவிட்டாள் என்றுணர்த்தும் அடையாளமாக இழை அணிவித்தலாகிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருத்தல் கூடும் என்பர்.”²¹ இம்மண நிகழ்ச்சியில் மணப்பெண்ணுக்குச் செய்யப்பெறும் மணச்செயல்கள் ஆடவனுக்கு எதுவும் நிகழ்த்தப்பெறாமையால் அவை இல்லறம் புகும் மகளிர்க்கு அக்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் அளித்த ஏற்றங்களாகக் கருதத்தக்கனவாகும். சங்க அக இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் பெண்ணின் பெருமையைப் பேசுவனவாகத் திகழ்கின்றன. மகளிர் அரசி, நற்றாய், செவிலி, தலைவி, தோழி, பரத்தை, விறலி எனப் பல நிலைகளில் வாழ்ந்துவந்த பாங்கினை அறியமுடிகிறது. சங்க காலத்தே காதலர் தம் காதலில் ஒத்த உரிமையராயினும், தலைவியின் காதல் நிலையை விதந்து பேசுமளவு, தலைவனின் காதல் நிலையை விதந்து பேசும் பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்த அளவிலேயே உள்ளன. இங்ஙனமாக சான்றோர் கண்ட களவு மற்றும் கற்பு நிலையில் மருதநில மகளிரான தலைவி, தோழி, செவிலி, விறலி ஆகியோரின் இல்லறப்பாங்கினை ஆய்வது இன்றியமையாததாகும்.

தலைவியின் மாண்புகள்

அகப் பாடல்களில் தலைவி முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறாள். “இத்தலைவி தொல்காப்பியத்துள் கிழத்தி, கிழவி, கிழவோள், மனைவி எனக் குறிக்கப்படுகிறாள்.”²² இவ்வாறு சிறப்பிக்கப்படும் தலைவி மருதநிலத்தில் செல்வவளமுடைய தந்தையின் மகளாகச் சுட்டப்படுகிறாள். “தலைவி, தந்தையின் இல்லத்தில் மிகவும் செல்லமாகவும், செல்வவளத்துடனும், மிக்கச் சிறப்புடனும் வளர்க்கப்பெற்றாள்.”²³ செல்வச் சீமாட்டியாக வளர்ந்த தலைவி அழகான பூம்பொழிலில் தலைவனைக் காண, அக்கணமே இருவரும் காதல் கொள்கிறார்கள். நாளடைவில், தலைவி தலைவனோடு களவுமணம் புணர்ந்து கற்புக்கடம் பூண்டு ஒழுகுகிறாள். இதனையறியாது அயலார் தலைவியை மணம் செய்ய முயலும் காலத்தில் அதுகாறும் தலைவனைப் பற்றிய செய்தியை வெளியிடாத தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

நொதுமலர் வரைவு ஏற்பட்ட பின்பும் களவினை மறைப்பது தலைவிக்குப் பெரிதும் இடையூறை ஏற்படுத்துவதோடு பண்பாடற்ற செயலாகவும் கருதப்படும். ஏனெனில் வேற்றுமணம் கூடுமாயின் அந்நிலை அறக்கழிவுடையதாய் - கற்பிழந்த வாழ்வாகக் கருதப்படும். அதனால் திருமணத்திற்குத் தடையாகும் காரணங்கள் தோன்றியபோது அவற்றைக் களைந்து, மணம் கூடுதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்வது அறம் என்றே கொள்ளப்பட்டது. அம்முயற்சியினைத் தலைவி, தோழி ஆகியோரும், தேவைப்படிச் செவிலி, நற்றாய் ஆகியோரும் மேற்கொள்வர். இடையூறுகளைத் தவிர்த்துக் களவைக் கற்பாக்கும் இவர்களின் முயற்சி ‘அறத்தொடு நிலை’ என்று இலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாட்சியின் அடிப்படையாக - உயிர்நிலையாக - அறத்தொடு நின்றல் விளங்குகிறது. இதனை,

“களவு கற்பாகும் நெறியில் இடர்ப்பாடு தோன்றுங்கால், அதனை அகற்றி இல்லறமாக்கும் அறத்தொடு நிலை நிகழ்ச்சியில், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகிய மகளிர்க்குரிய பங்கும் பணியும் இன்றியமையாதனவாகும். அகத்திணை மாந்தர்களுள்

மகளிரால் மட்டுமே உளவியல் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் இந்த அறத்தொடு நிலை சமுதாயப் பாதுகாப்பறமாகவும் திகழ்கிறது. அறத்தொடு நிலை அமையாமையால் வேற்றுவரைவோ, காதலர் இறப்போ நேரிடின் அது சமுதாயச் சீரழிவாகிவிடும். அவ்வகையிலமையும் எவ்விதக் குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது என்பர்.”²⁴

தலைவி, தோழியிடத்து “தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட தலைவன் ஒருவன் உள்ளான்; அவன் மாட்சிமை பொருந்திய தகுதி உடையவன்; போர் மறவன் என்று தலைவனின் குடிப்பிறப்பு முதலிய சிறப்புக்களை உணர்த்தியதோடு நில்லாமல் நிறையழியாத் திண்மையுடைய என் கைவளையல்களையும் நெகிழ்த்தற்குரிய பீடுடையவன் என்று தலைவனுடைய பண்புநலன்களை எடுத்துரைத்தான்.”²⁵ இங்கு தலைவி தலைவனின் அழகை எடுத்துரைக்காது, பண்புகளையே சுட்டியிருக்கிறாள்.

“ஆடவனின் உடல் வனப்புப் பெண்ணின் உடல் வனப்பினுக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்ததாகாது. எனினும் அது கலைஞனையும் அழகியலாரையும் கவர்வது போல் பெண்ணைக் கவர்வதில்லை என்றும், மேலும் நாகரிகவுலகில் – பெண்ணோடு வாழும் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறும் ஆடவன் அழகு மிக்கவனல்லன் என்றும் ஆடவர் பெண்டிரில் திருமணமான, திருமணமாகாத இளையர் முதியர் ஆகிய பலரை வினவியதில், ஒருபெண்ணும் ஆடவன் அழகாக இருப்பதால் அவனைக் காதலித்ததாகக் கூறவில்லை என்றும் ஆவலக்கு எல்லிக் கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கற்பாலதாகும்.”²⁶ ஏனெனில் “அழகுணர்ச்சியென்பது ஆடவர்க்கு மட்டும் உரியதன்று; பெண்கட்கும் உரியதே. ஆனால் தன் காதலன் அழகுத்தோற்றம் மட்டும் கொண்டவனாக அமையின், அதனோடு பெண் நிறைவெய்துவாளல்லள். தன் காதலன் தனக்கு நிலையான இன்பவாழ்வளிப்பவனாக அமைய மேலும் சில பண்புகளை வேண்டுகின்றாள் என்பர்.”²⁷

மருத நிலத்துத் தலைவியும் தன் தலைவன் பண்புநலன்களிலேயே மிக்க ஈடுபாடுக் கொள்ளும் பண்பினாளாகச் சுட்டப்படுகிறாள். ஆதலால் தோழியிடத்து தலைவனின் நல்ல

பண்புகளையே எடுத்துரைத்து, தலைவனுக்கென இருக்கும் என்னை நொதுமலர் வரையமுயல்வது அறனன்று என்றும், “அவர்களது முயற்சி மீனுக்காக வீசிய வலையில் விலங்கு அகப்பட்டது போன்றது”²⁸ என்றும் எனவே இவர்களுக்கு நாம் உடன்படாமைக்கு வேண்டிய அறத்தொடு நின்றல் முதலியன செய்க என்பதை உணர்த்தி நின்றாள்.

தலைவன் வரைதற் கருத்தின்றிக் களவினை நெடுங்காலம் நீட்டித்தல், நொதுமலர் வரைவு, ஊரவர் தூற்றும் அலர் - இதனால் தாய் தன்னை இற்செறித்தல் ஆகிய காரணங்களால் தலைவி துன்பத்திற்கு ஆளாகிறாள். எனினும் தலைவி தலைவனை ஊழ் கூட்ட முதற்கண் கண்டபோதே அவன் தன்னை மணந்து கொண்டதாகவே எண்ணிக் கொண்டாளாதலின், இல்லற மகளிர்க்குரிய மேன்மையுற்ற உள்ளத்தினளாய் உலக நன்மை ஒன்றையே கருதி, உலக வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதனவற்றையே எண்ணியிருந்தாள். “அமைதியற்ற நாட்டில் இல்லறம் சிறவாது என்பதால் வேந்துபகை தணியவேண்டுமென்றும், நாடுநலம் பெற மன்னன் வாழ்நாள் நீட்டித்தல் இன்றியமையாதது என்பதையும் வாழ்த்தி நின்றாள்.”²⁹

“மாந்தர் அடையத்தக்க பேறுகளுள் அறமே முதன்மையானது; அவ்வறம் போற்றவே அரசு தோன்றிற்று. நல்லன தழைக்க அல்லன கடிவதே அரசின் கடமையுமாகும். இதனாலேயே கொடிது கடிந்து கோல் திருத்தி நாடாளச் சான்றோர் வற்புறத்தினர். அரசனை வாழ்த்திய தலைவி அவனால் நிலைநிறுத்தப்படும் அறம் தழைக்குமாறும் அவ்வறத்திற்கு மாறான பாவம் நீங்குமாறும் வாழ்த்தினாள்.”³⁰ அறவினை ஒருபால் பெருக, மறவினை இன்னொருபால் ஒங்குமாயின் பயனின்றாகலின் அல்லது கெடுக என்றும் உடன் வாழ்த்தினாள். அல்லவையே அறம் பெருகும் என்றார் வள்ளுவரும். அறம் சுருங்கி, மறம் பெருகிய சமூகத்தில் இல்லறநெறி சிறவாததலின் தலைவி, தன்னைப் பற்றி எண்ணாளாய், உலக நன்மை பற்றி எண்ணினாள்.

அரசன் முறை செய்யாத வழி மழை தவறும். மழை தப்பினால் மண்ணுலக வாழ்க்கை இல்லையாம். கள்வரும் கொலைஞரும் பிறரும் பெருகுவர். இந்நிலையில் இல்லறம் சிறக்க

வழியில்லையாதலின், “அரசமுறை செய்க, களவு இல்லாது ஆகுக”³¹ என வாழ்ந்திருந்தாள் தலைவி. உலக நன்மையைக் கருதிய தலைவி இன்பத்திற்குக் காரணமான நற்செயல்கள் பெருகவும், துன்பத்திற்குக் காரணமான மற்செயல்கள் அழியவும் விரும்பி “நன்று பெரிதும் சிறக்கவும் தீது இல்லாது ஆகவேண்டும்”³² எனவும் விரும்பினாள். இவ்வாறு இல்லறச் செம்மையையே எண்ணியிருந்த தலைவி, தானும் அதனைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் பொருட்டு திருமணநாளை எதிர்நோக்கி இருந்தாள்.

தலைவி தான் எதிர்நோக்கி காத்திருந்த வரைவுக்குரிய முயற்சிகள் மிகுதியாக நிகழ்தலைத் தோழியின்வழி உணர்ந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறாள். “வெள்ளம் வந்து மோதியபோதும் அசையாது எவ்வித இடையூறும் இன்றித் தழைத்து நிற்கும் வலியமரம் போன்று பிறர் கூறிய பழிச் சொற்களால் எவ்வித இடையூறும் நேராது வாழ்வு வளம்பெற வாழ்வோம். மேலும் சிறியோர் சிறுமையுறவும், பெரியோர் மனமகிழவும், யாம் தலைவனுடன் இனிது வாழ்வோம்”³³ எனத் தன் நெஞ்சுரத்தைத் தலைவி தோழியிடம் மிக அழகாக வெளிப்படுத்தினாள்.

இவ்வாறாக மருதநிலத் தலைவி திருமண வாழ்க்கைக்கு முன்பே கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, உள்ளத்தில் தலைவனைத் தவிர வேறு யாரையும் நினையாது, அவனையே விரும்பி மணம் முடித்தலைக் காண்கிறோம். மாறாக, வேறொருவனை மணந்தாள் என்றோ, வேற்று ஆடவனை விரும்பினாள் என்றோ, மடலேறினாள் என்றோ, இறந்தாள் என்றோ குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை. இதனால் தலைவியின் உயர்குணம் புலனாகின்றது.

விருந்தோம்பல்

விருந்தினரைப் போற்றுதல் என்பது உயர்ந்த மனிதப்பண்புகளுள் ஒன்றாகும். தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் தலைசிறந்து விளங்கினர். “சாவா மருந்தெனினும் விருந்தினரைப் புறக்கணித்து உண்ணோம் என்ற தமிழரின் ஆழ்ந்த உள்ளக் கிடக்கையை வள்ளுவரும் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.”³⁴ இதே கருத்தை,

“----- இந்திரர்

அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதென;த்

தமிய ருண்டலு மிலரே” (புறம். 182: 1-3)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலும் சுட்டிச்செல்கின்றது. இந்தப் பண்பு நிச்சயமாகக் காலத்திற்கென்று தமிழர் போட்டுக் கொண்ட வேடமன்று. வாழ்வோடு இயைந்த கலப்பு என்பதைப் பல இலக்கியங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

விருந்தெதிர் கோடலும், விருந்து ஒம்பலும், வறியவர்க்கு ஈதலும் தலைவியின் தலையாய கடமையாக இருந்துள்ளது. “பெண்ணின் இலக்கணம் கூறும் தொல்காப்பியர், இல்லறத் தலைவியின் கடமைகளைக் கூறும்போது விருந்தோம்பற் பண்பாட்டையும் சேர்த்துத் தம் நூலில் கூறியுள்ளார்.”³⁵ விருந்து என்றால் புதுமை, புதியவர் என்று பொருள். “விருந்தே புதுமை என்பர் தொல்காப்பியர்.”³⁶ அக்காலத்தில் முன் அறியாதவர்களாய் வீடு தேடி வருவோரே விருந்தினர் எனப்பெற்றனர். அக்கால மக்கள் அவர்களை அகமும் முகமும் மலர வரவேற்று விருந்தோம்பினர்.

வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்தில் நெல்லரிசிக்கும், காய்களுக்கும், கீரைகளுக்கும் குறைவில்லை. இந்நிலத்து வாழும் மக்கள், தத்தம் நிலைக்குத் தக்கவாறு பொருள்களைச் சமைத்து உண்டு வந்தனர். மருதநிலத்தில் நீர்வளம் மிகுதியாதலின், மீன், நண்டு, இறால் என்னும் நீர்வாழ் உயிர்களும் இம்மக்களுக்கு உணவாயின.

மருதநிலத்தில் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாக விருந்து விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியர், “தலைவன் களவொழுக்கத்திலிருந்து கற்புநிலையில் இல்லறம் கொண்டு வாழும் மனைவாழ்க்கையில் இனிதுறச் சிறப்படையும் வகையில் உதவிபுரியும் வாயில்களுள் விருந்தினரும் தலைப்படுவர் என்கிறார்.”³⁷

நாள்தோறும் புதுப்புதுப் பரத்தையை வதுவை அயர்ந்து வரும் இயல்பினான தலைவனைத் தனக்குப் பிடிக்காத நிலையில் தலைவி ஊடல் கொள்ளாது ஏற்றுக்கொள்கின்றாயே என்ற தோழியினிடத்து, “பரந்த கழுத்தின் மயிரினையும் மனச்

செருக்கினையுமுடைய குதிரை பூண்ட தேரின்கண் கொண்டுவந்த, விருந்தினரை எதிர் சென்று வரவேற்கும் முறையினால் நாளும் புலவியை மறப்பேன்.”³⁸ மேலும், “மிக பழைய வேளிகளுடைய குன்றார் என்பதில் வயல்களைக் காவல் செய்வோர், வயல் ஆமையின் பசிய இலைபோலக் காணப்படும் முதுகில் தாம் சுடுகின்ற நத்தையை உடைத்து உண்பர். அந்த ஊர் போன்ற எனது நல்ல மனையில் விருந்தினர்களை ஒம்பும் கடமையில் கை ஓயாது ஈடுபட்டுள்ளதால் யான் புலவாது உள்ளேன்”³⁹ என்கிறாள் தலைவி.

வாழ்விற்கு மிக இன்றியமையாதது உணவாகும். உண்ணும் உணவைப் பக்குவத்தோடு செய்வது ஒரு கலை. இன்றியமையாச் சிறப்புடைய உணவைச் சுவையாகச் சமைக்கும் திறனில் மருதநில மகளிர் வல்லவராய்த் திகழ்ந்தனர். இம்மகளிர், “இரும்பாலான உலக்கையின் பூண் தேயக்குற்றி எடுத்த அரிசியாலாக்கிய வெள்ளிய சோற்றுடன், பிளந்த காலுடைய நண்டுக் கறியுடன் கலந்த கலவைக் கறிகளை உண்பிப்பர்.”⁴⁰ மேலும் “வெள்ளை நிற நெல் சோற்றை, வீட்டில் வாழும் மனைக்கோழியின் பொரியலுடன் உண்ணத்தருவார்கள்.”⁴¹ “மருதநிலத்து அந்தணர் குலப்பெண், பக்குவம் அறிந்து சமைத்து சூரியன் மறைகின்ற நேரத்தில் ‘இராசான்னம்’ என்னும் உயர்ந்த நெல்லரிசியிலான உணவை, உயர்ந்த பசு மோரில் எடுத்த வெண்ணெயிலே, மாதுளங்காய்த் துண்டுகளை மிளகுப்பொடி கலந்து, கருவேப்பிலையைக் கிள்ளிப்போட்டு வதக்கி, ஒங்கி உயர்ந்த மாமரத்தின் பசங்கொத்துக்களில் காய்த்த மாவடு ஊறுகாயுடன் விதவிதமாகப் படைக்க உண்டு மகிழ்வார்களாம் விருந்தினர்.”⁴² இவைதவிர, வயல்களில் விளைந்த நெல்லும், வலைவீசுவோர் பிடித்து வந்த பெரிய வாளைமீன்களும், தூண்டில் போடுவோர் பிடித்துக் கொண்டு வந்த வரால் மீன் துண்டுகளுடன் நண்டுக் கறியையும் தருவர். “தங்களுடைய மெல்லிய விரல் சிவக்கும்படியாக வாழை இலையைக் கொய்துவந்து அடிக்காம்பு பருத்திருத்தலின் அதனை வகிர்ந்து பரிகலமமைத்து சமையல் செய்ததால் புகையுண்டு மாறுபட்ட கண்ணையுடையவளாய் இருந்தாளாம் தலைவி.”⁴³

“மருதநிலப் பாண்மகளிர் ஆம்பலின் அகலமான இலையில் விரும்பத்தக்க சோற்றைப் பரப்பி அதில் பிரம்பினது இனிய பழத்தால் ஆன புளிக்கறியைப் பெய்து தம் கணவனுக்கு அளித்ததாக அகநானூறு கூறுகிறது.”⁴⁴ மருதநில மகளிர் காய்கறி, கீரை, மீன், நண்டு, நெல், அரிசி எனப் பல்வேறு வகைப் பொருட்களையும் பயன்படுத்திப் பலவிதமான பக்குவ முறைகளைக் கையாண்டு சுவைபடச் சமையல் செய்வதில் வல்லமையுடையவராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பதை உணரமுடிகிறது. மேலும் மகளிர் சமையல் செய்த திறத்தையும், சமையல் முறைகளையும், பல்வேறு வகையாகத் தயாரிக்கப்பட்ட உணவுகளையும், சுவைபடச் சமைத்து உணவு நல்கியதனையும் உற்றுநோக்குங்கால் மரபுச் செல்வமாக இதனை அம்மகளிர் பெற்று வந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியலாம். மருதநில மகளிரின் இவ்விருந்தோம்பல் பண்பு ஒரு சமுதாயத்தின் உயர்ந்த பண்பாட்டிற்கு அளவுகோலாகத் திகழ்வதாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஈகைநலம்

வாங்குவதைப் பார்க்கிலும் கொடுப்பதே சிறந்தது என்ற உள்ளம் கொண்ட மகளிர் இல்லறத்திலிருந்து பிறர்க்கு ஈதலைத் தவிரியாகக் கண்டனர். நெறிமுறை வழிநின்று அரிது முயன்று ஈட்டிய செல்வம் தான் மட்டும் வைத்துப் பயனடைய அன்று. பிறரும் பயனடைய வேண்டும் என்று விரும்பினர். ஈதல் இயையாத பொழுது சாதலும் இனிமையுடையது ஆதலின் அது நிகழ்தற்குரிய இரவலர் வருகையை விரும்பியிருந்தனர். இவ்வாறு பொதுநலனன்றித் தன்னலம் யாதும் விரும்பாதிருந்தனர். “தமது இல்லாமைத் துயரத்தை எடுத்துக் கூறுதற்கு முன்பாகவே, தம்பால் வந்த இரவலரது இல்லாமை நிலையை நோக்கி, அவர்க்கு நல்லது செய்தலை விரும்பி அதற்கேற்ற செயலைச் செய்திருந்தனர் மகளிர்.”⁴⁵

சுற்றம் ஒம்புதல்

இல்லறத்திலிருந்து மேற்கொள்ளவேண்டிய கடமைகளுள் சுற்றம் தழுவுதலையும் மகளிர் தவறாது செய்தனர். “நேர்மையான கலன்களையுடையாள் எம் சுற்றத்தார் சூழ ஒம்புகின்ற சிறந்த சூல் உடையவள் என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது.”⁴⁶ மனை வாழ்க்கையில்

ஈடுபடும் மணமக்களை வாழ்த்தும் பெரியோர்கள் குறிப்பாக மணமகளைச் சூழ்ந்து கொண்டு, “மனை வாழ்க்கையில் தலைமைப் பொறுப்பேற்று நன்மக்கட்பேறு முதலான பல பேறுகளையும் தந்து, நின் சுற்றத்தாரையும் பேணும் பெரிய மனைக்கிழத்தி ஆவாயாக என வாழ்த்திய செய்தியை அகநானூறு உணர்த்துகின்றது.”⁴⁷

மக்கட்பேறு

இல்வாழ்க்கையில் பெறும் பேறுகள் பல. அவை அனைத்துள்ளும் சிறந்தது அறிவறிந்த மக்களைப் பெறுதல். குடிப்பெருமையை உயர்த்திடும் மக்கட்பேற்றைப் பண்டைத் தமிழர் மிகவும் விரும்பினர். கணவனும் மனைவியுமாக உரிமை பூண்டு வாழும் அன்பு வாழ்க்கையின் மணிமுடியாகத் திகழ்வது குழந்தைச் செல்வமாகும். ஈன்று புறந்தருதலைத் தம் தலையாய கடனாக கொண்டனர் மகளிர். ஓர் இல்லத்தலைவியின் நல்ல இல்லத்திற்கேற்ற பண்புகளே அவ்வில்லத்திற்கு மங்கலமாகும். ஆனால் அவ்வில்லற மாண்பிற்கும் அணிகலமாவது நன்மக்கட்பேறே. இதனாலேயே வள்ளுவரும் தம் குறளில்,

மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு (குறள். 60)

என்று கூறியுள்ளார். “சுற்றத்தார் சூழ ஓம்புகின்ற சிறந்த சூல் உடையளாய் மகவு ஈன்று நம்குடி செழிக்குமாறு தன் கடமையை ஆற்றியவள் தலைவி என்று தலைவனும் புகழ்ந்துரைக்கின்றான்.”⁴⁸ குழந்தையுள்ள குடும்பம் சிதைவுபடாது என்பதனை மருதத்திணைப் பாடல்களில் பரத்தமைத் தந்தையையும் ஊடல்கொண்ட தாயையும் இணைக்கும் பாலமாகப் புதல்வன் விளங்கினான் என்று கூறப்படுவது கொண்டு அறியலாம். “தாய்-தந்தை-பரத்தை-குழந்தை என்ற இந்நான்கு முனை உறவைத் தொல்காப்பியர் வகுத்துக் காட்டுவதன் மூலமாகக் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தைச் சிதையவிடாமல் ஒருமைப்படுத்துகிற ஆற்றலாகக் குழந்தை இருந்தது எனக் கருதலாம் என்பார்.”⁴⁹ “புதல்வன் மீது தலைவன் கொண்ட அன்பு அவன் புறப்பெண்டிரை மணப்பதைத் தடைசெய்து

தலைவியுடன் ஒன்று கூட்டுவித்த செய்தியை அகநானூறு கூறுகின்றது.”⁵⁰ இல்லறம் செம்மையுறுவதற்கு மக்கட்பேறு அவசியமாகின்றது என்ற கருத்தும் புலப்படுகின்றது.

மருத நிலத்தில் குழந்தை வளர்ப்பில் மகளிரே பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர். தாய் தன் நேரடிப் பார்வையில் மகனை வளர்த்துள்ளாள். மகனுக்கு நல்ல ஒழுக்கத்தையும் நல்வழிப்படுத்தலையும் தாய் கற்பித்திருக்கிறாள். “சங்க இலக்கியங்களில் குழவி, புதல்வன், புதல்வர், மக்கள், மகள், மகன், மகவு, சிறுவன், சிறுமி போன்ற சொற்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. குழந்தை என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் யாண்டும் இடம்பெறவில்லை.”⁵¹ தந்தை மகனை வளர்த்த செய்தியைத் தொல்காப்பியமோ சங்க இலக்கியமோ சுட்டியதாகத் தெரியவில்லை.

தாயர், தம் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டியதாகக் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. “பாலோடு அடர்ந்த முலை, எம்முலை பாலோடு வீங்க, தீம்பால் பெருகும், மென் முலை பால் பழுதாக”⁵² எனும் அடிகளால் தாய்மார் தம் குழந்தைக்குப் பாலூட்டியதை அறியமுடிகிறது. இதனைக் கொண்டு மழலைப்பருவத்தினான குழந்தைக்கு மட்டுமே பாலூட்டினர் என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. புதல்வன் புத்தேளிர் கோட்டம் வலம் செய்தும், விளையாடியும், கடவுட்கடி நகர் வலங்கொண்டும் வரும் வயதினன் என்பதை அறிதல் வேண்டும். “அக்காலத்தே ஆண் குழந்தைகள் நான்கு ஐந்து வயதுவரை தாய்ப்பால் குடிக்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பர்.”⁵³ தாய் தன் மகனுக்குப் பாலூட்டும் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. “எனக்காகச் சிறிது, அப்பாவுக்காகச் சிறிது என்று இக்காலத்து உணவூட்டும் பழக்கம் தொல்பழங்காலத்து எச்சமே என்பதை அறியமுடிகிறது.”⁵⁴

“தாயர் தன் குழந்தைக்கு கிண்கிணி, பொற்காசு, பவளக் கோவை, அவிர்தொடி, எறியாவாள், ஆனேற்று அவிர்பூண், முத்துமாலை, கண்ணி, மாலை முதலிய பல அணிகலன்களைப் பூட்டி மகிழ்ந்தனர்.”⁵⁵ பெற்ற தாய்க்குத் தன் குழந்தையின் ஒவ்வொரு செயல்களும் மகிழ்வைத் தரும். “தலைவி தன் மகனின் தளர்நடை கண்டும், தேமொழி

கேட்டும், அம்புலி காட்டியும் மகிழ்ந்தனர்.”⁵⁶ “தலைவி தன் புதல்வனை, அழகிற் சிறந்த முருகனைப் போல் வரும் மகனாகிய என் உயிர் என்கிறாள்.”⁵⁷

தலைவி தன் புதல்வனை சிறுவயதிலிருந்தே நன்னெறியில் வளர்க்க எண்ணுகிறாள். எனவே “தேவகோட்டங்களைத் தொழுது வலம் செய்து வருமாறும், கடவுளர் கோட்டங்கள் சென்று வலங்கொண்டு வழிபட்டு வருக என மகனைச் சேடியரோடு அனுப்பிவைக்கிறாள்.”⁵⁸ “குழந்தை பிறந்தபோது அது குறித்து மகிழ்ந்ததைவிட அவன் பெரியவனாகிச் சான்றோன் என்ற பெயர் பெறும் போது தாய் அதிக மகிழ்ச்சியடைவாள் என வள்ளுவரும் கூறுகின்றார்.”⁵⁹

“முத்தும் பவழமும் பதிக்கப்பெற்ற வட்டப்பலகையில் அமைந்துள்ள யானைப்பொம்மையைச் சக்கரத்தில் பொருத்தி இழுத்துவரல், சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுதல், பனங்குரும்பையிற் கொடிகளை விட்டுப் பின் கீழிருந்து முறுக்கியிழுத்து வரல் ஆகிய சிறுபிள்ளை விளையாட்டுக்களைப் பற்றி நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை கூறுகின்றன.”⁶⁰

தன் மகனைக் கொண்டே தலைவனின் பரத்தைமைத் தொடர்பைத் தண்டிக்க எண்ணினாள் தலைவி. “பரத்தையரணிந்த கோதையுடன் தலைவன் வருங்கால், அக்கோதையை அறுத்து எறியும்படி விளையாட்டுக் காட்டியுள்ளாள் தலைவி. இங்கு பரத்தை அணிவித்த கோதையைத் தலைவி தன் கையால் தொடுத்தற்கும் விரும்பினாள் இலள்; மகனைக் கொண்டே செய்விக்க எண்ணினாள். மகனின் செய்கையால் தந்தையின் செயற்பாடுகளில் மாற்றம் வரும்; பரத்தையரிடத்தே கொண்ட அன்புதேயும், என்று தலைவி கருதினாள்.”⁶¹

தலைவன் பரத்தை காரணமாகப் பிரிந்து, பின்னர்தன் வீட்டிற்கு வந்தனன். அவன் வந்ததைத் தலைவி அறியாள்; “தலைவிக்கு எதிர்ப் புறத்தே நின்ற மகன் தந்தையைக் கண்டு ‘அத்தத்தா’ என்றான். அதுகேட்ட தலைவி, தோழியை நோக்கி, இக்கள்வன் மகன் எனக்கு இன்பமாக ஏதேனும் சொல் என்று கேட்கத் தந்தையின் பெயரே சொல்லி என்னை வருத்துவதைப் பார் என மகனைக் கடிந்துரைக்கின்றாள்.”⁶²

தலைவனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள பரத்தையொருத்தி தன் மகனிடத்து விருப்பம் கொண்டுள்ளதை அறிந்த தலைவி அதனை வெறுக்கிறாள். “மகனிடத்து கோல்கொண்டு அச்சுறுத்துகிறாள்.”⁶³ பின் மகனின் இளமை அறிந்து அறிவுரை கூறுகிறாள். “தந்தை ஒருப்பக்கம்-மகன் ஒருப்பக்கம். எவ்வெக் கூறுகளில் மகன் தந்தையை ஒப்ப நடந்து கொள்ளவேண்டும். எவ்வெச் செயல்களில் தந்தையைப் பின்பற்றக் கூடாது என்று மகனுக்கு அறிவுறுத்துகிறாள்.”⁶⁴ தலைவி அறிவுறுத்தும் பாங்கு மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அவளது பேச்சில் வீரத்தின் செம்மையும் ஒழுக்கத்தின் மேன்மையும் வெளிப்படுகிறது.

இல்லாளின் சிறப்பியல்புகள்

மனையறம் புரிதலை மகளிரும், வினையறம் புரிதலை ஆடவரும் மேற்கொண்டமையாலே இல்வாழ்க்கை சிறந்து விளங்கியது. திருமணம் நடைபெறுவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் பொருள் ஈட்டுவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் செல்வது பழந்தமிழரின் வாழ்வியல் நெறியாகும். அறவாழ்க்கைக்குப் பொருள் மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதனை தலைமக்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். இல்லற இன்பத்தைவிட ஈதல் அறமே சிறந்ததாகக் கருதிய மகளிர், அத்தகைய அறத்திற்கான பொருளை ஈட்டுவதற்குத் தலைவனைப் பிரிவதையும் நெறியாகவும் கடமையாகவும் கொண்டிருந்தனர். இதனைப் “பொருள் வயின் பிரிதல் அவர்வயின் உரித்தே”⁶⁵ எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.

“பொருளீட்டுவதற்காகத் தலைவர் பிரிந்த காலத்தில் அழுதால் அவரது பிரிவு தடைப்படும். ஆதலால் அப்போது உடம்பட்ட என் கண்கள் இப்பொழுது அழுதலால் நாணம் இல்லாதன ஆயின என்று தன் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.”⁶⁶ “இருப்பினும் தன்னைத் துன்புறுத்தும் மாலைக் காலமும் தனிமையும் தலைவர் சென்ற நாட்டிலும் உளதாகலின் அவருக்கும் அவற்றால் துன்பம் உண்டாகும். அதனால் அவர் விரைவில் வருவாரென்று எண்ணி ஆற்றியிருந்தாள் இல்லறத்தலைவி.”⁶⁷

மகளிர் அதிகாலையில் எழுந்து கணவனுக்கு வேண்டிய பணிகளையும் இல்லக் கடமைகளையும் விருப்பத்தோடு செய்தனர். தம் கேள்வர் தம்மை இகழ்ந்து ஒதுக்கிய

காலத்தினும் அவரைப் போற்றி வாழ்வார். “தலைவன் பரத்தையர் மனைக்கண் நெடிது வாழினும் அவ்வப்பொழுது உணவுவேளையில் வந்தவன் நாளாக ஆக அதனையும் அருகியே செய்தனன். பகற்பொழுதில் அவனுக்கு உணவளித்தலிலும், பிற பணிகள் செய்வதிலும் ஓராற்றான் மனநிறைவு பெற்றதும், இப்பொழுது இரவிலன்றிப் பகலிலேயும் துயர்செய்தான் என்று தலைவி தன்னால், தலைவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய இயலாமைக்கு இரங்கினாள்.”⁶⁸

நிர்வாகத்திறன்

இவ்வாழ்வுக்குரிய நற்பண்பும், கணவன் பொருள்வளத்துக்கு தக்க வாழ்க்கை நடத்துகின்ற திறனையும் துணைவி பெற்றிருந்தாள். வரவுக்கேற்ற செலவு செய்யும் பயிற்சி பெறுதலை நோக்கமாக கொண்டிருந்தனர். இதனை மனையறம் படுத்தல் என அழைத்தனர். உயிர்ப் பண்புகள் கொண்ட பெண்களே மனையின் திறவுகோலைத் தங்கள் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு பொருளினைப் பொருந்தும் வழியில் செலவு செய்து இல்லறம் காத்தார்கள்.

மருதநிலத்தில், தலைவன் பெரும்பாலும் பரத்தையர் இல்லத்திலேயே இருப்பதால் தலைவியே வீட்டை நிர்வாகம் செய்கிறாள். மனையிலிருந்து மனைக்கு வேண்டிய அனைத்துத் தேவைகளையும் கவனித்துத் திட்டமிட்டுப் பணியாற்றும் பொறுப்பைத் தலைவி ஏற்றுக்கொண்டாள். தன்னைச் சார்ந்த சாராத அனைவரையும் அனைத்து, அவர்களுடைய வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்து வைப்பதில் துவங்கி அனைத்து நிர்வகிக்கும் திறனையும் பெற்றிருந்தாள். மகளிர் அத்தியாவசியப் பொருட்களைப் பண்டமாற்று முறையிலேயே வாங்கிக்கொண்டனர். “பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இன்னொரு பொருளைக் கொள்வது.”⁶⁹

அன்றாடத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மீன், இறைச்சி முதலான பொருள்களைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல் பண்டமாற்று செய்து கொண்டார்கள். “மருதநில மகளிர் வரால் மற்றும் கெடிற்று மீனுக்காக, பழைய செந்நெல், பயறு, கழங்கு போன்ற

முத்துகளுடன் சிறந்த அணிகளையும் பண்டமாற்று முறையில் மாற்றிக்கொண்டனர்”⁷⁰
என்பதனை ஐங்குறுநூறு கூறுகின்றது.

“பரத்தையர் கூட்டுறவில் நெடுநாள் வாழ்ந்து வந்தான் தலைமகன். இந்நிலையில் தலைவி புலவி கொள்வதற்குரிய காரணங்கள் பலவுள்ள பொழுதும் அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், தலைவனையும் குறைகூறிக் கொண்டிராமல் இல்லற வாழ்விற்கு வேண்டிய கடப்பாடுகளைச் செய்து வரலானாள்.”⁷¹ “மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகமாதலின், நாடுகாவற்பொருட்டு மன்னனை வாழ்த்தியிருந்தாள். இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு ஆதலின் நெல்வளம் பெருக வேண்டினாள். ஈதல், இசைபட வாழ்தல் இரண்டும் இல்லறத்தார்க்குச் சிறப்புத்தருவன ஆதலின் அவை பொருட்டுப் பொன் பெருக்கம் வேண்டி, “விளைக வயலே! வருக இரவலர்”⁷² என்றிருந்தாள்.

தம்முடைமையைப் பகுத்துக் கொடுத்து வாழ்வது இல்லறத்தார் கடன். இதற்கு வேண்டுவன பொருட்செல்வப் பெருக்கம். இப்பெருக்கம் உழவினடிப்படையாகக் கொண்டதாதலின் வயல் விளைவை வேண்டியிருந்தாள். உழவின் ஆக்கத்திற்கு வேண்டிய உழுபுகளுக்கும் மிகுந்த வருவாய்க்கு வேண்டிய ஆக்களும் இன்றியமையாததால் “பால்பல ஊறுக! பகடு பல சிறக்க!”⁷³ என்றிருந்தாள்.

பகைவர் தோல்வி தம் மன்னனுக்கு ஆக்கமாக; மன்னன் ஆக்கம் மக்களின் ஆக்கமாதலின் மன்னன் வெல்க என்று வாழ்த்தியிருந்தாள் தலைவி. பார்ப்பார் ஒதுவது நாட்டுக்கு மழையும் வளமும் நல்கும் என்பது பண்டையோர் நம்பிக்கையாம். இது மன்னன் செங்கோலனாய் இல்லாவழிக் கூடாதாம். இக்கருத்தெல்லாம் உட்படுத்தியே “பார்ப்பார் ஒதுக”⁷⁴ என்று வேண்டியிருந்தாள்.

தலைவன் விலைமகளை நாடிச்செல்லும் நாட்களில் தலைவி அடையும் வேதனையோ சொல்லில் அடங்காது. “தலைவனைப் பிரிந்த துயரம் ஒருபுறம்; அத்துன்பத்தைத் துடைக்க வழி அறியாமல் துடிக்கின்ற உள்ளம் ஒருபுறம். இவற்றிற்கு இடையே அல்லற்பட்டு ஆற்றாது

கண்ணீர் சிந்தி, செப்பினுள் இட்டுவைத்த வாடாமலர் போல் வாடிநின்றாள்.”⁷⁵ தலைமகனின் இந்நிலையை எண்ணி உடல் மெலிந்து உள்ளம் சோர்ந்து தலைவி உழன்றாலும் அக்கொடுமைக்கான காரணத்தை யாரிடத்தும் கூறாத நற்பண்பு உடையவளாகத் திகழ்ந்தாள். “தன் கணவனின் நெகிழ்ச்சியான ஒழுகலாறு தனக்குத் துயர்செய்யினும், அதனைப் பிறர் அறியத் தானே தூற்றுதல் அவன் பெருமைக்கு இழுக்காமாதலின், அதனை மறைந்தொழுகினாள்.”⁷⁶ தன் கணவன் உயிரே தன்னுயிர் எனக் கொண்டவளாதலின் அவள் பழியையும் தன் பழியாகக் கொண்டாளாய், அவன் குறையை மறைத்து வாழ்ந்தாள்.

“களவுக் காலத்தே தலைவன் தன்னுடைய நலன்களைப் பலப்படப் பாராட்டியும், உறுதிமொழிகள் பலவற்றைக் கூறியும் தன்னை மணந்துகொண்டான். அந்நாளில் தன்பால் பாராட்டிய பல்வேறு நலன்கள் இப்பொழுதும் என்பால் இருந்தும், அவற்றையெல்லாம் புறக்கணித்தவனாய்ப் பரத்தைமை கொண்டு ஒழுகுதல் அவனுக்குத் தகாது.”⁷⁷ மேலும் தன்னை அவன் மணந்த நாளில் இனி நின்னை என்றும் பிரியேன் என்று உறுதி கூறியவன் இன்று அவ்வுறுதிமொழியை மறந்தது எக்காரணம் பற்றி. அவன் பிரியுமாறு தன்பால் எக்குறையும் இல்லையே என்று கொண்டவன் பழியைத் தூற்றாது தன்பால் ஏதேனும் குறை உள்ளதா என்று ஆராய்கிறாள் இல்லறப்பண்புள்ளம் கொண்ட தலைவி.

“தலைவன் செய்த கொடுமையை மறந்து அவன் நாணும்படி எதிர்கொண்டு வரவேற்கும் நல்லிதயம் பெற்ற நங்கையாய்க் காட்சியளிக்கிறாள்.”⁷⁸ “நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்கமாட்டோம் என்னும் பெருந்தகைப் பெண்டிர் இயல்பையொட்டி, தலைவன் தன் சிறுமையால் தன்னை மறந்து அமையினும் தம் பெருமையால் அவனை மன்னிக்கும் சால்பு அமையப்பெற்றிருந்தாள்.”⁷⁹ இங்கு தவறுவது மனித இயல்பு மன்னிப்பது மனிதப்பண்பு எனும் சான்றோர் வாக்கிற்கேற்ப விளங்கினாள் தலைவி.

தோழியின் மாண்புகள்

களவு, கற்பு ஆகிய இரு நிலைகளிலும் பெரும்பங்கு வகிக்கும் அகத்திணை மாந்தர்களுள் தோழிக்குத் தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு. தோழி, தனக்கும் தலைவிக்குமிடையே

உள்ள நட்பினை,

“யாமே பிரிவின் நியைந்த துவரா நட்பின்

இருதலைப் புள்ளின் ஒருமி ரம்மே” (அகம். 12: 4-5)

எனும் பாடலடிகளில், என்றும் பிரிதலில்லாததும் பொருந்தியதும் என்றுமே வெறுப்புத் தோன்றாததுமான இரண்டு தலைகளைக் கொண்ட ஒருயிர்ப் பறவையைப் போல இணைபிரியா நட்புக் கொண்டவர்கள் என்று நட்பிற்கு உயரிய உவமையைக் கூறுகின்றாள். இந்த உவமையானது தலைவி தோழியரின் நட்பு சிறப்பு, நன்மை, காதல், வலிமை ஆகிய நான்கையும் பெறவைக்கின்றது.

தோழி செவிலியின் மகள் என்பதைத் “தோழிதானே செவிலி மகளே”⁸⁰ என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். மற்றபடி தோழியின் பிறப்பு, திருமணம், வாழ்க்கை குறித்து வேறு செய்திகளை காணமுடியவில்லை.

“அழிவின் அவைநீக்கி ஆறுஉய்த்து அழிவின்கண்

அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு” (குறள். 787)

என்னும் குறளுக்குச் சான்றாகத் திகழ்வள் தோழியே. தோழி தன்னலமற்றவளாகவும் தலைவியின் நல்வாழ்க்கையினை மட்டும் எண்ணி வாழ்வளாகவும் காணப்படுகிறாள். தன்னைப் பற்றியோ தன் விருப்பு வெறுப்புகளைப் பற்றியோ அவள் எடுத்துரைப்பதில்லை. தலைவிக்கு ஏதேனும் இடர் ஏற்படின் அதைத் தடுக்க முன்னின்று செயல்படுவளாகவும் துன்பம் ஏற்படின் உடனிருந்து துன்பப்படுவளாகவும் இருக்கிறாள். எனவேதான் தோழியானவள் அகப்பொருள் பாக்களில் இடம்பெறும் துணைப்பாத்திரங்களில் தலைமைப் பாத்திரமாகத் திகழ்கிறாள்.

இளமைக் காலம் முதல் ஏற்பட்ட நட்பினாய் தலைவியின் வாழ்வு முழுவதும் துணைசெய்து, தலைவி செயலற்றுப் போகும் நேரங்களில் கூட, தோழி செயலாற்றும் செம்மல் உள்ளத்தாளாக விளங்கி, தலைவியின் வாழ்வினை நெறிப்படுத்தும் பாங்கின்மூலம் உயர்ந்து விளங்குகிறாள். மேலும், தலைவியின் மனதிலும் உடலிலும் ஏற்படும் சில மாறுதல்களைக்

கூட ஊகித்தறியும் திறன் தோழிக்கு மட்டுமே உண்டு. இவள், செவிலி, தலைவி, தலைவன் ஆகியோரிடம் உரையாடுவதோடு திறமையாகவும் செயற்படுகிறாள். ஏமாற்றங்களையும் இடர்களையும் தக்கமுறையில் எதிரேற்று பொறுமையோடு தன்னம்பிக்கை உடையவளாகத் திகழ்கிறாள். ஆகவே, தோழியின் ஆளுமைப்பண்பு சிறந்ததாய், தலைவியின் இல்லற மாண்பிற்கும் பெருந்துணை புரிவதாய் அமைகிறது எனலாம்.

“தலைவன், தலைவி நட்புறவைக் குறையுற உணர்தல், முன்னுற உணர்தல், இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல் ஆகிய முறையினால் தோழி அறிகிறாள்.”⁸¹ இத்தன்மையில் தலைவன் தலைவியின் உள்ளப்புணர்ச்சியை இனிது அறிந்த பின்னரே இருவர்தம் கூட்டத்திற்கும் தோழி முயல்வாள். மேலும் தலைவன் தலைவியைக் கூடுதற்கு முற்படும் காலத்துத் தலைவனின் அன்பை ஆராய்ந்தும் தலைவியின் உள்ளக்கருத்தையும் அறிந்த பின்னரே தோழி இருவரும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்வாள். இவ்வாறு தோழியின் உதவியினால் பகற்குறி, இரவுக்குறி என வந்தொழுகும் தலைவன் வரைவை நாடாது களவிற்பத்திலேயே பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவனாய்த் திகழ்ந்தான். “தலைவன் களவினை நெடுங்காலம் நீட்டித்தவிடத்து தோழியானவள், தலைவன்-தலைவியோடு கொண்ட நட்பு ஊரில் அம்பலுக்குக் காரணமாகாது ஒழிக என்றும், ஊரார் அறியின் அலராகும் என்னும் அச்சத்தாலும், பெற்றோர் இற்செறிப்பரோவென்னும் ஐயத்தாலும், தலைவியின் இன்பவாழ்வு சிறக்குமாறு தலைவன் செய்த சூள்கள் மெய்யாகுமாறு, விரைவில் வரையவும், அவன் மகள் வேண்டி வருகையில் தந்தை மனம் மகிழ்ந்து கொடுக்கவும், தலைவியைத் தன்னுார்க்குக் கொண்டேகி மணந்து வாழ்வானாக”⁸² என எண்ணியிருந்தாள். இங்கு நொதுமலர் மகட்பேசி வரக்கூடும் என்பதால் தலைவியின் கற்பு எனும் ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்ற இதனினும் வேறு வழியில்லையெனத் துணிந்தபோது தோழி உடன்போக்கினுக்கு உதவுவது அறநெறியாதலின் அங்ஙனம் நினைந்தாள். இங்ஙனமாக தோழியானவள் தன் தலைவியின் நல்வாழ்க்கையினை எண்ணியே சிந்தித்துச் செயல்படுகிறாள்.

வரைவுகடாதல்

ஒழுங்கற்ற எதுவும் உலகில் நெடுங்காலம் நிலைத்து இருக்கஇயலாது. இதையுணர்ந்த பண்டைய மக்கள் வரைதலைத் தலைமக்களின் இவ்வாழ்க்கையின் இன்றியமையாச் சடங்காகக் கருதினர். களவு வாழ்வு பெரும்பான்மையும் போற்றப்பட்ட அக்கால நிலையிலும் களவிலேயே வாழாமல் களவு கற்பாக மாற்றம் பெறவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாட்டை முன்வைத்தனர் சான்றோர். இத்தகைய கற்பின் நெறிப்படுத்தலாக வரைவுகடாதல் அமைகின்றது.

வரைந்து கொள்ளாமல் களவில் நெடுங்காலம் வந்தொழுகும் தலைவன், தலைவியின் நிலையை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. இந்நிலையில் வற்புறுத்தும் கடமையும், உரிமையும் கொண்டவளாகத் தோழி திகழ்கிறாள். இவ்வரைவு கடாவும் தோழி, ஊரலர், இற்செறிப்பு, வெறியாட்டு போன்ற சூழல்களின்வழித் தலைமகனைச் சிறைப்புறமாகவும், அவன் எதிர்நின்று அவனை வரைந்து கொள்ளுமாறு நேரடியாகவும் வரைவுகடாவுவாள். இத்தகைய வரைவு கடாவும் சூழலை,

“ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்

காப்பின் கடுமை கையற வரினும்

களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்

காதல் மிகுதி உளப்பட பிறவும்” (தொல். பொருள். கள. நூ. 112)

என வரையறை செய்கிறார் தொல்காப்பியர். களவு வாழ்வு இன்பம் பயப்பதென்றாலும் அது பல்வேறு இடையூறுகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. இவ்விடையூறுகளை எடுத்துக் கூறும் தோழி அதன்வழித் தலைவனுக்கு வரைதலை அறிவுறுத்துவதோடு சிந்திக்கவும் வழிவகுக்கிறாள். பொதுவாகப் பார்க்கும்போது இவ்வரைவுகடாதல் சமூகத்தில் திருமணத்தை மையப்படுத்தும் இல்லறத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

வரைந்து கொள்வதே களவில் ஈடுபட்டோர்க்கு நீதி என்பதை மருதநிலத்துத் தோழியும் உணர்ந்தேயிருந்தாள். எனவே, குறிநோர்ந்தபின் தலைவன் நீங்கும் நிலையிலும், குறியிடத்தில்

நிறுத்தியும், குறிமாற்றி அல்லகுறி மறுத்தும் வரைவு கடைவகின்றாள். இவ்வகையில் இரவுக்குறி வந்தொழுகும் தலைவனிடம், “இல்லில் இருப்பார் யாவரும் இனிது உறங்கும் நடுயாமப் பொழுதில் வருகின்றனையே, அஞ்சாயோ இவள் தந்தை கைவேலே? என்றும், இப்படி எத்துணை நாள் அல்லற்படுவது? விரைவில் வரைந்து எய்துவது உன்கடன் என்று வரைவை வலியுறுத்தி நின்றாள்.”⁸³

அலர் குறித்து வரைவுகடாவும் தோழியின் திறம் மிக நேர்த்தியானது. சிறைப்புறத்தே இருக்கும் தலைமகன் கேட்குமாறு, “பல மலர்களும் கலந்து கட்டிய மாலையானது குழையும்படியாகத் தலைவன் தலைவியைத் தழுவின நாட்கள் மிகச்சிலவே. ஆனால், பழிச்சொல்லோ, கோட்டானாகிய கோழியையுடைய வாகைப் பறந்தலை என்னும் போர்க்களத்தே பசிய பூண்களை அணிந்த பாண்டியனது ஏவலிலே வல்லவனான அதிகன் என்பவன் தன்னுடைய போர் யானையோடு இறந்த காலத்திலே ஒளிவீசும் வாளினையுடையவரான கொங்கர்களுடைய வெற்றி ஆரவாரத்தினும், ஊரார் உரைக்கும் அலர் மிகுதியாயிற்று”⁸⁴ என்று ஊராரின் அலர் நிலையையும் அதைத் தாங்கி நிற்கும் தலைவியின் மனநிலையையும் உணர்த்தியிருப்பது, தோழியின் சூழல் குறித்த அறிவையும், வரைவின் தேவையையும் புலப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. இவைமட்டுமல்லாது “தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டுள்ளதை உழவன் வாயிலாக எடுத்துரைத்து வரைவினை முடுக்கும் திறனும் அசாத்தியமானதே.”⁸⁵

“தலைவியின் துன்பநிலை எண்ணி, செவிலி நீர்த்துறையிடத்து நிலைபெற்ற முருகப்பெருமானுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தியும் தலைவியின் நோய் தணிதற்கு மருந்தைக் காணாதவளாய் வருந்தும்படி, தலைவியின் நீலமணிபோன்ற மேனி பொன்னிறமான பசலை பாய்ந்தது.”⁸⁶ இவையனைத்தும், “ஞாயிறு தோன்றும் விடியற்காலத்தில் விளையாடி மகிழும் சோலையில் தலைவனைக் கண்டு உரையாடி பிழை செய்தமையால் உண்டான தீமையே”⁸⁷ என்றும், மேலும் “தெய்வமகளிரைச் சுட்டி தலைவன் தான் சொல்லிய உறுதிமொழிகளையும் மதியாது மறந்துநின்றதன் விளைவே”⁸⁸ என்றும், ஆதலால் தலைவன் தன் உறுதிமொழியைப்

பேணி விரைவில் மணம் புரிவாயாக என்று வரைவுகடாவிய தோழி, “தலைவனின் இச்செய்கையினால் ஆற்றளாகிய தலைமகளை, தலைவர் தண்ணளி செய்யாவிடினும் நின்னுடைய வளையல் விளங்குகின்ற சந்துகளையுடைய நின் தோள்கள் அழகுபெறும் வண்ணம், தலைவன் வரும் மலையைக் கண்டு அவன் அங்கே வந்ததாகக் கொண்டு ஆற்றியிருப்பாயாக என்று தேற்றுகிறாள்.”⁸⁹

தலைவியின் இக்களவொழுக்கத்தினைத் தோழி செவிலிக்கு வெளிப்படுத்தி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தோழி-செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கையில், “தலைவியின் மெலிவிற்கு ஊரன் ஒருவன்மேல் அவள் கொண்ட காதலே காரணம் எனச் செவிலிக்கு உணர்த்தி வெறிவிலக்கியதோடு”⁹⁰, “வரைவு வேண்டி வந்த தலைவனை முன்பே தழுவி இன்புற்றவள் தலைவி”⁹¹ என்பதனைச் சுட்டி, அவனுக்கு மகட்கொடை நேர்தல் கடமை என்பதையும் வற்புறுத்தி நின்றாள். இறுதியாக தோழி, “தலைவனே மணம் பேசி வந்துள்ளான் ஆதலின் இவ்வூர் இனி ஒவலர் ஒறுப்பவும் தேறலர் மறுப்பவும் தமிழராய் உறங்கும் வருத்தமின்றாய் இனியது கேட்டின்புறுவதாக”⁹² எனத் தலைவி கேட்பக் கூறி, அவள் பெற்ற மகிழ்ச்சியையே தான் பெற்ற மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டு, களவில் தலைவிக்குத் துணைநின்றது போன்று, கற்பிலும் உடனிருந்து உதவி செய்து அவர்தம் வாழ்வின் நீங்காத்துணையாக விளங்குகின்றாள்.

தலைவியின் நலம் நாடும் தோழி, ஊடல் காலத்தில் தலைவனின் பரத்தைமைப் பண்பைக் கடிந்து தலைவியின் ஊடல் அதிகரிக்காதவாறு ஊடலைத் தணித்து இல்லறமாம் நல்லறம் செழிக்கச் செய்கிறாள். தலைவியின் மன உணர்வினையும், தலைவனின் புறத்தொழுக்க ஈடுபாட்டையும் மனத்திற்கொண்டு வாயில் மறுத்தல், வாயில் நேர்தல் என்ற செயலை மேற்கொள்கிறாள். தலைவன் நீண்ட நாட்கள் பரத்தையிற் பிரிந்திருத்தல், தன் பரத்தைமைக்கு நாணாதிருத்தல் அத்தவற்றிற்காக வருந்தாதிருத்தல் போன்ற பல காரணங்களால் தோழி வாயில் மறுப்பாள். தலைவன் வாயில் வேண்டி இரந்து பின் நின்று தலைவியின் உறவுக்கு ஏங்கும் போது மனம் இரங்கிய தலைவியின் மனநிலையும் தோழி வாயில் நேரக் காரணமாகின்றது.

புறத்தொழுக்கம் கொண்டொழுகி வந்த தலைவனிடம், “சிறந்த அணிகலன்களை அணிந்த உன் பரத்தையரை எம் மனைக்கே அழைத்து வந்து நீ தழுவி வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் புண்மையான மனத்திற் உண்மையான அன்பு விளங்குதல் அரிதாகும் என்கிறாள் ஒருத்தி.”⁹³ “ஊரனது கொடுமையைத் தலைவி பிறர் அறியாது மறைத்தாள் ஆதலின் தாயைப் போன்ற அறிவு முதிர்ந்த தன்மை உடையவள் ஆயினாள். பரத்தை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு தலைவன் வருங்கால், அவன் நாணமுறும்படி தலைவி எதிர்கொண்டு வருவாள் என்பாள் மற்றொருத்தி.”⁹⁴

“தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் துன்பம் கண்டபோது அஞ்சி, நெகிழ்ந்துருகி, அதைப் போக்கி இனியராய் விளங்கும் தன்மையே உண்மையான செல்வம் என்று சான்றோர் போற்றக் கூடியது.”⁹⁵ ஆகவே,

“தீம்பெரும் பொய்கை யாமை இளம் பார்ப்புத்

தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசினா அங்கு” (ஐங். 44: 1-2)

என்பதுபோன்று நின் மனையாளும் நின் மார்பினை நோக்கி வாழ்கின்றாள். எனவே நீ அதனை உணர்ந்து ஒழுகுவாயாக. அதுவே அறனாவதும் என உணர்த்தி நின்றாள் ஒருத்தி.

தலைவனிடம் இல்லற வாழ்வின் அறத்தினை உணர்த்தியவாறே தலைவியிடம் வாழ்க்கை நீதியினை அறிவுறுத்தினாள் தோழி. “தலைவன், இனி என்பால் பரத்தையர் ஒழுக்கம் ஒருபோதும் உளதாகாது”⁹⁶ என்று மனம் திருந்தி வரும்வழி அவனை ஏற்றுக்கொள்வதே அறிவுடைமை என்றாள் தோழி.”⁹⁷ இவ்வாறாக தோழி தான் பொறுப்பேற்ற தலைவியின் காதல் வாழ்வு வெற்றிபெற்று, அவளது இல்லற வாழ்வும் செவ்வனே நிகழ்வதைக் கண்டு மகிழ்கிறாள். இவ்வகையில் தோழி தாயுமாகிறாள்.

களவில் கைம்மாறு கருதாது கடமை ஆற்றும் தோழி கற்பிலும் பேரொளியாய்த் திகழ்கின்றாள். தலைவன் தலைவியை ஒழுங்குபடுத்தி வாழ்க்கை எனும் வண்டியை இனிது நடத்திச் செல்பவளாகவும், தலைவி பிரிவுத்துயரில் துன்புறும்போது ஆறுதல் மருந்துகளைக் கொடுத்து நோய் தீர்க்கும் மருத்துவராய், தலைவன் தவறு செய்யும்போது கடிந்து திருத்தும்

அமைச்சராய், தலைமக்கள் இருவரின் நன்றிக்கும் உரியவளாய் நிலையான நலப்பணி புரிந்து நடப்பின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றாள்.

செவிலி

தலைவி செல்வமகளாக வாழ்ந்தாள். அவளைப் பெற்றவள் நற்றாய் எனினும் கண்ணிற்கும் கண்ணாகப் போற்றி வளர்ப்பவள் செவிலித் தாயாவாள். தலைவியிடம் நற்றாய்க்கு உரிய அனைத்து உரிமைகளும் கடமைகளும் செவிலித்தாய்க்கும் இருந்திருக்கின்றன. தலைவியொடு தோழி எத்தகைய நட்பும், நெருக்கமும் உடையவளாக விளங்குகிறாளோ அத்தகைய நட்பும் நெருக்கமும் உடையவளாய் நற்றாயொடு செவிலி விளங்குவாள். இதனை,

“செவிலி நற்றாய் தோழி யாகி

அவலம் நீக்கி அறிவும் ஆசாரமும்

கொளுத்தித் தலைவியை வளர்த்த தாயே” (நம்பி. அகப். அகத். நூ. 111)

என்று நாற்கவிராச நம்பி கூறியுள்ளார். செவிலித்தாய், தலைவியின் குடும்பத்துடன் மிக நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவளாகவும், பொருளிற்காகப் பணிசெய்யும் பணிமகள் போலின்றிக் குடும்பத்தில் மேம்பாடான நிலையில் இருந்து தலைவியை வளர்ப்பதில் அன்புணர்வும் கடமையுணர்வும் கொண்டு செயற்பட்டார். தலைவி, தோழி ஆகிய இருவருக்கும் நற்றாயைவிடச் செவிலியிடம் நெருக்கமான உறவு அமைந்திருந்தது. தலைவி, தோழியின் மூலமாகவே தம் எண்ணங்களைச் செவிலிக்குத் தெரிவிப்பாள்.

மருத நிலத்தில் செவிலி கூற்றுப்பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை. எனினும் துறைவாயிலாக, செவிலித்தாயின் பொறுப்புணர்ச்சியும் கடமையும் வெளிப்படுகிறது. “களவில் தலைவிக்காகத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாகப் பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றில் அமைந்துள்ளன.”⁹⁸ கற்பிலும் செவிலி உடன் இருப்பதாகவே அறியலாம். ஏனெனில் “தலைவிக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கும்போது, அக்குழந்தையின் வளர்ப்பிலும் செவிலி உடனிருப்பதாகவே நற்றிணையும் அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன.”⁹⁹

விறலி

ஆடல் தொழில் புரியும் ஆடவர் கூத்தர் எனவும், பெண்டிர் விறலியர் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டனர். பாடல் பாடுவோரைப் பாடினி என்றும் அரங்கில் நடிப்போரை விறலியர் என்றும் பிரித்துப் பேசுவதுண்டு. இதனை “நச்சினார்க்கினியர் பாடினி என்பவள் தலைவி மாட்டுப் பாங்காயொழுகுபவள் என்றும், விறலியர் என்பவள் தாமே ஆடலும், பாடலும் நிகழ்த்துபவள் என்றும் தன் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”¹⁰⁰ “தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களுள் ஒருவராக விறலியும் தலைப்படுவர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.”¹⁰¹ “பாணனும், பாடினியும் ஒரு வகுப்பார் என்றும், கூத்தரும் கூத்தியரும் பாணர்களில் ஒரு பிரிவினர் என்றும், விறலியர் இவ்விரண்டும் அல்லாத ஒரு தனி இனத்தவர் என்றும் கூறுவாருமுள்ளார். பாடினியரே விறலியர் என்று மொழிவோரும் உளர் என்பர்.”¹⁰²

மருதநிலத்தில் விறலியைத் துறைவாயிலாகவே அறியமுடிகின்றது. இத்துறைகளின் வழி, தலைவி, தோழி, பரத்தை ஆகியோர் விறலியிடத்துப் பேசுகிறார்கள். “விறலியைத் தலைமகன் தூதாக விடுத்தலும், அவளை எதிர்த்துத் தலைவியும், தோழியும் வாயில் மறுப்பதும், பரத்தை ஒருத்தி தன்னைவிட்டு மற்றொரு பரத்தையிடம் செல்லும் தலைவனைப் பற்றி விறலியிடம் கூறுவதாகவும் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.”¹⁰³ இப்பாடல்கள் வாயிலாகப் பாணனைப் போன்று விறலியும் தலைவனைப் பரத்தையிடத்துக் கொண்டு சேர்ப்பவளாகவும், பிறகு தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு வாயிலாகச் செல்பவளாகவும் காணப்படுகிறாள்.

தொகுப்புரை

* மருதத்திணைப் பாடல்களின் வாயிலாக இல்லறத்தில் ஆடவர் பங்குபெறும் களங்களைக் காட்டிலும், மகளிர்-தலைவி, தோழி, செவிலி, விறலி ஆகியோர் பங்குபெறும் களங்கள் மிகுதியாகும்.

* விருந்தோம்பல், அட்டில்வன்மை, குழந்தைவளர்ப்பு முதலிய இல்லறக் கடமைகளில் மகளிரின் பங்களிப்பு மிகுதியாக இருக்கிறது. கணவனைப் பேணுவதிலும், கணவனின் இன்பதுன்பங்களில் பங்கேற்று அவனுக்கு உற்றதுணையாய் விளங்குவதிலும், சிக்கனமாக வாழ்வதிலும் மகளிர் முதன்மையான பங்காற்றியுள்ளனர். கணவர் அன்பில் குறைந்தாலும், பரத்தையர்பால் பிரிந்து சென்றாலும் உண்மை அன்பு கொண்ட மகளிர் தாம் கொண்ட அன்பு மாறாமல் இறுதிவரை ஒழுகி வந்தனர்.

* செவிலி, தோழி இருவரின் பணிகளும், தலைவியைத் தன்னேரில்லாதவளாக உயர்த்தி, அவளது இல்லற வாழ்வில் அவள் மாண்புமிக்கவளாக விளங்க உதவுவனவாக உள்ளன. தலைவி, தோழி, செவிலி ஆகிய மூவரும் கொண்டுள்ள தொடர்புகள் உறவால் வேறுபட்டாலும், உணர்வால் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாக அமைந்து விளங்குகின்றனர்.

* வரைவுநீட்டித்தல், அறத்தொடு நிற்பல், நொதுமலர் வரைவு பிரிவு முதலிய சூழ்நிலைகளில் தலைவிக்குத் துணைநிற்கும் தோழியின் ஆளுமைப்பண்பு சிறந்து விளங்குகின்றது.

* பெற்றோர், பேரன்-பேத்தி, மகன்-மகளுடன் கூடி வாழுகின்ற குடும்ப நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறவில்லை. எனினும் தந்தையின் பெயரையுடைய புதல்வன் என்று சில இடங்களில் கூறப்படுகிறது. தலைவியுடன் செவிலி இருப்பதைச் சில பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மகளைச் (தலைவி) சென்று பார்த்து வந்த குறிப்புக்களோ, மணம் கொண்ட மகள், தன் குழந்தைகளுடன் தாய் தந்தை வீட்டிற்கு வந்தமை போன்ற செய்திகளோ கூறப்படவில்லை. தலைவன் மற்றப் பெண்களுடன் சேர்ந்திருப்பினும், தலைவி தன் பெற்றோர் இல்லத்திற்குக் கோபித்துக் கொண்டு சென்றதாகவோ, திருமண ரத்துப்போன்றச் செய்திகளோ இடம்பெறவில்லை.

* விறலி, தலைவனைப் பரத்தையிடம் சேர்ப்பிப்பவளாகவும், தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பவளாகவும் காணப்படுகிறாள்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இரா. மணிமேகலை, சங்கத் தமிழ்க்காதல், ப. 22.
2. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 228.
3. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், முன்னுரை, ப.இல்லை.
4. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 49.
5. மேற்படி, ப. 43.
6. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், முன்னுரை, ப. இல்லை.
7. சாலை. இளந்திரையன், சமுதாயநோக்கு, ப. 80.
8. முனைவர் அ. இலட்சுமி தத்தை, தமிழர் குடும்பம் அடிப்படை சீவகசிந்தாமணி, ப. 46. ✓
9. தொல். பொருள். இளம். மெய். நூ. 269.
10. தொல். பொருள். இளம். கள. நூ. 1:29, 45. ப. 155.
11. தொல். பொருள். இளம். கள. நூ. 90: 1.
12. சி. செல்வத்தாண்டவன், மூவகைக் கற்பு (ஆய்வுக்கோவை), ப. 389. ✓
13. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 143.
14. வி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப. 10.
15. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 140: 2-3.
16. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 141.
17. வ. த. இராமசுப்பிரமணியம், தொல். பொருள். ப. 178.
18. தொல். பொருள். இளம். மெய். நூ. 269.
19. மேற்படி, நூ. 270.
20. அகம். 86, 136.
21. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 128.
22. தொல். பொருள். இளம். கள. நூ. 116, 121; கற். நூ. 159, 164.
23. ஐங். 91: 1-3; 96: 1-3; 97: 1-3; 99: 1-3; 100: 1-3.
24. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 128.
25. குறு. 31.
26. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 52.
27. மேற்படி.
28. குறு. 171: 1-3.
29. ஐங். 6: 1-2.

30. ஐங். 7: 1-2.
31. ஐங். 8: 1-2.
32. ஐங். 9: 1-2.
33. குறு. 368: 5-8.
34. குறள். 82.
35. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 150: 3-4.
36. மேற்படி, நூ. 52.
37. மேற்படி.
38. கலி. 75: 17-27.
39. நற். 280: 6-10; கலி. 81: 11.
40. சிறு. 193-195.
41. பெரும். 254-256.
42. பெரும். 306-308.
43. நற். 120: 4-6.
44. அகம். 196: 2-6.
45. பரி. 10: 87-88.
46. நற். 370: 2.
47. அகம். 86: 19.
48. நற். 370: 2-3.
49. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 146.
50. அகம். 66: 6-17.
51. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 148.
52. கலி. 81: 7; 82: 2-3; 83: 5; 84: 4.
53. முனைவர் அ. விசுவநாதன் (உ. ஆ.), கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 361.
54. கலி. 85: 25-28.
55. கலி. 85: 1-16.
56. கலி. 80: 11, 15, 19.
57. கலி. 81: 9-10.
58. கலி. 82: 4; 84: 6-7.
59. குறள். 69.

60. கலி. 80: 4-9; 81: 7-8; நற். 250: 2-3; குறு. 61: 1-2.
61. கலி. 80: 22-26.
62. கலி. 81: 19-21.
63. கலி. 82: 24-25.
64. கலி. 82: 25-35.
65. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ. 35: 1.
66. குறு. 35: 1.
67. குறு. 46.
68. ஐங். 95.
69. மயிலை. சீனி, வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப. 53.
70. ஐங். 47: 1-3; 48: 1-3; 49: 1-2.
71. குறு. 181.
72. ஐங். 2: 2.
73. ஐங். 3: 2.
74. ஐங். 4: 2.
75. ஐங். 12: 2-3; 16: 4; 18: 3-4; 19: 5; 20: 5.
76. ஐங். 11: 2-4.
77. ஐங். 22: 3-4.
78. குறு. 10: 4-5.
79. ஐங். 36: 2-3.
80. தொல். பொருள். இளம். கள. நூ. 123.
81. மேற்படி, நூ. 125.
82. ஐங். 6: 5-6; 7: 5-6; 8: 5-6; 9: 6; 10: 5-6.
83. ஐங். 60: 2-4.
84. குறு. 393.
85. நற். 60.
86. அகம். 156: 14-17.
87. அகம். 156: 10-12.
88. குறு. 53: 6-7.
89. குறு. 367: 6-7.

90. ஐங். 28: 2-4.
91. ஐங். 29: 3-4; 30: 1-4.
92. குறு. 34: 1-4.
93. நற். 210: 5-6.
94. குறு. 330: 5-6.
95. நற். 210: 5-9.
96. ஐங். 21: 3-4.
97. அகம். 316: 11-17.
98. ஐங். 28, 29, 30.
99. நற். 40: 6; அகம். 26: 18.
100. தொல். பொருள். நச்சி. உரை. ப. 277.
101. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 191.
102. சி. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம்-சில பார்வைகள், ப. 203.
103. நற். 100, 290, 310; அகம். 206

)))(

இயல் முன்று

மருதநீலச் சமுதாயத்தில்

மகளிர்

இயல் மூன்று

மருதநிலச் சமுதாயத்தில் மகளிர்

முன்னுரை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் சங்க காலம், அதற்கு முன்னர் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகச் செழித்து விளங்கிய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நாகரிக நிலையைத் தம் இலக்கியங்களால் உணர்த்துவதாக உள்ளது. சங்ககாலத் தமிழ் நாகரிகம், அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய பிற நாகரிகங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடன் விளங்கியதனைச் சான்றோர்கள் காட்டியுள்ளனர். அத்தகு சிறப்புடைய சங்ககாலத்தில், மருதநில மகளிர் வாழ்ந்த சமுதாயச் சூழலை இவ்வியலில் அறியலாம்.

சமுதாயம் – விளக்கம்

சமுதாயம் என்ற சொல்லிற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. நா. கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி சமுதாயம் என்பதற்கு, “கூட்டம், சங்கம், பின்னணி, பொது, போர்”¹ என்று விளக்கமளிக்கின்றது.

“ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் ஒரு பொதுவாழ்க்கை வழியைப் பின்பற்றிக் கூட்டமாக வாழும் மக்கள் தொகுதி சமுதாயம் எனப்படும். இது மக்கள் ஒன்றுகூடி ஒன்றுபட்ட எண்ணத்துடன் ஓர் இடத்தில் வாழும் அமைப்பைக் குறிக்கும்”² எனக் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது.

பிரித்தானியக் கலைக்களஞ்சியம்,

“Society in the social sciences, a group of human beings bound together for self-maintenance and self-perpetuation and sharing their own institutions and culture. The concept denotes continuity and large-scale, complex social relations”³ ... அதாவது,

தங்களைப் பராமரித்துக் கொள்வதற்காகவும், இடையறவின்றி நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காகவும், தம் வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாட்டையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவும் இணைந்து ஒன்று கூடிய மக்களின் தொகுதியே சமுதாயமாகும் என்று பொருள் விளக்கம் தருகிறது.

ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி சமுதாயம் என்பதற்கு,

“A number of persons associated together by some common interest or purpose, united by a common vow, holding the same belief or opinion, following the same trade or profession etc... an association.”⁴

ஒத்த நம்பிக்கை அல்லது கருத்தைக் கொண்டு பொதுவான குறிக்கோளுக்காக ஒருங்கிணைந்த பொதுவான அக்கறை அல்லது பயனுக்காகப் பலர் ஒன்றாக இணைந்து இருக்கும் அமைப்புச் சமுதாயமாகும் என்று விளக்கம் தந்துள்ளது.

சமுதாயம் என்ற சொல் சமூகம் எனும் சொல்லிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. “சமுதாயம், சமூகம் என்ற இரு சொற்களும் இக்காலத்தில் ஒரு பொருளளவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் சமூகவியலாளர் அவை இரண்டுக்கும் உள்ள நுட்பமான வேறுபாட்டைக் காட்டியுள்ளனர்.”⁵ சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதி, “சமுதாயம், சமூகம் என்பதற்கு முறையே மக்களின் திரள், திரள்”⁶ என்று விளக்கம் கொடுத்துள்ளது.

“சமூகம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நீண்ட காலமாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்காக மக்கட்கூட்டம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அமைப்பாகும்.”⁷ “சமுதாயம், சமூக வாழ்க்கையின் அனைத்து நிலைகளையும் கொண்டிருக்கின்ற சிறிய நிலப்பகுதியிலுள்ள குழுவைக் குறிப்பதாகக் கிங்லி தேவிசு என்ற அறிஞர் கூறுகிறார்.”⁸ மேலும், “தம்மைப் பேணிக்காத்துக் கொள்வதற்கும், அழியாமல் நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள ஒரு மானிடக்குழு சமூகம்”⁹ எனப்படுகிறது.

“சமூகம் என்பது ஒரு வாழ்நெறியையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்குபெறும் தனிமனிதன் வளர்க்கும் களமென்பார். சமூக அடிப்படை அமைப்பு பல்வேறு இனப் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இப்பிரிவுகள் உறவு, உடைமை, பாலினம், தொழில் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஆரம்ப நாளிலிருந்து சமூக அமைப்பின் முறைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் உறவினால் ஏற்பட்டவையாகும். இந்த உறவினால் பிணைக்கப்பட்ட கூட்டங்களே சமூகத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தவை.”¹⁰

“சமுதாயம் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவாகும். சமூகத்திற்குள் இஃது அடங்கியிருக்கும்”¹¹ என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. “தம் தேவைகளைப் பெறுவதற்காக மக்கள் தங்கள் உறவுகள் இவை என்று முடிவு செய்து அவை நடைபெற வேண்டிய வழிகளைப் பற்றிய விதிகளை வகுத்துக் கொள்கின்றனர். அவை பொருளாதார அமைப்பு, கல்வி, கலை, சமயம், பொழுதுபோக்கு, சட்டம், சமயச் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றில் அமைந்து சமூகத்திற்கு நிலைபேற்றை அளிக்கின்றன.”¹²

அறிஞர் கிட்டிங்க் என்பவர், “குறிப்பிட்ட பொது நோக்கங்களை அடைவதற்காக ஒருசில நிலையான உறவுமுறைகளினால் விளைவிக்கப்பட்டுள்ள மனிதக் கூட்டுத் தொகுதியே சமூகம் என்றும், ஒரே விதமான எண்ணங்களை உடைய மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து, அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடையச் சேர்ந்து முயல்கின்றபொழுது சமூகம் உருவாகிறது”¹³ என்றும் கூறியுள்ளார்.

“ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட அமைப்பின்கீழ் வாழும் மக்களுடைய சமூக வாழ்க்கையின் முழுமையான அமைப்பே சமுதாயம் ஆகும் என்றும், மேலும் மனித சமூக வாழ்க்கை அத்தகைய சமுதாயங்களின்தான் செயல்படுகின்றது என்பார்.”¹⁴

“குலம், நிலம், நிறம், மொழி, நாடு, மதம் ஆகிய அடிப்படைகளில் உருவாகும் சமூகம் மனிதப் பண்பின் அடிப்படையில் பன்னாட்டுச் சமூகமாக விரிவாக்கம் பெற்று மனித இன நலக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தும் ஒற்றைச் சமூகமாக ஒரு குடை நிழலில் மாறி வருதல் கண்கூடு. ஆயின், நாகரிகம் மிக்க இவ்எண்ண ஓட்டம் ஓரிரு நாட்களில் நிகழ்ந்ததன்று.

இது பதிவு செய்யப்பட்ட வரலாறு தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சிறுசிறு இனக்குழு நிலையிலிருந்து உருவான ஒன்றாகும். இத்தகைய சமூக உருவாக்கத்தை அளந்தறிவதற்கான எச்சங்கள் சங்க கால வரலாற்றில் நிறைய உண்டு. குழு, இனக்குழு, குடி, குலம் ஆகிய சொற்களையும் அவற்றுக்கான விளக்கங்களையும் இவை சமூகமாக உருப்பெற்ற தன்மையையும் சங்ககால வரலாற்றில் பார்க்கக் காணலாம்.” (பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழு சமுதாயம்) இவ்வியலில் மருதநிலச் சமுதாய அமைப்பை மட்டும் அறியலாம்.

மருதநிலச் சமுதாய அமைப்பு

“சங்க காலத்தில் தமிழகம், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நானிலத் திணைக்கருத்து உருவாகியிருந்ததைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவதிலிருந்து நன்கு விரிவாக அறியமுடிகிறது.”¹⁵ “குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்தது பாலை என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.”¹⁶ இப்பிரிவுகளால் அக்காலச் சமுதாயம் பிரிந்திருந்த நிலப்பகுப்பு முறையினையும், பண்பாட்டு முறையினையும் அறியமுடிகின்றது.

“தமிழ்ச் சமுதாயம் தன்னைச் சூழ்ந்த இயற்கைக்கேற்ப தனிக்கூறுகளைக் கொண்டு விளங்குவது. மிகத் தொல் பழங்காலத்திலேயே மனித வாழ்க்கையின் ஐவேறு நிலைகளை அறிந்திருப்பது அவ்வறிவு பெற்ற சமுதாயம் தவிர வேறொன்றில்லை”¹⁷ எனப் பேராசிரியர் இராமச்சந்திர தீட்சிதர் கூறியுள்ள கருத்து என்றும் நினைவில் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும். ஐவகையான நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள், தத்தம் நிலத்திற்கேற்றவாறு அவர்களின் தோற்றம், உடை, உணவு, தொழில், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றால் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டனர்.

“ஒத்த அறிவும், செயலும் உடைய மக்களைப் பல்வேறு சாதியினராகப் பிரித்து வேறுபாடு கற்பிக்கும் இழிநிலை சங்கத் தமிழரிடையே காணப்படாததொன்றாகும்”¹⁸ என்று க. வெள்ளைவாரணன் அவர்களும், “அக்காலத் தமிழர் சமுதாயம் சாதி சமுதாயத்திற்கு உட்படாதது”¹⁹ என்று வ.க.ப. மாணிக்கம் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இந்நிலச் சமுதாயத்தில் மருதநிலம் நாகரிகத் தோற்றம் பெற்ற நிலமாகும். இதற்கு “பழம்பெரும் நாகரிகங்கள் அனைத்தும் ஆற்றங்கரை நாகரிகங்களே. யூபிரட்டீசு, தைகிரிசு ஆற்றங்கரைகளிலும் கங்கை, சிந்து, காவிரி, வைகை ஆற்றங்கரைகளிலும் வளர்ந்த நாகரிகங்களே மிகப் பழமையானவை. உழவுத் தொழிலே நாகரிகத்திற்கு அடிப்படை. நாடோடியாக வாழ்ந்த மனிதன் நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழத்தொடங்கினான்”²⁰ எனும் கருத்து அரண் செய்கின்றது.

“நாகரிகம் பெற்ற புதுவாழ்க்கை முறையினால், வாழ்க்கை இருப்பு பெரிதும் மாறியது. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து உணவு உற்பத்தி வாழ்க்கைக்கு வழிவகுத்தது. இம்மாறுதல் நிகழும் காலக்கட்டங்களில் இனக்குழு வாழ்க்கை, உழவுத்தொழில் சமுதாயங்களால் அழிக்கவும் பட்டது.”²¹

“மருத நிலம் நீர்வளத்தால் சிறந்தது. நெல், கரும்பு, புகையிலை முதலிய உயரிய பயிர்கள் நன்கு பயிராகும் நிலம், உணவு குறைபாடு இல்லாத நிலம் ஆதலின் ஐவகை நிலங்களிலும் மருதமே உயர்வாகக் கருதப்படுகிறது. உலகத்தில் புகழ்பெற்ற பழைய நாகரிகங்கள் அனைத்தும் ஆற்றுப்பாய்ச்சல் நிறைந்த மருதநிலத்திலேதான் தோன்றின என்பது வரலாறு கூறும் உண்மையாகும்”²² என்கிறார் மா.இராசமாணிக்கனார்.

குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழும் பேரூர்களும், சேரிகளும் மருதநிலத்தில் இருந்தன. அழகுபடுத்தப்பெற்ற சிறப்புப் பொருந்திய நிலையில் உள்ள இல்லங்களில் வாழ்ந்தனர் என்பதும் “கடிமனை, நன்மனை, நல் இல்”²³ போன்ற தொடர்களின் மூலம், வாழ்ந்தவர்தம் செல்வச் சிறப்பையும் பெற்ற பாதுகாப்பையும் அறியமுடிகிறது. “நகர்”²⁴ என்ற சொல்லால் பெருஞ்செல்வக் குடும்பங்களின் வாழ்விடங்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றன.

“இவ்வளமனைகள் மிக உயர்ந்தும், கதை வேலைப்பாடுடன் கூடிய நிலாமுற்றங்களும், அகன்ற மனைகளில் இரட்டை கதவுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.”²⁵ விழாக்கள் நிரம்பியனவாகவும், பாதுகாப்புடையனவாயும், சுற்றிலும் மதிற்சுவரை உடையனவாகவும் அமைந்திருந்தன. தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களை இல்லத்தில் சேர்த்து

வைத்துக்கொண்டு மதிற்சுவரால் பாதுகாப்பு அமைத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் விழாக்களை நடத்தி வாழ்ந்திருந்தனர்.

“மருதநில உழவர்கள் வயல் வரப்பில் தங்கிப் பயிர்களைக் காவல் காக்கப் புதிய வைக்கோலால் வேய்ந்த கவிந்த குடிலை அமைத்துக் கொண்டனர். அதன் முற்றத்தில் உழத்தியர் அவல் இடித்தனர். இம்முற்றத்தில் கன்றுகளைக் கட்ட நெடிய தாம்புகளைக் கொண்ட முளைகள் நடப்பட்டிருந்தன.”²⁶ “நீண்ட ஏணிக்கும் எட்டாத நெடிய வடிவினையுடைய குதிர்களும் இருந்தன.”²⁷ “வளைந்த மருப்பையுடைய எருமையின் இளநடைக் கன்றுகள், தூண்கள்தோறும் கட்டப்பட்ட காணத்தகுந்த நல்ல இல்லம் என நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது.”²⁸ வாழிடங்களின் அமைப்பு முறையானது மருதநிலத்து உற்பத்தியின் வளர்ச்சி, உபரியின் சேமிப்பு மற்றும் துய்ப்பு, நகரத்தின் தோற்றம், நாகரிக வளர்ச்சி ஆகியவற்றைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

மகளிர் செல்வாக்கு

ஒவ்வொரு சமூகமும் தன் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் தேவைக்கும் ஏற்பக் கணவன் மனைவி உறவு பற்றிய கொள்கைகளை வகுத்துப் போற்றி வருகின்றது. இக்கொள்கைகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பை அளந்தறியலாம். கணவன் மனைவி உறவுபற்றித் தமிழர்கள் உருவாக்கியிருந்த கொள்கைகள் சங்க காலத்திலேயே தொன்மையானவைகளாகக் கருதப்பட்டமையைத் “தொன்றியல் மரபின் மன்றல் அயர்”²⁹ என்னும் திருமணம் பற்றிய சங்க இலக்கியக் குறிப்பால் நன்கறியலாம்.

திருமணச் சடங்குகள் இயற்றப்படுதற்கு முன்னர் ஆண் பெண்ணுறவில் நெகிழ்ச்சியான போக்கு நிலவிற்றென்பதனை,

“தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனி

கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும் பெயர்க் கள்ளூர்

திரு நுதற் குறுமகள் அணி நலம் வவ்விய

அறனிலாளன், அறியேன் என்ற

திறன் இல் வெஞ் சூள் அறி கரி கடாய்

முறி ஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி

நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை” (அகம். 256: 14-20)

என்று அகநானூறு சுட்டுவதன் மூலம் உணரலாம். களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டவன் களவில்கூடி மகிழ்ந்த பெண்ணைத் தனக்குத் தெரியாது என்று கூறியபோது, அவ்வழக்கு அறங்கூறும் அவையத்தார் முன் செல்ல, அவர்கள் தீர ஆராய்ந்து அவன் அப்பெண்ணுடன் களவில் ஈடுபட்டது உண்மைதான் என்பதை அறிந்தபோது, அவனை மரத்தில் கட்டிவைத்துச் சாணத்தைக் கரைத்து அவன் தலையில் பெய்து அடித்தனர் என்ற செய்தி, அக்காலத்தில் தவறு செய்வோர் இருந்ததையும், அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கியதையும் புலப்படுத்துகிறது. இதனைப் “பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”³⁰ எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவதன் மூலமும் உணரலாம். திருமணச் சடங்கு வரையறுக்கப்பட்ட காலம் இன்னதெனக் கூறவியலாதெனினும், அது தொன்மையான காலமெனத் துணியலாம்.

“மக்கள் மனங்கள் வழிப்பட்டன. ஆதலின் கொடுப்பக் கொள்ளுதல் என்னும் முறை எல்லார் நெஞ்சத்தும் இயல்பாய்ப் பதிந்து கிடந்தது”³¹ என வ.சுப.மாணிக்கம் பண்டைத் தமிழகத்தின் திருமண முறை ஒழுங்குற்றமை பற்றிப் பாராட்டியுள்ளதைக் கொண்டு, தமிழ்ச் சமுதாயம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே பயின்று பரந்து ஓங்கித் தமிழ்மொழி போல் ஒழுங்குப் பட்டுவிட்டதையும், மணமுறைகள் நெறிப்பட்டன என்பதையும் அறியலாம்.

“மணமகன் மணமகளின் குடும்பத்தார்க்குக் குறிப்பிட்ட தொகையைக் கொடுத்துப் பெண்கொள்ளும் மரபு பல சமூகங்களில் காணப்படுகிறது என்றும், தந்தைவழிச் சமூகங்களில் இஃது இயல்பாகத் தோன்றிற்றென்றும், மகள் தந்தையின் உடைமையெனவே அவன் விரும்பும் வகையில் அவளைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் உரிமை அவனுக்குண்டென்றும் கூறுவார்”³² வில்லுரண்டு.

வினையே தமக்கு உயிரென வாழ்ந்த ஆடவரே பொருள் தேடிக் கொண்டு வந்து தந்து, தாம் விரும்பிய பெண்ணை மணந்தனர். “வரைவிடை வைத்து பொருள்வயிற் பிரிதல் என்னும்

அகத்துறையே இதற்கு இன்றியமையாச் சடங்காகும். இவைதவிர, சங்க காலத்தில் பெண்ணின் தந்தைக்குப் பொருள் கொடுக்கும் மரபு பற்றிப் பலசான்றுகள் உள்ளன.”³³ “சிறுவளை விலை”³⁴ என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. மேலும் “பாசிழை விலை, விலை, பரியம்”³⁵ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மணமகன் பெண்ணின் தாய்க்குத் தரும் இத்தகு பொருளைத் தமிழர் “முலைப்பாற்கூலி”³⁶ என்பர்.

“விலைகொடுக்க இயலாத நிலையில் பெண்வீட்டிற்குச் சென்று தங்கி அவர்கட்குப் பணிசெய்து ஈடுசெய்தல் மரபாக இருந்தது. சில சமூகங்களில் பெண் விலைத் தொகையைக் கொடுக்க இயலாதவனும் அவனுடைய பிள்ளைகளும் பெண்வீட்டிற்குப் பலகாலம் அடிமைகள் போல இருந்து கடனைத் தீர்க்க வேண்டியிருந்தது”³⁷ என்பார் இராதா கமல் முகர்ஜி.

இங்ஙனம் சமூகத்தின் ஒப்புதலுடன் கணவன் மனைவியராய் வாழ்வோர் தலைவன் – தலைவி, கிழத்தி-கிழவன் எனக் குறிக்கப்பட்டனர். “குடும்பத்தலைவியை மனையோள், மனைகெழு மடந்தை, மனைகெழு பெண்டு”³⁸ எனப் பலவாறு குறித்துள்ளனர். இச்சொற்கள் மனைவிக்கும் இல்லறத்திற்கும் இடையே இருந்த உறவின் நெருக்கத்தை உணர்த்துவனவாகும்.

“ஆடவர்க்கு அவர்தம் அறிவு, வீரம், கொடை முதலானவற்றால் பெருமை அமையும். அங்ஙனமே உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்ட மனைவிமார்களைப் பெறுவதனாலும் ஆடவர்க்குப் பெருமையுண்டு என்பதனை சி.பாலசுப்பிரமணியன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதைக் கொண்டு, பெண்மைக்குப் பண்டைத் தமிழர் அளித்த சிறப்பை இதனால் உணரலாம்”³⁹ என்கிறார் தட்சிணாமூர்த்தி.

மருத நிலத்தில் தன் கணவனே தன் உயிரென்றும், உற்ற துணையென்றும் நம்பி வாழும் கற்புடைய மனையாள், தன் கணவனின் அன்பிற் குறைவு காண்கையில் அளவற்ற துயரடைகின்றாள். இந்த உண்மையைச் சில பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. “கண்ணுக்கு இனிமை தரும் நெருஞ்சிப்பூ, முற்றியவுடன் காலை வருந்தியாங்கு முன்பு இனியவனாய் அன்பு செலுத்திய தலைவன் இப்பொழுது அன்பு மாறி இன்னா

செய்கின்றானெனத் துயரடைகின்றாள் ஒருத்தி.”⁴⁰ “மிகுதியாக உண்டோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும் என்பதற்கேற்பத் தலைவன் தலைவியிடம் கொண்ட நட்பும் புளித்ததாகக் கூறுகின்றாள் மற்றொருத்தி.”⁴¹

பரத்தை மனையிலிருந்து திரும்பிவரும் தலைவனைப் பார்த்து, “இவ்வழி ஆறு மயங்கினை போலாய்”⁴² என்று ஒருத்தி கூறுகின்றாள். பரத்தை மனைக்குச் செல்பவன் வழி தவறித் தன் வீடு வந்துவிட்டதாக இடித்துரைக்கின்றாள். “கண்ணிற் காணும் தொலைவில் இருந்தும் கடவுள் நண்ணியபாலோர் போல, தன்னை ஒருவியொழுகும் தன் கணவனை எண்ணிக் கலங்குவாள் ஒருத்தி.”⁴³ “ஒரே ஊரில் இருந்தும் தன் மனைவி வாழும் தெருவுக்குச் செல்லாது, அப்படியே சென்றாலும் மனைவியை ஆரமுயங்காது புறக்கணிக்கும் கணவனின் நிலைக்கு ஏதிலாளர் கடலையைக் காணாது கழிவாரின் போக்கினை உவமை கூறுகின்றாள் இன்னொருத்தி.”⁴⁴ “கணவனை உற்றின்புறாவிடினும் பணிவிடை செய்து மனநிறைவுற்ற மகளிரையும் காணமுடிகின்றது.”⁴⁵

பரத்தையரொடு உறவாடுவதை ஒரு நாணமற்ற செயலாகவே குடும்பப் பெண்கள் கருதினர். “பெரிய நாணிலை மன்ற”⁴⁶ என்று தலைவனைப் பார்த்துத் தோழி கூறக் காணலாம். “தலைவனுக்கு இவ்வொழுக்கத்தால் வரும் பழியைக் கருதிக் குடும்பப் பெண்கள் பல பொய்களைக் கூறி அவனது பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை மறைக்க முயன்றுள்ளனர்.”⁴⁷ “வரம்பற்ற முறையில் பரத்தைமை செய்தொழுகும் ஆடவனைப் பரத்தையே இழித்துப் பேசுதலைக் காணலாம்.”⁴⁸ பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்டு வந்த தலைவனிடம், “தொடுகலம் குறுக வாரல்”⁴⁹ எனக் கூறலைக் காண்கையில், குடும்பப் பெண்களின் பார்வையில் பரத்தைமை மிக இழிந்த செயலாகக் கருதப்பட்டமையை உணரலாம். “தலைவனின் பரத்தைமையொழுக்கம் பற்றி ஊரவர் அலர் மொழிகின்றனர். இவ்வலர் குறித்து தலைவன் கவலைப்படாமை பற்றிப் பெண்டிர் வருந்துவதைக் காணலாம்.”⁵⁰ “இவ்வலர்க்குப் போர் வெற்றியாரவாரம் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.”⁵¹ இவ்வுவமையால் போர் குறித்தும் அச்சுழல் குறித்த அறிவையும் அம்மகளிர் தெரிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

குடும்ப மகளிர் தம்மைத் தலைவர்களிடமிருந்து அயன்மைப்படுத்திக் கொண்டு பரத்தையரே தம் கணவன்மார்களின் மனைவிமார்கள் என்பதுபோற் பேசும்நிலை காணப்படுகின்றது. “நின் பெண்டு, நின் பெண்டிர், நின் காதலி”⁵² என அவர்கள் கூறுகின்றனர். இங்ஙனம், தலைவன் தன்னைச் சிறிதும் விரும்பாது பரத்தையையே பெரிதும் விரும்புகிறான் என்பதுபட “நீ வெய்யோள்”⁵³ என்று கூறலுண்டு. கணவன் தன் மனைவியைத் தன் மகனுக்குத் தாய் என்னும் சிறப்புத் தோன்றப் “புதல்வன் தாய்”⁵⁴ எனக் கூறும்பொழுது ஊடலுள்ளத்தளாதலின் தலைவி அவன் தன் முதுமையை எள்ளுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றாள். “பெருமுது பெண்டிரேமாகிய எமக்கே”⁵⁵ என்னும் பெண்டிரின் கூற்றில் தம் இளமைக் கழிவு பற்றிய கழிவிரக்கமும், தாழ்வு மனப்பான்மையும் வெளிப்படுகிறது.

“தன்னைச் சாரநினைக்கும் கணவனை நோக்கிப் பரத்தையை முயங்கிய மார்பினைத் தழுவேன். குறுக வாரற்க என விலக்குதலையும், அஞ்சிய மான்பினைபோல ஒதுங்கி யாரையோ என்று இகழ்ந்து நின்றலையும் அறியமுடிகிறது.”⁵⁶ இங்ஙனம் தலைவன் வாயில் வேண்டி நிற்க, தலைவியும் தோழியும் வாயில் மறுத்துப் பேசுதலைக் காண்கையில் அம்மகளிர்க்கிருந்த உயர்வும் உரிமையும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

தலைவன் பரத்தையிடமிருந்து பிரிந்து வந்தபோது தலைவி ஊடிக் கூறும் சொற்கள் அவள் உரிமை உணர்வைக் காட்டுகின்றன. “சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் கூறுபாடுகளை அறியாதார், தலைவி தலைவன் வீட்டில் அடிமையாக வாழ்கின்றாள் என்று எண்ணுவார். ஆனால், தமிழ்த் தலைவி வாழும் வீடு அவள் வீடேயாகும். எம்மனை என்று தான் வாழும் தன் வீட்டைப் பெருமையோடு அவள் கூறிக் கொள்கிறாள்”⁵⁷ என்பார் பேராசிரியர் சஞ்சீவி. “பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாய அளவில் நோக்கின் பெண் கற்கும் உரிமையும் கவிபாடும் உரிமையும் காதல் உரிமையும் காதற் களவு செய்யும் உரிமையும் காதலனை இடித்துரைக்கும் உரிமையும் இல்லறத் தொழிலுரிமையும் பெருமையும் புகழும் எல்லாம் ஆடவர்க்கு நிகராகப் பெற்றிருந்தனர்”⁵⁸ என்று டாக்டர் மு.வ. வும் கூறுவர்.

“தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி புலந்து கூறுங் கூற்றுகள் பலவும் அறிவின் நுட்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டனவே. அவை, தலைவன் தான் செய்த தவறுணர்ந்து வருந்தித் திருந்தி நல்வாழ்வு வாழுமாறு அவனைத் தூண்ட வல்லன; திருத்தவல்லன என்பர்.”⁵⁹ இவ்வாறு கடிந்து கூறித் திருத்துவதில் தலைவனுடைய தாய் தந்தையரும் தலைவிக்கு ஒப்பாகார் என்று தோழி கூறுவதாக,

“ஒண்டொடி மடமகள் இவளினும்

நுந்தையும் ஞாயுங் கடியரோ நின்னே” (ஐங். 98:3-4)

எனும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

இங்ஙனம் பலவாறு ஊடினாலும் இறுதியில் மனம் நெகிழ்ந்து கூடும் நிலையினையும் காணமுடிகின்றது. “தன்னையும் தன் மகனையும் தலைவன் சேர்த்தணைத்தபோது பலமுறை உழப்பட்ட நன்செய், மழையை ஏற்றபோது குழைந்தவாறு தன்னெஞ்சம் குறை மறந்து குழைந்ததென்று ஒரு தலைவி கூறுகின்றாள்.”⁶⁰ “தான் ஊடியிருக்க விரும்பினாலும் தன்னுடைய நெஞ்சமே தனக்குப் பகையாய் இருந்து கணவனைக் காண்கையில் அறைபோவதாகவும் தன் எண்ணம் அதனால் ஈடேறவில்லை என்றும் ஒரு தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள்.”⁶¹ “தான் புலக்க எண்ணினாலும் தன்னெஞ்சம் தலைவனைக் கலக்க முந்துவதாக ஒருத்தி குறைப்படுகின்றாள்.”⁶² “கணவன்மார்களின் செயல்களைக் கண்ட நிலையில் நிறையாற்றாமல் ஊடல் கைவிட்டுக் கூடும் பெண்களின் இயல்பினைக் கலித்தொகைப் பகுதிகள் காட்டவல்லன எனலாம்.”⁶³

தலைவன் மற்ற பெண்களுடன் சேர்ந்திருப்பினும், தலைவி தன் பெற்றோர் இல்லத்திற்குக் கோபித்துக் கொண்டு சென்றதாகவோ, திருமண ரத்து போன்ற செய்திகளோ இடம்பெறவில்லை. தனிக்குடும்ப நெறியே மிகுதியாகக் காணப்பட்டுள்ளது. ஒருவன்-ஒருத்தி என்னும் குடும்ப அமைப்பே வலியுறுத்தப்பட்டது என்பதையும் அத்தகைய வாழ்வே சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது என்பதையும் இவ்வாழ்வியல் அறத்தை மகளிரே பெரிதும் வலியுறுத்தினர் என்பதையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

பரத்தையர்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் தலைவி, தோழி இவர்களையடுத்து பரத்தையின் கூற்றுப்பாடல்கள் அதிகமெனலாம். பரத்தை என்பதற்கு அயன்மை என்ற பொருள் கொண்டு திருமணத்திற்குப் புறம்பான உறவு என்று கொள்வது பொருத்தமாகும். திருமண உறவாகிய மனைவிக்கு அயலாகப் பிறபெண்ணை நாடுதலே பரத்தமையென வழங்கப்பெற்றது.

“பரத்தை = பர+த்+த்+ஐ

பரம் = பகுதி

ஐ = உடைமைப் பொருள் விகுதி

பரம் என்னும் பகுதியின் ம், த் ஆனது சந்தி

த் = விரித்தல் விகாரம்

அகம் என்பதிலிருந்து அகத்தாள், அகத்துக்காரி, ஆத்துக்காரி, அகமுடையாள் என்றெல்லாம் சில சொற்கள் வந்துள்ளன.

பரம் என்பதிலிருந்து பரத்தை என்ற சொல் வந்தது.

அகத்தாள் – வீட்டுக்காரி

பரத்தை – வெளிப்பெண்; வீட்டுக்குப் புறம்பாக; வீட்டுக்கு வெளியே தங்கி ஆண்களுக்குச் சுகம் தருபவள் பரத்தை”⁶⁴ என்று விளக்கம் தருகிறார் செளந்தரபாண்டியன்.

“தொல்காப்பியர் காமக்கிழத்தியர், பரத்தை, பரத்தையர் ஆகிய சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார்.”⁶⁵ “தன்வயின் உரிமையும் அவன் வயிற் பரத்தையும்”⁶⁶ என்ற நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணர் ‘பரத்தை’ என்பதற்கு ‘அயன்மை’ எனப் பொருள் கொண்டமை நோக்கற்பாலது. பரத்தையர் என்பதற்கு அயலார் என்று பொருள் கொள்வது தவறில்லை என்பர்.”⁶⁷ நச்சினார்க்கினியர், “காமக்கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பரத்தையர் என்றும் கூத்தும் பாட்டும் வல்ல சேரிப் பரத்தையரும், குலத்தில் இழிந்தோரும், அடியாரும், வினைவல பாங்கினரும் பிறரும் காமக்கிழத்தியராகக் கொள்ளப்படுவர் என்று வகைப்படுத்தியும்

கூறியுள்ளார்.”⁶⁸ “இளம்பூரணர் காமக்கிழத்தியர் ஒத்தகுலத்தாள், இழிந்த குலத்தாள், வரையப்பட்டாள் என மூவகைப்படுத்துவர்.”⁶⁹ “இப்பகுப்புகள் யாவும் தொல்காப்பியரால் கூறப்பெற்றவை அல்ல என்பது ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது. உரையாசிரியர்தம் காலத்துச் சமுதாய நிலையை விளக்குவனவாகவே இவ்வுரைகள் இலங்குகின்றன”⁷⁰ என்பார் சிலம்பு நா.செல்வராசு.

காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர் இருவரும் வேறு வேறானவரா அன்றி ஒருவரா என்பதற்குச் செல்வராசு தரும் விளக்கம் இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும். “பரத்தை என்பதற்கு அயலவர் அதாவது தலைமகளின் வேறானவர் என்று பொருள் கொள்வதாயின் அச்சொல் காமக்கிழத்தியரையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். உரையாசிரியர்களும் பரத்தையரைக் காமக்கிழத்தியருள் ஒருவராகக் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கற்பாலது. எனவே தொல்காப்பியர் வேறுவேறு பெயர்கள் கொண்டு ஒருவரை அதாவது தலைமகள் அல்லாதாரைச் சுட்டியிருக்க வேண்டும் என்பார்.”⁷¹

“பரத்தையரை விலைமகள் என்ற பொருள்பட எந்த இடத்திலும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. இதுபோன்றே பரத்தையர் ஆடவர்பலரோடு தொடர்புகொண்ட செய்தியும் இடம்பெறவில்லை. மாறாகத் தலைவனுக்கு ஒருத்திக்கு மேற்பட்ட மனைவியர் அல்லது காமத்திற்கு வரைந்து கொள்ளப்பட்டவர் இருந்ததாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது எனலாம்.”⁷²

“சங்க அகப்பாடல்களின் திணை துறைக் குறிப்புகளில் காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை, நயப்புப்பரத்தை, இற்பரத்தை, இல்லிடப் பரத்தை முதலான பரத்தையர் குறித்த பல்வேறு பெயர்கள் காணப்பெறுகின்றன.”⁷³ இப்பெயர்களுள் ஒன்றேனும் பாடல்களில் இடம்பெறாதது வியப்பிற்குரியது. “இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் தொகை நூல்களில் பிற பெயர்களாற் சுட்டப்பட்டாரையும் காமக்கிழத்தியராகவே கருதியுள்ளனர் என்பது அவர்களின் உரைகளால் அறியக்கூடிய செய்தியாகும்.”⁷⁴ எனவே, உரையாசிரியர் காலத்துப் பரத்தைமை நிலையைத்தான் இக்குறிப்புகள் காட்டுகின்றனவேயொழியப் பாடல்கள் பாடப்பெற்ற காலத்துச் சமுதாய நிலையைக் காட்டவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் பரத்தையரை விலை மகளிராகவோ அல்லது ஆடவர் பலரோடு தொடர்பு கொண்டவராகவோ கொள்வதற்கு இயலாதவாறு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம். மருதத்திணையில் இடம்பெறும் பரத்தையர் குலமகளிர்க்குரிய பல பண்புகள் கொண்டோராகக் காணப்படுகின்றனர்.

“தலைவியின் முன்கையைப் பற்றித் தலைவன் சூளுரைப்பது போலவே பரத்தையின் முன்கைப் பற்றிச் சூளுரைக்கும் நிலை இருந்தது.”⁷⁵ “வேறொரு பரத்தையர் மணத்தோடு வருகின்ற தலைமகனைப் பார்த்து ஊடுகின்றாள் காமக்கிழத்தி. ஆண்டிற்கொரு முறைவரினுங்கூட மழை வரவு போல மதித்து அவன்பால் உள்ளம் நெகிழ்ந்து ஏற்கின்றாள்.”⁷⁶ “தலைமகன் கொண்ட பரத்தைமை ஒழுக்கத்தால், வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதை போல் வாடுவாள்.”⁷⁷

மற்ற பரத்தையர் செய்த வடுவினைக் காட்டியவாறே வந்திருந்த தலைவனைக் கண்டு,

“கடர்நோக்கி மலர்ந்து ஆங்கே படிந் கூம்பும் மலர் போல் என்
தொடர்நீப்பின் தொகும் இவள்நலம்” (கலி. 78: 15-16)

என்றும்

“பெயின் நந்தி வறப்பின் சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல் யான்
செலின் நந்தி செறின் சாம்பும் இவள்” (கலி. 78: 19-20)

என்றும் எண்ணும் தகைமைதானோ நீ இவ்வாறு வருவதற்குக் காரணம் என்று கூறி ஊடுகிறாள்.

பரத்தையரிடத்திருந்து வரும் தலைமகனைக் “கனவினான் எய்திய செல்வத் தனையதே எமக்கு நின் மார்பு”⁷⁸ என்று கூறி ஊடுவதோடு, தலைமகன் கூறும் பொய்யான சொற்களைக் கேட்டு ஊடும் காமக்கிழத்தியின் கூற்றில் காதற்செறிவினையும் காணமுடிகின்றது.

“தருக்கேம் பெரும! நின்நல்கல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய் போல் வந்து, தகவில செய்யாது

**சூழ்ந்தவை செய்து, மற்று எம்மையும் உள்ளுவாய்
வீழ்ந்தார் விருப்பு அற்றக்கால்” (கலி. 69: 21-24)**

அமைதியும் அறிவும் வாய்ந்த திறமான இவ்வூடற்பேச்சில் தன் துன்பத்திற்குக் காரணமான தலைமகனுடைய தகுதிப்பாட்டிற்கு ஊறு நேரலாகாது என்னும் காமக்கிழத்தியின் உயர்ந்த காதலுள்ளம் வெளிப்படுகிறது.

“தலைவனில்லாத ஊர் தனக்கு இன்னாததாகத் தோன்றுவதாக ஒரு பரத்தைக் கூறுகின்றாள்.”⁷⁹ “தன்னெஞ்சம் ஒருமைய நெஞ்சமென்று உறுதி கூறும் பரத்தையையும்,”⁸⁰ “மறங்கெழு சோழரின் உறந்தையிலுள்ள அவையத்தில் அறம் நின்று நிலைபெற்றுள்ளவாறு, தலைவன் தன்னெஞ்சத்தில் நிலைபெற்று உள்ளதாகக் கூறும் பரத்தையையும் நற்றிணை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.”⁸¹

“கணவன் தன்னைப் பிரியும்போது கண்ணீர் விட்டழும் குடும்பப்பெண் போலவே பரத்தையும் அழக்காணலாம்.”⁸²

“செல்லல் மகிழ்ந்நிற செய்கடன் உடையென்மன்” (அகம். 376: 1)

என்றும்

“ஆர்வ நெஞ்சம் தலைத்தலை சிறப்பநின்

மார்புதரு கல்லாய் பிறனா யினையே” (அகம். 396: 9-10)

என்றும் கூறும் பரத்தையரிடம் உண்மையன்பின் ஆழத்தைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவிக்கு இணையான பிரிவுத்துயரைப் பரத்தையர் வெளிப்படுத்தினர் என்பதற்கு, “எம் வயின் பசந்தது நுதலே, குட்டு மாந்தையன்ன என் நலம் தந்து சென்மே”⁸³ எனவும் “தொண்டியன்ன என் நலத்தைத் தந்து நினது சூண் மொழியைக் கொண்டு செல்வாயாக”⁸⁴ எனவும் அழுதனள் பெயரும் அஞ்சிலோதி”⁸⁵ எனவும் வரும் பாடலடிகள் பரத்தை வருந்துதலைப் புலப்படுத்துவன. மேலும் ஊரன் தேர் சேரிக்கண் இயங்குவதை அறிந்த தலைமகள், “எம்போல் மாயப்பரத்தன் வாய்மொழி நம்பிக் கண்ணீர் வடித்துப் பசந்து ஆயம் மருளத் தாய் காக்கும் ஆய் நலத்தை வேண்டாதோள் யார்கொல், அவள் அளியள்”⁸⁶ எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடலடி பரத்தை பற்றிக் கூறுவதும், பரத்தையர் தலைவிக்கு

இணையாகத் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தியிருக்கின்றனர் என்பதும், இதனைத் தலைவியே கூறியிருப்பதும் பரத்தையின் நிலையை விளக்குகின்றன.

“தலைவனொடு தனக்கிருக்கும் உறவின் நெருக்கம் காரணமாக அவனிடம் நகையாடும் பரத்தையையும், தன்னுடன் நீராட வருமாறு உரிமையோடு வேண்டும் பரத்தையையும் காணமுடிகின்றது.”⁸⁷

பரத்தையர் குழந்தைப் பாசமுடையவராகவும், தலைவன் புதல்வன் தன்னைத் தாய் என்று முறை கூறி அழைக்க வேண்டும் என்னும் அவாவும் கொண்டவராக விளங்கினர் என்பதைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. “தோர் வழங்கும் தெருவில் தனித்து நிற்கும் தலைவன் மகனை வருக என்னுயிரே என எடுத்தணைக்கும் இளம்பரத்தையையும் காணமுடிகின்றது.”⁸⁸ இங்ஙனமே, பரத்தையர் தலைவன் மகனுக்கு அணிகலன்களைப் பூட்டி அழகு பார்க்கின்றனர். “கண்ணும் நுதலும் நீவிச்சிறப்புகள் செய்து, தம்மில்லில் தங்கிச் செல்லுமாறு கெஞ்சி நிற்கின்றனர். மருப்புப் பூண் கையுறையாகக் கொடுத்து, நகைமுகம் காட்டு என்று வேண்டிக் கண்ணீர் சிந்துகின்றனர். நினக்கியாம் யாரேம் எனக் கேட்கின்றனர்.”⁸⁹

“பரத்தையொருத்தி, தலைவி வீட்டிற்குப் பகலிலியே சென்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதோடு, உனக்குத் தங்கை முறையும் ஆவேன் என்று கூறி, தலைவியின் கண்ணையும் நுதலையும் நீவுதல் கொண்டு தலைவியோடு முரண்படாது ஒத்து வாழ விரும்பும் தன்மையை உய்த்துணர முடிகின்றது.”⁹⁰ இவையல்லாது, தலைவி தலைவனோடு கொண்ட ஊடலைத் தவிர்க்கக் கூறுகிறாள். “நீ இளமைச் செவ்வியெல்லாம் நுகர்ந்து புதல்வற் பயந்த பின்னர் உழுதுவிடு பகடு எச்சிலை அயின்றாற் போலப் பிறர் அவனை நுகர்ந்தமை நினக்கு இழுக்கன்று எனவும், அவனோடு நீ நெடுங்காலம் கூட்டம் நிகழ்த்தவேண்டும் எனவும் அவள் அவனோடு எய்தியிருக்கின்றாளென்று ஊரார் கூறுகின்ற சொல்லை என்னைப்போல வேறுபட்டுக் கொள்ளாதே கொள்வது நின் இளமைக்கும் எழிற்கும் ஏலாதெனவும், அவனை வண்டு என்பதன்றி மகன் என்னாராகலின் அவன் கடப்பட்டாண்மை அதுவென்றுங் கூறி, தலைவன் தொடர்பை நீ விரும்பினால் என் சொல்லை ஏற்றுக்கொள்”⁹¹

என்றுரைக்கும் பரத்தையரின் இவ்வினிய பண்பு அவர்களுடைய தூய உள்ளத்தையும் அவர்களின் மேல் நன்மதிப்பையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

பரத்தை, தலைவியைத் தனக்கு நிகரானவளாகவே மதித்தாள் என்பதனைத் தலைவியின்,

“தன்னொடு நிகரா என்னொடு நிகரிப்

பெருந தருக்கு மென்ப” (ஐங். 67: 2-3)

என்னும் கூற்றால் உணரலாம். “குலமகளை எதிர்த்துப் பேசிய பரத்தையிடம் அவளை வணங்குமாறு அறிவுறுத்துகின்றனர் அயல்நின்ற மகளிர். பரத்தையோ அதற்குடம்படாளாய் மாற்றாளை மாற்றாள் தொழுதல் மரபன்றென மறுத்துரைக்கின்றாள்.”⁹² இதனால், தானும் குலமகளுக்கொப்பானவளே என்னும் உயர்வெண்ணம் அவள் பாலுண்மை வெளிப்படுகின்றது எனலாம்.

தலைவன் தாரும், கண்ணியும் கொடுத்து தலைவியைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டதைப் போலவே, “தாரும் கண்ணியும் காட்டி ஒரு தன்மையான என் நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்து கொண்டான் எனப் பரத்தையொருத்தி கூறுகிறாள்.”⁹³ மற்றொருத்தி, “வெறுப்புத் தீர்ந்த கூட்டத்திற்கு என் காதலர் என்னை நெருங்காராயினும் கண் அடைந்த துன்பத்தை நீக்கக் கை பயன்படுவது போல நாம் அடைந்த மனத்துன்பத்தை என் காதலர் நீக்கராயினும் கண்டு மகிழ்த்தக்க அவரைக் காணுமிடத்து வாழ்க்கை இனிதாயுள்ளது என்கிறாள்.”⁹⁴

சங்கப் பரத்தையர் தலைவனோடு கொண்ட உறவு வதுவை அல்லது திருமணவழிக் கொண்ட உறவாகும் என்பர். இதனை “ஒருத்தியை நம்மனைத் தந்து வதுவை அயர்ந்தனை”⁹⁵ எனவும், “குறுந்தொடி மடந்தையோடு வதுவை அயர்ந்தனை என்ப”⁹⁶ எனவும் “தலைப்புணைத் தழீஇ வதுவை ஈரணிப் பொலிந்து ஆடியோர்”⁹⁷ எனவும் “ஆயிழை மகளிர் முலை ஆகத்துத் தாரிடை குழைய வதுவை மேவலன்”⁹⁸ எனவும் “நிரைதார் மாப்பன் நெருநல் ஒருத்தியோடு வதுவை அயர்தல் வேண்டி”⁹⁹ எனவும் வரும் பாடல்கள் உணர்த்தும்.

ஆயினும், தலைமகனுக்காகப் புதல்வரைப் பயத்தல் உரிமை பரத்தையார்க்கில்லை யாதலின் மணஉரிமை கொண்டவள் போலப் பரத்தை கூறும் கூற்றைக் கவிக் கூற்றாகவே கொள்ளமுடியும். மேலும் பரத்தையரின் புதல்வர் பற்றிய செய்திகளைச் சங்கப்பாக்களில் காண்பதரிது.

பரத்தையின் கூற்றுக்களில் பெரும்பான்மையானவை தலைவியின் பாங்காயினர் கேட்பத் தலைவிக்கு உணர்த்தக் கூறியனவேயாகும். தலைவன், தன் மனைவியைவிடத் தன்னையே மிகுதியாக விரும்புகிறானென்றும், அவனைத் தான் நினைத்தவாறெல்லாம் இயக்க முடியுமென்றும், தான் நினைத்தால் அவன் தன் மனைவியிடம் செல்லாதவாறு தடுத்து நிறுத்திவிட முடியுமென்றும் தலைவியின் பாங்காயினர் மூலம் தலைவிக்கு உணர்த்தும் ஆர்வமுடையவளாகப் பரத்தை காணப்படுகிறாள். “தலைவன் இருக்குமிடம் தலைவிக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்து, ஆதிமந்தி பேதுற்று அலமந்தவாறு தலைவியை வருத்தச் செய்யும் தகுதி தனக்குண்டென்கின்றாள் ஒருத்தி.”¹⁰⁰

இன்னொருத்தி, “தான் தலைவனொடு புனலாடப் போவதாகச் சுட்டித் தலைவி அதனை விரும்பவில்லையேல் தன் கொழுநன் மாற்பைத் தன் கிளையொடும் காக்கட்டும் என்று வீரம் பேசுகின்றாள்.”¹⁰¹ “தலைவன் மார்பு பிறர்க்குரிமையாகாது தனக்கே உரிமையாம் படிக்குச் சிறை செய்யப் போவதாக வஞ்சினம் கூறுகின்றாள் ஒருத்தி.”¹⁰² “சூரியன் செல்லும் திசையெல்லாம் திரும்பும் நெருஞ்சியும், பிடியைச் சார்ந்து அதன் பின்னே செல்லும் களிறும், பரத்தையின் பின்னே போகும் தலைவனுக்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளமை காணலாம்.”¹⁰³

தலைவனுக்கும் தனக்குமுள்ள உறவின் ஆழத்தினைத் தலைவிக்கு எடுத்துக் காட்டுவதன் வாயிலாகத் தன்னுடைய தகுதிப்பாட்டை உறுதிசெய்ய விரும்புகின்றாள் பரத்தை. “தன்னுடைய இளமையையும் அழகையும் விரும்பித் தலைவன் தானே தன்பால் வந்தானென்றும், அவனைத் தான் வலியச் சென்று அழைத்து உறவாடவில்லை என்றும் கூறுகின்றாள்.”¹⁰⁴ மேலும்,

“அதிரலங் கண்ணிநீ யன்பன் எற் கன்பன்

கதுவாய் அவன்கள்வன் கள்விநா னல்லேன்” (பரி. 20: 81-82)

என்று கூறுவதன் வாயிலாகத் தலைவி தான் தலைவனிடம் அன்பு செலுத்துகின்றாளே தவிர தலைவன் தன்னைத்தான் காதலிப்பதாகக் கூறுகின்றாள். இங்ஙனமாகப் பரத்தையின் கூற்றுக்களில் பரத்தை தலைவியோடு போராடும் நிலையையும், தலைவிமேல் தனக்குள்ள பொறாமையையும் போட்டியுணர்வையும் புலப்படுத்துவதையும் காணலாம். தலைவன்பால் அன்பற்றவள் என்று கருதுமாறு அவள் செய்கைகள் அல்லது சொற்கள் அமைந்திருக்கவில்லை எனலாம். மேலும்,

பரத்தைமை காரணமாக மணவிலக்கு நடந்தது என்பதற்கான குறிப்போ, தலைவி சினந்தெழுந்து தன் தாய்வீடு சென்றாள் என்பதற்கான குறிப்போ மருதத்திணைப் பாடல்களில் இல்லை. மேலும் தலைவன் மீது குற்றம் சுமத்தும் குடும்ப மகளிரும், தலைவனின் பொருளைப் பறித்தனர் பரத்தையர் என்று ஓரிடத்தும் பேசவில்லை. எனவே, “ஐந்திணைப் பரத்தையர் பொருட் பெண்டிர் அல்லர்”¹⁰⁵ என்பர் வ.சுப.மாணிக்கம். பரத்தை, தலைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெறுத்தாலும், தலைவன், இருவராலும் உரிமை கொண்டாடப்படுகிறான் என்பது சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப்பாடலிற் காணும் நிலைமையாகும். “தலைவி, பரத்தை ஆகிய இருவருள் தலைவனிடம் பெரிதும் உரிமைபெற்றவர் யார் என்பதை அறுதியிடும் உரிமைப்போர் பெரிதும் இப்பாடல்களில் பேசப்படுதலைக் காண்கிறோம்”¹⁰⁶ எனும் ஆ.இராமகிருட்டிணன் கூற்று மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

பரத்தை-தலைவி இருவருக்குமிடையிலான, உரிமைப் போராட்டமும், பெண்களுக்கே உரிய மன உணர்வுப் போராட்டமும், இணைந்த மனவெழுச்சி உணர்வுகளே பரத்தையின் கூற்றில் இடம் பெறுவதனை உணரமுடிகின்றது. தலைவிக்கு இணையான அன்பைக் கொடுத்தவிடத்தும், தானே முன்வந்து தலைவனைக் கூடாதவிடத்தும், தலைவிக்கு மறுமொழி கூறுமிடத்தும், பரத்தை தனது உரிமையை, கோப மொழிகள் கொண்டு நிலைநாட்ட முனைவதனையும் உணர்ந்து தெளியமுடிகிறது. இயலாமையால் தன் நெஞ்சோடு கூறாது,

மிகத் துணிவுடன் தனக்கான உரிமையை, வெளிப்படையாக நறுக்குத்தெறித்தாற் போல் எடுத்துரைக்கும் பண்பினளாகவும் பரத்தை விளங்குவதனையும் காணமுடிகின்றது. பரத்தையர் தமக்கெனத் தனிஇடத்தை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பர். ஆனால் “பரத்தையும் தலைவியின் ஊரைச் சார்ந்தவள் என்றும், தலைவி வீட்டிற்கு அருகிலேயே அவளது வீடும் அமைந்திருந்ததையும் காணலாம்.”¹⁰⁷

தலைவி மீதுள்ள வெறுப்பினால் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்றான் என்றோ அங்ஙனமே பரத்தையீது வெறுப்புக் கொண்டு தன் மனைக்குச் சென்றான் என்பதுபடவோ ஒரு செய்யுளும் கூறவில்லை. சங்க இலக்கிய மருதப்பாடல்கள், தலைவனொடு உறவு கொண்ட பரத்தை வறும்பூத் துறக்கும் வண்டுபோல் பிற ஆடவரைத் தேடிச் சென்றாள் என்று காட்டவில்லை. மாறாகத் “தன்னையும் விடுத்துப்பிற பெண்டிரை நாடிச் சென்றமைக்காக வருந்திப்பேசும் பரத்தையரையே காட்டியுள்ளன.”¹⁰⁸

மருதத்திணைப் பாடல்களில் காட்டப்பெறும் தலைவர்களுள் பலர் முதல்நாள் பரத்தையுடன் நீராடியமை பற்றிக் கடிந்து உரைக்கப்படுகின்றனர். “காலையில் வீடு திரும்புவோராகக் காணப்படுகின்றனர்.”¹⁰⁹ “சில ஆடவர் இரவில் மட்டுமின்றிப் பகலிலும் தம் மனைவியரைத் தனிமையில் விடுத்துப் பரத்தையரிடம் சென்றனர்.”¹¹⁰ “முன்பகலொருத்தியைக் கூடி, நண்பகல் அவளை நீத்துப் பிற்பகல் வேறொருத்தியை நாடுவோனாகத் தலைவன் ஒருவன் குற்றம் சாற்றப்படுகிறான்.”¹¹¹ “ஒரு தலைவன் எண்ணற்ற பரத்தையோடு உறவு கொண்டவனாகக் கூறப்படுகின்றான்.”¹¹²

பரத்தையர் பலரைத் தலைவன் திருமணம் செய்து கொண்டது பலதார மணத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்தன எனலாம். தலைவன் அவ்வாறு பலரைத் திருமணம் செய்துகொண்ட போதிலும் அவர்களுக்கு இல்லற உரிமையும், வாரிசு உரிமையும் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. சிறுவரைப் பயத்தல், தலைவன் பிரியும் வழி இல்லிலிருந்து இல்லறக் கடன் ஆற்றுதல் முதலியன தலைமகளுக்கு உரியனவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டன என்பதை,

“----- அவரும்

பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”(நற். 330: 8-11)

எனவும்

“----- நின் காதலி எம்போல்

புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து

நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின்று உறைய”(அகம். 176: 18-21)

எனவும் வரும் பாடலடிகள் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன. நற்றிணைப் பாடலில் இடம்பெறும் கற்பு என்ற சொல் இல்லறக் கடமையைக் குறிக்கும் சொல்லாதலால் இவ்விரு பாடல்களும் இல்லறக் கடமைகள் குறிப்பாக வாரிசு உரிமைகள் பரத்தையர்க்கு இல்லை என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தி நிற்கக் காணலாம். ஆகவே, இவ்வதுவைச் சடங்கு தலைவனுக்குப் பலரை உரிமை ஆக்கியது; அப்பலரிலும் ஒருத்தியை இல்லத்திற்கு உரிமையாக்கியது. வாரிசு உரிமையாக்கியது என்று உய்த்துணரமுடிகின்றது. எனவே பரத்தையரும் தலைவனின் மனைவியரே என்பது பெறப்படுகின்றது என்பார்.

“சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமகள் அல்லது விலைமகள் பற்றிய குறிப்புகள் பரிபாடல் மற்றும் மதுரைக்காஞ்சியில் காணப்பெறுகின்றன.”¹¹³ இவ்விரு பாடற்குறிப்புகளையும் நுணுகி ஆராய்வது வேண்டற்பாலது. மதுரைக்காஞ்சி, குடும்பப்பெண்களும் இவர்களுக்கு நேர்மாறான வாழ்க்கையுடைய பெண்களும் இருக்கிறார்கள் என்றும் இவர்கள் கொண்டி மகளிர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. “கொண்டி மகளிர் என்பதற்குப் பகைவர் மனையோராய்ப் பிடித்துவந்த மகளிர் என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியுள்ளார்.”¹¹⁴ ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் போர் பற்றிய செய்திகள் மலிந்துள்ளன. எனினும் பகைநாட்டவர்களைக் கைப்பற்றி அடிமைப்படுத்தியமை பற்றி கூறப்படவில்லை. “பகைவர் மகளிரை இங்ஙனம் அடிமைகளாகவும் வழக்கம் இடைக்காலத்திலிருந்தது. சங்க காலத்தில் இருந்ததில்லை”¹¹⁵ என்பார் அ. தட்சிணாமூர்த்தி.

மு. சண்முகம் பிள்ளை, “தம்மைக் கண்டாரை நெஞ்சக் காமத்தால் வருத்தமுறச் செய்வித்து அவர்பால் உள்ள பொருள்களைக் கொள்ளை கொள்ளுதலின் இவரை நெஞ்ச நடுக்குறுப கொண்டி மகளிர்”¹¹⁶ என்கிறார். இருப்பினும் “நெஞ்சைக் கொள்ளைக் கொள்ளும் பேரழகுடைய பெண்டிர் என்னும் பொருளிலேயே கொண்டி மகளிர் என்னும் தொடர் ஆளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது”¹¹⁷ என்பார். எனவே கொண்டி மகளிர் என்னும் சொல்லும் விலைமகள் எனும் பொருள் கொள்வதற்கில்லை.

**“மாயப் பொய்பல கூட்டி கவவுக் கரந்து
சேயரும் நணியரும் நலன் நயந்து வந்த
இளம்பல் செல்வர் வளம் தப வாங்கி
நுண் தாது உண்டு வறும்பூத் துறக்கும்
மென்சிறை வண்டினம் மானப் புணர்ந்தோர்
நெஞ்ச ஏமாப்பா இன்துயில் துறந்து
பழம் தோர் வாழ்க்கைப் பறவை போல
கொழுங் குடிச் செல்வரும் பிறரும் மேய” (மது. 570-577)**

எனவும்

**“இட்டார்க்கு யாழார்த்தும் பாணியில் எம்மிழையைத்
தொட்டார்த்தும் இன்பத் துறைப்பொதுவி**
.....
மாலை அணிய விலை தந்தான்.....
.....

நச்சினார் ஈபவை நாடறிய நும்மவே”(பரி. 20: 57-58; 80; 86)

எனவும் வரும் பாடலடி குறிப்புகள் பொதுமகளிர் வாழ்க்கை முறையும் விலைமகளிர் பற்றிய குறிப்புகளாகக் காணக்கிடக்கின்றன.

“சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் ஒரு காலத்தில் எழுந்தவையாகக் கொள்ள இயலாது. அவை 700 ஆண்டு காலப் பரப்பும் பழமையும் பெற்றவை என்பார் க.ப.அறவாணன். 700 ஆண்டு என்பது இலக்கியத்தில் பல வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டவல்லது. இக்கால அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தை நோக்குவது பல புதுக்கொள்கைகள் உருவாக வாய்ப்பாக

அமையும்; பொதுமகள் விலைமகள் பற்றிய சான்றுகள், வளர்ந்த சமுதாயத்தின் விளக்கங்கள் ஆகும்.”¹¹⁸ பரிபாடல், மதுரைக்காஞ்சி போல்வன சங்க காலத்தின் இறுதியில் எழுந்தவை. “இவ்விறுதிக் காலத்தில் தான் பரத்தைமை மெதுவாகத் தமிழகத்தில் செழிக்கத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும்.”¹¹⁹ மேல் சான்றுகள் சங்க கால இறுதியில் விலைமகளிரினம் தமிழகத்தில் காலூன்றிவிட்டமையை உணர்த்துகின்றன.

வாணிபத்திறன்

சமூகக் கணிப்பின் அடிப்படையில் சங்க காலப்பெண்கள் ஆற்றல் குறைந்தவர்கள் என்று கூறமுடியாது. காலப்பழமையும் இலக்கியப் புதுமையும் உடைய நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் மகளிர் தங்களுக்கெனத் தனியொரு முத்திரையைப் பதித்துள்ளனர். மறக்குடிமகளாய்ப் போற்றப்படும் தமிழ்ப்பெண்கள், கணவன், குழந்தைகள் என்று குடும்பநலம் பேணுவதோடு சமூக வாழ்விலும் அரும்பணியாற்றினர்.

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரென’ வினைமேற் கொள்ளல் ஆடவர் கடமையாகக் கூறப்பெற்றாலும் மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தம் வாழ்க்கைக்கு, தம் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பொருளீட்டுவதில் ஆர்வமும், முயற்சியும், உழைப்பும் உடையவராய்ப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மகளிர் தம் முயற்சியால் மேற்கொண்ட வினைகளையும் அவற்றின் திறன்களும் மெச்சத் தக்கதே என்பர். இவ்வகையில் மருதநில மகளிரின் வினைத்திறனை ஆய்வதும் முக்கியமானதாகும்.

மகளிர்க்கான தொழில்களை இல்லறப்பணி, பொருளீட்டல் பணி எனப் பிரிக்கலாம். இதில் இல்லறப் பணி என்பதில் பெண்கள் தங்கள் சிறுபருவத்தில் இல்லறத்திற்குத் தேவையான நீர் கொணர்தல், வீட்டுத்தோட்டம் அமைத்தல், உணவு சமைத்தலுக்கான பொருட்களைத் தொகுத்தல், தங்களுடைய இருப்பிடச் சூழலைப் பாதுகாத்தல் எனத் தன் கடமைகளை ஆற்றியுள்ளனர். ஒரு பெண், திருமணத்திற்குப் பின் தன் குடும்பவள மேம்பாட்டிற்கு முதன்மை இடத்தைத் தருகிறாள். வரவுக்குத் தகுந்த செலவினை அமைத்துக்

கொள்ளுதல், விருந்தினரைப் போற்றுதல், சுற்றத்தாரை ஓம்புதல், குழந்தையைப் பேணிப் பாதுகாத்தல் என்று தங்கள் பணிகளை அமைத்துக்கொண்டனர். தங்கள் முதுமை வயதில் விரிச்சி கேட்டல், குறி பார்த்தல், குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுதல் எனத் தன்னால் இயன்றயளவில் பணிகளைச் செவ்வனையாற்றி உள்ளனர். பொருளீட்டல் பணியில் மகளிர் குடும்பவளம் பெருகப் பொருளீட்டும் கடமையிலும் தங்களது இடத்தை நிலைநிறுத்தியுள்ளனர்.

மகளிரின் இல்லப்பணி அதிகாலையிலேயே தொடங்கிவிடுகிறது. “அதிகாலையில் விழித்தெழுந்த மகளிர் முற்றம் கூட்டல், கிணற்றில் நீர் எடுத்தல், உணவு சேகரித்தல், புல்லரிசி எடுத்தல், அவல் இடித்தல், சமைத்தல் எனத் தன்னுடைய கடமைகளை ஆற்றியுள்ளனர்.”¹²⁰ இவற்றைச் செய்வதில் மகளிர் தவறியதாகவோ தளர்ந்ததாகவோ செய்திகள் இல்லை. மிகுந்த விருப்புடனே பணியாற்றியுள்ளனர்.

“மருதநிலத்துப் பெண்கள் நாற்றுப்பறித்தல், களையெடுத்தல், நடவு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் ஈடுபட்டனர். வீடுகளில் கோழி, புறா ஆகியவற்றை வளர்த்தனர். அவற்றிற்கு உணவிடுதலும் பாதுகாத்தலும் மகளிர் பொறுப்பே. களத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட ஈரநெல்லைத் தெருவில் பரப்பிக் காய வைப்பதும், அதனைக் காவல் காப்பதும் காய்ந்த பின்னர் வாரிக் களஞ்சியத்தில் கொட்டி வைப்பதும் மகளிர் வேலைகளே. இவற்றில் இன்றளவும் மாற்றமில்லை என்பார்.”¹²¹

அன்பு, அமைதி, ஆற்றல் முதலிய பண்புகளும், இயற்கை அழகும் உடைய மகளிர், மனை வாழ்க்கையினை நடத்தும் பணியினை நிகழ்த்தற்கு ஏற்ற வகையில் திறன் பெற்றிருந்தனர். இல்லத்தில் கணவனையும் குழந்தைகளையும் பேணிக்காத்தல், வரவுக்குத் தக்கபடி குடும்பச் செலவினை அமைத்துக் கொள்ளுதல், விருந்தினரைப் போற்றுதல் போன்ற நற்குண நற்செய்கைகளைப் பெற்றிருந்தனர்.

உலகத்தாரால் உயர்வாகப் பேசப்படுவது உழவுத்தொழில். உலகத்தோருக்கு அச்சாணியாகத் திகழும் இவ்வுழவுத் தொழிலில் உழவர்களுக்கு உறுதுணையாக

இருந்துள்ளனர். “குளிர்ந்த அதிகாலைப் பொழுதில் எழுந்து தன் கணவரோடு, நீர் நிறைந்த வயலில் நாற்றுமுடிகளை நடுவதற்கு உழத்தியர் சென்றதனை, நற்றிணையில் காணமுடிகிறது.”¹²² உழவருக்கு இணையாக உழத்தியரும் மருதநிலத்தில் உழைப்பைத் தந்துள்ளனர்.

பண்டைக் காலத்திய மக்கள் தூய்மையான ஆடை உடுத்தினர். இதற்குப் பெருந்துணையாய் இருந்தவர் ஆடைவெளுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்களே ஆவர். இப்பெண்டிர் புலைத்தி, புலைத்தியர் என்றழைக்கப்பட்டனர். “உலகிற்கு நன்மை செய்கின்ற தகைமை கொண்டவளாகிய வண்ணாத்தி என்று குறுந்தொகை புலைத்தியைப் பாராட்டுகிறது.”¹²³ “செல்வ வளம் கொண்ட மருதநிலத்தில் செல்வர் மிகுதியாகவுள்ளமையால் கையுழைப்பும் வறட்சியும் இல்லாத வண்ணாத்தி என்று நற்றிணையுரைக்கிறது.”¹²⁴ “மெல்லிய அழகிய ஆடையை இரவில் தோய்த்து உணவாக்கிய கஞ்சியிலிட்டுப் புலர்த்திய திறனை நற்றிணையும் குறுந்தொகையும் காட்டுகின்றன.”¹²⁵

மங்கையின் மலர் விருப்பத்தை அறிந்த பெண்கள் சிலர் மலர்களை விடுபூக்களாகவும், பல்வேறு வகையில் அணிபெறத் தொடுத்தும் விற்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். இவர்களே பூவிலை மடந்தையர், பூவிலை மகளிர் எனக்குறிப்பிடப்பெற்றனர். “பண்டைக்காலத்தில் அவ்வப் பருவத்திற்கேற்ற புத்தம்புது மலர்களை வட்டிகளில் ஏந்தி தெருக்கள்தோறும் பூவிற்றதைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.”¹²⁶

“மருதநிலப் பெண்கள் வணிகத்திற்காக அங்காடி நோக்கிச் சென்றதாகச் செய்தி இல்லை. அவர்கட்குத் தம் நிலமே அங்காடியாகிறது. நெல் அழியாதது. அதனால் உடனடியாக விற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எனவே அம்மகளிர் வீட்டிலிருந்தபடியே தாம் வாங்கும் பொருளுக்கு ஏற்ற நெல்லைக் கொடுத்தனர்.”¹²⁷ “முத்து, நன்கலம் ஆகியவற்றுக்கு வாளையினும், பயறுக்குக் கெடிற்று மீனும், ஓராண்டு கழிந்த பழைய வெண்ணெல்லுக்கு வரால் மீனும், பல்வேறு நெல்லுக்குச் சிலவாகிய மீனும் பெறும் முறையில் மருதநில மகளிரது வாணிகம் நடைபெற்றது.”¹²⁸ மொத்தமாக ஒரே பொருளைப்

பண்டமாற்றுக்குப் பயன்படுத்திய செய்தியில்லை. ஒரே பொருளுக்குப் பலவகைப் பொருட்களைப் பெற்ற சான்றுகளே காணப்படுகின்றன. வணிகத்தில் பொருள் மாற்றம் என்பதுதான் காணப்படுகின்றதே தவிர, மாற்றத்திற்குரிய பொருட்களில் அளவு வரையறுக்கப்படவில்லை. இருப்பினும் சிலவாகிய நெல்- சிலவாகிய மீன்; பழைய வெண்ணெல் - வரால் என்று நெல், மீன் விதந்து கூறப்பட்டிருப்பதால் பொருட்கள் தரம் பிரிக்கப்பட்டமை மட்டும் புலப்படுகின்றது. இம்மகளிரது வணிகம் என்பது நேரடியாகவே நடைபெற்றுள்ளது. அதில் இடையீட்டாளர்கள் யாரும் இல்லை. ஆகவே நுகர்வோர் ஏமாற்றப்பட்ட நிலையும் இல்லை.

நீண்ட பூவையுடைய நாணலின் உள்ளே துளையை உடைய திரண்ட தண்டினுள் சிறுமை வாழ்வினரான குற்றேவல் மகளிர் கண்ணுக்கிடும் மையினைப் பெய்து வைப்பர் என்று ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடுகிறது. “சிறு தொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்”¹²⁹ எனும் வரியில் “சிறுதொழு மகளிர் என்பவர் சிறுமை வாழ்க்கையை உடைய மகளிர் என விளக்குகின்றார்”¹³⁰ ஓளவை. ச. துரைசாமிப்பிள்ளை. “சிறுமை வாழ்வினராய், செல்வர் மனைக்கண் இருந்து அவரிட பணிகளைச் செய்து வாழும் எளிய மகளிராவார். தொழு என்பதற்கு இவ்வாழ்க்கை என்று பொருள் செய்வாரும் உளர். மேலும் தொழுமகளிராவார் தொழுவறைகளில் தொழில் புரியும் கடையர் மகளிர் என்றும் கூறுவர்.”¹³¹ இவர்கள் தம் வேலைக்கு ஊதியம் பெற்றதாகச் செய்திகள் இல்லை. இருப்பினும் மறைமுகமாக வேறுவகையில் உதவி பெற்றிருப்பார்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

இல்லத்திற்காகப் பொறுப்பேற்றுச் செய்யும் பணிகளின் அடிப்படையில் பெண்களை ஐந்து வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகிறார் ரஞ்சனாகுமாரி. “1. தலைமை வழங்குபவர் 2. தலைமைப் பாதுகாப்பாளர் 3. தலைமை நடத்துநர் 4. தலைமை தாங்குபவர் 5. தலைமை முடிவெடுப்பவர்.”¹³² இவ்வைந்து வகையிலும் மருதநில மகளிர் தேர்திறன் பெற்றிருந்தனர் எனத் துணியலாம். “குடும்பத்திற்கும் பெண்ணிற்கும் இடையில் உள்ள பிணைப்பு, குடும்பத்திற்கும் - ஆண்களுக்கும் இடையில் உள்ள பிணைப்பைவிட உறுதியானது. பெண் முதன்மைப்

பொறுப்பாகிய இல்லப்பணியுடன் பிற பணிகளை ஏற்கும் நிலையில் இரு பணி செய்தவளாகக் கணக்கிடப்பட வேண்டும்”¹³³ என்றுரைக்கிறார் அகர்வால். மருதநில மகளிரின் செயல்பாடும் இவரின் கருத்திற்குட்பட்டே விளங்கின எனலாம்.

நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் விழாக்கள்

மனித சமுதாயம் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பின்பற்றி வரும் செயல்கள் மரபு எனும் பெயரால் சுட்டப்பெறும். அத்தகு மரபுகளைச் சமுதாய நன்மை கருதி உருவாக்கப்பட்ட எழுதாச் சட்டங்கள் எனலாம். சங்ககால மகளிர் தம் வாழ்க்கை முறைகளில் சில மரபுகளைக் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து பின்பற்றியொழுகிச் சமுதாய நன்மைக்குத் துணைபுரிந்துள்ளனர். வாழ்க்கை மரபுகள் என்பதில் நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், விழாக்கள், நோன்புகள் எனப்பல அடங்கும். இவ்வண்ணமே மருதநில மகளிரின் நம்பிக்கைகளையும், அவர்களால் செய்யப்பட்ட சடங்குகளையும், அவர்கள் நடத்திய விழாக்களையும் இவற்றை மரபாகக் காத்துவந்த பாங்கினையும் ஆராய்வதன் வழி அம்மகளிரின் பண்பாட்டினை அறிவதும் இன்றியமையாததாகும்.

மணமரபு

இன்றைய தமிழரிடம் காணப்படுவது போன்றே சங்க காலத்திலும் மணமகன் வீட்டார் பெண் வீட்டாரிடம் பெண்கேட்டுத் திருமணத்தை உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“தண்துறை ஊரன் வரைக

எந்தையும் கொடுக்க! என வேட்டோமே” (ஐங். 6: 5-6)

என்னும் ஐங்குறுநாறு வரிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. “பெற்றோரின் இசைவு பெற்றுக் காதல் கொண்ட ஆணும் பெண்ணும் பலரறிய இணைந்தது; பெற்றோரின் இசைவின்றி உடன்போக்கில் ஈடுபட்டுச் சென்று பின் தலைவன் வீட்டில் நிகழ்த்தப்பெற்றது என்று இருவகைப்படும். சிலவேளை உடன்போக்கில் ஈடுபட்டு சென்ற காதலரைப் பெண் வீட்டாரே அழைத்து நிகழ்த்தியதும் உண்டு. எவ்வகையினும் சடங்கோடு கூடிய திருமணம் சங்க

காலத்தில் கண்டிப்பாக நிகழ்ந்திருக்கிறது.”¹³⁴ மேலும் “மணம் பெண் வீட்டில் நிகழ்த்துவதையே பண்டைத் தமிழர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பர்.”¹³⁵

புள் நிமித்தம்

நல்ல பொழுதில் தொடங்கப்படும் செயல்கள் நன்மை பயக்கும் என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கை. நாளும் கோளும் செய்வதை நல்லோர் செய்யார் என்பது பழமொழி. “தொல்காப்பியர் நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும் என்று நிமித்தம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”¹³⁶ “நிமித்தம் என்பது பின்னர் நிகழும் நன்மை தீமைகளை முன்னரே அறிவிக்கும் குறி”¹³⁷ என்று இ.சுந்தரமூர்த்தி குறிப்பர்.

நன்னிமித்தம், தீ நிமித்தம் என இருவகைப்படுத்தி அறியப்படும் இந்நிமித்தங்கள் நாள், பொழுது, கோள், விலங்கு, பறவை, மாந்தர், மரம் போன்றவற்றின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. “சங்க இலக்கியத்தில் புள் எனும் சொல் பறவைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும், நிமித்தங்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் இடம்பெற்றுள்ளது.”¹³⁸ “பறவைகளின் ஒலி, இயக்கம் ஆகியவற்றால் நிமித்தம் அறியப்பட்டது. அதனால் புள் என்பதற்குப் பறவை எனும் பொதுப்பொருளும், பறவையால் அமையும் நிமித்தம் எனும் சிறப்புப் பொருளும் உண்டாயின.”¹³⁹ “பறவைகள் குறித்துப் பழந்தமிழர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையினை மார்க்கோபோலோவும் தம் பயணக்குறிப்பில் சுட்டியுள்ளதை கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி எடுத்துக்காட்டுவதும் நோக்கத்தக்கது.”¹⁴⁰

மருதநிலத்தில் திருமணத்திற்குப் புள் நிமித்தம் பார்த்துச் செயல்பட்ட நிலையினைப் “புள்ளுப் புணர்ந்து இனிது ஆக”¹⁴¹ என்று அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது. இச்சான்று கொண்டு நன்னிமித்தம் பார்த்துச் செயல்படும் நிலை திருமணத்திலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டமை அக்காலச் சமுதாய மனப்பாங்கினை உணர்த்தும் திறத்தினதாக அமையக் காண்கிறோம்.

காலமும் பொழுதும்

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர் இயற்கைக் கூறுகளின் செயற்பாடு கொண்டே தங்களது செயல்களை ஆற்றத் தொடங்கினர். மிக்க இருள் நீங்கிய அழகுடைய விடியற்காலையில் தீயகோள்கள் தன்னைவிட்டு நீங்கப்பெற்ற வளைந்த வெள்ளிய திங்களானது தீமையில்லாத சிறந்த புகழுடைய உரோகிணி என்னும் நாள் வந்து அடைந்த நல்ல நேரத்தில் திருமணம் நடைபெற்றுள்ளது.

“கோள் கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடுஇல் விழுப் புகழ்நாள் தலைவந்தென” (அகம். 86: 6-7)

“-----இருவிகம்பு விளங்கத் திங்கட்

சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து” (அகம். 136: 4-5)

என்னும் வரிகளால் திருமணத்திற்கு நாள், நட்சத்திரம் பார்த்து சடங்குகள் நடத்தப்பட்ட செய்தி கிடைக்கின்றது. மேலும் சந்திரன் உரோகிணியோடு சேர்ந்த முழுநிலவு நாளை அவர்கள் திருமணத்திற்குரிய நாளாகக் கருதினர் என்பதும், உரோகிணி நட்சத்திரத்தைச் சிறந்த மணச்சடங்கு நட்சத்திரமாகக் கருதியுள்ளனர் என்பதும் புலனாகிறது.

புதுமணல் பரப்பி விளக்கேற்றுதல்

“தன்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் நெயிரி” (அகம். 86: 3)

“மழைபட் டன்ன மணல் மலிபந்தர்

இழைஅணி சிறப்பின் பெயர் வியர்ப்பு ஆற்றி

தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின் ” (அகம். 136: 16-18)

திருமணத்திற்கென்று தனியாகப்பந்தர் அமைக்கப்பட்டு அப்பந்தலின் கீழ்ப் புதிதாகக் கொண்டுவந்த மணலைப் பரப்புகின்றனர். தமிழர் வாழ்வில் பொதுவாக இன்பியல் நிகழ்ச்சியினைக் கொண்டாடும் விழாக்களில் புதுமணல் பரப்பும் மரபு தொன்றுதொட்டு நின்று நிலவி வந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது.

“மருதநில மக்கள் மணப்பந்தலில் விளக்கேற்றும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்ததோடு கடவுள் வழிப்பாட்டினை ஆற்றிய பின்னரே மணவினைகளைத் தொடங்கும் மரபினை மேற்கொண்டமைகின்றனர் என்பதை அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது.”¹⁴²

நெல்லும் மலரும்

தமிழரின் பண்பாடு மலரோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய மலர்ப் பண்பாடாகும். அவர்களின் வாழ்வில் மரங்களும் பூக்களும் பிறப்பு முதல் இறப்புவரை சிறப்பாகப் பயன்பட்டதனை இலக்கியங்களும் வாழ்வியலும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. வளர்ச்சியினை வேண்டி ஆற்றப்படும் திருமணத்திலோ அல்லது வழிபாட்டிலோ முறையே நெல்லும் மலரும் பயன்படுத்தியதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. “மருதநிலத்தில் மணமக்களின் மீது நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்தியதை அகநானூறு கூறுகின்றது.”¹⁴³ நெல், மலர் இவற்றைக் கொண்டு வாழ்த்தும் நிகழ்ச்சியில் மணமக்கள், பூவும் மணமும் போன்று பொலிந்து வாழவேண்டும் என்பதும், நெல்லைப் போன்று பெருகிக் குடும்பத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பதும் வாழ்த்துவோரது விழைவாக இருக்கலாம் என எண்ணமுடிகிறது. மேலும் “பூச்சொரிந்து வாழ்த்தல் வாழ்வில் இரண்டறக் கலக்கும் தன்மையையும், நெற்சொரிதல் குடும்ப வளர்ச்சி விழைவையும் சட்டுவதாகக் கொள்ளமுடிகிறது.”¹⁴⁴

“மணமக்களை வாழ்த்தும் அறிகுறியாகத் தூவி வாழ்த்தும் மரபில் இருவகையான கருத்தேற்றங்கள் காணப்படுவதாகக் குறிப்பர். அவை முறையே மணமக்களைத் தீயசக்திகளின் பாதிப்பிலிருந்து காப்பதற்கும் மற்றும் நிகழ்த்தும் செயலில் வளமை (Fertility) வேண்டியும் தூவுவதாகக் குறிப்பிடுவர். மேற்கூறிய இருவகையான கருத்தேற்றங்களில் தமிழர் திருமணத்தில் நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்தியமை எந்தக் கருத்தேற்றத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதைச் சிந்திக்கும் பொழுது அது வளமை வேண்டி நிகழ்த்திய ஒன்றாகவே காட்சி தருகின்றது என்பர்.”¹⁴⁵ “திருமணத்தில் தானியங்களையோ அல்லது பழங்களையோ மணமக்களின் மீது தூவி வாழ்த்தியமை உலகநாடுகள் பலவற்றில் வழக்கில் இருந்து வந்தமையினையும் அறியமுடிகிறது.”¹⁴⁶

“நீருடன் நெல்லுஞ் சேர்ந்து முளைவிடுதல் போல மணமகளும் பிள்ளைப்பேறு அடைவாள் என ஒத்த மந்திரமாக நெல்லும், பூவும் தூவப்பட்டன. இது மனித இனவிருத்தியும் பயிர்ச்செழிப்பும் அக்காலத்தில் தொடர்புப்பட்டிருந்ததற்குச் சான்றாகும். பிள்ளைப்பேறுடையவர்கள் வாழ்த்தினால் பிள்ளைப்பேறுண்டாகும் என்பதனைத் தொத்து மந்திரமாகவும் கொள்ளலாம் என்பர்.”¹⁴⁷

மங்கல நீராட்டல்

மங்கல நீராட்டல் என்பது சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு மட்டுமே நிகழ்த்தப்பட்டது எனலாம். செல்வராசு “மங்கல நீராட்டல் என்பது தாய்வழிச் சமூகத்தின் ஒரு வழக்கமாகும். இது பெண்களுக்குப் பெண்களாலேயே நடத்தப்படும் ஒரு சடங்காகும்”¹⁴⁸ என்கிறார்.

“முதுசெம் பெண்டிர் நெல்லும் மலரும் கலந்த நீர்க் குடங்களை, தலையில் சுமந்து வந்து கொடுக்க, அதனை, புதல்வன் பயந்த வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி, கற்பொழுக்கத்தினின்றும் சிறிதும் வழுவாமல் நல்ல பலவாகிய உதவிகளையும் செய்து உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனை நீ பெரிதும் விரும்புகின்றவள் ஆகுக என்று சொல்லி வாழ்த்தி, மலர்களும் நெல்லும் இடம்பெற்ற மங்கல நீரை மணப்பெண்ணின் தலையில் ஊற்றி மங்கல நீராட்டினர்.”¹⁴⁹ இளம் பெண்களும், முதிய பெண்டிரும் அறிவார்ந்தவராய் விளங்கினர் என்பதற்கு அப்பெண்களின் வாழ்த்துரை சான்றாகும்.

மங்கலவணி

“இழை என்ற சங்கத் தமிழ்ச்சொல் தாலியைக் குறிக்கும் என்பர்.”¹⁵⁰ “வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி, இழையணி சிறப்பின் பெயர் வியர்ப்பாற்றி, ஈகையறிய இழையணி மகளிரொடு”¹⁵¹ எனும் பாடலடிகள் இக்காலத் தாலிக்கிணையான ஓரணியைச் சங்ககாலத்தில் திருமணமான பெண்கள் அணிந்திருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பொ.வே. சோமசுந்தரனார். “பாண்டிய மன்னனைப் பிரிந்த நிலையில் பாண்டிமாதேவி கழுத்தில் முன்பு அணிந்திருந்த முத்தாரம் போன்றவற்றை நீக்கித் தாலி நாண் ஒன்று மட்டுமே

அணிந்திருந்தாள் என எழுதியுள்ள உரையும். ஈகையரிய இழையணியை மங்கல சூத்திரம் என்றே டா.உ.வே.சா. தம் புறநானூற்றுக் குறிப்புரையில் சுட்டுவதும் குறிக்கத்தக்கது.”¹⁵²

மருதநிலத்தில் திருமணம் ஆகும் பெண்ணுக்கு வெண்ணூல் சூட்டுதல் என்ற சடங்கு நடந்ததை அறியமுடிகின்றது. “மெல்லிய மலரையுடைய வாகை மரத்தினது புல்லிய புறத்தையுடைய கவைத்த இலையை அங்குள்ள முதிர்ந்த கன்றால் கறிக்கப்பட்ட, பள்ள நிலத்திலே படர்ந்த அருகம் புல்லினது, மழை பெய்தலால் தோன்றிய கழுவிய நீலமணி போன்ற நிறமுடைய இதழ்களையுடைய கிழங்கின் கண்ணுள்ள நறுமணமிக்க அருகம்புள்ளோடு விரவித்தொடுத்த வெள்ளிய காப்புநூலை மணமகளுக்கு அணிவிக்கப் பெற்றதாகத் தெரிகின்றது.”¹⁵³ இந்த அணி ஒருவிதத்தில் தாலியை ஒத்திருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. தாலியின் தோற்றம் வெண்ணூலாக இருக்கக்கூடும்.

“கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டளவில்தான் தாலி இடம்பெற்றது என டா.மா.இராசமாணிக்கனார், ‘தமிழர் திருமணத்தில் தாலி’ என்னும் தம் நூலில் குறித்துள்ளார். ம.பொ.சி. போன்றோர் தாலி சங்க காலத்தில் உண்டு என்பர். பேராசிரியர் வீரபத்திரன், ‘மங்கல அணி’ என்னும் நூலில் தாலி இருந்தது என்று கூறுகின்றார். அண்டிரன் இரவலர்க்கு எல்லாப் பொருள்களையும் ஈந்தான் என்பதனை ‘ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு சாயின்றென்ப ஆஅய் கோயில்’ என்று புலவர் பாராட்டினார். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஈகையரிய இழை என்பது ஈய இயலாத தாலியென்று அவர்கள் பொருள் கொண்டனர். எனினும் இழை என்பதற்கு அணி என்ற பொதுப்பொருள் உண்டு. ஈகை அரிய என்னும் அடையை இழையணி மகளிர் என்பதனொடு புணர்ந்து, ஈயமுடியாத பெண்டிரைத் தவிர ஏனையவற்றையெல்லாம் கொடுத்தான் என்று டா.கே.கே.பிள்ளை கூறுவதும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றது.”¹⁵⁴

தீவலம் வருதல்

திருமணச் சடங்கு பற்றிப் பேசும் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் பார்ப்பார் இல்லை. மந்திரம் இல்லை. தீவலம் செய்தலோ அம்மி மிதித்தலோ அருந்ததி காட்டலோ இல்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “திருமணச் சடங்குகளில் மணமகளுக்கு நீராட்டுதலே சிறப்புச் சடங்காக

இருத்தல் காணத்தக்கது. பலர் அறிய விருந்து நடத்தி, மணமகளை நீராட்டிப் புத்தாடை உடுத்தி அணிகலன்கள் அணிவித்து, மணமக்கள் இருவரையும் பலர் அறியச் செய்தலே திருமணவினையாக இருந்தது என்பது இவற்றால் அறியலாகும்.”¹⁵⁵ இவற்றுள் எரிவளர்த்தல், தீவலம் வருதல், தட்சிணை பெறப் புரோகிதர் என எதுவும் இல்லை. “இவை முற்றும் தமிழர்க்கே உரிய திருமணங்களாகும் என்று காலஞ்சென்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியரான திரு.பி.டி. சீநிவாச ஐயங்கார், தாம் வரைந்த தமிழர் வரலாறு என்னும் ஆங்கில ஆராய்ச்சி நூலில் கூறியிருப்பது ஊன்றி நோக்கத்தக்கது.”¹⁵⁶

“கலித்தொகையில் மாந்தர் கோயில்களை வலம் செய்தமை கொண்டும்,”¹⁵⁷ “திருமணத்தில் அந்தணன் தீயினை வலஞ்செய்த தன்மை கொண்டும்”¹⁵⁸ வலம் வருதலால் அடையும் ஆக்கம் பற்றிய நம்பிக்கை சங்கத் தமிழர் வாழ்வில் பெற்றிருந்த இடத்தை உணரமுடிகின்றது.

வாழ்த்து அளித்தல்

பெண்ணின் பெற்றோர் கொடுக்க மணமகன் ஏற்றுக் கொள்வதே கற்பு வாழ்வின் தொடக்கமாக இருந்தது. மணம் கழிந்த காலப்பொழுது ஆரவார ஒலியுடன் “பேரிற்கிழத்தியாமெனத் தமர்தர”¹⁵⁹ எனப் பெற்றோரின் ஆசியுரை வழங்கப்பெறுகிறது. பழந்தமிழரின் மணமுறையில் திருமணச் சடங்கின் இன்றியமையாக் கூறாக பெண்ணைக் கையால் பற்றித் தமர் தருதலே சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டதென்பதனைத் திருமண நிகழ்ச்சியை விவரிக்கும் அகநானூற்றுப் பாடல்களின் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

தொன்றியல் மன்றல் முறைகள்

“பெண்கேட்டு நிச்சயித்து மணவினையைக் பெண்வீட்டில் நிகழ்த்தப்பெறல்; புள்நிமித்தம் பார்த்து மணவினையாற்றத் தொடங்குதல்; திங்களும் உரோகினியும் கூடிவரும் நாளும் காலநேரமும் திருமணத்திற்கு உகந்ததாக எண்ணுதல்; இளவேனில் காலத்தைத் திருமணம் நிகழ்த்துதற்குரிய பெரும்பொழுதாகக் கருதுதல்; திருமணத்தினை வளர்ப்பிறை

நாட்களிலேயே நடத்துதல்; கடவுளை வணங்கியபின் மணவினையை மேற்கொள்ளல்; பந்தரில் திருமணம் நிகழ்த்துதல்; பந்தரில் புதுமணல் பரப்புதல்; விளக்கேற்றுதல்; முரசு ஒலித்தல்; மங்கல நீராட்டல்; தூய கலிங்கமுடுத்தல்; பூவும் நெல்லும் சொரிந்த நீரில் மங்கல மகளிர் நீராட்டி வாழ்த்தல்; பெண்ணின் தமர், தன் மகளை வாழ்த்தி மணமகளின் கையில் ஒப்புவித்தல்; மணத்திற்கு வந்தோர் (உற்றார், மற்றவர்)க்கு உணவுப்படைத்தல் ஆகியன தொன்றியல் மன்றல் முறைகளை நிகழ்ச்சிகளாக அகநானூற்றில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.”¹⁸⁰

திருமணத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு

திருமண நிகழ்வில், முதுபெண்டிர் மங்கல நீரைக் குடங்களில் ஏந்திவருதல், அதனை இளம்பெண்டிர் தாங்கி அந்நீர்க் குடங்களில் நெல்லும் மலரும் தூவி, மணமகளுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறி வாழ்த்தி மங்கலநீராட்டுதல் எனப் பெரும்பாலான வினைகளைப் பெண்களே நிகழ்த்தியுள்ளனர். பேராசிரியர் சஞ்சீவி, “மேல்வினைகள் இப்போதும் பெண்களால் செய்யப்படுவதாகக் கூறியிருப்பது”¹⁸¹ போன்று மணவினைகளில் பெரும்பான்மை பெண்களே ஆற்றியிருக்கவேண்டும் என்பதை உறுதி செய்வதாக உள்ளது.

விரிச்சி கேட்டல்

ஒரு செயலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் பிறர்கூறும் சொற்களைச் சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் பண்டுதொட்டே நம்மிடையே நிலவுகின்றது. இதனைப் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் விரிச்சி எனச் சுட்டியுள்ளனர். “வருங்காரியத்தை விரிவாய் முன்னே தெரிவிப்பது விரிச்சி”¹⁸² என்பார் டாக்டர் சு. வித்தியானந்தன்.

“திருந்திய அணிகளை அணிந்த மகளிர் நிற்பதே ஒரு நல்ல விரிச்சியாகும் என்பதை நற்றிணை காட்டுகிறது.”¹⁸³ இப்பாடற்கண் பரத்தையிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வரவிற்காக, திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி கேட்டு நிற்க, தலைவன் தனக்கு மகன் பிறந்துள்ளான் என்ற செய்திகேட்டு இடையாமத்து இருளில் கள்வனைப் போல வந்தான் என்ற செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முன்னோர் பெயரிடுதல்

பண்டைத் தமிழர் பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடுவதில் ஒருமுறையான வழக்காற்றினைப் பின்பற்றியதாகத் தெரிகின்றது. பெயரிடுதலில் முன்னோரைப் போற்றும் மரபு இருந்துள்ளதனை இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. “மருத நிலத்தில், குழந்தைக்குத் தலைவனின் தந்தை பெயரிடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததை நற்றிணையும் கலித்தொகையும் கூறுகின்றன.”¹⁸⁴ “நற்றிணையில் சிறந்தோன் எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது சிறந்த தந்தையின் பெயரனாகிய தன் மைந்தன் எனவே பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது.”¹⁸⁵

“இவ்வழக்கத்திற்கு அடிப்படையாக நம்பிக்கை செயல்பட்டிருக்கும் என ஊகிக்கலாம். இந்நம்பிக்கையாவது பெயருக்குரிய முன்னோரின் ஆவியானது தன் பெயரிடப்பட்ட குழந்தையினை வாழ்நாள் முழுமையும் பாதுகாக்கும் என்பதாகும். இந்நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே பண்டைத் தமிழர் தங்களது குழந்தைகளுக்கு முன்னோரது பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.”¹⁸⁶ மருதநில மகளிர் தன் முன்னோரின் பெயரினைத் தன் குழந்தைக்கு இடவேண்டும் என வாதாடியதாகச் செய்திகள் இல்லை.

மறுபிறப்பு நம்பிக்கை

சங்ககால மக்கள், இம்மை மறுமை ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை உடையவராய் வாழ்ந்துள்ளனர். இப்பிறப்பில் செய்யும் நன்மை தீமைகளின் பயன் மறுபிறப்பில் வந்தெய்தும் என்றும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். மருதநிலத்தில் மக்களைப் பெற்ற செம்மலோர், இம்மை உலகத்தில் புகழோடு விளக்கமுறுவதோடு, மறுமையுலக வாழ்வினையும் குற்றமின்றி எய்துவர் என நம்பினர். இதனை,

“இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி

மறுமை உலகமும் மறுவின்று எய்துப

செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்

சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்” (அகம். 66: 1-4)

என்றும்

“கணவர் உவப்ப புதல்வர்ப் பயந்து” (மது. 600)

என்றும் கூறுவதால் அறியமுடிகின்றது. “கணவர் உவப்ப என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுமிடத்துத் தம் கணவர் இம்மை மறுமையிற் பெரும்பயன் பெற்றேமென்று மகிழும்படி பிள்ளைகளை மகளிர் ஈன்றனர் எனக் குறிப்பிடுவர்.”¹⁶⁷

“தைந் நீராடுகின்ற மகளிர், முன்பு செய்த தவத்தால் இப்பிறப்பிற் தைந்நீராடலைப் பெற்றோம்; அதனை மறுபிறப்பிலும் பெறுவோமாக என வையையாற்றை வேண்டுவர்.”¹⁶⁸ மகளிர் தைந்நீராடி நோன்பு நோற்றால் நல்ல கணவனை மணம் எய்தப்பெறலாம் என நம்பினர். இப்பிறப்பில் தைந்நீராடி நல்ல கணவனைப் பெற்றது போலவே மறுமையிலும் பெறவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தின் விழைவை இதனால் அறியலாம். இவற்றால் மகளிர் மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கனவு நம்பிக்கை

சங்க கால மகளிர், கனவில் காணும் காட்சிகள் சில நன்மையாகவோ, தீமையாகவோ முடியும் என நம்பினர். இலக்கியத்தில் கனவுகள் நம்பிக்கைகளாகவும், பின் வருவதை முன்னர் உணர்த்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. “இலக்கியங்களில் உவமை, உள்ளுறை நிலையில் உணர்வு வெளியீட்டிற்காகக் கனவுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்றும், கனவால் எதிர்காலத்தில் விளையும் நன்மை, தீமைகளைக் கணித்தனர்”¹⁶⁹ என்றும் கூறுவர் ச.வே. சுப்பிரமணியன். “தொல்காப்பியர் கனவு பற்றிய குறிப்புகளைச் சுட்டியுள்ளார்.”¹⁷⁰

கனவு என்று சொல்லப்படுவது ஓர் அழகிய, இனிய இயல்புடையது என்பதனைக் கலித்தொகை, “கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே”¹⁷¹ என்று பகர்கின்றது. இருப்பினும் கனவுகள் சில அச்ச உணர்வையும் தரும். கனவுகளில் நற்கனவுகள், தீக்கனவுகள் என இருவகைகள் உண்டு. “துயிலும் போது கனவு கண்டு சிலர் எழுந்து நடந்து செல்வர். வையையாற்றங்கரையின் பொழிலினிடத்தே நனவில் சென்றாற்போல, இரவுப்பொழுதில் தலைவன் கனவு கண்டு சென்றதைத் தலைவி கூறுகின்றாள்.”¹⁷²

அணங்கு நம்பிக்கை

சங்க கால மகளிர் அணங்கு பற்றி நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அவற்றால் தீங்குநேரும் என்ற அச்சமும் அவர்கள்பால் நிலவியது. மகவினைப்பெற்ற மகளிர் அணங்கு முதலியன அண்டாவண்ணம் காப்பாக நெய்யுடனே ஐயவி எனப்படும் வெண்சிறு கடுகை மாளிகையிடத்தே பூசி வைக்கின்றனர். நறும்புகையும் புகைத்தல் உண்டு. குழந்தைக்கு மையும் தீட்டுகின்றனர். “நற்றிணைப் பாடலடிகள் மகவு ஈன்ற மகளிர் நெய், ஐயவி, நறும்புகை முதலியன கொண்டு அமைதலையுணர்த்தின.”¹⁷³ “ஈன்றணிமை நீங்கிய பின், மகவினைப்பெற்றார் குளத்து நீரில் சென்று குளிப்பர். புதல்வர்களை ஈன்ற மகளிர் நீராடுதலை மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.”¹⁷⁴

இந்திரவிழா

மருதநிலத்தில் வாழும் மக்கள் அந்நிலத் தெய்வமாகிய இந்திரனுக்கு விழா எடுத்துக் கொண்டாடினர். தொல்காப்பியர் மருதநிலக் கடவுளாக, “வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்”¹⁷⁵ என்று சுட்டுகிறார். “வேந்தன் என்னும் மருதநிலத் தமிழ்த்தெய்வமே இந்திரன் என்னும் வடநாட்டுத் தெய்வமாகப் பெயர் மாறிற்று”¹⁷⁶ என்பர் ஞா.தேவநேயன். “திருமுருகாற்றுப்படை இந்திரனை ஆயிரம் கண்களையுடையவன், நூறு வேள்விகளை இயற்றியவன் பகைவர்களை வென்றவன், யானையின் பிடரியில் ஊர்பவன் என்று இந்திரனது தோற்றம் பற்றியும்,”¹⁷⁷ “புறநானூறு இந்திரனது கோயில் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன.”¹⁷⁸

“இந்திர விழாவில் மகளிர் மிகுதியாகப் பூக்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை இந்திரவிழாவில் பூவினன்ன என்று ஐங்குறுநூறு சுட்டுகிறது.”¹⁷⁹ “வயல் சூழ்ந்த மருதநிலத்து ஊர்களில் நிகழும் பூ விழாவாகிய இந்திர விழாவைக் கண்டுகளிக்க மக்கள் திரண்டு சென்றதனைப் பதிற்றுப்பத்து சுட்டுகிறது.”¹⁸⁰ இவ்விரு தொகை நூற்களும் மருதநிலத்தார் தம் பேரூர்களில் கொண்டாடிய விழாவாகவே சூட்டுவதினால், இந்திரன் மருதப்பூக்கள் நிறைந்த நாட்டின் சிறப்புத் தெய்வம் என்பது விளங்குகிறது.

திருமகள் – செல்வத்தின் அடையாளம்

செல்வத்திற்குத் தலைமையான தெய்வமாகிய திருமகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் 'திரு' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளன. “அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் ஒருவர் தம் இல்லத்தில் திருமகள் நிலைபெற்றிருக்கும் பொழுது அவர்கள் செல்வந்தர்களாக விளங்குவதும், திருமகள் அவர்களைவிட்டு நீங்கினால் அவர்கள் வறியநிலை அடைவதும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.”¹⁸¹ இதனால் திருமகள் செல்வத்தின் குறியீடாக விளங்கியமை புலனாகும்.

சிவன் – கொற்றவை – முருகன்

“சக்தி வழிபாடு, சிவவழிபாடு ஆகியன சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் முக்கிய சமயப் பண்புகளாக விளங்கின எனக் கூறப்படுவதால் சிவ வழிபாட்டின் தொன்மையினை உணரலாம்.”¹⁸² “நானிலத் தெய்வங்களைக் கூறும் தொல்காப்பியர், பரம்பொருள் நிலையிலோ, நிலத் தெய்வ நிலையிலோ, பிற வகையிலோ சிவனைப் பற்றி யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் சிவன் என்னும் சொல்லாட்சி இடம்பெறவில்லை. ஆயினும், சிவம் முக்கண்ணுடைய தெய்வம் என்னும் சொல்லால் வழிபடப்பட்டது என்பர். மேலும் சிவம் என்னும் சொல் தமிழ்ச்சொல்”¹⁸³ என்று அறிஞர் கிரையர்சன் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“கலித்தொகையில் ஆலமர் செல்வன், அருந்தவமுதல்வன் என்ற பெயர்கள் சிவனைக் குறித்ததாக இடம்பெற்றுள்ளன. “சிவபெருமான் ஆலின் கீழிருந்து அறமுரைத்தனன் என்பது புராணச் செய்தி.”¹⁸⁴

முருகன், சிவபெருமானின் மகன் என்ற கருத்து சங்க காலத்தே தோன்றிவிட்டது என்பதைக் கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள “ஆல்அமர் செல்வன்”¹⁸⁵ எனும் பாடலடி கொண்டு அறியலாம். “நீர்த் துறையிடத்து நிலைபெற்ற முருகப்பெருமானுக்கு வழிபாட்டுப் பொருள்களாகக் கள்ளும், மலர்மாலையும் நேரே நிற்கும் கொம்பையுடைய வெள்ளாட்டுக் கிடாய் ஆகியவற்றைச் செலுத்தி வழிபட்டதாகவும், போர் வலிமை மிக்க முருகப்பெருமான்

திருச்சீரலைவாயிலில் வீற்றிருப்பதையும் அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.”¹⁸⁶ “முருகப் பெருமானின் அருட்செயல்களுள் ஒன்று சூரபன்மனைக் கொன்றதாகும். இப்புராண வரலாறு கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளது.”¹⁸⁷

சங்ககால மகளிரின் கொற்றவை வழிபாடு காலத்தால் முற்பட்டதும், தென்மையானதும் ஆகும். “இக்கொற்றவைப் பற்றிய செய்தி தொல்காப்பியத்தில் உண்டு. சங்க இலக்கியங்களில் கொற்றவை வழக்காறு மிகுதி. திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் கொற்றவை சிறுவ என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.”¹⁸⁸ “கொற்றவையிடத்துப் பேய்கள் நொடி சொல்லுதல் உண்டு என்று கலித்தொகை பாடலால் அறியமுடிகின்றது.”¹⁸⁹ “கொற்றவையும் முருகனும் பழம்பெரும் தெய்வங்களாக இருந்தமையால்தான் சிவ வழிபாடு சிறப்புற்ற காலத்தில் கொற்றவை சிவனின் சக்தியாகவும் (சக்தி வழிபாடு) முருகன் ஆலமர்ந்த கடவுளின் மகனாகவும் புதிய உறவுமுறையும் குலமுறையும் பெற்றனர்”¹⁹⁰ என்று க. கைலாசபதி குறிப்பிடுவர்.

கற்புக்கரசியாகக் கூறப்படும் அருந்ததி பற்றியும் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அகநானூற்றில் தலைவியொருத்தி, “பரத்தையை வானத்தில் காண்பதற்கு அரிய கடவுளான அருந்ததி போன்றவள்”¹⁹¹ என்று குறிப்பிட்டுள்ளாள். மற்றொரு அகநானூறு பாடலில். “தலைவன் தன் மகனைப் பாராட்டுமிடத்தில் இவன் குபேரனும் ஆவான் என்று கூறுமிடத்து, அக்கால மக்கள் குபேரனைப் பற்றியும் அவருடைய செல்வச்செழிப்புப் பற்றியும் அறிந்திருந்தனர் என்பதைத் தெளியலாம்.”¹⁹²

தைந்நீராட்டு

“தை மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் நீராடும் நோன்பு தைந்நோன்பு என்றும் தைந்நீராட்டு என்றும் வழங்கப்பெறும்.”¹⁹³ இதனை அம்பா ஆடல், மார்கழி நீராடல், தைந்நீராடல், பாவை நோன்பு எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தைத்திங்களில் நிகழும் தைந்நீராட்டு கன்னியர்க்கே உரியது என்பதனை “நறுவீ ஐம்பால் மகளிராடும் தைஇத்

தண்கயம் போல”¹⁹⁴ எனவும் “தையினீராடிய தவந்தலைப்படுவாயோ”¹⁹⁵ எனவும் “இழையணி ஆயமொடு தைத்திங்கள் தண்கயம்படியும்”¹⁹⁶ எனவும் வரும் சங்கப் பாடல்களால் அறியலாம்.

“பெண்கள் தம் தோழியருடன் சேர்ந்து கூட்டாக நிகழ்த்துவதால் இதனை ‘ஒரு கூட்டு வழிபாட்டுமுறை’ எனக் கொள்ளலாம். இவ்வழிபாட்டிற்குச் செல்லும் பொழுது மகளிர் மலர்கள், மணப்பொருட்கள், மாலைகள் போன்றவற்றை எடுத்துச் செல்வர். சிறுமியர்கள் நீராடுதலும், அதன்பின் வண்டல் மண்ணால் பாவை செய்து வழிபடுதலும், வழிபாட்டின்பின் நோன்பு நோற்றலும் முக்கியப் பகுதிகள் எனவும், அவ்வழிபாடு தை, மார்கழி மாதத்தில் நடைபெற்றது எனவும், கூறுவதால் இதன் சிறப்பை உணரலாம்.”¹⁹⁷ “பரிபாடல், மார்கழி மாதத்தில் நிறைமதியும் திருவாதிரையும் கூடிய நன்னாளில் ஆகமங்களை உணர்ந்த அந்தணர்கள் சிவபெருமானுக்கு விழா எடுக்கும் வேளையில், சடங்கறிந்த முதுமகளிர் நோன்பு செய்யும் முறைமையினை அறிவிக்கக் கன்னிமகளிர் அம்பா ஆடலை வைகறைப் பொழுதில் நிகழ்த்துவர் எனக் கூறுகிறது.”¹⁹⁸

“அம்பா என்னும் சொல்லுக்குத் தாய் என்பது பொருள். அச்சொல் உலக அன்னையும் பாவைநோன்பின் அதிதேவதையுமான உமாதேவியையே குறிக்கும். அம்பா, அம்பாள் என்பது அம்மனைக் குறிப்பவை என்றும், அம்மன்பொருட்டு நிகழ்த்தப் பெறும் நீராட்டு”¹⁹⁹ என்றும் கூறுவர் மு.இராகவையங்கார். ஆனால் “பரிபாடலின் உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர், தாயொடு ஆடப்படுதலின் அம்பா ஆடல் என்பது பெயராயிற்று”²⁰⁰ என விளக்குவர்.

“தைந்நீராடும் கன்னியர் நாட்டில் மழை செழிக்கவேண்டும் என்றும், நல்ல கணவர் அமையவேண்டும் என்றும் வேண்டுவர்.”²⁰¹ மகளிரின் பொதுநல நோக்கத்தையும், தன்னல நோக்கத்தையும் தைந்நீராடல் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. “வையையில் தைந்நீராடும் மணமான மகளிர் சிலர், எம் கணவர் கழுத்தைத் தழுவிய கைகளை அகற்றாமல் எம்மைத் தழுவ, அதனால் யாம் வீறுபெறுக என வேண்டுவர்; எம்மால் விரும்பப்பட்ட கணவர் மலருதும் வண்டுபோல யாம் தணித்து வருந்தும்படி எம்மைவிட்டு நீங்காமல் யாம் எப்பொழுதும் அவருடனிருந்து இன்பம் எய்தும்படி அருள்வாயாக எனச் சிலர் வேண்டுவர். எம் கணவரும்

யாமும் கிழவர் – கிழவியர் என்று உலகத்தாரால் கூறப்படாமல் இளமையைத் தருவாயாக என வேண்டுவர் சிலர். சிலர் யாம் செல்வத்தோடும் சுற்றத்தோடும் நிலைபெறும்படி அருள்வாயாக என வேண்டுவர்.”²⁰² “நோன்பு நோற்கும் பெண்கள் வையைக்கு மடை கொடுத்தலையும் பரிபாடல் கூறுகிறது.”²⁰³ இவ்வாறு மகளிர் தங்களது வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் நீரை வாழ்த்தி வழிபடுவதும் வரம் வேண்டுவதும் வளமை வேண்டிச் செய்யப்பட்ட ஒன்றாகவே காட்சி தருகின்றது.

விழாக்கள் பெரும்பாலும் வளர்பிறை மற்றும் மதி நிறைந்த நாட்களில் தொடங்கினர் எனலாம். “மார்கழி நோன்பாகிய தைநீரால் வளர்பிறையில் தொடங்கியதனைப் பரிபாடல் சுட்டுகின்றது.”²⁰⁴ விழாவறைதல் என்பது விழாநாட்களைப் பொதுமக்களுக்கு அறிவித்தலாகும். இது விழாக்கோள் எனவும் சுட்டப்படும். “மருதநிலத்தில் விழாவரைவோராகக் குயவர் இருந்தமையினை நற்றிணையும் புனலாடுதற்குக் காலையில் பறையறைவித்தமையைப் பரிபாடலும் தெரிவிக்கின்றது.”²⁰⁵

“மழை கொளக் குறையாது புனல் புக மிகாது

கரை பொருது இரங்கும் முந்நீர் போலக்

கொளக் கொளக் குறையாது தரத்தர மிகாது

கழுநீர் கொண்ட எழுநாள் அந்தி

ஆடு துவன்று விழவின் நாடு ஆர்த்தன்றே” (மது. 424–428))

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி அடிகளில் ஏழாம் நாள் அந்தியில் நீராடும் மரபினைக் காட்டுவது கொண்டு விழாக்கள் பலநாட்கள் நிகழ்ந்ததனை உய்த்துணர முடிகின்றது. “திருமணம் உள்ளிட்ட பல விழாக்களில் முழவு, யாழ், முரசு, குழல் ஆகிய இசைக்கருவிகள் முழக்கப்பட்டன எனலாம். அவ்வோசை விழாக்களத்தில் இடையறாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.”²⁰⁶

தொகுப்புரை

* வளமையும் செழுமையும் பெற்ற மருதநிலம் குடும்பம், சமுதாயம், அரசு என வளர்ச்சி அடைந்த அமைப்பினைக் கொண்டதாக விளங்கிற்று. இங்கு ஒருவன் – ஒருத்தி என்னும் தனிக்குடும்ப அமைப்பே விளங்கியது.

* திருமணமான மகளிர் தம் கணவர்மார்களின் அன்பில் வேறுபாடு கண்டபோது, அதனைக் குறித்துக் கலங்குகின்ற நிலை பேசப்பட்டுள்ளது.

* வாயில் மறுத்தல் மகளிர்க்கிருந்த உரிமையையும் உயர்வையும் வெளிப்படுத்துகிறது. வாயில் நேர்தல் வாயிலாக, இல்லறம் செவ்வனே நடப்பின் சமுதாயம் செழிக்கும் என்னும் அம்மகளிரின் சீரிய எண்ணத்தினை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

* தலைமகளின் ஊடலுக்குப் பெரிதும் பரத்தைமையே காரணமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பரத்தை என்ற சொல் அயலவர் என்ற பொருளிலேயே குறிக்கப் பெற்றிருப்பதால் மனை உரிமைக்கு அயன்மையானவள் எனக் கொள்ளல் தகும். மனைக்கு உரிமை பெற்றவள் மனைவி-இல்லக் கிழத்தி. இந்த இரு சொற்களுக்கும் அயலானவள் பரத்தை எனக் கொள்ளலாம்.

* சடங்கு வழிபாடு போன்றவற்றில் மகளிர் பெரும்பங்கு வகித்ததோடு, மிக்க ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தனர். கனவு மற்றும் இம்மை-மறுமைகளில் நம்பிக்கையும் பெற்றிருந்தனர். மருதநில மகளிர், தம் சமுதாயத்தின் நல்மரபுகளைப் பின்வரும் சந்ததியினர்க்குக் காத்தளிக்கும் பொறுப்பில் சிறந்து விளங்கினர்.

* இந்நாள் போன்று மணமகன்-மணமகள் கழுத்தில் தாலி அணிந்ததாகச் செய்தியில்லை. காப்புநூலான வெண்ணுரை மகளிரே மணமகளுக்கு அணிவித்தனர் என தெரிகின்றது. மேலும் மணமகளைத் தூய திருமண உடையால் அழகு பெறும்படி செய்தனர். மணமகனுக்குக் காப்புநூல் அணிவித்ததாகவோ, தூய திருமணஉடை கொடுத்ததாகவோ செய்தியில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழியகராதி, ப. 582.
2. வாழ்வியற் களஞ்சியம், (தொகுதி-8), ப. 469.
3. The New Encyclopaedia Britannica Micropaedie, Vol-IX. ப. 315.
4. The Oxford English Dictionary. Vol-IX, ப 360.
5. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 13.
6. Tamil Lexicon, Vol-III, ப. 1302.
7. கலைக்களஞ்சியம், (தொகுதி நான்கு), ப. 477.
8. மேற்படி, (தொகுதி எட்டு), ப. 470.
9. மேற்படி, ப. 588.
10. பெ. தேவி, தமிழ்ச் சமூகத்தில் தேவதாசி குலமரபு இனவரைவியல், ப. 18.
11. கலைக்களஞ்சியம், (தொகுதி-8), ப. 471.
12. மேற்படி, (தொகுதி-4), பக். 477-478.
13. எஸ்.ஜே. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், (தமிழாக்கம்-ஜே. நாராயணன்), சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப. 14.
14. மேற்படி, ப. 46.
15. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ. 5.
16. மேற்படி, நூ. 11.
17. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 22.
18. க. வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப. 25.
19. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழுக்காதல், ப. 175.
20. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 17.
21. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், பக். 20-21.
22. சி. இராணி, விருந்தோம்பல் மாண்பு, ப. 38.
23. நற். 40: 1; 120: 2; 280: 9.
24. பெரும். 298
25. நற். 40: 1-3.
26. பெரும். 224-227.
27. மேற்படி, 243-47.
28. நற். 120: 1-2; நற். 80: 1-2.

29. அகம். 112: 16
30. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ. 143.
31. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 127.
32. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 75.
33. ப. அனுராதா, இலக்கியப் பீடம், ப. 23.
34. நற். 300: 5.
35. ப. அனுராதா, இலக்கியப் பீடம், ப. 23.
36. Tamil Lexicon. Vol-VI, ப. 3282.
37. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.76.
38. நற். 77: 6; குறு. 164: 5; அகம். 316: 1; அகம். 203: 18.
39. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 80.
40. குறு. 202: 2-5.
41. குறு. 354: 1-2.
42. கலி. 95: 3.
43. குறு. 203: 3-5.
44. குறு. 231: 1-4.
45. குறு. 61: 4-6.
46. அகம். 116: 5.
47. அகம். 116: 11-12.
48. நற். 290: 6-9.
49. அகம். 196: 8.
50. கலி. 95: 14.
51. அகம். 226: 13-17; 246: 7-14.
52. ஐங். 68: 3; ஐங். 70: 4; அகம். 176: 18.
53. அகம். 6: 7.
54. அகம். 6: 14-15.
55. குறு. 181: 7.
56. நற். 250: 9-10.
57. பேராசிரியர் ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, ப. 130.

58. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 152.
59. நா. ஆறுமுகம், கலித்தொகை – ஓர் ஆழ்வாய்வு, ப. 102.
60. அகம். 26: 23–26.
61. கலி. 77: 21–24.
62. கலி. 67: 19–21.
63. கலி. 75: 27–33; 90: 27–29.
64. முனைவர் அ. செளந்தரபாண்டியன், ஆழமுள்ள தமிழர் மனம், ப. 104.
65. தொல்.பொருள். இளம். கற். 146:49; 147: 36; அகத். 41: 23; கற். 147: 3.
66. தொல். பொருள். இளம். 111.
67. தொல்.பொருள். இளம். 111–விளக்கம்.
68. தொல். பொருள். நச்சி. 151.விளக்கம்.
69. தொல். பொருள். இளம். 149. விளக்கம்.
70. சிலம்பு நா. செல்வராசு, சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ் மரபுகள், ப. 30.
71. மேற்படி, ப. 29.
72. மேற்படி.
73. கலி. 68, 69, 71, 72, 74, 78, 90, 91; அகம். 186; 376; 336: குறு. 364.
74. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்,
ப. 113.
75. அகம். 396: 7–8.
76. கலி. 71: 24–26.
77. கலி. 68: 15.
78. கலி. 68: 24–25.
79. நற். 216: 1–2.
80. நற். 150: 7–9.
81. நற். 400: 7–10.
82. அகம். 376: 1.
83. அகம். 376: 12–13; 17–18.
84. குறு. 238: 3–4.
85. நற். 90: 8.
86. அகம். 146: 8–13.
87. ஐங். 77, 78

88. அகம். 16: 5-10.
89. கலி. 82: 12-13; 18; 83: 15-20.
90. அகம். 386: 12.
91. நற். 290.
92. பரி. 20: 71.
93. நற். 150: 8-9.
94. நற். 216: 1-5.
95. அகம். 46: 9-10.
96. அகம். 36: 11-12.
97. அகம். 166: 12-15.
98. அகம். 206: 8-10.
99. அகம். 66: 7-8.
100. அகம். 76: 10-13.
101. குறு. 80: 3-7.
102. அகம். 276: 9-13.
103. அகம். 276: 10.
104. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 281.
105. ஆ. இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் - ஓர் ஆய்வு, ப. 149.
106. அகம். 386: 10-11.
107. அகம். 186.
108. குறு. 8: 1-2.
109. அகம். 6: 10-11; 116: 9-10.
110. கலி. 75: 22.
111. கலி. 74: 10-11.
112. கலி. 68: 6-7.
113. மது. 558-589.
114. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்,
ப. 173.
115. மேற்படி.
116. மு. சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப. 76.

117. முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 174.
118. சிலம்பு நா. செல்வராசு, சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ் மரபுகள், ப. 40.
119. மேற்படி, ப. 41.
120. மது. 664, 684-86; பெரும். 97-98; 327-336; 90-94; குறு. 238: 1-2.
121. டா. பா. செளந்தரா, வையத்தலைமை, ப. 13.
122. நற். 60: 3-7.
123. குறு. 330: 1-2.
124. நற். 90: 1-4.
125. குறு. 330: 1-3; நற். 90: 2-4.
126. கலி. 66: 1-8.
127. அகிலா சிவசங்கர், தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள், ப. 140.
128. ஐங். 47: 1-3; 48: 1-3; 49: 1-3; அகம். 126: 7-12.
129. ஐங். 16: 2.
130. ஐங். 16. (விளக்கம்)
131. ஐங். 16 . (விளக்கவுரை)
132. அகிலா சிவசங்கர், தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள், ப. 143.
133. மேற்படி.
134. ப. அனாராதா, இலக்கியப்பீடம், ப. 22.
135. முனைவர் அ. ஆறுமுகம், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை அரசு, ப. 19.
136. தொல். பொருள். இளம். புறத். 30: 17-18.
137. இ. சுந்தரமூர்த்தி, இலக்கியச் சுடர், ப. 11.
138. அகம். 136: 3.
139. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 291.
140. மேற்படி, பக். 291-292.
141. அகம். 136: 3-4.
142. அகம். 86: 4-5; 136: 5-7.
143. அகம். 86: 4-5; 136: 13-17.
144. முனைவர் அ. ஆறுமுகம், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை அரசு, ப. 20.
145. இலட்சுமி தத்தை, தமிழர் குடும்பம் அடிப்படை சீவகசிந்தாமணி, ப. 45.
146. மேற்படி.

147. முனைவர் அ. ஆறுமுகம், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை அரசு, ப. 20.
148. முனைவர் அ. இலட்சுமி தத்தை, தமிழர் குடும்பம், ப. 114.
149. அகம். 86: 13-14.
150. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப. 220.
151. புறம். 127: 5.
152. ப. அனாராதா, இலக்கியப் பீடம், ப. 27.
153. அகம். 136: 11-14.
154. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், பக். 74-75.
155. அகம். 86: 15-20.
156. டா. மா. இராசமாணிக்கனார், தமிழர் திருமணத்தில் தாலி, ப. 13.
157. கலி. 84: 1-9.
158. கலி. 69: 3-7.
159. அகம். 86: 19.
160. அகம். 86, 136.
161. டா. சஞ்சீவி, மங்கல மனைமாட்சி, ப. 95.
162. டா. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப. 196.
163. நற். 40: 4.
164. நற். 40: 9-12; கலி. 81: 33-37.
165. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப. 55.
166. முனைவர் அ. இலட்சுமி தத்தை, தமிழர் குடும்பம் அடிப்படை சீவகசிந்தாமணி, ப. 195.
167. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப. 407.
168. பரி. 11: 139-140.
169. ச.வே. சுப்பிரமணியன், இலக்கியக் கனவுகள், ப. 18.
170. தொல். பொருள். இளம். 314; கள. 25; மெய். 22.
171. கலி. 92: 2.
172. கலி. 92: 10-13.
173. நற். 40: 7-9; 370: 2-4.
174. மது. 600-603.
175. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ. 5: 3.
176. ஞா. தேவநேயன், தமிழர் மதம், ப. 67.

177. திரு. 155-159.
178. புறம். 241: 3.
179. ஐங். 62: 1.
180. பதி. 30: 14-21.
181. அகம். 316: 13-16.
182. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 1.
183. கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, தமிழர் சமயம், ப. 49.
184. முனைவர். அ. விசுவநாதன் (உ. ஆ.), கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 347.
185. கலி. 81: 9.
186. அகம். 266: 20-21.
187. கலி. 93: 26.
188. முனைவர். அ. விசுவநாதன் (உ. ஆ.), கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 382.
189. கலி. 89.
190. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 14.
191. அகம். 16: 17-18.
192. அகம். 66: 17.
193. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், (தொகுதி-3), ப. 421.
194. ஐங். 84: 3-4.
195. பரி. 11: 91.
196. நற். 80: 6-7.
197. ஆர். வீரபத்திரன், பாவை நோன்பு வரலாறும் இலக்கிய மரபுகளும், ப. 40.
198. பரி. 11: 75-84.
199. மு. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக். 194-195.
200. பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகருரையும், ப. 132.
201. பரி. 11: 80-81; 138-140.
202. பரி. 11: 115, 121.
203. பரி. 11: 8.
204. பரி. 11: 76-79.
205. நற். 200: 1-4; பரி. 20: 13-14.
206. நற். 220: 1-2.

)))(((

இயல் நான்கு

**மருதநீல மகளிரின் கலை,
விளையாட்டு, ஆடை, அணிகலன்
மற்றும் ஒப்பனை**

இயல் நான்கு

மருதநில மகளிரின் கலை, விளையாட்டு, ஆடை, அணிகலன் மற்றும் ஒப்பனை

முன்னுரை

கலை மற்றும் விளையாட்டு ஓரினத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கனவாகவும், ஒரு நாட்டில் அணியப்படும் ஆடை அணிகள் அந்நாட்டு நாகரிகத்தின் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றன. பண்டைத் தமிழரது சீர்மிகு நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் அக்காலப் புலவர் பெருமக்கள் என்றும் அழியாத சொல்லோவியமாக தீட்டியுள்ளனர். ஆகவே, அன்னாரது வாழ்க்கைக் கண்ணாடியாக விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தை நோக்குங்கால், மருதநில மகளிரின் நனிசிறந்த ஆடை, அணிகலன், ஒப்பனை, கலை மற்றும் விளையாட்டுக்கள் நன்கு புலப்படும். அவற்றை இவ்வியலில் காண்போம்.

பெண்டிரின் கலைகள்

எங்குத் தனிமனிதனிடமும் சமுதாயத்தினிடமும் சிறந்த கலையுணர்வு உயர்ந்து விளங்குகின்றதோ, அங்கு அந்த மனிதனிடமும், சமுதாயத்திடமும் பண்பாடும் நாகரிகமும் சிறந்தோங்கிச் செழிக்கும். அதனால் ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு மாட்சியை அறிய அதன்பால் நிலவிய கலையுணர்வினை, கலை வெளிப்பாட்டுத் திறனை அறிவது இன்றியமையாததாகும். ஒரு சமூகத்தின் அடையாளமாகிய பண்பாட்டினைக் கட்டிக்காப்பதிலும், நாகரிகத்தைத் தோற்றுவிப்பதிலும் மகளிரே பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர். மக்களினத்தை உயரச் செய்திருப்பதில் முக்கிய பங்களிப்பது அவர்கள்பால் அமைந்திருந்த மனஉணர்வால் விளக்கமுறும் கலைப்பண்பும், அதன் வெளிப்பாடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“கலை என்ற சொல் முதலில் வழங்கியபோது செயல் திறமையைக் காட்டுவதும், அழகு ஏற்படும் வகையில் செய்வதும், கவை பயக்க வல்லதும் பற்பல காரியங்களுக்கு உதவுவதுமான அறிவையும் ஆற்றலையும் குறித்தது. ஆகவே கலையில் செயல், பயன், திறமை, அழகு, கவை என்ற அம்சங்கள் உள்ளன.”¹

கலை கருத்தின் உறைவிடம்; அழகின் பிறப்பிடம். ரவீந்திரநாத் தாகூர் கூறியபடி, “கலையானது தன்னலமும் பழிபாவங்களும் நிறைந்த உலகைவிட்டு நம்மை அப்பால் அழைத்து செல்ல வல்லது. இவ்விலக்கணம் இந்தியக் கலைக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். ஏனெனில் இந்தியக்கலை அளிக்கும் அழகு, வெறும் செயற்கை அல்லது இயற்கை அழகன்று; ஆழ்ந்த, உயர்ந்த கருத்துக்கள் மேவியது. இக்கலை மனிதவினத்தின் வழிமுறை அனுபவத்தைக் காட்டுவதோடு வாழ்வின் நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றுகின்றது”² என்பார்.

கலைகள் மாந்தர் மனத்திற்கு இன்பத்தையும் மனநிறைவையும் அளிக்கின்றன. அக்கலைகளைக் கண்ணினால் கண்டும், காதினால் கேட்டும், மனத்தினால் உணர்ந்தும் மகிழலாம். நாகரிகம், பண்பாடு என்று சொல்லப்படுவன இக்கலைகளின் வாயிலாகவே ஏற்பட்டன. இக்கலைகளில் சிறப்பாகப் பெண் மக்களுக்குரியவை பல. “கலைகள் 64 என்று பொதுவாக எல்லா இந்திய இலக்கியங்களிலும் பேசப்படுகின்றன.”³ “ஜைன நூல்களில் ஆடவர் கலைகள் 72 என்றும் பெண்டிர் கலைகள் 64 என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.”⁴ இவற்றால் பண்டைய மகளிர்க்கு இவ்வாழ்க்கையின் அழகிற்கும் பயனுக்கும் என்னென்ன தெரிய வேண்டுமோ, அவைகளில் அவர்களுக்குத் தேர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது என்பதையும் பெண்கல்வி பெரும்பாலும் இதில் உட்பட்டிருந்தது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

இசையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடற்கலையும், ஆடற்கலையும் மகளிர் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் பாடினி, கூத்தியர், விறலியர் என்று கூறப்பெற்றனர். “கலைஞர்களின் உருவநலம், ஒப்பனைநலம் ஆகியவற்றை வருணிக்கும்போது பெண் கலைஞர்கள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கியதைப் பொருநராற்றுப்படையும் சிறுபாணாற்றுப்படையும் கூறுகின்றன.”⁵

விறலியர் யாழ் வாசித்தாற் போன்று இசைபாடும் சிறப்பினையும் நலம் சிறக்க ஆடும் பாங்கினையும் பெற்று இருந்தனர். இம்மகளிர் ஆடற்கூத்தியர்க்கியன்ற கடமைகள் அனைத்தையும் நன்கு அறிந்தவர். இவர்கள் கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடுகளமகள் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். ஒன்பான் சுவைகளும் புறத்தே புலப்படுமாறு நடிக்கும் திறன் வாய்ந்த விறலியர் பலர் இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

“விறலியையும் பாடினியையும் ஒப்பிடுகையில் விறலி ஆடல், பாடல் மட்டுமின்றி முழுவில் மார்க்கணை இடுதல், யாழிலே பண்ணை நிறுத்துதல், பெருவங்கியத்தை இசைத்தல், சல்லியை வாசித்தல், சிறுபறை அமைத்தல், பதலையை மெல்லக் கட்டுதல் போன்றவற்றையும் அறிந்திருந்தாள் என்பார்.”⁶

“பாரியின் பறம்புமலை பகைவர் வெல்வதற்கு எளிதன்று; விறலிக்கு எளிது”⁷ என்று புறநானூற்றின் பாடல் வரிகள் விறலியர்களின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறது. பண்டைய மன்னர்கள் விறலியரின் ஆடல்பாடல்களைப் பாராட்டிப் பொன்னரி மாலையையும், சிறந்த அணிகலன்களையும் பரிசளித்தனர். “புலவர் கோலுர்கிழாரின் பாடலினின்றும் விறலியர் நல்ல அழகுடையவராய் இருந்தனர் என்பதும் இவ்விறலியர்க்குச் சோழன் நலங்கிள்ளி மாடமதுரை அல்லது வஞ்சி மாநகரமே வேண்டுமாயினும் தரவல்லவன் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.”⁸ இச்செய்திலிருந்து அக்காலத்தே மன்னர்களிடம் விறலியர் பெற்றிருந்த பெருஞ்சிறப்பினை உணரமுடிகின்றது. “இவர்கள் பாடி ஆடத் தொடங்குமுன் கடவுளை வாழ்த்துதலை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை மலைபடுகடாம் விளக்குகிறது.”⁹ இவைதவிர, “மருதப்பண், விடியற்காலையில் இசைக்கப்பட்டதை மதுரைக்காஞ்சியும், விறலியர் சீறியாழில் மருதப்பண்ணை இசைத்து இனிய குரலில் பாடியதை மலைபடுகடாமும்”¹⁰ விளக்கிச் செல்கின்றன.

பரத்தை மகளிரும் ஆடல் பாடல் கூத்துக்கலைகளில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. “பரத்தை ஒருத்தி காண்பவர்க்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் கூத்தாட்டத்தை நிகழ்த்தியதாகக் கூறுகிறாள்.”¹¹ மற்றொரு இடத்தில்

“பரத்தையர் யாழ் இசைத்துப் பாடி முழவினைக் குறுந்தொடியால் அடித்து முழக்கினர் என்பதை அகநானூறு கூறுகிறது.”¹²

இசை மற்றும் நாடகக்கலையில் ஈடுபட்டுச் சிறந்தோங்கிய மகளிர் போலவே அறிவுசார் துறையில் ஈடுபட்ட பெண்பாற் புலவர்களும் இசைபட வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காதல், வீரம் ஆகிய எப்பிரிவு பற்றியும் கலைப்படைப்புகளை உருவாக்குவதில் ஆடவர்களைப் போலவே மகளிரும் சிறந்து விளங்கியுள்ளமைக்குப் பெண்பாற்புலவர்களின் படைப்புக்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. சங்கப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473. இதில் சில பாடல்களைப் பாடிய கவிஞர்களின் பெயர்கள் அறியமுடியவில்லை. இதில் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை 41. இவர்கள் 181 பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். மருதத்திணைப் பாடல்கள் எண்ணிக்கை 263. இதில் பெண்பாற் புலவர்கள் ஒன்பது. இவர்கள் பாடியப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 12. பெண்மையின் தனித்தன்மையாக அமையும் மன உணர்வுகளை, ஆண்பாற் புலவர்கள் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளாரெனினும், அவற்றைப் பெண்பாற்புலவர்கள் மேலும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் .

விளையாட்டு

மனிதன் இனக்குழுவாக வாழத் தொடங்கிய போதே விளையாட்டும் தொடங்கிவிட்டது. விளையாட்டு மனிதனின் உடன்பிறப்பாகும். மனித சமுதாயம் எவ்வளவு தொன்மையானதோ அவ்வளவு தொன்மையானது அச்சமுதாயம் ஆடிய விளையாட்டும் ஆகும். இளையவர் முதல் பெரியவர் வரை, ஆடவர் மகளிர் எனும் வேறுபாடின்றித் தொழிலாக அல்லாமல், வாழ்வில் தாமே விரும்பி மேற்கொள்வது விளையாட்டாகும். ‘விளை’ என்பது ‘விருப்பம்’ என்பதைக் குறிக்கும். ஆட்டு என்பது ஆட்டம் என்பதாகும்.

“விளையாட்டு என்றால் என்ன என்பதற்குப் பழங்காலப் புலவர்கள் இலக்கணம் ஏதும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. இருப்பினும் உவமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்குரிய

நான்கு வகை களன்களைக் கூறுமிடத்து தொல்காப்பியர் விளையாட்டையும் ஒன்றாகக் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து மனமகிழ்ச்சியூட்டும் ஒரு செயலே விளையாட்டு என்னும் வரைவிலக்கணத்தைப் பெறலாம். மேலும் 'நகை' என்னும் தமிழ்ச்சொல்லும் அதற்கு இணையான திரிபு வடிவங்களைக் கொண்ட மற்ற திராவிட மொழி இனச் சொற்களும் (Cognate words) ஆடு அல்லது விளையாடு என்னும் பொருளில் ஆளப்படுவதால் விளையாட்டு என்பது ஒருவருக்கு இன்பமூட்டும் செயற்பாடு என்பது தெளிவாகிறது.”¹³

“தொல்காப்பிய உயிரியலில் கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டு விளையாட்டே (உரி. 21) என்னும் நூற்பாவில் வருகின்ற 'கெடவரல்' 'பண்ணை' என்னும் இரண்டும் இருவகை நிலவிளையாட்டுக்களைக் குறிப்பதாக ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் கருதுவர். சிலர் நில விளையாட்டு, நீர் விளையாட்டு என்று பிரித்துக் கூறுவர்.”¹⁴

“விளையாட்டு என்ற சொல் எதையாவது நோக்கிப் பொழுதுபோக்கிற்காகத் தன்னுடைய உடம்பை நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்துவதைக் குறிக்கும் என்று தமிழ் இலக்கியக் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது.”¹⁵ “ஓய்வுவேளையில் மனமகிழ்ச்சிக்காக செய்யக்கூடிய எளியது அல்லது வேடிக்கையான செயல்களை விளையாட்டெனலாம் என்கிறது என்சைக்ளோபீடியா.”¹⁶ “விளையாட்டென்பது பொழுதுபோக்கையும் வேடிக்கையாகச் செய்யும் செயலையும் குறிக்கும் என்கிறது கலைக்களஞ்சியம்.”¹⁷

ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் “விளை என்றால் விருப்பம் எனப் பொருள் கொண்டு விரும்பியாடும் ஆட்டு விளையாட்டு என்று விளக்குகின்றார். எஸ்.நவராஜ் செல்லையாவும் இதே கருத்தையே வழிமொழிகின்றார். மு.வை. அரவிந்தன் 'விளை' என்னும் சொல்லுக்கு மூலச் சொல்லாக 'விழை' என்று கூறி, விழையாட்டு என்பதே ஒலிமாற்றம் அடைந்து பின்னர் விளையாட்டு என மாறியிருக்கலாம் என விளக்குகின்றார். இவரும் விழை என்னும் சொல்லுக்கு விருப்பம் என்னும் பொருளையே எடுத்துக் கொள்கிறார். ஆகவே மூவரின் கருத்துப்படி விருப்பமுடன் ஆடுவது விளையாட்டாகும்.”¹⁸

“சமூகத்திற்கு ஏற்றவாறு மனிதனை நடந்து கொள்ள வைக்கும் சமூகக் கல்வியில் விளையாட்டிற்குப் பங்குண்டு. இந்தியரின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளில் விளையாட்டு இன்றியமையாத இடம் பெறுகிறது. விளையாட்டின்றி எதுவும் இல்லை என்று கூறுமளவுக்கு அது வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என்று ‘காலந்தோறும் விளையாட்டு’ என்ற புத்தகம் குறிப்பிடுகிறது.”¹⁹

“மனிதர்கள் தனியாக மட்டும் செயல்பட முனைவதில்லை. குழுவினராகவும், கும்பலாகவும் செயலுறமுற்படுவதுண்டு என்பார் பெசண்ட் கிரீப்பர்ராஜ். சங்க இலக்கியப் பெண்டிரின் விளையாட்டு நிகழ்வுகளில் இச்சிந்தனை காணப்பெறுகின்றது. பெண்டிர் தனியாகவும், குழுக்களாகவும் விளையாடலை நிகழ்த்தியுள்ளனர்.”²⁰

“ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் விளையாட்டு பலவிதமான சமூகப் பயன்களைச் (Social functions) செய்கின்றது. எல்லாப் பண்பாடுகளிலும் பொழுதுபோக்கே விளையாட்டின் முக்கியமான பயன்பாடு என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்கமுடியாது. இதனைத் தொல்காப்பியம் முதலான பழங்கால நூல்கள் உறுதி செய்கின்றன. இதைத் தவிர வேறுபல பயன்களையும் விளையாட்டு சமுதாயத்திற்கு அளிக்கின்றது.”²¹ விளையாட்டுக்கள் தோழமை உணர்ச்சியை வளர்க்க பெரிதும் பயன்பட்டன; பயன்படுகின்றன.

“சில விளையாட்டுக்கள் பண்பாட்டுச் செயல்களின் வெளிப்பாட்டு மாதிரிகளாகச் (Expressive models of cultural activities) செயல்படுகின்றன என்று மானிடவியலார் கூறுவர். எனவே அவை சில சமயங்களில் உளப்பாங்கை தேவையை வெளிப்படுத்துவதற்கும் உதவுகின்றன. இளமையில் உண்டாகும் விளையாட்டுப் பயிற்சி முதுமையில் வினை செய்வதற்கு வேண்டும் மனத்திட்பத்தையும் அறிவு நுட்பத்தையும் பயப்பது என்றும் கூறுவர். இதிலிருந்து விளையாட்டுக்கள் குழந்தைகளுக்குச் சமூகப் பண்பாட்டு ஒழுக்கலாறுகளைக் கற்பிப்பதற்கும் வயது வந்தோர் வாழ்க்கை முறையோடு இயைந்து செல்வதற்கும் வழிகாட்டும் உத்தியாகவும் பள்ளிசாராக் கல்வி முறையாகவும் (Nonformal education method) செயல்படுகின்றன என அறியலாம்.”²²

உயிர் வாழ்விற்கு உடல்நலம் இன்றியமையாதது. உடம்பை வளர்க்கும் வழிகளில் விளையாட்டுக்களும் அடங்குவதனை உணரலாம். இவ்வுலகியலுண்மையை உணர்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளிலும், ஆடவர், பெண்டிர் என்னும் இயல்பிற்கேற்ப விளையாட்டினை மேற்கொண்டு உடல்நலமும், உள்ள நலமும் பெற்றுத் திகழ்ந்ததனை அவர்கள் தம் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. “பண்டு ஆடவர், பெண்டிர் இரு சாராரும் தனித்தும், கூடியும் விளையாட்டில் ஆர்வமொடு ஈடுபட்டுள்ளனர். அதில் மகளிரின் பங்கேற்பு அதிக அளவில் இருந்துள்ளது. அவர்க்கான விளையாட்டு வகைகளும், மிகுந்திருந்ததனைச் சங்க நூல்களால் அறியலாம். ஒத்த வயதுடைய விளையாடும் மகளிர் தொகுதி ஆயம், விளையாட்டு ஆயம் என்று கூறப்படுகின்றது.”²³

மருதநில மகளிர் மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்களை அறிவதன்வழி விளையாட்டுக்களில் அவர்கள் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் காணமுடிகிறது. மேலும் அவர்கள் மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்களில் பெரும்பாலானவை இன்பத்திற்கு ஊறு விளைவிக்காத விளையாட்டுக்களாகவே அமைந்துள்ளன. இதைத்தவிர இச்செயல் அவர்களது சுறுசுறுப்பையும் உடம்பை ஏதாவது ஒரு செயலில் ஈடுபடுத்த விழைந்த நுண்மையையும் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இதில் போட்டியோ, வன்மமோ காணப்பெறாதது பெண்டிரின் ஒத்துப்போகும் உணர்வைப் பிரதிபலிப்பதுடன் பொறுத்திருத்தலுக்கான மறைமுகப் பயிற்சி என எண்ணுவதற்கும் வாய்ப்பேற்படுத்துகிறது. போட்டியற்ற இவ்விளையாட்டுக்கள் பெண்கள் குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்ட நிலையில் பொறுத்திருத்தல் பண்பைப் பெறுவதற்கான பயிற்சிக் களமாக அமைந்தது எனலாம்.

அலவனாட்டம்

அலவன் என்பது நண்டாகும். நீரில் இருக்கும் நண்டுகளை அவை வாழும் வளையினின்றும் வெளிப்படச் செய்து அவற்றை அலைத்து மகளிர் விளையாடுவது மரபாம். இதனை அலவனாட்டல் என்பர். இது மகளிர் விளையாட்டுக்களுள் ஒன்று.

“மருதநிலத்துக்குரிய கருப்பொருள்களுள் ஒன்றான களவன் (நண்டு) கொண்டு மகளிர் விளையாடி மகிழ்வது சிறப்பாகும்.”²⁴

ஊசலாட்டம்

ஊசல் என்பதனை ஊஞ்சல் எனவும் சுட்டுவர். இது பலகை ஒன்றினை, அதன் நான்கு மூலைகளையும் கயிறு அல்லது சங்கிலியின் முனையால் பிணித்து, மறுமுனையை உயர்ந்த இடத்தில் கட்டித் தொங்குமாறு கட்டப்பட்ட விளையாட்டுச் சாதனமாகும். இஃது இல்லத்தின் உள்ளேயும், புறத்தேயும் அமைக்கப்படும். “பனைநாரினால் திரித்த கயிற்றைப் பிணித்துக் கட்டிய ஊசலில் ஏறித் தன் ஆயத்தார் ஆட்ட ஆடாது வருந்தினாள் ஒருத்தி என்று நற்றிணை கூறுகிறது.”²⁵

ஒரையாடுதல்

“இது ஒரு மகளிர் விளையாட்டு. குழு விளையாட்டு. ஏனென்றால் இது ஆயம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்ந்து ஆளப்படுகின்றது.”²⁶ “பஞ்சாயப்பாவை கொண்டு மகளிராடும் விளையாட்டு என்று பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர் ஒரைக்கு விளக்கம் தருவார். இதே கருத்துவடையராகத்தான் பெருமழைப் புலவர் சோமசுந்தரனார் இருக்கின்றார். ஒரை என்பது நீர் விளையாட்டு வகையுள் ஒன்று என்றும் இதனை இக்காலத்தில் ஓரி என்பர் என்றும் ஒளவை.துரைச்சாமி பிள்ளை கூறுகின்றார்.”²⁷

கழங்காடுதல்

“கழங்கு என்பது உளுந்து போன்ற ஒரு செடியின் விதையாகும். இவ்விதைகளை மேலே எறிந்து புறங்கைகளில் ஏந்தி விளையாடியதால், கழங்காடல் என்னும் பெயர் பெற்றது. தற்காலத்தில் தட்டாங்கல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. கழங்காடுதல் பெண்டிர் பலர் இணைந்து கூட்டமாக விளையாடுவதாகும்.”²⁸ “இலங்கையில் இதனைக் கொக்கான் வெட்டுதல் என்றழைப்பர்.”²⁹ கழங்கு முத்துக்களைப் போன்று காணப்பட்டது என்பதை “கழங்கு உறழ் முத்தமொடு”³⁰ எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

குரவைக் கூத்து

“காதலையோ, போர் வெற்றியையோ பொருளாகக் கொண்ட குரவைச் செய்யுட்களைப் பாடிக்கொண்டு, எழுவரோ அல்லது ஒன்பதின்மரோ வட்டமாக நின்று கைகோத்துக் கொண்டு ஆடுவது குரவைக் கூத்தாகும்”³¹ என்று கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது. “சங்க காலத்தில் பொழுதுபோக்கு, போர்க்களம், இறை வழிபாடு ஆகிய மூவகைச் சூழ்நிலையில் குரவை ஆடப்பட்டு வந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. இது போரில் வெற்றியின் வெளிப்பாடாகவும், இறைவழிப்பாட்டில் சடங்காகவும் அமைகின்றது. பாலை ஒழிந்த நெய்தல், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதநிலங்களில் வாழ்ந்த மகளிர் குரவைக் கூத்தை ஆடியுள்ளனர்”³² என்பர்.

“மருத நிலத்தில் மருதப் பரப்பிலும், நீர்த்துறையிலும், காஞ்சிமர நிழலிலும் இது ஆடப்பெற்றது. குரவையாடும் போது மகளிர் மதுவருந்தும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. மருதநில மகளிர் பொன் அணிகளைக் களைதல் இல்லாதவராகிப் புதிதுபுதிதான குரவைக்கூத்தைப் புகார் நகரத்தே ஆடினர் எனப் பதிற்றுப்பத்தும், நீருண்ணுந் துறையில் குடத்தை வைத்து மகளிர் பலர் ஒருங்கு கூடித் தலைவனது பரத்தைமை ஒழுக்கத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட பாடல்களைப் பாடிக் காஞ்சிமர நிழலில் குரவைக் கூத்தாடினர் என அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன.”³³

குருகோப்பல்

“மகளிர் நீராடும்போது நீர்நிலைகளில் மீன் தேரக் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கும் நாரைகளைக் கைவீசி ஓட்டினர். அவை கூட்டமாக எழுந்து பறந்து அருகில் உள்ள வயல் அல்லது கரையில் மீன் தேர அமர்ந்தன. மகளிரும் அப்பறவைகள் அமர்ந்த இடத்தில் சென்று அமர்ந்தனர். நாரைகள் எழுவதும், தொகுதியாய் பறப்பதும் அவைகளை தொடர்ந்து மகளிர் செல்வதும் குருகோப்பல் எனப்பட்டது.”³⁴

குறும்பூழ்ப்போர்

குறும்பூழ் என்பது சிவல் என்னும் பறவை ஆகும். குறும்பூழ்ப் போரும் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுக்களுள் ஒன்று. “கலித்தொகையில் தலைவி, பரத்தையைக் குறும்பூழாகக் கொண்டு தலைவனை இடித்துரைக்கின்றன.”³⁵

சிற்பில்

சிற்பில் என்பது சிறுமியர் மணலாற் சிறுவீடு கட்டி விளையாடும் விளையாட்டாகும். “பொய்தல் மகளிர்”³⁶ எனும் அகநானூற்று வரியில் பொய்தல் என்பது சிற்பில் என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது.

துணங்கை

இஃது இருபாலார்க்குமான விளையாட்டாகும். தமிழ்ப் பேரகராதி, “முடக்கிய இரு கைகளையும் விலாப்புடைகளில் ஒற்றியடித்துக் கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்து”³⁷ என்றும் விளக்கம் தருகிறது. இதனைச் “சிங்கிக் கூத்து”³⁸ என்றும் கூறுவர். மகளிர் விழாக்காலத்தே துணங்கையாடுதலும் ஆடவர் அவர்கட்கு முதற்கை கொடுத்தலும் வழக்கமாகும். “விழாவில் துணங்கையாடுதலை, முழவுஇமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின் என்று அகநானூறும், விழவயர் துணங்கை என்று நற்றிணையும், முழவு இமிழும் அகலாங்கண், விழவுநின்ற வியன்மறுகில் துணங்கையர் தழுஉவின் மணங்கமழ்சேரி என்று மதுரைக்காஞ்சியும் கூறுகின்றன.”³⁹

“மகளிர் தம்முள் தழுவியாடும் இக்கூத்து, மகளிர் தழீஇய துணங்கை என்றும் ஆடவர் மகளிர்க்கு முதற்கை கொடுத்தலைக் கலியும் கூறுகின்றன.”⁴⁰

நீர் விளையாட்டு அல்லது புனலாடுதல்

பழந்தமிழர் நீந்துதலை ஒரு பொழுதுபோக்காகக் கொண்டனர். நீராடல் என்னும் புனலாடல் அவர்களுக்குப் புறந்தூய்மை நல்கும் செயலாகவும், உளந்தூய்மைக்கு இன்பம் நல்கும் விளையாட்டாகவும் பண்டுதொட்டே இருந்து வந்துள்ளது.

மகளிர் தனித்தும், தோழியர் ஆயத்துடனும் களவு நிலையில் தத்தம் காதலருடனும், கற்பு நிலையில் கணவன்மாருடனும் புனலாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். பரிபாடலின் வையைப் பாடல்களும் தலைவன் பரத்தையருடன் விளையாடி வருதலையும், அதனால் தலைவி ஊடல் கொள்வதையும் காட்டுவதால் இவ்விளையாட்டு தலைவன், தலைவி, பரத்தையர் போன்ற பல்லோராலும் விரும்பி மேற்கொள்ளப்பட்ட இன்ப விளையாட்டாகக் கருதப்படுகிறது.

மகளிர் நீராடுங்காலத்து ஈரணி எனப்படும் உடையை அணிந்தனர். “மகளிர் புனலாடச் செல்லும்போது, புனலாடற்கேற்ற அணிகளை அணிந்து, யானை, குதிரை, தேர் ஆகியவற்றின்மீது ஏறிச்சென்றனர் எனப் பரிபாடல் சுட்டுகிறது.”⁴¹ “புதுப்புனல் வருங்காலத்தில் மக்கள் ஆரவாரம் செய்து, துடிமுழக்கி, அனைவரும் நீராட வாருங்கள் என்று அழைப்பர். அதைக்கேட்டு சென்ற மகளிர் புனலில் மலர்மாலை, சாந்து, கத்தூரி, இழை (அணிகள்) ஆகியவற்றை இடுவர்.”⁴² இவ்வாறு செய்வதற்குக் காரணம், மக்களது உயிர் வாழ்க்கைக்கும் இன்ப வாழ்க்கைக்கும் உறுதுணையாக விளங்கும் ஆற்றைத் தெய்வமாகக் கருதியமையாகும்.

பாவை விளையாட்டு

இதனை மகளிர் மட்டுமே ஆடினர். “இவ்விளையாட்டு வீட்டிற்கு வெளியிலும் முற்றத்திலும் மேல்மாடத்திலும் மணல் மேட்டிலும் ஆடப்பட்டது. பந்து நூலினால் வரிந்து கட்டப்பட்டு அதைச்சுற்றிப் பல வேலைப்பாடுகள் அமையப்பெற்றிருக்கும்.”⁴³ “மகளிர் ஒருவரோ, பலரோ கூடியாடும் பந்து விளையாட்டு, அவர்களின் இளமைத் துடிப்பிற்கேற்ப விரைவோடு ஆடப்படும்.”⁴⁴ அவ்வாறு விரைந்து ஆடுங்கால் கால இடைவெளி தவறாமல் கால உணர்வோடு ஆட்டமும், பாட்டமும் இணைந்து செல்லும். இவ்விளையாட்டினை மகளிர் மட்டுமே ஆடியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

மலர் கொய்தல்

வண்ணமும் மணமும் மிக்க மலர்கள், ஆடவர், பெண்டிர் அனைவர் உள்ளங்களையும் எக்காலத்தும் ஈர்க்கும் தன்மையவாயினும், பருவ வேறுபாடின்றிப் பெண்கள் அனைவரையும்

கவர்ந்து மயக்கும் இயல்பு சிறப்பாக அவற்றிற்குண்டு. அதனால் பெண்டிரின் வாழ்க்கை நிலை எல்லாவற்றிலும், குறிப்பாகக் காதல்நிலையில், மலர் ஈடுபாடு மிகுதியாக இருப்பதனை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. “பழந்தமிழ் நாகரிகத்தினை மலர் நாகரிகம் எனக் கூறுமளவு சிறப்புற்று விளங்கிய மலர்கள்பால் கொண்ட ஈடுபாட்டில், பழந்தமிழ்ப் பெண்டிர் நாட்டங் கொண்டிருந்தனர்.”⁴⁵ “விழாக் காலத்தே அழகு செய்யும் பொருட்டும் மலர்களைக் கொய்து அணிசெய்துள்ளனர்.”⁴⁶

வள்ளை

சங்ககால விளையாட்டுக்களுள் மகளிர்க்கே உரிய ஒன்றாகும். மகளிர் உரலில் உலக்கை கொண்டு இடிக்கும்போது சோர்வு தோன்றாதிருக்கும் பொருட்டுப் பாடப்படும் பாட்டு வள்ளைப்பாட்டாகும். அதனால் இதனை “உலக்கைப்பாட்டு, உரற்பாட்டு, அவலிடி, அம்மனை, வள்ளை என்றும் குறிப்பிடுவர்.”⁴⁷ “மகளிர் நெல் குற்றும்போது தலைவனைப் புகழ்ந்துபாடுதல் வள்ளை”⁴⁸ என்று தமிழ்ப் பேரகராதியும் “மகளிர் தெய்வத்தையோ அரசனையோ, தமையன்மாரையோ, தலைவனையோ புகழ்ந்து வாழ்த்தி வள்ளைப்பாட்டில் பாடுவர்”⁴⁹ என்று தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியமும் கூறுகின்றன. “இல்லறம் மேற்கொண்ட மகளிர் தம் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நெல், தினை முதலியவற்றைக் குற்றும் செயலை மேற்கொள்ளுங்கால் இசைக்கப்படுவது வள்ளை.”⁵⁰ அப்போது உரல், உலக்கை, தானியம், சுளகு முதலியன அவர்தம் செல்வக்குடி நிலைக்கு ஏற்ப அமைந்தனவாகப் பாடப்பெறும்.

மருதநில மகளிர் மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்கள் யாவும் அவர்களுடைய உடலுக்கும் அறிவுக்கும் வேலை தந்து மனதைப் பண்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. மேலும், ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடின்றியும் சமுதாயத்தில் உயர்வு தாழ்வு உணர்வு இன்றியும் அனைவர்க்கும் பொது என்ற நிலையில் விளையாட்டுக்களை விளையாடினர். அக்கால விளையாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் மகளிரோடு தொடர்புடையனவாகவே அமைந்துள்ளன. இவ்விளையாட்டுக்கள் மகளிரின் அறிவு, ஆற்றல், ஆளுமைப் பண்பு, அழகுணர்ச்சி, மனிதநேயம், தோழமை உணர்வு, கலைத்திறன், கற்பனைத் திறன் போன்ற பண்புகள் வளரத்

துணைச் செய்துள்ளன. மகளிரின் உடல் உறுதி பெற்று உள்ளம் தெளிவு பெறுவதோடு மானுட்ப் பண்பாட்டை உயர்த்தவும் இவை உதவியுள்ளன எனலாம்.

ஆடை

ஆடையணிதல் என்பது நாகரிகத்தின் முதல் அடையாளம். “உடை அணிதல் என்பது மிக உயர்ந்த சமுதாய முன்னேற்றமாக எண்ணப்பட்டது”⁵¹ என்றுரைக்கிறது பெண்ணிய அகராதி. ஆடை இல்லாதவன் அரைமணிதன், ஆடை உடையான் அவைக்கஞ்சான், ஆள்பாதி ஆடை பாதி, அணியெல்லாம் ஆடையின் பின் போன்ற முதுமொழிகள் ஆடையின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர்த்துகின்றன. ஆடையினைக் குளிர், வெப்பம் எனும் காரணங்களுக்காக மட்டுமின்றி, “நாணம், ஒழுங்கு, நற்கவையுணர்வு, அழகுணர்ச்சியாலுண்டாகும் இன்பம், ஆண் பெண் கவர்ச்சி, மந்திரமாய் சமய சம்பந்தமான சடங்குகள் போன்ற காரணங்களாலும் ஆடையின் பயன்பாடு அமையப்பெற்றன என்று கலைக்களஞ்சியம் விவரிக்கின்றது.”⁵² “தட்பவெப்ப நிலைகளிலிருந்து பாதுகாத்தல், மான உணர்வு, அழகு மிகுவித்தல், தன்தகுதி உணர்த்துதல், கலை உணர்வு காட்டல் ஆகியவற்றை ஆடை அணிவதற்குரிய காரணங்களாகச் சுட்டுவர்.”⁵³ இலை, தோல், மரப்பட்டை ஆகியவற்றால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆடையையே முதன்முதலில் பயன்படுத்தினர்.

“வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்தில் மனிதன் ஆடையின்றி வாழ்ந்து வந்தான். அந்த நிலையில்கூட அவன்தன் உடலைப் பலவகையான இயற்கைச் சாயங்களைக் கொண்டு பூசி அலங்கரித்துக் கொண்டான். உடல் அலங்காரத்தின் ஒரு பகுதியாக அவன் தன் இடுப்பைச் சுற்றி மலர்கள், இலைக் கொத்துக்கள், புல் கொத்துக்கள் ஆகியவற்றையும் அணிந்து கொண்டான் என்பார்.”⁵⁴

“ஆதிகாலத்து மனிதர்கள் இயற்கையுடன் சேர்த்துத் தங்களை வெளிப்படுத்தி வந்ததால் இலை ஆடையே அவர்களுக்கு நிறைவைத் தந்தது. பூக்கள் மற்றும் இலைகளை அழகு சாதனமாகப் பயன்படுத்தினர் என்றும், தங்களை ஆபரணங்கள் மூலம்

அலங்கரிப்பதற்கு முன் தமிழர் தங்களை இலை பூக்கள் மூலம் அலங்கரித்துக் கொண்டனர் என்றும் ராதாகமல் முகர்ஜி கூறுவதாக வைத்தியலிங்கம் குறிப்பிடுவார்.”⁵⁵

காலமாற்றத்தில் நாகரிகம் பெறத் தொடங்கிய மனிதன் தன் நாகரிக முதிர்ச்சியை ஆடையிலும் தோற்றுவித்தான். அவ்வகையில் “12-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் ஆடை பற்றிய சொற்களாக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் அமைகின்றன. இவற்றுள் பல சொற்கள் சங்கத் தமிழர் பயன்படுத்தியன. அவை, உடை, தழை, துகில், கலிங்கம், அறுவை, சிதார், ஆடை, உடுக்கை, கச்சு, ஈரணி, தானை, போர்வை, காழகம், கச்சம், கச்சை, வம்பு, மடி, பட்டு, சீரை, படம், படாம், பூங்கரைநீலம், உத்தரீயம், கம்பலம், கவசம், தூசு, மடிவை, சிதர்வை, சிதவர், வார், மெய்ப்பை, துகின்முடி, மெய்ம்மறை, மெய்யாப்பு, வாலிது, வெளிது, புட்டகம், நூல், பக்குடுக்கை போன்றன.”⁵⁶ இச்சொற்கள் ஆடைத்தொழிலுடன் தொடர்புடையன. “பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கருவூலமெனத் திகழும் தொல்காப்பியம் தரும் ‘உடை’ பற்றிய ஒரே சொல் ‘உடை’ என்பதாகும். தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தன் சொல்நிலையிலும், பொருண்மையிலும் மாற்றமேதுமின்றி தலைமையிடம் பெறும் பெருமையுடையது இச்சொல்.”⁵⁷

சங்கப் புலவர்களின் சொல் வன்மையால் பண்டைத் தமிழர் பயன்படுத்திய உடைகள் மற்றும் அவற்றை உடுத்திய முறைகள் பற்றி நம்மால் ஓரளவிற்குப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இருப்பினும் தெளிவாக அறியமுடியவில்லை. ஏனெனில் இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம் போன்று காட்சியின் முழு உருவத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டி, அதனை உடுத்திய முறையையும் வெளிப்படுத்துவன அல்ல. இலக்கியம் உணர்வுக்கருவி என்ற நிலையில் உணர்வு வழியாகவே சித்திரங்களை நம் கண்முன் கொணரத்தக்கன. எனவே, இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் புலவரின் எழுத்து வன்மையும், வர்ணனைச் சிறப்பும் தான், மாந்தரின் உடையுடுத்தும் முறை பற்றிய விளக்கங்களை நல்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

“உடுத்தும் உடைகளைக் குறிக்க தைஇ, உடஇ, அணிந்து, சேர்த்து, மருங்கிற் கட்டிய, அசைந்த, உலாக்கிடந்த, புனைந்த, நுடங்கு, ஏந்திய, சுற்றிய, சாத்திய போன்ற வினைகளைக் காண்கின்ற நாம் கச்சை, கச்ச போன்று இறுகிக் கட்டப்பட்ட உடைகளை வீக்கிய, விசித்த கட்டிய போன்ற வினைகளால் குறிக்கும் தன்மையையும் பார்க்கின்றோம். போர்த்த, மறைத்த எனும் வினைகள் போர்வை போன்றவற்றிற்கும் சூழ்ந்த, திருத்திய, இட்ட, புதைத்த போன்ற வினைகள் மேலாடைக்கும் பயன்படுத்தப்பட காணலாம். இத்தகைய வினைகளை இன்றும் பயன்படுத்தும் நிலைக்கொண்டு அன்று தமிழர் உடுத்திய நிலையினை ஓரளவிற்கு உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது”⁵⁸ என்று ஆடை உடுத்திய விதம் பற்றிய விளக்கத்தை கு. பகவதி அளித்துள்ளார்.

நாகரிகம் பெற்ற மருதநிலத்து வாழ்ந்த மகளிரின் ஆடைகளை ஆய்வதன்வழி, அவர்களுடைய உடை, உடுத்தும் முறை, ஆடைத்தொழிலின் நுணுக்கங்கள், ஆடை வகைகள், கலையுணர்வு போன்றவற்றை அறியலாம்.

தழையாடை

சங்க இலக்கியம் மகளிரின் தழையாடையைச் சிறப்பிக்கின்றது. பழங்குடி மக்களின் தழை ஆடைப்பழக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகச் “சங்க இலக்கியத்தில் அறுபத்தாறு இடங்களில் தழையுடை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது”⁵⁹ என்பர் கு. பகவதி. “தழையாடை ஆதியில் இருந்ததென்றும், அதை நயமுறப் பின்னுவதில் தமிழர் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர்”⁶⁰ என்றும் கூறுவர் கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.

“பண்டைக்காலத்தே மகளிர் தழையாலே ஆடை இயற்றி உடுத்தும் வழக்கம் உடையவர் என்றும், தழையாடையை அழகின்பொருட்டு மகளிர் அணிவது பண்டைவழக்கம் என்றும், மனிதன் நெசவுக்கலையை அறியுமுன்பு உடுத்திய தன்மையை, நம் பழம்பெருமையை நினைவூட்டும்வண்ணம் அமைந்து கிடக்கும் உடைகளே தழை உடைகள் என்று தழையாடை சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.”⁶¹

“மருதநிலத்தில் விறலி, காமக்கிழத்தி, பரத்தையர், தலைமகள் ஆகியோர் தழையடுத்தியதை அறியமுடிகிறது.”⁶² “தழையணிக்கு வயலை, ஆம்பல், குவளை, கழுநீர் போன்ற பல தழைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.”⁶³ இத்தழைகள் பசுமையானவை. தழையால் ஆகியதே தழையாடையாகும். இதில் இடையிடையே “ஆம்பல் (அ) வெள்ளாம்பல், குவளை, கழுநீர்”⁶⁴ மற்றும் இன்னபிற பூக்களும் நிரல்படத் தொடுத்துத் தழையணி செய்தனர் எனத் தெரிகிறது. பசிய வண்ணத் தழைகளுக்கிடையே அழகிய நறுமணம் வீசும் பல்வேறு நிறப்பூக்களை அழகுணர்ச்சி வெளிப்படும்படியாக நிரல்பட வைத்துத் தழையணி செய்திருப்பதை நோக்கும்போது மகளிரின் கலையுணர்வை அறியமுடிகிறது. பூவால் ஆன தழை, பூவும் தளிரும் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட தழை, தளிரால் ஆன தழை எனும் தழையாடை செய்யப்பட்ட முறைமை குறித்த தகவல்களால் தழையணியின் தொழில்நுட்பம், அழகுணர்ச்சி, பயன்கொள்ளும் வழக்காறு ஆகியன அறியப்படுகின்றன.

தழையணியை ஓர் ஆடவன் ஓர் இளம்பெண்ணுக்குச் சாதாரணமாக ஓர் அன்பளிப்பைப்போல் தருதல் இல்லையாம். “காதல் உறவுக்கொண்ட காதலனே இதைத் தன் காதலிக்கு அளிக்கலாம். காதலனிடமிருந்து மட்டுமே காதலி இதைப் பெறலாம்; பிற ஆடவனிடமிருந்து மகளிர் பெறுதல் வழக்காறு இல்லை”⁶⁵ என்பர் ச.முருகானந்தம். “தலைவன் தலைவிக்கு (காதலன்-காதலி; கணவன்-மனைவிக்கு) தழையும் தாரும் தரும் உரிமை உடையவன்”⁶⁶ என நற்றிணை கூறுகிறது.

தழையணிந்த மகளிர் “விளையாடுதல், புனலாடுதல், விழாவிற்குச் செல்லுதல்”⁶⁷ எனப் பல செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. மகளிர்க்கே உரித்தான இத்தழையாடை எல்லாப் பருவத்தினருக்கும் உரிய ஒன்றா என்பதற்கு ச.முருகானந்தம் “தழையணிந்த மகளிரின் செயல்பாடுகளை நோக்கினால் இவற்றை அணிந்தோர் இளமங்கையர் என்பது தெரிய வருகிறது”⁶⁸ என்கிறார்.

மகளிர் தழையாடையால் மார்பை மறைத்ததாகக் குறிப்பேதும் பாடல்களில் கிடைத்திலது. கு.பகவதி, “தழையாடை அல்குல் பகுதிக்கே உரியது”⁶⁹ என்கிறார்.

தழையணிந்து அலமரும் அல்குல் (நற். 320: 3) என அல்குல் பகுதிக்கே உரியது தழையணி எனத் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதையும் நோக்கலாம். வளமைச் சடங்கு, வளமை வழிபாடு தொடர்புடைய மந்திர மாயச் சமய வழக்காறாகத் தழையணி மகளிரால் அணியப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம். மேலும் மருதநிலப்பெண்டிர் மற்ற உடை வகைகளையும் அணிந்திருந்தனர்.

ஆடை வகைகள்

உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமிருந்த மக்கள் நாகரிகமற்று வாழ்ந்த காலத்தில் பழந்தமிழர் சிறந்த ஆடையணிகளை அணிந்து சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கினர். அவ்வாடைகள் இழை தெரியாதவாறு மிகவும் நெருக்கமாகவும், மென்மையாகவும் நெய்யப்பட்டிருந்தது. இதனைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ள. “நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து அரவரி யன்ன அறுவை”⁷⁰, “பாம்புரி யன்ன வடிவிள காம்பின் கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா ஒண்பூங் கலிங்கம்”⁷¹, “காம்புசொலித்தன்ன அறுவை”⁷², “ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்”⁷³, “இழை மருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்”⁷⁴ போன்ற அடிகளால் தெளியலாம்.

“தமிழகத்தில் பழங்காலத்திலேயே நெசவு தோன்றிவிட்டதென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். வயவர் யோவான் மார்சல் (Sir John Marshall) தம் மொகெஞ்சோ-தாரோவும் சிந்து நாகரிகமும் (Mohenjo-Daro and the Indus Civilization) என்னும் நூலில் கி.மு. 3000 ஆண்டுகட்கு முன் மேனாடுகட்கு இந்தியாவினின்றே துணி ஏற்றுமதியானதென்று கூறியிருக்கின்றார். அக்காலத்திந்தியா தமிழகமே.”⁷⁵

“பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் நெய்யப்பட்ட ஆடை வகைகளுள் கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்மி, குருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க் காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி,

பணிப்பொத்தி என 36 வகைகள் அடியார்க்கு நல்லாராற் குறிக்கப்பெற்றுள். இவையல்லாமல் கம்பலம், கலிங்கம், காழகம், சீரை, துகிள், தூசு, படம் முதலிய பலவுள்”⁷⁶ என்கிறார் பாவாணர். மேலும் “அறுக்கப்படுவதனால் அறுவை என்றும், துணிக்கப்படுவதனால் துணி என்றும், சவண்டிருப்பதனால் சவளியென்றும், ஆடை பல பொதுப்பெயர் பெறும். மென்காற்றிலும் ஆடுவது (அசைவது) ஆடை”⁷⁷ என்று விளக்கம் தருவர் பாவாணர். மருதநிலப் பெண்களும் பல்வகை ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“நீராட்டிற்குரிய ஆடையாக ஈரணி என்பதை அணிந்தனர் என நற்றிணையும், பரிபாடலும், கலித்தொகையும், அகநானூறும் சுட்டுகின்றன.”⁷⁸

கலிங்கம்

கலிங்கம் என்ற ஆடைப்பெயர் கலிங்கநாட்டில் உருவானது காரணமாக அமைந்ததே என்பர். “கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பருத்தியாடைக்குக் ‘கலிங்கம்’ எனவும், பட்டாடைக்கு ‘நூலாக் கலிங்கம்’ எனவும் பெயரிட்டனர் எனக்கூறுவர்.”⁷⁹ “கலிங்கம் பற்றிய செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் 27 இடங்களில் காணப்படுகிறது. அதில் 10 இடங்களில் பெண்களது ஆடையாகவும், பதினாறு இடங்கள் ஆடவர் உடுத்தும் ஆடையாகவும் ஒன்று பொதுவாகவும் பதிவாகியுள்ளது.”⁸⁰ “மருதநிலத்துப் பெண்கள் அணிந்த கலிங்கம் தாழ்வாகவும் அசையும் தன்மையுடனும் இருந்துள்ளது.”⁸¹ வதுவைநாள் கலிங்கம் பட்டால் ஆனது. “கோடிக் கலிங்கத்துள் மறைந்தாள்”⁸² என்பதால் இவ்வாடை உடல் முழுவதையும் மறைக்கக் கூடிய ஆடை என்பதும் உறுதியாகிறது. “சமைத்தலின் போது நெய், நறும்புகை, மை பட்டு தலையின் கலிங்கம் மாசேறியது”⁸³ எனும் நற்றிணைச் செய்தி சாதாரண நாட்களிலும் கலிங்கம் மகளிரின் பயன்பாட்டில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. “கலிங்கம் பூந்தொழில் வேலைப்பாடுடனும் அமைந்திருந்தது.”⁸⁴

“கலிங்கம் கோடிக் கலிங்கம் எனவும், முருங்காக் கலிங்கம் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் மணத்தின்போது அணியப்படும் கலிங்கம் புதியது (கோடி) என்பதும், கஞ்சிவிட்டமையால் கசங்கா தன்மையது (முருங்காத்தன்மை) என்பதும் புலனாகின்றன.”⁸⁵

காழகம்

காழகம் ஆடவர், பெண்டிர் இருவருக்கும் உரிய ஆடையாகக் காணப்படுகிறது. “ஒருத்தியின் திதலை நிறைந்த அகன்ற அல்குலில் கிடந்த ஆடையானது வேறொருத்தியின் உள்ளீடு மணி அமைந்த சிலம்பிடத்தில் கிடந்த சுறாவடிவாகிய மூட்டுவாயிலே அகப்பட்டுக் கொண்டது என்று மருதக்கலி கூறும் செய்தியினால் இது அல்குலில் அணியக்கூடியது என்பதும் கால்வரை தளர்ந்த அமைப்புடையது என்பதும் தெளிவாகிறது.”⁸⁶

துகில்

சங்க இலக்கியத்தில் தழைக்கு அடுத்தாற்போன்று மிகுதியாகப் பயின்றுவரும் தன்மையது துகில். துகில், துயில் என்றும் துகின் என்றும் ஒருசில இடங்களில் துகில், துயில் என்பதன் பகுதி துய் என்பது. பஞ்சின் மெல்லிய பகுதியும் துய் என்று வழங்கப்படும். எனவே பஞ்சின் மெல்லிய பகுதியைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதால் துயில் என்ற பெயர் அமைந்தது என்பது பொருத்தமானதாகும். இதுவே துகில் என்றும் துகின் என்றும் வழங்கப்பட்டது. மிகவும் மெல்லியதொரு பகுதியாக, இலக்கியங்கள் துகிலினைக் காட்டுவதையும் இதனுடன் இணைத்து நோக்கலாம்.

இதனை ஆடவரும் உடுத்தியிருக்கின்றனர். “துகிலிற் பொருந்திய பூந்தொழில் வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.”⁸⁷ “துகில் சுழலும் தன்மையுடன் விளங்கிற்று.”⁸⁸ “தலைவி துகில் கொண்டு தலைவனின் வியர்வையைத் துடைக்கும் தன்மையை”⁸⁹ நற்றிணை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பட்டு

“உடைக்குரிய இழைகள் அனைத்திலும் உறுதியும் பளபளப்பும் உடையது பட்டாடையேயாகும். பட்டு சீனத்திற்கு உரியதென்றும் அதன் தோற்றம் கி.மு. 2640 என்றும் வரலாறு கூறுகிறது. பட்டாடையினை நூலாக் கலிங்கம் என்ற பெயரில் தமிழிலக்கியம் சுட்டுகிறது.”⁹⁰ “பெண்டிர் உடுத்திய பட்டாடை ஒளி வீசக் கூடியதாய் இருந்ததென”⁹¹ அகநானூறு கூறுகிறது.

“ஆடை, உடை என்பன வேறுபடுபொருண்மையுடையன என்றும் ஆடை என்பது புடவையொத்தது, உடை என்பது தையற்றொழிலொடு கூடியது. உடை பெயர்த்துடுத்தல் என்பது தொல்காப்பியர் காட்டும் மகளிர்க்குரிய மெய்ப்பாடாதலின் மகளிர் உடம்பின்கண் பொருந்தும் உடை உடுத்தினர் என்பது புலனாகும் என்பர்.”⁹² “மகளிர் உத்தரியம் எனும் மேலாடையை உடுத்தியுள்ளனர்.”⁹³ “அறுவை என்னும் மாசற்ற ஆடையையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.”⁹⁴ “புட்டகம் எனப்படும் புடைவைகளையும் அணிந்திருந்தனர்.”⁹⁵ ஆடையை வெளுத்துத் தூய்மையாக உடுத்தியதோடு, ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி தோய்ப்பதிலும், மணமுட்டுவதிலும், தொழில்திறம் அமைய அமைப்பதிலும் மகளிர் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

அணிகலன்கள்

ஒரு நாட்டின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுவனவற்றுள் அணிகலன்கள் சிறந்த இடம் பெறுகின்றன. இவ்வணிகலன்கள் அழகுக்கு அழகை மெருகேற்றுவதாக அமைகின்றன. “அணிகலன்கள் பெண்களது இயற்கையழகை மிகுதிப்படுத்துகின்றன என்பர் ஒருசாரார். இயற்கையழகினால் அணிகலன்கட்குச் சிறப்பு ஏற்படுகிறது என்பர் மற்றொரு சாரார். அணிகளின்றியே அழகு மிகுந்து தோன்றும் என்பர் இன்னொரு வகையினார்.”⁹⁶ பண்டைத் தமிழ் மக்கள் ஒப்பனைக்கும் பலவகையான அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “உலக மக்களில் தமிழர்களைப் போல் ஒப்பனைக்கு அணிகலன்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியவர்கள் வேறு எந்நாட்டவரும் இல்லை”⁹⁷ என்பார் வெ.வரதராசன். சங்ககால மகளிர் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் அழகான, வண்ணமுள்ள, மணங்கொண்ட மலர்கள், விதவிதமான விதைகள், பதப்படுத்திய புல், கொடி, நார், மொட்டு, தளிர், தழை ஆகியவற்றைக் காதுகளில் செருகியும், கழுத்தில் அணிந்தும், கைகளில் சுற்றியும், தலையிற் சூடியும் அணிந்தும் மகிழ்ந்தனர். இவ்வியற்கையணிகள் அக்கால மக்களின் இயற்கையோடு இயற்கையாக இணைந்த வாழ்வைச் சுட்டுகின்றன. “ஆதிக்குடிகள் கிளிஞ்சல்களையும், மணிகளையும், மலர்களையும், இறகுகளையும் தலையிலும் தலைப்பாகையிலும் அணிகளாக

அணிந்து அழகு செய்து கொள்கிறார்கள். பெண்கள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையிலும், கூந்தல் அணிகள், கழுத்து வளையங்கள், மூக்கில் நத்து முதலிய வகைகள், காதணிகள், கடகங்கள், கைக்காப்புகள், காலணிகள் முதலியவற்றால் அழகு செய்து கொண்டனர் என்பர்.”⁹⁸ காலவோட்டத்தில் நாகரிகம் வளரவளரப் பலவிதமான உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட செயற்கை அணிகளுக்கு இந்த இயற்கை அணிகளே அடிப்படையாய் அமைந்தன எனலாம். மருதநில மகளிர் இவ்விருவகை அணிகளையும் அணிந்த நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

இந்த அணிகலன்கள் அழகு ஊட்டவும், செல்வ வளமையைக் காட்டவும், நாகரிக மேம்பாட்டை வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுகின்றன. அணிகலன்கள் அவற்றை அணிந்தோரின் செல்வநிலை, இயல்பு போன்றவற்றை உணர்த்துவதனால் அவை சமுதாயத்தில் மக்களின் நிலையை இனங்காட்டுவதற்கும், மதிப்பிடுவதற்கும் அளவுகோலாகத் திகழ்கின்றன.

தொல்பழங்கால அணிகலன்

“காதொன்று களைதல், ஊழணி தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல், நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு”⁹⁹ எனவரும் தொல்காப்பியத் தொடர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் மக்கள் பலவகையான அணிகலன்களைப் புனைந்து மகிழ்ந்த செய்தியை உணர்த்துகின்றன. “ஏறத்தாழ கி.மு.இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் ஆதிச்சநல்லூர்ப் புதைகுழிகளிலிருந்து பல நகைகளும், மண் பதுமைகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பதுமைகளில் காணப்படும் அணிகல வகைகளும் பிற நகைகளும் அக்காலத்து மக்கள் அணிந்திருந்த அணிவகைகளை அறிய உதவுகின்றன.”¹⁰⁰ மேலும் “இக்காலத்தும், உலகில் மிகுதியாய்ப் பொன் கிடைக்குமிடம் ஆத்திரேலியாவும் தென்னாப்பிரிக்காவாகும். இவை முழுகிப் போன பழந்தமிழகமான குமார்க்கண்டத்தைச் சேர்ந்தவை. ஆதலால் குமரிநாட்டிலும் தமிழர்க்கு ஏராளமாய்ப் பொன் கிடைத்திருக்கவேண்டும்”¹⁰¹ என்கிறார் பாவாணர்.

நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி மனிதன் பலவிதமான உலோகங்களைக் கண்டுபிடித்தான். இரும்பு, பித்தளை, செம்பு, ஈயம், வெள்ளி, பொன் முதலிய உலோகங்கள் பயன்பாட்டுக்கு வந்தன. எனவே அவற்றைப் பலவிதமான அணிகலன்களாகச் செய்து மக்கள் தம்மை அணிசெய்து கொண்டனர். “அணி, பூண், பணி, இழை, கலன், நகை, குழை, தொடி, வளை முதலிய சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் அணிகலன்களைக் குறித்து வழங்கப்படுவனவாக அமைந்துள்ளன.”¹⁰²

உலோகங்கள் மட்டுமின்றி “வயிரம், மரகதம், மாணிக்கம், புருடராகம், கோமேதகம், வயிடுரியம், முத்து, பவளம், நீலம் ஆகிய நவமணிகளும் அவற்றின் இயல்பும் பயனும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர் தமிழர்கள். அவற்றை அழகுப்பட அணிகலன்களாகச் செய்து அணிந்து மகிழ்ந்தவர் தமிழர்.”¹⁰³ மருதநில மகளிர் இயற்கை அணிகள் மற்றும் செயற்கை அணிகளான தலையணி, நுதலணி, காதணி, கழுத்தணி, தோளணி, மார்பணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி எனும் பலவகை அணிகலன்களை உடலுறுப்புகளில் அணிந்தனர். அவ்வணிகள் அப்பெண்டிரின் அழகுநலத்தை மேலும் சிறந்து விளங்கச் செய்தது.

இயற்கையணிகள்

மருதநிலப் பெண்கள் இயற்கையணிகளையும் அணிந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. “மகளிர் ஆம்பற்பூவின் இதழ்களால் ஆகிய மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்தும், கூந்தலிற் செருகியும் அணிசெய்து கொண்டனர்.”¹⁰⁴ பைஞ்சாய்க் கோரையால் அமைந்த மாலையையும், மிக்க மணம் கமழும் மாலையையும் அணிந்தனர். “காதில் நீலமலரையும், குவளை மலரையும், அசோகினது அழகிய தளிரையும் செருகிக் கொண்டனர்.”¹⁰⁵

“நற்றிணைத் தோழி ஒருத்தி உழவனை நோக்கி, வயலில் நாற்று நடுவதற்கு நின் உழுத்தியரோடு செல்லுவையாயின் வயலிலுள்ள கோரைகளையும், நெய்தல்களையும் களையெனக் களையாது பாதுகாப்பாயாக; ஏனெனில் எம் தலைவி இப்போது

இற்செறிக்கப்பட்டுள்ளாள். இற்செறிப்பு நீங்கியவுடன் அவள் கோரைகளை வளைகளாகவும், தழைகளை ஆடைகளாகவும் அணிந்து கொள்வாள் எனக் கூறுகிறாள்.”¹⁰⁶

செயற்கையணிகலன்கள்

தலையணி

“தலைக்கோலத்தினின்று நுதலிலே தாழும்படி ஒருவடமாகச் செருகி வைக்கப்படும் வயந்தகம் என்னும் அணியை அரங்கத்தில் ஆடுகின்றவள் அணிந்திருந்தாள்.”¹⁰⁷

“தலைக்கோலத்தின் ஓர் உறுப்பாகிய தொய்யகம் தலைமயிரில் அழகுப்பட அணியப்பெற்றது.”¹⁰⁸ திருமகளைப் பொறித்து வைத்த புனைந்த தலையணி உத்தி எனக் கலித்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.”¹⁰⁹ “பரிபாடல் மகர வலயம் என்னும் தலையணியைக் கூறியுள்ளது. அவ்வணி ஆளை எறிந்து கொல்லும் மகரமீனின் வடிவத்தையுடையதாய்ச் செய்யப்பட்டது.”¹¹⁰ “முத்துக்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட தலையணியாகிய மத்தக நித்திலத்தை (தலைக்கோலமுத்து) வையையில் நீராடும் மகளிர் அணிந்திருந்தனர்.”¹¹¹

நுதலணி

மக்களின் உறுப்புகளில் முகம் சிறப்பானது. அதில் நெற்றி அனைவரும் காணும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. எனவே பெண்டிர் நுதலிலும் அணிகலன்களை அணிந்து அழகுப்படுத்திக் கொண்டனர். நுதலணி சிலவாயினும் சிறப்பானவையாகும். “நெற்றியில் மகரவலயம் அழகுடன் திகழ்வதைப் பரிபாடல் கூறுகிறது.”¹¹² “ஒருத்தி அணிந்த திலகமெனும் அணியைச் சேர்ந்த முத்துவடத்தை, மற்றொருத்தியின் மகரக் குழை பற்றி இழுத்தது என்றும், பரத்தை திலகமாகிய பட்டத்தினை நெற்றியில் அணிந்திருந்தாள் என்றும் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.”¹¹³

காதணி

தொல்பழங்காலத்தில் காதணிகள் என்பவை குழையாகவும், பூக்களின் தோடுகளாகவும், ஓலைகளாகவும் இருந்தன. காலவோட்டத்தில் காதணிகளின் உருவும்

மாறி உலோகங்களாயின. ஆயினும் பெயர் மாற்றம் பெறாமல் அதே பெயர்களில் நிலைபெற்றன. “மகரக்குழை, பொற்குழை, சுடு பொன்னாலமைந்த குழை எனப் பல்வகைக் குழைகளை அணிந்துள்ளனர்.”¹¹⁴ “இக்குழைகள் திரட்சியுடையதாகவும், வளைந்ததாகவும், நெரிந்து சோர்கின்றதாகவும், சிறந்த வடிவினை உடையதாகவும், அசையும் தன்மையுடன் அமையப்பெற்றிருக்கும்.”¹¹⁵ “தோடு எனப்படும் காதணியையும் அணிந்தனர்.”¹¹⁶ “புல்லிகை என்னும் காதணியைக் கலித்தொகை குறிப்பிட்டுள்ளது.”¹¹⁷ “அவ்வணி காதினின்றும் தொங்கும் இயல்புடையது. அவ்வணி கன்னப்பூ, வாளி, குடைக்கடுக்கண் எனவும் வழங்கப்பெறும் என்பர்.”¹¹⁸

கழுத்தணி

பேரணிகளில் பெரும்பாலானவை கழுத்தணிகளே. “மதுரை நகரப் பரத்தையர் நுண்பூண் அணிந்த மார்பினை உடையவர்கள் என்றும், கழுத்திலிருந்து தொங்கவிடப்பட்டிருந்ததும், மார்பை அணி செய்யும் பதக்கத்தை உடையதுமான மதாணி எனும் அணியை அணிந்து மதுரை மாநகர வாழ்வரசியர் தம்மை ஒப்பனை செய்து கொண்டனர்”¹¹⁹ என்பர். “முத்தும், மணிகள் பிறவும் சேரக் கோத்த உருட்சி அமைந்த மூன்று வடமாகிய மாலையைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.”¹²⁰

தோளணி

“தொடி, வாகுவலயம் அல்லது தோள்வளை எனும் அணிகளைத் தோளணியாக மகளிர் அணிந்தனர்.”¹²¹ “கணவரின் பிரிவால் மகளிரின் தொடி நெகிழ்தலும், அவர் வரவால் தொடி செறிதலும் கூறப்பட்டுள்ளன.”¹²² “மதுரை மாநகரத்து மகளிர் பொன்னாற் செய்த பூண்களையும், பூத்தொழில் அமைந்த தொடியினையும் அணிந்திருந்தனர்.”¹²³

மார்பணி

“மகளிர் மார்பில் அணியும் அணி பூண் எனப்படும். மருதநிலத்தில் பரத்தையர், விறலியர் பூண் அணிந்த செய்தி காணக்கிடைக்கிறது.”¹²⁴

கையணி

மனித உறுப்புகளில் கைகள் மிகச் சிறப்பானவை. கண்களுக்குச் சமமாகச் சொல்லத்தக்கவை. கைகளில் அணியும் அணிகலன்கள் அனைவர் பார்வைக்கும் தென்படுபவை. தோள் அணியும் போன்றே கை வளையல்களும் தொடி என்றும் வளை என்றும் அழைக்கப்பட்டதுடன் மேலும் பல பெயர்களாலும் சுட்டப்பட்டன. கைகளில் வளையல் அணிந்துகொள்ளும் வழக்கம், அன்று ஆடவர் மகளிர் இருவரிடமும் காணப்பட்டது. மகளிர் “ஆய்தொடி, ஒண்தொடி, குறுந்தொடி, சுடர்த்தொடி, செறிதொடி, பொலந்தொடி, பொற்றொடி, ஆய்வளை, கோடு ஈர் இலங்கு வளை, இறை ஏர் எல்வளை, கைவளை, செறிவளை, தெரிவளை, பவள வளை” ஆகியவற்றை அணிந்தனர். இவைதவிர “அவிர்தொடி, இறைத்தொடி, சுடர்த்தொடி, செறிதொடி, ஒண்டொடி”¹²⁵ போன்றவையும் அணியப்பட்டிருந்தன.

“வையையில் நீராடும் மகளிருட் சிலர் பவள வளையினை கையில் அணிந்திருந்தனர்.”¹²⁶ வையையில் புதுப்புனல் வருவதனை அறிந்து மகளிர் இடுபுணர் வளையோடு தோள்வளையும் அணிந்துசென்றனர். “இடுபுணர் வளை என்பதற்கு ஆணியிடும் இரட்டை வளையல் எனப் பெருமழைப்புலவர் விளக்கம் அளிப்பர்.”¹²⁷

“கூடல் நகரத்து மகளிர் வையையில் நீர் விழாவிற்கு அணிந்த, ஆடை அணிகலன்களை நீக்கி, மாலைக் காலத்தே மலர்களை அணிந்து, தோள்வளை, தோடு, முத்துவடம் ஆகிய இன்னோரன்ன அணிகலன்களையும் அணிவர்.”¹²⁸ “தலைவி, தலைவனை முயங்கும்போது பொன்வளையல்கள் ஒலி எழுப்பின என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடும்.”¹²⁹ “மகளிருள் சிலர் தம் கைகளில் சில வளையல்கள் அணிவதையும், சிலர் கை நிறைவெய்தும்படி செறிந்த வளைகள் அணிவதையும் விரும்பினர்.”¹³⁰

விரலணி

விரலில் அணிகள் அணிதலும் மகளிரிடம் தொன்றுதொட்டே இருந்துவரும் பழக்கமாகும். “மகளிர் அணிந்த மோதிரம் சுறாமீன் வடிவத்தில் அமைந்திருந்தது.”¹³¹ பரத்தை ஒருத்தி “கைத்தொடுமணி என்னும் மோதிரத்தைத் தன் மெல்லிய விரலில் அணிந்திருந்தாள் என அகநானூறும். தலைவி தன் மெல்விரலில் செறித்த சிறுதாழ் எனும் மோதிரத்தை யணிந்திருந்தாள் என நற்றிணையும் கூறுகின்றன.”¹³² “பரிபாடல் கால்விரல் மோதிரத்தைக் காலாழி எனக் குறிப்பிடுகிறது.”¹³³

இடையணி

பண்டைக் காலத்திலிருந்தே மகளிர் இடையணி அணியும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. “பொன், வெள்ளி இவற்றால் செய்யப்பட்ட இடுப்புப்பட்டை, உதரபந்தம், ஒட்டியாணம், சன்னவீரம் ஆகியவற்றை மகளிர் இடையில் அணிந்தனர்.”¹³⁴ “மகளிர் இரு வடமாய்த் துகிற்குள் அணிந்த மேகலையையும், எண் வடமாய் அவ்வாடையின் புறத்தே அணிந்த காஞ்சியையும் வையையாறு கவர்ந்து சென்றது.”¹³⁵ “வகைவகையாகக் கோத்த மேகலை, எண்கோவை மேகலை, தமனிய மேகலை ஆகியவற்றைப் பரிபாடலும் கலியும் சுட்டுகின்றன.”¹³⁶ “எண்கோவை காஞ்சி என்றும், எழுகோவை மேகலை என்றும், பதினாறு வடம் கொண்டது கலாபம் என்றும் பதினெட்டு வடம் கொண்டது பருமம் என்றும், முப்பத்திரண்டு வடம் கொண்டது விரிசிகை என்றும் கூறப்படும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.”¹³⁷

காலணி

காலணிகளைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் காலணியின் செல்வாக்கைத் தெளிவுபடுத்துவதுடன் இவற்றைச் செய்த தொழில் நுணுக்க முறைகளையும், செய்யப் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் தெரிவிக்கின்றன. “மகளிர் அணிந்த சிலம்பு இரத்தினக் கற்களையும், முத்துக்களையும் பரல்களாக உள்ளே இட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.”¹³⁸

“பரஸ்களை உள்ளேயிட்டு அமைப்பதால் மகளிர் நடக்கும்போது சிலம்பில் ஒலி உண்டாகும்.”¹³⁹

“தலைவியின் ஏவலால் விளையாடியபின் கொண்டுவரற்குச் சேடியரோடு சென்ற மகனைப் பார்த்துப் பரத்தை திருந்தின அடிகளில் நூபுரமாகிய சிலம்பார்ப்ப அப்புதல்வனை அணுகினாள் எனக் கலித்தொகை கூறுகிறது.”¹⁴⁰

பெண்களும், சிறுவர்களும் கிண்கிணி அணிந்திருந்தனர். இது பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டு மணிகள் இடப்பெற்று நடக்கும்போது ஒலியுண்டாக்கும்.

காலத்திற்கேற்ப அணிகள் பூணும் வழக்கமும் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தது. திருவிழாக்காலங்களில் மிகுதியாக அணிகளை அணிந்து அழகுபடுத்திக்கொள்வர். நீராடுங்காலத்து நீர்விழவிற்குரிய அணிகளும், நீராடியபின் பூணுவதற்குரிய அணிகளும் மகளிர் அணிந்தனர். பெண்டின் ஆடைகளும், அணிகலன்களும் என்றும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவ்வகையில் தலைமுதல் கால் வரை மருதநில மகளிர், அணிகலன்கள் அணிந்து தங்களை அழகுசெய்து கொண்டதையும், அவ்வாறு அணியப்பட்ட அணிகள் பல்வேறு தொழில் நுட்பத்தோடு செய்யப்பட்டிருந்ததையும், இயற்கை மற்றும் செயற்கை அணிகளை மகளிர் நேர்த்தியாகக் கையாண்ட நெறி அழகுக்கலையில் அவர்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் சிறப்புறச் சுட்டுகின்றன.

ஒப்பனைக் கலைத்திறன்

ஒப்பனை என்ற சொல்லிற்கு அழகூட்டுதல்-அழகாக்குதல் என்பது பொருள். இருக்கின்ற அழகை மிகைப்படுத்திக் காட்டுதல். இருக்கின்ற அழகை வெளிக்கொணருதல், அழகு இல்லாத பொருளையும் அழகாக மாற்றுதல் ஒப்பனையின் பயனாகும். அழகு என்பதற்கு, மனிதர் உறுப்புகளில் அமையும் வசீகர இயல்பு; காண்பதற்கு இனிய தோற்றம்; பொருளிடத்து உள்ள பார்ப்பதற்கு இனிய இயல்பு போன்ற பொருட்கள் சுட்டப்படுகின்றன. கண்ணுக்கும் மனத்திற்கும் இன்பம் தருவது அழகு. இந்த அழகு இரசனையில் தோற்றம் பெற்றது ஒப்பனை செய்தல் கலை. இயற்கை அழகில் மனம் லயிக்கிறது. அதன்

அடிப்படையில் செயற்கை அழகுபடுத்துதல் தூண்டப்படுகிறது. இந்நிலையில் அழகுணர்வின் வெளிப்பாடாக அழகு செய்தலாகிய ஒப்பனைக்கலை தோற்றம் பெற்றமை புலப்படுகிறது.

கிங்ஸ்லி டேவிஸ், “ஒருவன் தன்னுடைய செல்வாக்கு மற்றும் ரசனையைச் சமூகத்தின் நாகரிக மாற்றத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதன் வழியே புலப்படுத்துகின்றான்”¹⁴¹ என்பார். “பிறர் பார்க்கும் போது அழகாகத் தோற்றமளிப்பதற்காகவே மக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தம்மை ஒப்பனை செய்துகொண்டனர் என்றும், ஒப்பனை என்பது காலந்தோறும் மாறக்கூடியது; நாகரிகத்தின் துவக்கக் காலத்தில் இயற்கைப் பொருட்களையே ஒப்பனைக்குப் பயன்படுத்தினர் என்றும் ஒப்பனை பற்றிக் கருத்துரைக்கின்றார்”¹⁴² டி.பிக்ஸ் என்பார்.

“தமிழினம் பல்வேறு கலைகளை வளர்த்து வாழ்வியலைப் பயன்படுத்திய இனம். அக்கலைகளை அறுபத்து நான்கு எனக் கூறும் மரபும் உண்டு. அவ்வறுபத்து நான்கு கலைகளில் ஒப்பனைக்கலையும் ஒன்று.”¹⁴³ தமிழரின் முருகியல் உணர்ச்சியையும் கலைத்திறனையும் புலப்படுத்துவதே ஒப்பனைக்கலை. ஒருநாட்டு மக்களின் அழகுணர்ச்சியின் அளவுகோலாகவும் அமைவது ஒப்பனைக்கலை. மேலும் ஒரு நாட்டின் கற்பனை வளத்தையும் செல்வச் செழிப்பையும் காட்டுவதாகவும் ஒப்பனைக்கலை அமைகிறது.

“சங்க இலக்கியத்தில் ஒப்பனை என்னும் சொல் காணப்படவில்லை. ஆனால் ஒப்பனையைக் குறிக்க, தமிழில் அணிதொட்டு வனைதல், அணி, எழுதுதல், அலங்கரித்தல், சீர் அலங்காரம், கோலம், செண், செய்வினை, நீர்மை, புனை, மண்ணல் வரையிலான பல சொற்கள் உள்ளன.”¹⁴⁴ இவற்றுள் அணி, புனை என்பன தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் சொற்கள். ஒப்பனை, அலங்காரம் என்பன அழகு செய்தல் என்ற பொருளில் இடைக்காலத்துப் பயிற்சிகளில் காணக்கிடைக்கின்றன. இச்சொற்களே இன்றளவும் செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன.

சங்க இலக்கியக் காலப் பெண்டிரின் கலை உணர்வு என்பது அவர்தம் புனைவுகளில் நன்கு புலப்படுகின்றன. இப்பெண்டிரின் ஒப்பனையை நான்கு நிலைகளில் வகைப்படுத்த

இயலும். முதல்வகை மலரையும் தளிரையும் அப்படியே அணிவது. அடுத்தது சிறிது கலையுணர்வோடு மாலைகளாகவும், கண்ணிகளாகவும், தழை ஆடைகளாகவும் புனைந்து கொண்டது. சங்கு, முத்து ஆகியவற்றாலான அணிகளை அணிவது மூன்றாவது வகை. நான்காவதாக அமைவது பொன் போன்ற அணிகலன்களைப் பயன்படுத்திய நிலையாகும். இவ்வகைகள் பெண்டிருக்கு அழகுணர்வில் உள்ள நாட்டத்தையும், கலைத்திறத்தையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன. மருதநில மகளிரின் உடல் ஒப்பனை, கூந்தல் ஒப்பனை, முக ஒப்பனை, நக ஒப்பனை ஆகியன இங்கு ஆராயப்படுகின்றன.

உடல் ஒப்பனை

ஒப்பனை செய்வதற்கு முன் தயார்ப்படுத்துதலாகிய, உடலைச் சுத்தப்படுத்துதல் எனும் நீராடலை மகளிர் மேற்கொண்டனர். “புறந்தூய்மை நீரான் அமையும்”¹⁴⁵ என்று குறளாசிரியரும் சுட்டுகிறார். சுத்தப்படுத்துதலில் தொடங்காத ஒப்பனை முழுமையான ஒப்பனை ஆகாது என்பதை மகளிர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். மருதநிலம் நீர்வளம் மிக்க நிலமாதலால் நீர்நிலைகள் பல நிரம்பியிருந்தன. “அருவிநீர், ஆற்றுநீர், புதுப்புனல், நீர்த்துறை ஆகிய நீர்நிலைகளில் மகளிர் தனித்தோ, ஆயத்தாருடனோ, தலைவனோடோ நீராடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை மருதத்திணைப் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.”¹⁴⁶

நீராடல் பொருட்கள்

மருதநில மகளிர் பல நீர்நிலைகளில் நீராடினாலும் அவர்கள் நீராடலுக்கு ஏற்ற சிறந்த நீரையே பயன்படுத்தினர். அவை தூய்மையானதாகவும், மணப்பொருள் கலந்ததாகவும், பாதுகாக்கப்பட்டதாகவும், புதுநீராகவும் அமைந்தன.

நீரில் குளித்துத் தம் உடலைச் சுத்தம் செய்ய, குளிக்குமுன் எண்ணெய் பயன்படுத்தினர். அழுக்கை நீக்குவதற்கும் மட்டுமல்லாது கூந்தலின் நிறம் பேணுவதற்காகவும், அதன் வளர்ச்சிக்காகவும் வாசனைக்காகவும், உடலின் இளமையைப் பாதுக்காக்கவும் என, பல பயன்பாடுகளுக்காக எண்ணெயையும் மற்றப் பொருட்களையும்

பயன்படுத்தி உடலையும் கூந்தலையும் சுத்தம் செய்து தம் உடல் நலத்தைப் பேணினர். எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தல் நெய்யணி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நீராடுவதற்காகப் பயன்படுத்திய பொருட்களாக மண்முதல் பல்வகைப்பட்ட தாவரங்களின் பல பகுதிகளும் அமைந்தன.

“மகளிர் நீராடும் போது தம் கூந்தலில் வாசநறு நெய்யாடினர். எண்ணெய் தேய்த்து நீராடும் பெண்கள் அவ்வெண்ணெய் நீங்கும்படி அரைப்பு, எருமண் தேய்த்துக் கொண்டனர்.”¹⁴⁷ “நீராடிய மகளிர் கூந்தலில் மணம் வீசமாறு, தண்ணிய நறியதுவர் பல ஊட்டித் தேய்த்து நீரில் குடைந்தாடினர்.”¹⁴⁸

ஈரம் உலர்த்துதல்

“நீராடிய மகளிர் ஈரம் உலர்த்துவதற்காக வெண்டுகில் சூழ்ப் பகுழல் முறுக்கினர்.”¹⁴⁹ “வேள்வித் தீயிலும் ஈரத்தைப் புலர்த்தினர்.”¹⁵⁰ “மகளிர் தம் ஈரத் தலைமயிரைப் புலர்த்துதற்காகக் கனலைமூட்டி அதன்கண் அகிற்கட்டைகளை இட்டனர். அகில் மணம் அப்போது ஆற்றங்கரைச் சோலைகளிடமெல்லாம் பரவியது. அம்மகளிர் தம் நகில் முகடுகளிற் பூசிய சந்தனச்சேற்றின் நறுமணம் மடைதிறந்தாற்போல நாற்றிசைகளினும் முற்றவும் பரவிக் கமழ்ந்தது.”¹⁵¹

இப்பரிபாடல் மூலம் பண்டைக் காலந்தொட்டே தமிழர் அகிலைத் தம் வாழ்வில் பயன்படுத்தி வந்தமை தெளிவு பெறுகிறது. அகில் சிறந்த மணப்பொருள் எனினும் இங்குக் கிடைக்கும் செய்திகள் அனைத்தையும் நோக்கும்போது அவர்கள் மணத்திற்காக மட்டுமன்றி அதன் மருத்துவப்பயனையும் உணர்ந்தே செயல்பட்டிருக்கிறார்களென்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. கூந்தலை உணர்த்த பயன்கொண்ட நிலை, குளிர் காய அகிலைப் பயன்கொண்ட முறை, அகிலுடன் பிறப்பொருட்களைச் சேர்த்துப் பயன்படுத்திய நிலை எல்லாம் சாதாரணமாக எண்ணத்தக்கன அல்ல. இவ்வாறு நீராடியபின் துணி கொண்டு புலர்த்தியதும், புகையிட்டிக் கூந்தலையுலர்த்தியதும், புகையிட்ட தன்மை, புகையிடப்

பயன்படுத்திய பொருட்கள் என அனைத்தும் மருதநில மகளிரின் ஆழ்ந்த அறிவை, சுற்றுப்புறங்களை நுணுகி நோக்கி, இயற்கையைத் தம் வாழ்வியலின் சிறப்புக்குப் பயன்கொண்ட அறிவின் திறத்தைப் பறைசாற்றுவனவாக அமையக்காணலாம்.

“உடல் மற்றும் கூந்தலின் ஈரத்தைப் புலர்த்திய மகளிருக்கு தோள்களிலும், நகில்களிலும் ஆடவர் தொய்யில் எழுதி அழகுப்படுத்திய நிலை கலித்தொகையில் கூறப்படுகின்றது.”¹⁵² “ஓவியக்கலை சிறப்புற்றிருந்த சங்க காலத்தில் சந்தனம் போன்ற நறுமணக் கலவையால் மகளிரின் நெற்றியில், தோள்களில், மார்பில், இலை, கொடி, மலர் போன்ற ஓவியங்கள் அழகுற எழுதுவர். இக்கலை தொய்யில் எழுதுதல்”¹⁵³ என்பார் சசிவல்லி. மகளிர் தங்கள் உடல் ஒப்பனைக்குப் பல்வகை நறுமணப் பொருட்களையும், வண்ணச் சாந்துகளையும், மலர்களையும், மாலைகளையும் பயன்படுத்தியமையை அறியமுடிகிறது.

கூந்தல் ஒப்பனை

உடலின் தோற்றப் பொலிவில் முக்கிய இடம் கூந்தலுக்கு உண்டு என்பதையும் கூந்தலைத் தனியே பாதுகாத்தலின்தான் இத்தகைய தோற்றப்பொலிவைப் பெறஇயலும் என்பதனையும் சிறப்புற உணர்ந்திருந்தனர் மகளிர். ”கூந்தலின் திரட்சி, நீட்சி மற்றும் அலங்கரிக்கப்படும் தன்மைகள் கொண்டு, அளகம், ஓதி, ஐம்பால், கதுப்பு, குழல், கூழை, சிகழிகை, சுரியல், செண், பித்தை, பின்னகம், முச்சி எனப்பல சொற்களில் கூந்தலைக் குறித்தனர்.”¹⁵⁴

கூந்தலைத் தூய்மை செய்யத் துவர்கள் பயன்படுத்தி நீராடியதைப் பரிபாடலும், கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்து பூசி, அகில், சந்தனம் ஆகியவற்றால் புலர்த்திப் பாதுகாத்தனர். மகளிர் தம் கூந்தல் ஒப்பனையில் பலவித மலர்களையும் மாலைகளையும் பயன்படுத்தினர். மகளிர் அணிந்த மாலை கோதை எனப்பட்டது. “மதுரை நகர மகளிர் இரவு நேரங்களில் செங்கழுநீர் மாலைகளை அணிந்தனர்.”¹⁵⁵ “மதுரை நகரத்து வாழும் வரைவின் மகளிர் வெண்ணிறப் பூக்களால் புனைந்த மாலைகளைக் கொண்டையிலே முடித்து, போதவிழ்கின்ற புதுமலர்மணம் தெருவெங்கும் கமழ, செங்கழுநீரின் பூக்களையும், ஏனைய பூக்களையும்

பூம்புதர் பூத்தது போலச் சூடிக்கொண்டனர்.”¹⁵⁶ “வளையர்மகளிர் பகன்றைப் பூக்களால் தொடுத்த கண்ணியைச் சூடியிருந்தனர்.”¹⁵⁷

மருதநில மகளிரின் கூந்தல், பலவகையாகக் காணப்பட்டது. “பஞ்சாய்க் கோரை என்பது நீளமான அமைப்புடைய கோரைவகை, அதுபோன்று கூந்தலைப் பின்னாமல் மேற்பகுதியில் கட்டி, நீளமாகத் தொங்கவிடும் முறை பஞ்சாய்க் கூந்தல் எனப்பட்டது.”¹⁵⁸ மேலும் “கரிய பெரிய கூந்தலையுடையவள், சிலவாகிய கூந்தலையுடையவள், குளிர்ந்த, நறிய கூந்தல் உடையவள், நறுமணம் கொண்ட மலர்கள் அணிந்து ஐந்து வகையாகக் கோலம் செய்யத்தக்க கூந்தலை உடையவள்”¹⁵⁹ என இலக்கியம் சுட்டுகின்றன.

முக ஒப்பனை

மனித உறுப்புகளில் தலைமுதன்மையானது. தலையிலும் முகம் சிறப்பானது. முகத்தில்தான் கண், மூக்கு, புருவம், நெற்றி, உதடுகள் முதலியன உள்ளன. எனவே முக ஒப்பனை என்பது இவ்வுறுப்புகளின் ஒப்பனையாகவே அமைகின்றது.

பெண்டிரின் ஒப்பனையில் கண்களுக்கு மை தீட்டுதல் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது. மையை அஞ்சனம் என்றும் கூறுவர். மைகூட்டுதல் அநேகமாக எல்லாப் பெண்களும் அறிந்த கலை. “மருத நிலத்துச் சிறுதொழு மகளிர் வேழக் கரும்பின் புழை பொருந்திய திரண்ட தண்டில் மையாகிய அஞ்சனத்தைச் சேமித்து வைப்பர் என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகிறது.”¹⁶⁰

“மருதநில மகளிரிடம் திலகம் இடும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.” “திலகம் என்னும் சொல் நெற்றிப் பொட்டைக் குறிக்கும் என்று தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது.”¹⁶¹ “சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம் திலகம் என்பதற்குப் பொட்டு என்றே பொருள் கூறுகிறது.”¹⁶² “திலகம் என்பது பொன்னாற் செய்த ஓர் அணிகலனையும் குறிக்கும் என்று கலித்தொகையில் காணப்படுகிறது.”¹⁶³ மகளிர் தமது நெற்றியில் திலகம் இடுதலும் அந்நாள் தொட்டு வரும் மரபேயாகும். செந்நிறத் திலகம் இடுதல் பெருவழக்காயிருந்தது . (கலித். 92: 35; 97: 11)

“நெற்றி விழியென நிறைதிலகம் இட்டாளே

கொற்றவை கோலம் கொண்டு ஓர்பெண்” (பரி. 11: 99-100)

கொற்றவையின் நெருப்பாகிய நெற்றி விழிக்கு ஒப்பாகத் திலகம் இட்டாள் என்பதனால் இங்கே திலகம் செந்நிறத்தது என்பது தெளிவாகிறது. இவைதவிர, “மகளிர் நகத்திலும், கன்னத்திலும் எழுதிய செம்பஞ்சிக் குழம்பு அழியுமாறு மகளிரும் ஆடவரும் நெருங்கி வையையில் புனலாடச் சென்றனர் எனப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது.”⁶⁴ “இந்த செம்பஞ்சிக் குழம்பினைக் கன்னத்திலும் பூசி ஒப்பனை செய்துள்ளனர் மகளிர்.”⁶⁵

தொகுப்புரை

* மகளிர் கலைகளில் புலமையும், திறமையும் கொண்டவர்களாய் விளங்கினர். இசை மற்றும் ஆடற்கலைகளில் ஆடவரைக் காட்டிலும் பெண்டிர் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். கருவி இசையிலும் மகளிர் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். ஆடற்கலையில் மகளிர் பெருமை பெற்று திகழ்ந்ததனையும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

* மருதநில மகளிர் மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்கள் யாவும், அறிவு, ஆளுமைப்பண்பு, அழகுணர்வு, மனிதநேயம், பொறுமை போன்ற பண்புகள் வளரவும், அவர்களுடைய உடல், உறுதி பெற்று, உள்ளம் தெளிவு பெறவும் உதவுவனவாக அமைந்து உள்ளன. மேலும் அம்மகளிருடைய விளையாட்டில் உடல்நலனும், மனமகிழ்வும் எய்துவதே கொள்கையாக இருந்தது.

* மருதநில மகளிர் நீராடுங்காலத்தும், திருமணம் மற்றும் விழாக் காலத்தும் அணிவதற்கென்றே ஆடை, அணிவகைகளைத் தனித்தனியே பயன்படுத்தியுள்ளனர். கலிங்கம், காழகம், தாளை, துகில், பட்டு, புட்டகம், உத்தரியம் எனப் பல ஆடை வகைகளை உடுத்தினர். செல்வவளம் பெற்ற மருதநில மகளிர் இயற்கையாடையாகிய தழையாடையையும் பயன்படுத்தினர்.

* ஆடையைப் போன்றே அணிகலன்களும் இயற்கை மற்றும் செயற்கை அணிகலன்கள் இரண்டையும் அணிந்திருந்தனர்.

* மருதநில மகளிர் ஒப்பனைக் கலைத்திறனில் சிறந்து விளங்கினர். ஒப்பனையில் இயற்கையில் கிடைக்கும் பலவகை மணப்பொருட்களையும், சாந்துகளையும் பயன்படுத்தினர். கூந்தலைப் பராமரிப்பதிலும், அழகு செய்வதிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். கண், கன்னம், இதழ், விரல்கள் ஆகிய உறுப்புகளிலும் ஒப்பனை செய்துள்ளனர்.

* மருதநிலப் பெண்களின் கலை,விளையாட்டு, ஆடை, அணிகலன்கள், ஒப்பனை என அனைத்தும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும், பாரம்பரியத்தையும் நாகரிகத்தையும் பாதுகாப்பதாக அமைந்துள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-3, ப. 338.
2. மேற்படி, ப. 341.
3. மேற்படி, ப. 339.
4. மேற்படி, ப. 340.
5. பொருநர். 25-47; சிறு. 14-31.
6. முனைவர் ர. விஜயலட்சுமி, தமிழக மகளிர், ப. 152.
7. புறம். 111: 4.
8. புறம். 32: 2-5.
9. மலை. 532-39.
10. மது. 657-658; மலை. 534-536.
11. அகம். 76: 1-2.
12. அகம். 186: 10-13.
13. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், ப. 11.
14. மேற்படி, ப. 12.
15. The World Book of Encyclopaedia, ப. 506.
16. Encyclopaedia of Tamil literature, ப. 469.
17. Tamil Lexicon, Vol-VI, ப. 37.
18. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், ப. 10.
19. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 90.
20. பெசன்ட் கிரீப்பர் ராஜ், சமூகத்தில் நாம், ப. 94.
21. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், ப. 15.
22. மேற்படி, பக். 15-16.
23. குறு. 396: 2.
24. ஐங். 23: 1.
25. நற். 90: 6-10.
26. கலி. 82: 9; 75: 5.
27. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், பக். 32-33.
28. அகம். 66: 24.
29. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், ப. 30.

30. அகம். 126: 12.
31. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப. 61.
32. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், பக். 234-235.
33. பதி. 73: 6-8; அகம். 336: 6-9.
34. அகம். 226: 3-6.
35. கலி. 95: 8-22.
36. அகம். 26: 3.
37. Tamil Lexicon, Vol-IV, ப. 1963.
38. முனைவர் அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ.), கலித்தொகை, ப. 283.
39. அகம். 336: 16; நற். 50: 3; மது. 327-328.
40. குறு. 31: 2; கலி. 73: 16-17.
41. பரி. 20: 15-20.
42. பரி. 6: 31-32.
43. டாக்டர் அ. பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், ப. 32.
44. ஐங். 69: 3.
45. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 245.
46. அகம். 26: 1-3.
47. க. சிவகாமசுந்தரி, சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம், ப. 107.
48. Tamil Lexicon, Vol-VI, ப. 3552.
49. தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், முதல் தொகுதி, ப. 248.
50. குறு. 89: 1.
51. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 123.
52. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப. 352.
53. கே. பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், ப. 3.
54. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப. 790.
55. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 123.
56. கே. பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், பக். 20-21.
57. மேற்படி, ப. 23.
58. மேற்படி, ப. 91.
59. மேற்படி, ப. 27.

60. கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, தமிழர் சமயம், ப. 26.
61. கு. பகவதி அம்மாள், சங்க இலக்கியமும் தழையுடைகளும், ப. 362.
62. நற். 170: 3-4; 390: 4-5; 320: 3; 80: 5; ஐங். 15: 1; 72: 1; 73: 1; அகம். 176: 14; 156: 9.
63. அகம். 156: 9; 176: 14; நற். 390: 4; குறு. 293: 5; ஐங். 72: 1; 73: 1;
64. நற். 80: 5; 390: 4; குறு. 293: 5; ஐங். 15: 1; 72: 1; அகம். 156: 9; 176: 14.
65. ச. முருகானந்தம், தழையணி, ப. 63.
66. நற். 80, 90.
67. அகம். 156: 11; ஐங். 15: 2; 72, 73. நற். 390: 6.
68. ச. முருகானந்தம், தழையணி, ப. 67.
69. கு. பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், ப. 91.
70. பொருநர். 82-83.
71. புறம். 383: 9-11.
72. சிறு. 236.
73. பெரும். 469.
74. மலை. 561.
75. பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 41.
76. மேற்படி, ப. 43.
77. மேற்படி.
78. நற். 40: 7-8; பரி. 6: 28; 7: 61; 11: 86-87; கலி. 93: 25; அகம். 166: 13; 266: 5.
79. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 345.
80. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 128.
81. கலி. 92: 42-43; நற். 20: 4-5.
82. அகம். 136: 21.
83. நற். 380: 1-2.
84. நற். 90: 4.
85. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 345.
86. கலி. 81: 31.
87. பரி. 12: 98.
88. கலி. 85: 3-5.
89. நற். 120: 7-9.

90. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 344.
91. அகம். 236: 11.
92. முனைவர் க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப. 345.
93. அகம். 96: 13.
94. நற். 70: 2.
95. பரி. 12: 17.
96. முல்லை பி.எல். முத்தையா, தமிழர் இனிய வாழ்வு, ப. 49.
97. வெ. வரதராசன், தமிழரின் ஒப்பனைக் கலைத்திறன், ப. 33.
98. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப. 355.
99. தொல். பொருள். இளம். மெய். நூ. 14; 15. செய். நூ. 163.
100. ச. முருகானந்தம், தழையணி, ப. 148.
101. தேவநேயப் பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 46.
102. வெ. வரதராசன், தமிழரின் ஒப்பனைக் கலைத்திறன், ப. 43.
103. மேற்படி, ப. 34.
104. அகம். 136: 27-28; குறு. 80:1.
105. பரி. 11: 93-98.
106. நற். 60: 7-11.
107. கலி. 79: 4-5.
108. கலி. 97: 13; பரி. 7: 46.
109. கலி. 97: 14.
110. பரி. 10: 77.
111. பரி. 16: 5.
112. பரி. 10: 77.
113. கலி. 92: 35-36; 97: 11.
114. கலி. 92: 36; அகம். 86: 27; கலி. 66: 13-14. பரி. 12: 87-88.
115. கலி. 71: 18-20; 90: 5-9. அகம் 196: 11-13; 236: 12-13; 86: 27; நற். 120: 3; 20: 9.
116. பரி. 10: 115.
117. கலி. 96: 11.
118. கலித்தொகை மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப. 587.
119. மது. 461.

120. கலி. 85: 12–13.
121. பரி. 7: 47.
122. பரி. 6: 14.
123. மது. 445–446.
124. அகம். 16: 9; கலி. 81: 30; சிறு. 26.
125. முனைவர் கு. பகவதி, தமிழர் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை ஒப்பனையியல், பக். 255–270.
126. பரி. 11: 101.
127. பரி. 12: 23.
128. பரி. 10: 113–115.
129. ஐங். 24: 4.
130. நற். 90: 9.
131. கலி. 84: 23.
132. நற். 120: 4.
133. பரி. 12: 24.
134. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப. 526.
135. பரி. 7: 47.
136. கலி. 96: 10–15.
137. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப. 36.
138. நற். 110: 5; அகம். 6: 1; 96: 11.
139. கலி. 83: 16.
140. கலி. 83: 15–16.
141. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 123.
142. மேற்படி.
143. கு. பகவதி, தமிழர் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை ஒப்பனையியல், பக். 1–6.
144. முனைவர் கே.பி. அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப. 125.
145. குறள். 298.
146. மலை. 294–296; பரி. 7: 70–73; ஐங். 71: 2–3; 64: 1–2; 84: 3–4.
147. குறு. 113: 5–6.
148. பரி. 10: 89–90.
149. பரி. 10: 80

150. பரி. 11: 84-87.
151. பரி. 12: 5-8; 20: 27.
152. கலி. 76: 4; 97: 12; 76: 14-15.
153. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தம் தொழில்கள், ப. 135.
154. முனைவர் கு. பகவதி, தமிழர் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை ஒப்பனையியல், பக். 48-52.
155. மது. 561-568.
156. மது. 550-551.
157. மலை. 428-431.
158. ஐங். 76: 1.
159. நற். 60: 370: ஐங். 74, 84:
160. ஐங். 16: 2.
161. Tamil Lexicon, VOL - III, ப. 1925.
162. சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம், ப. 321.
163. கலி. 97: 11-12.
164. பரி. 6: 17.
165. பரி. 6: 17.

)))((

இயல் ஐந்து

**ஊடலின் வழி புலவன்
உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறம்**

இயல் ஐந்து

ஊடலின் வழி புலவன் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறம்

முன்னுரை

அன்பின் ஐந்திணையின் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் மகளிரின் உண்மையான உள்ள உணர்வினை, உயர்ந்த பண்பினை மிக ஆழமாகச் சித்தரித்துக் காட்டுவதோடு, அம்மகளிரின் தலைசிறந்த எண்ணத்தையும் அவர்களது கண்ணியத்தையும் பெருந்தன்மையையும் பெருமிதத்தையும் விளக்குவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வியலில் ஊடலின் வழியே புலவன் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறத்தைக் காண்போம்.

மருத ஒழுக்கம்

உரிப்பொருள் – “அகவொழுக்கத்திற்கு உரிய ஒருவன் ஒருத்தியின் கூட்டு வாழ்வுக்கு உரியபொருள்.”¹ மேலும் மக்கள் நிகழ்த்தும் ஒழுக்கமே உரிப்பொருள் ஆகிறது. மருதத்திற்கு ஊடல் உரித்தென்பது ஒரு மரபு வழிப் புனைவு பற்றியதாகும். இத்திணையில் பிற ஒழுக்கங்கள் நிகழா என்பதில்லை. “புணர்தல் முதலான ஒழுகலாறுகள் எல்லாநிலங்கட்கும் உரியனவே எனினும் இலக்கிய மரபு ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொருவொழுக்கத்தினை உரிமையாக்கிற்று. அவ்வந்நிலத்தின் சிறப்பொழுக்கம் நோக்கியும் இம்மரபு தோன்றியிருக்கலாம்.”²

இதனைத் தொல்காப்பியரும்,

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்கு உரிப்பொருளே”

(தொல். பொருள். அகத். நூ. 16)

என்று சுட்டிய இடத்து, எந்தெந்தத் திணைக்கு எவையெவை உரியது என விளக்காதது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர்,

“புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், பிரிதல் என்பது பாலைக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல் என்பது நெய்தலுக்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும் சிறுபான்மை எல்லாப்பொருளும் எல்லாத் திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும்”³ என்று குறிப்பிடக் காண்கிறோம். ஆக, பெரும்பான்மை மருதத்திணைக்கு ஊடலையே உரியபொருள் என உரித்தாக்கியுள்ளனர் சான்றோர் பெருமக்கள்.

ஊடல்

ஊடல் மிகமிக நுட்பமானதாம். உளநூலின் நுட்பமெல்லாம் இதன்கண் உளதாம். இதன் முதிர்ந்தநிலை துனி எனப்படும். புலவி, ஊடல், துனி என்ற மூன்றும் புலத்தல் அடிப்படையானவை. முதிர்ந்த துனியாய வழித் துன்பம் பயக்கும். முதிராத புலவியாயவழிக் கலவி இன்பம் பயவாது. ஆதலான் கணவன் மனைவியரிடையே இன்பத்தை மிகுவிக்க ஊடல் வேண்டும். ஊடலே அளவானதும் உயர்வானதும் ஆகும். திருவள்ளுவரும்,

“ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்” (குறள். 1330)

என அதன் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றார். அன்பும் உரிமையும் சினக்குறிப்பும் தோன்ற அளவு கடந்த பாசத்தால் பிணங்குதல் ஊடல் என்று விளக்கப்படுகிறது.

“மருதநிலம் நீர் நிரம்பியது. நெல் விளைப்பது; அறுகவை உணவும் அளிப்பது, சொல்லால் (நெல்லால்) ஆகிய சோற்றை உண்ணும் மக்கள் அறிவிற் சிறந்து விளங்குதலும், அரிசிக்கும் மூளைக்கும் உள்ள தொடர்பும் உலகறிந்த உண்மைகள். அறிவின் முனைப்பால் நிகழ்த்தும் ஊடலுக்கு நிலம் மருதம்”⁴ என்று தொல்காப்பியனார் வகுத்த திறனும், அறிவு தூய்மை பெற்றுத் தெளிந்து விளங்கும் பொழுது வைகறையே என்பதும் அதனையே ஊடலுக்குரிய பொழுதாக வகுத்திருப்பதும் அக்கால மக்களின் அறிவின் முதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“காதல் வாழ்வு வாழும் உயிர்களுக்குக் கண்ணாய் அமைந்து பேரின்பம் வழங்கும் உயரிய பண்பே ஊடல். மக்கள் ஐம்புல அறிவோடு மன அறிவும் உடையவர். உண்ணும் உணவு முதலியவை ஐம்புலனறிவுக்கு விருந்தாகும். ஆனால் மன அறிவுக்கோ, கனிவுடை மொழியும் நெஞ்ச நெகிழ்ச்சியுமே வேண்டுவன”⁵ என்று பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி ஊடலைச் சிறப்பிக்கின்றார்.

காதலிருவர் கருத்தொத்துத் தம்முட் கூடிக்களித்து வாழுமிடத்தே இருவர் நெஞ்சம் புணர்ச்சி விதும்பாது புலக்கக் கருதிய வழி ஒருவரோடொருவர் புலத்தலே ஊடல் எனப்படும். “இவ்வூடல் உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழியானன்றிக் கூற்று மொழியாலுரைப்பது”⁶ என்கிறார் பேராசிரியர்.

ஊடலுக்கான காரணங்கள்

தலைவன் தலைவியரிடையே நிகழும் ஊடலுக்குக் காரணங்கள் பல கூறப்படுகின்றன. “தலைவன் பூமாலையைச் சூடுதலும், தும்முதலும், தலைவிக்கு அஞ்சித் தும்மலை அடக்குதலும், இமையாது தலைவியை நோக்குதலும்”⁷ கூட ஊடற்காரணங்களாய் அமைகின்றன. மேலும்,

“இப்பிறப்பில் யான் பிரியமாட்டேன் என்ற தலைவனிடம் மறுபிறப்பில் பிரிவதாக உணர்ந்து தலைவி ஊடுகிறாள்;”⁸ யாரையும்விட நிற்பால் மிக்க காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான் தலைவன், “யாரைவிட? யாரைவிட? என்று கேட்டு ஊடல் கொள்கிறாள் தலைவி.”⁹ “அயல் நாட்டிடைப் பிரிந்த காலத்து உள்ளினேன் என்று கூறிய தலைவனிடம், நினைப்புக்கு முன் மறப்பு உண்டு அன்றோ? ஏன் மறந்தீர்? என்று தலைவி ஊடி நிற்கிறாள்.”¹⁰ இவையனைத்தும் தலைவன் தலைவிக்கிடையே உள்ள உரிமை உணர்ச்சியையும், சொல் நுணுக்கம் தலைகீழாய் எழுந்த ஊடலையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மற்றொரு இடத்தில், ஒளி பொருந்திய பொறிகளை உடைய மயிலினைத் தலைவன் நோக்க, தலைவி – நீ இகழுதற்காகவே என்னை நோக்காது மயிலை நோக்கினாய் என்று

ஊடுகின்றாள். உடன் தலைவன், உன்னுடைய சாயலைக் களவு கொள்ள வந்து இயலாது மயில் வருந்தி நிற்கின்றது. அதனைக்கண்டு, உனது சாயலின் அருமையை நான் நினைக்க, உன்னை இகழ்ந்ததாகக் கருதி நீ ஊடுகின்றாய் எனக் கூறி அவள் ஊடலைத் தீர்க்கின்றாள். இந்நிகழ்வை,

**“ஒள்ளொளி மணிப்பொறி ஆல்மஞ்ஞை நோக்கித்தன்
உள்ளத்து நினைப்பானைக் கண்டனள் திருநுதலும்
உள்ளிய துணர்ந்தே னஃது உரையினி நீ எம்மை
எள்ளுதல் மறைத்த லோம்பு என்பானைப் பெயர்த்தவன்
காதலாய் நின்னியல் களவெண்ணிக் களிமகிழ்
பேதுற்ற இதனைக்கண்டு யான்நோக்க நீ எம்மை
ஏதிலா நோக்குதி என்றாங்கு உணர்ப்பித்தல்” (பரி. 18: 7-13)**

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

இதுகாறும் ஊடலுக்கான காரணங்கள் பல கூறப்பட்டனும் மருதத்திணையில் நடைபெறும் ஊடல் பெரும்பாலும் தலைவன் பரத்தையர்மாட்டுச் செல்வதைக் கண்டித்துத் தலைவி ஊடுவதாகவே அமைந்துள்ளது.

“சங்க இலக்கிய மருதத்திணை தொடர்பான 263 பாடல்களில் 228 பாடல்கள் பரத்தையர் உறவு குறித்ததாக அமைந்துள்ளதன் மூலம் அன்றைய சமூக நிலையினை அறியமுடிகிறது.”¹¹ அன்றைய செல்வ வளமும் உழைப்பின்மையும் பரத்தமைக்குக் காரணமாகலாம். சங்க காலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, நெய்தல் நிலங்களைவிட மருதத்திணையில் உழைப்புக் குறைவு. வயிற்றுணவிற்காகப் போராடும் போராட்டம் மற்ற திணைகளைவிட மருதத்திணையில் குறைவே. இங்குச் செல்வவளமும் மற்றநிலங்களைவிட அதிகம். அதனால்தான் பரத்தமைப் பாடல்கள் மற்ற திணைகளைவிட மருதத்திணையில் அதிகமாக உள்ளன.

“தொல்காப்பியரும் பிரிவு வகைகளுள் ஒன்றாகப் பரத்தையிற் பிரிவையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.”¹² மேலும் மருதத்திணை ஊடல் என்னும் உரிப்பொருட்குச் சிறப்புத் தருவதாகப் புலனெறி வழக்கம் வகுத்துக் கொண்டது.

“அன்பிற் சிறந்த ஐந்திணைக்கண் பரத்தையிற் பிரிவு வருவது பொருந்துமா? அகத்தலைவன் தன் தலைவியைப் பிரிந்து இன்பங்கருதிப் பொருட் பெண்டிர்களை நாடி அலைகின்றான் என்பது இவ்விருவர் தலைமைக்கும் இழுக்காகாதா? இவ்வினாக்கள் தொன்றுதொட்டுக் கேட்கப்படுபவை.”¹³ மேலும் “உலகில் அகத்திணை என்னும் அன்பிலக்கியத்தைக் கண்ட நம் அறிவு மூதாதையர்களே பரத்தையிற் புணர்ச்சியையும் ஒரு கூறாக இயைத்திருத்தலின், வேறென் செய்வது? தகும் என்று அமைதி கூறவே நம் மனம் விழைகின்றது”¹⁴ என்று வ.சுப.மாணிக்கம் கூறுவதும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது.

மருதத்திணையில் பரத்தைமைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பேரிடத்தைக் கொண்டு, அத்திணை வாழ்வினர் யாவருமே பரத்தைமைப் பண்பினராக விளங்கினர் என்று கருதக்கூடாது. ஏனெனில், டாக்டர் உ.வே.சா. குறுந்தொகைப் பதிப்பின் அரிய நூலாராய்ச்சியில், “இப்பரத்தையிற் பிரிவு உலகியலையே கருதி அமைந்தது போலும் என ஒருவகைத் தெளிவை ஏற்படுத்துகின்றார்.”¹⁵

பரத்தையர் பிரிவைக் கூறிய தொல்காப்பியர், தலைவனின் பரத்தைமை யொழுக்கத்தினைக் “கொடுமையொழுக்கம்”¹⁶ என்றும் “பேணாவொழுக்கம்”¹⁷ என்றும் கண்டிப்பதோடு, பரத்தை மனை சென்று மீண்டு வந்த தலைவனைப் “பிழைத்து வந்திருந்த”¹⁸ என்னும் அடையோடு குறிப்பிடுகின்றார். பரத்தைமை நல்லொழுக்கத்துக்குப் புறம்பானது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

தொல்காப்பியர் கருத்தையொட்டியே சங்கப் புலவரும் “கொடுமை”¹⁹ என்னும் சொல்லால் பரத்தைமைப் பண்பைச் சுட்டியுள்ளனர். இவ்வாறு சான்றோர்களால் கண்டிக்கப்பட்ட பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை மருதநிலத் தலைவன் மேற்கொள்ளக் காரணம்

அந்நிலத்து நிலவிய செல்வச் செழிப்பே என அறிஞர் பலர் கூறுகின்றனர். வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் மருதம். நீர்வளமும் நிலவளமும் சிறந்தமைந்த பகுதி. உழைப்புக் குறைவும் பயன் மிகுதியும் தருகின்ற நிலம். வளம் நிறைந்து உழைப்புக் குறைந்து இருக்கிறபோது தலைவன் மாறுபட்டுப் போதல் இயல்பே. அவ்வாறு மாறுபட்டுப் போகிற தலைவனைத் தன்வழிப்படுத்துதற் பொருட்டுத் தலைவி கையாளுகிற கருவி ஊடல். வயல்நிலம் வாழ்வுக்கு வேண்டிய பொருள் தந்து வளம் சேர்ப்பது போலவே ஊடலும் இன்பத்திற்கு மேலும் இன்பமூட்டி வாழ்வில் புத்தெழில் சேர்க்கிறது. அதனால் ஊடலுக்கு மருதம் என்றமைத்தது மிகவும் பொருத்தம் உடையது. மேலும்,

“மருத நிலத்திலேற்பட்ட கலை வளர்ச்சியும் அடிக்கடி அங்கு நிகழ்ந்த திருவிழாக்களும் பரத்தைமைக்கு உறுதுணை புரிந்தன எனத் தெரிகின்றது.”²⁰

“இந்நில மக்களுக்குரிய அகவொழுக்கம் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் என்பர். தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று இரவெல்லாம் பரத்தையருடைய ஆடலையும் பாடலையும் கண்டும் கேட்டும், பொழுதுபோக்கி வைகறையிலே மனைக்கு மீள்வன். அது பொறாத தலைவி ஊடுவாள். இவன் ஊடல் தணிப்பான். மருதநிலத் தலைவன் செல்வத்திற் சிறந்தவனாதலால் அவனுக்கிவ்வொழுக்கம் கூறப்பெற்றது போலும் எனக் கலைக்களஞ்சியம் காரணமுரைக்கிறது.”²¹

“உழவுத்தொழிலின் தோற்றத்தோடு நாகரிகம் பிறந்தது என்பர். இந்நாகரிகத்திற்கும் பரத்தைமைக்கும் உள்ள உறவு ஒளிக்கும் நிழலுக்கும் உள்ள உறவுபோல் பிரிக்க இயலாததென்றும், ஒளியின் மிகுதிக் கேற்ப நிழலின் கருமை மிகுவது போல் நாகரிகத்தின் மிகுதிக் கேற்பப் பரத்தைமையும் பரவலாகிறதென்றும் கூறப்படுகின்றது”²² என டாக்டர் வெ.தெ. மாணிக்கம் கூறுகிறார்.

“மருதத்தின் ஒழுக்கம் முறையான ஊடலின் சமூக, பொருளாதார முக்கியத்துவம் எளிதில் புரியக்கூடியதே. மருத நிலத்தில் வேளாண்மையின் வளர்ச்சியானது, விரிவான

தனி நிலவுடைமை வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியது. இப்பகுதியில்தான் நாம் முதல்முறையாக உடைமையற்ற வேலையாளைக் காண்கிறோம்.”²³

டாக்டர் மு.வ.வும் “பரத்தையோட காதலன் உறவு கொண்டமையால் காதலி ஊடல்”²⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“மருதநிலத்தில் உணவுக்குப் பஞ்சமில்லை, ஆதலின் மக்கள் தங்கள் ஓய்வு நேரங்களைக் கல்வியிலும் கலை வளர்ச்சியிலும் செலவிடத் தொடங்கினார்கள்..... சோற்றுக் கவலை இல்லாததால் நிலக்கிழார் பலர் பரத்தையரோடு பழகலாயினர். எனவே, தமிழ் நூல்களில் பரத்தையர் பிரிவு ஏற்பட்டது”²⁵ என்று மா.இராசமாணிக்கனார் கூறுகிறார்.

“மருதநிலத்தின் செல்வ வாழ்க்கையில் வசதியுடையோர் வீட்டுப்பெண்கள் உடலுழைப்பில் இருந்து விலக்கப்பட்டனர். எனவே உழைப்பு சார்ந்த ஆடல்பாடல் போன்ற கலைகளிலிருந்தும் அவர்கள் அயன்மைப்பட்டனர். வேளாண் நாகரிக ஆண்களின் திரண்ட செல்வக்குவியல் ஆடல்பாடல் வல்ல பழைய பாண்மரபினரைப் பரத்தையர் ஆக்கியது”²⁶ என்று சமூகவியலாளர்கள் குறிப்பிடுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“வல்லரசு உருவாகி ஆடம்பர வாழ்வு அமைந்தபோது ஆடவர் குடும்ப வாழ்வின் பொறுப்புகளை ஏற்க விரும்பவில்லை. மகளிர் குடும்பப் பொறுப்புகளை ஏற்றதால் ஆடவர் இன்பத்துறையில் நாட்டமுற்றனர்.”²⁷

பெர்னாண்டோ அவர்கள் Prostitution and Society என்னும் நூலில், “திருமணம் ஒருவனுக்குக் குடும்பத்தைப் படைத்து அளித்தது. சொத்து உரிமைக்குரிய வழிவழி வாயிலை வகுத்தது. ஒரு குடிமகனுக்குரிய சமுதாய மதிப்பைத் தேடியளித்ததோடு அமைந்தது. ஆயின் அவனது இன்ப வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்ளவும் இதமான உறவு பூணவும் அவனுக்கு வேறு தொடர்புகள் பல வாய்த்தன எனக் குறிப்பிடுகிறார்.”²⁸

“பெரிய நகரங்கள் வளமிக்க மருத நிலங்களிலேயே உருவாயின. அவை காவிரி, வையை, பெரியாறு என்னும் பெரிய ஆறுகளின் கரைகளில் உருவாயின என்பதனை

விளக்கத் தேவையில்லை. இத்தகைய நகரங்களிலேயே பரத்தைமை பெரிதும் வளர்ந்திருப்பது என்பதனைப் பண்டைத் தமிழர்கள் கண்டனர்.”²⁹

“மருதநிலத்தின் செல்வச் செழிப்பே பரத்தைமை ஒழுக்கத்தினையூக்கிற்று என்றும் நாகரிகம் வளர்ச்சியுறும் பொழுது மக்களிடம் நெகிழ்ச்சியான போக்குத் தோன்றுகின்றதென்றும் இராம.பெரிய கருப்பன் கூறுகின்றார்.”³⁰

தலைவி, தான் தலைவனுடன் ஊடல் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டதுதான் பரத்தைமை ஒழுக்கம் என்பர் ஒருசாரார். “தான் ஊடவேண்டித் தன் கணவன் ஒழுக்கம் புறம் போய் வருவதை ஒரு மகளும் விரும்பாள். பரத்தைப் பிரிவுப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் எண்ணில. நீ ஊட யான் பிரிந்தேன் என்று தலைவன் எவனும் கூறினானல்லன். நிற்பிரிவு என் ஊடலை மிகுத்தது. நம் கூடலை வளமாக்கியது என்று எத்தலைவியும் கூறினானல்லன் என வ.சுப.மாணிக்கம் கூறுகிறார்.”³¹

“தலைவியின் ஊடலுக்குக் காரணம் வேண்டும் என்பதற்காக இப்பரத்தையிற் பிரிவு அமைந்தது என்பது அத்துணைச் சிறந்த காரணமாகத் தோன்றவில்லை என்பார் டாக்டர் உ.வே.சா.”³²

இதுகாறும் கண்ட சான்றோர்களின் கூற்றுப்படி மருதநிலத்தில் நிலவிய மிதமிஞ்சிய பொருள் வளமும், பரத்தைமை நாடலும் ஊடலின் முக்கிய காரணங்களாகின்றன. இக்காரணங்களின் வழி சங்க இலக்கிய பரத்தை, தலைவனை மயக்கித் தன்வசப் படுத்துபவள், செல்வத்தைக் கவருபவள் என்ற எண்ணம் தோன்றுமிடத்தில் டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கத்தின் பின்வரும் கருத்து கூர்ந்து அறியத்தக்கது.

“தொல்காப்பியமும் மருதச் செய்யுட்களும் கூறும் பரத்தை எத்தகையவள்? வீதிவாய்த் திரியும் கீழ்மகள் அல்லள்; பரத்தைக் குலத்தவளேனும் இல்லறத்தின் பகைத்தியல்லள். சிலப்பதிகாரத்தின் மாதவிபோன்று ஆடலும் பாடலும் சான்றவள்; கலை பயின்றவள்; பெரும்பாலான குடும்பப் பண்பு உடையவள்; வள்ளுவர் கடியக் கூறும் பொருட்பெண்டு

அல்லள்”³³ என்று கூறுவதிலிருந்து இழிவான எண்ணம் கொண்டவள் அல்ல சங்க இலக்கிய பரத்தை என்பது வெள்ளிடமலை.

மருதப்பாடல்களை நோக்கும்போது, பரத்தையர் எவரும் தலைவனை நாடிச் செல்லவில்லை. தலைவனே பரத்தையர்களை நாடுகிறான். பரத்தையர்கள் தலைவனின் பொருட்களைக் கவர்ந்தார்கள் என்றோ, அதன் காரணமாக ஆடவர்கள் வறுமை எய்தினார்கள்; குடும்பங்கள் வாடிக் கெட்டழிந்தன; இதுபற்றித் தலைவியர் பிணங்கினர் என்ற தகவல்களை மருதப்பாடல்கள் மொழியவில்லை. பரத்தையை நாடுதல், ஆடவனின் அன்பில் நிலைத்த தன்மை இல்லாமையும் புதியவர்களை விரும்பும் மனப்போக்கும் காரணம் ஆகலாம். அதனால்தான் தலைவனுக்குப் புதியபுதிய மலர்களின் தேனை நுகரும் வண்டு ஒப்பிடப்படுகிறது.

பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி, மருதநிலத் தலைவனைப் பற்றி,

“ஒருவன் ஒருத்தி வாழ்வே காதல் வாழ்வின் தலைசிறந்த குறிக்கோள் என்று போற்றிய தமிழ்நாட்டுத் தலைமகனிடத்திலா இத்தகைய குறைபாடு வேர்கொள்ளவேண்டும்? அதையோ சான்றோர்களாகிய புலவர்கள் தம் செந்நாவால் விரித்து விரித்துப் பாடவேண்டும் என்ற ஐயமும், வருத்தமும் நம் அகத்தின்கண்ணே எழுதல் கூடும். ஆனால், இந்த இடத்தில் நாம் ஓர் உண்மையை ஓர்தல்வேண்டும். மக்களின் வாழ்க்கையைக் கவிதையாய்ப் பாடுகின்ற கவிஞன் குறிக்கோள் உடையவன்தான். எனினும் குறிக்கோளைப் போற்ற ஆர்வமிருக்கும் ஆற்றலில்லாக் காரணத்தால் தவறி விழும் மிகமிகப் பெரும்பாலோரைக் கொண்டதே இவ்வுலகம் என்பதை அவன் அறியாதவனல்லன். மேலும் அவ்வாறு தவறி விழும் வீழ்ச்சிக்கு உலகில் ஆடவர் இரையாகின்றனரேயன்றித் தீந்தமிழ் நாட்டுத் தெய்வக் கற்புடை மகளிர் அக்குறைக்கு ஒருபோதும் இரையாகாத திறம் படைத்தவர் என்பதையும் அகத்திணை இலக்கியம் யாத்த சங்ககாலச் சான்றோர் அறிவர்”³⁴ எனக் கூறுகிறார். ஆகவே, “இலக்கியக் கவர்ச்சிக்காகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரமே பரத்தை”³⁵ என்று கூறும் து. சிவராசனின் கருத்துப் பொருத்தமுடையதாகும்.

தலைவன் பரத்தனாக வந்தபோது, தலைவி அவன் செயலை வெறுத்தாள், புலந்தாள், வருந்தினாள். எனினும் அவனைத் தூர ஒதுக்கித் தள்ளினாள் அல்லள். அவனோடு உடனுறைதலையே விரும்பினாள். அகத்திணையின் தலையாய குறிக்கோள் தலைவனும் தலைவியும் உள்ளமும் உடலும் இரண்டுறவும் இரண்டறவும் ஒன்றிணைந்து இல்லறம் நடத்துதலே ஆகும். இதனையே சங்க இலக்கிய மருதநில வாழ்வும் கற்பிக்கின்றன.

“தமிழகத்திற் பரத்தைமை உண்டு. அவ்வழிப்பட்ட கணவனைப் பொறுத்து ஏற்கும் மனைவியும் உண்டு. இது சமுதாயத்தின் இயல்பு வழக்கு. இவ்வழக்கினால் உள்ளப்புணர்ச்சி ஓடியாது காக்கப்படுகின்றது. அகத்திணைக்கண் பரத்தையிற் பிரிவு இடங்கொண்டதற்கு இவ்வழக்கே காரணமாம். பெண்ணின் கற்பினைக் காட்டும் சான்றாக வேண்டுமென்று நாட்டிற் பரத்தைமை நிகழ்வதில்லை. பரத்தைமை நிகழ்வை ஆற்றவும் பொறுத்துத்தான் பெண் தன் கற்புடைமையைப் புலப்படுத்த வேண்டும் என்பதில்லை. அதுபோல் இவள் ஊடலுக்காக அவன் புறம்போவதும்; அவனது புறப்போக்கை வைத்துத்தான் இல்லவள் ஊடுவதும் இல். எல்லாம் தனித்தனி இயல்புகள்; சமுதாய நடக்கைகள், கப்பல் ஓட்டவோ கடல் கிடப்பது? பயிர்தழைக்கவோ மழை பெய்வது? பரத்தைமை பொறுக்கவோ கற்பாயிருப்பது?”³⁶

கணவன் மனைவியின் உறவுநிலை வலுவடைய ஊடலும் பிரிவும் மிகவும் இன்றியமையாதன. ஒருவர் மீது ஒருவர்க்கு அன்பினை மிகுவிக்கும் ஆற்றல் ஊடலுக்கு உண்டு. ஆனால் அவ்வூடல் பரத்தைமைப் போன்ற உண்மையான காரணங்களால் நிகழக்கூடாது. ஏனெனில் இக்காரணத்தால் உள்ளம் மற்றும் உடல் அழிவதோடு இல்லறம் மட்டுமன்று சமுதாயமும் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது.

“ஊடலுக்கு உண்மையான காரணம் இருக்கக்கூடாது. பரத்தையர் உறவு போன்ற உண்மையான காரணம் இருப்பின் தலைவிக்கு எப்பொழுதும் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த துயரம் படிந்து கிடக்கும். அவளுக்குப் புணர்ச்சியிலும் ஆர்வம் தோன்றாது. கற்பனை செய்து கூறும் ஊடற்காரணம் உண்மையடிப்படையில் எழாததால் அது நிலைத்து நிற்காது. பின்னர்

மகிழ்வைத் தரும் அஃது இன்பப் பாயலுக்கும் தடையாய் இராது. பரத்தைமையைத் தலைவிக்கும் புலவிப்பொருளாகக் கொண்டால் அஃது இன்ப அடிப்படைக்கு எதிராகும்.”³⁷

கணவன்-மனைவி அன்புநிலைகள் ஊடல், பிரிவு போன்ற துன்பச் சூழலினால்தான் வலுவடையும். பிரிவு துன்பத்தைக் கொடுத்தாலும் துன்பத்தில்தான் இன்பம் ஏற்படுகிறது. இருப்பினும் இப்பிரிவும் ஊடலும் தம்பதியரிடையே அளவாக இருந்து இல்லறத்தை மேம்படுத்தவேண்டும். இதனையே தக்க நெறிமுறையென வாழ்க்கைக்கு வழிக்காட்டியுள்ளனர் இலக்கியச் சான்றோர். ஆதலால் தான் இலக்கியம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி. அது பழைய வாழ்வு முறையைச் சித்திரித்துக் காட்டி அதன் வழிப் புதிய வாழ்வு முறைக்கு வழிகாட்டும் துணையாகத் திகழ்கின்றது. ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டை விளக்கிக் காட்டுவதும் இலக்கியமே ஆகும். இலக்கியச் சொல்லோவியத்தில் அறநெறிகளை அமைத்துக் காட்டுவது, அவைகளின் மூலம் மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவது, மக்களை நல்வழியிலே நடக்கும்படித் தூண்டுவதே இலக்கியமாகும்.

“வாழ்க்கையின் ஆராய்ச்சியே சிறந்த இலக்கியம்; கண்ணெதிரே காணும் உலகமும், கவிஞன் படைக்கும் உலகமும் ஒன்றுக்கொன்று பெரிதும் முரண்பட்டவையல்ல என்று பிறநாட்டுப் பேரறிஞர் கூறுவர். அவர்தம் ஆய்வுரைகளையும் நம் மனத்தகத்தில் இருத்திக்கொண்டு சங்க இலக்கியத்தைப் பழந்தமிழ் அகத்திணை நூல்களை - நாம் ஆராய்வோமானால் உண்மைக்கு மாறாகா வகையில் - உலகப்போக்கை முற்றிலும் மறைக்காத நெறியில் - பாடப்பட்ட உணர்வுடைய கலைச் செல்வங்களே சங்க இலக்கிய மருதத்திணைக் கவிதைகள் என்னும் வாய்மை தெள்ளிதின் விளங்கும் என்பார் பேராசிரியர் ந. சஞ்சீவி.”³⁸

மருதநில மகளிரின் ஊடல் காரணங்கள்

தலைவன் தன்னால் விரும்பப்பட்ட பரத்தையோடு காவிரிப் பேரியாற்றில் முகமலர்ச்சியோடு, மார்பிலணிந்த பூமாலை குழையும்படி நீடினான் என்பதற்காக ஊடினாள். இதனை,

“கழை நிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தம்
 குழைமாண் ஒள்ளிழை நீ வெய்யோளொடு
 வேழ வெண் புணை தழீஇ, பூழியர்
 கயம் நாடு யானையின் முகன் அமர்ந்தாஅங்கு
 ஏந்து எழில் ஆகத்துப் பூந்தார் குழைய
 நெருநல் ஆடினை, புனலே” (அகம். 6: 6-11)

என்னும் வரிகளால் அறியலாம். மற்றொருத்தி, புதுநீர் வெள்ளத்தில் இளந்துணை
 மகளிரொடு நாணத்தை இழந்து விளையாடினான் தலைவன் என்று கூறி ஊடியதை,

“கோடுற நிவந்த நீடு இரும் பரப்பின்
 அந்திப் பராஅயப் புதுப்புனல் நெருநை
 மைந்து மலி களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
 நரந்தம் நாரும் குவை இருங் கூந்தல்
 இளந்துணை மகளிரொடு ஈர்அணிக் கலைஇ
 நீர்பெயர்ந்து ஆடிய ஏந்து எழில் மழைக்கண்
 நோக்குதொறும் நோக்குதொறும் தவிர் விலையாகி
 காமம் கைம்மிகச் சிறத்தலின், நான்இழந்து
 ஆடினை,” (அகம். 266: 1-9)

எனப் புலவர் பாடுகிறார். “பரத்தையொரு சென்று புனலாடியமையால் ஊர் அலரெழுந்தது
 எனக் கூறி ஊடினாள் இன்னொருத்தி.”³⁹ “தெருவில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடிய நம்
 மகனை உன் பரத்தையானவள் அணைத்து நின்றதை யான் கண்டேன் ஆதலால், தலைவா
 தனக்கு யாரையும் அறியேன் எனப் பொய் கூறவேண்டாம் என்று ஊடினாள் மற்றொருத்தி.”⁴⁰

“நேற்றுப் பரத்தையொருத்தி, தலைவன் மார்பில் துயின்று தெருவில் உலாவிச்
 சென்றாள் என்றும், இன்று அவள் துவண்ட மாலையுடன், கொடிபோல் உன் முயக்கமில்லாது
 தெருவில் சென்றனள். ஆதலால் தனக்கு யாரையுமே தெரியாது என்றரைக்காதே என்று
 கூறி ஊடினாள்.”⁴¹ பரத்தையரால் தீண்டப்பெற்ற மார்பை இனியான் தீண்டேன் என
 ஊடியதை,

“நின் நலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே” (அகம். 196: 13)

எனும் அடி மூலம் விளக்குகிறது. தலைவன் மார்பைத் தமக்கிடமாக்கிக் கொண்ட பரத்தையர் அவன் பிரியும்போது, கலக்கமடைந்து அவர்கள் அடைந்த செறிந்த துன்பத்தின் நிலையைக் கண்டேன் என ஊடினாள் ஒருத்தி. தலைவனின் அந்நிலையை,

“..... நின்

மார்பு தலைக்கொண்ட மாண்இழை மகளிர்

கவல் ஏழுற்ற வெய்து வீழ் அரிப்பனி

கால் ஏழுற்ற பைதரு காலை,

கடல்மரம் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி, உடன் வீழ்பு,

பலர் கொள் பலகை போல

வாங்கவாங்க நின்று ஊங்கு அஞர் நிலையே” (நற். 30: 4-10)

என்னும் வரிகள் விளக்குகின்றன. தற்போது என்மீது காதல் உள்ளவன் போல நெருங்குகின்றான். ஆனால் பரத்தைத் தொடர்புக் கொண்ட காலத்தில் எனது பூமாலை வாடும்படி செய்த பகைவன் தலைவன் என்று ஊடியதை,

“..... என்

ஒலிபல் கூந்தல் நலம் பெறப் புனைந்த

முகை அவிழ் கோதை வாட்டிய

பகைவன்மன்? யான் மறந்து அமைகலனே!” (நற். 260: 7-10)

எனும் கூற்றால் தெளியலாம்.

“தலைவன், பரத்தையரொடு வதுவை அயர்ந்தான் என ஊரவர் கூறக்கேட்டு ஊடுகின்றாள் ஒருத்தி.”⁴² அவ்வாறு “ஊரவர் எழுப்பிய அலரின் ஆரவாரம் மிகத் தோன்றியது என்று ஊடி நின்றாள் மற்றொருத்தி.”⁴³ இவ்வாறாக மருதநில மகளிரின் ஊடலுக்குப் பரத்தையே காரணமாக விளங்குகிறாள். ஊடலுக்கான நிகழ்வுகள் பலவாயினும், அந்நிகழ்வுக்கெல்லாம் காரணகர்த்தாவாக பரத்தையே திகழ்கிறாள்.

தலைவனின் பரத்தையைச் சுட்டுதல்

இயற்கை நிகழ்வுகள், விலங்குகள் மற்றும் மனிதர்களின் செயல்களைக் கொண்டு தலைவனின் பரத்தையைச் சுட்டுகின்றனர் மகளிர். தலைவன் தன் மனையகத்தே வாழும்பொழுது பரத்தையர் உறவையே எண்ணுவான் என்பதனை “வீட்டகத்தே வேருன்றியிருக்கும் வயலை அயலே படர்ந்து வேழத்தினைச் சுற்றும் துறைகேழுரன்”⁴⁴ என்று சுட்டுகிறாள். மேலும் வீட்டகத்து மரத்தின் கொம்பினை விடுத்து அயலேயுள்ள வலியற்ற நாணலிற் படரும் என்றது, குலப்பிறப்பினளான மனைவியிருக்க, இழிகுல மகளிரை நாடிச்சென்றான் தலைவன் என்றனர்.

“கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும்”⁴⁵ எனும் அடியில், வரம்பினுள் அடங்காது, தன் விருப்பப்படி வளரும் வேழம் தன்னகத்தே சாறும் இனிமையும் அற்றதாய் உள்துறை உடையதாய் இருந்தும், அகத்தே செறிவுடையதும் ஆற்றவும் இனிமை பயப்பதும் பெரும்பயன் தருவதும் வயலகத்தே அடங்கி வாழ்வதுமாகிய கரும்பு போலப் பூத்துக் காண்போரை மருட்டுவதைப்போன்று, தலைவன் அகத்தே அன்பும் இனிமையும் அற்றவராய்ப் பொய்ம்மையே உடையரும், பயனற்றவருமாகிய பரத்தையரின் புறத்தோற்றத்தாலே மயங்கி மனையாளைப் புறக்கணிக்கின்றான் என்றும் கரை மருங்கு நிற்கும் வேழம் வயலகத்து விளைக்கும் தீங்கரும்பு போலப் பொலியும் ஊரன் என்றதனால் பொது மகளிர்க்குக் குல மகளிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கிறான் என்று சுட்டுவதை உணரலாம்.

வேழம் புனலாடும் பெண்டிர்க்கு உதவுதல்போலத் தலைவனும் பரத்தையர்க்கு வேண்டுவன செய்வான் என்பதை,

**“மணல் ஆடு மலிர்நிறை விரும்பிய, ஒண்தழை
புனல் ஆடு மகளிர்க்குப் புணர் துணை உதவும்
வேழ முதுர் ஊரன்” (ஐங். 15: 1-3)**

என்னும் வரிகளால் அறியலாம். மற்றொரு இடத்தில், “புதல்மிசை நுடங்கும் வேழத்தின் வெண்பூ விசும்பின்கண் ஆடும் குருகுபோல் தோன்றும் ஊரன்”⁴⁶ என்றது, சிறப்பில்லாத

பரத்தையராயினும் உயர்ந்த குலமகளிர் போலத் தோற்றமளித்து மயக்குகின்றனர் என்றும் வேழத்தின் வெண்பூ புதன்மிசை நுடங்கினும் விசும்பாடு குருகுபோலத் தோன்றும் எனக் கொண்டால் நனவின்கண் நம்பால் அன்பின்றிப் புறத்தொழுகுவானாயினும் கனவின்கண் அன்புடையவனாய்த் தோன்றுகின்றான் எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

“புன்புலமாகிய நெருஞ்சியினது கண்ணுக்கு இனிமை தருவதாகிய புதிய மலர், நெருங்கித் தொடுவார்க்குத் துன்பம் விளைக்கும் முள்ளையும் தோற்றுவித்தது போல, முன்பு தன்னுடன் கூடியிருந்து இன்பம் செய்தானாகிய தலைவன் இப்பொழுது பரத்தை ஒழுக்கத்தால் துன்பம் செய்தவனாக மாறிவிட்டான் என்பதனை நெருஞ்சியின் பூவையும் முள்ளையும் காட்டிக் குறிப்பால் பெற வைத்துள்ளார்.”⁴⁷ இவ்வாறாக மருதநில மகளிர் சின்னஞ்சிறு இயற்கைக் காட்சிகளுடன் தலைவனின் பரத்தைமையைச் சுட்டியிருப்பது மகளிரது எதனையும் ஆழ்ந்து நுணுக்கமாகக் கூர்ந்து நோக்கும் திறனை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆழ்ந்த அனுபவத்தை உள்ளத்தில் உணர்ந்து அதனை வெளிப்படுத்தும் திறன் பெற்றவர்கள் சங்கப்புலவர்களாவர். அவர்கள் மனித உலகையும் இயற்கை உலகையும் பின்னிப்பிணையும் களங்களாகக் கொண்டனர். ஆதலால் பரந்து விரிந்து ஒளிரும் எழிலார்ந்த இயற்கைக் காட்சிகளில், நுணித்து உணரும் மனித இதயத்தின் வண்ணக் கோலங்களைக் காணமுடிகின்றது. ஐ.ஏ.ரிச்சர்ட்ஸ், “ஆழ்ந்த அனுபவத்தை உள்ளத்தில் உணர்வதன் பயனே புலவர்களுக்கு இன்றியமையாதது”⁴⁸ என்கின்றார். மேலும், “மானிட உணர்ச்சிச் சாயல்களைக் கொண்டே இயற்கை புனையப்படுகிறது”⁴⁹ என்கிறார் பால்கிரேவ். இயற்கையும் மனிதனும் இரண்டறக் கலந்திடும் ஒன்றியநிலை ஏற்படுவதைக் காணலாம். “சிலவேளைகளில் தலைவி முதலானவர்களின் உணர்ச்சிகளை இயற்கையோடு இயைந்து விடுவதற்காக, இயற்கைப் பொருள்களுக்கு உயிரும் உணர்வும் கொடுத்துப் பாடுவதும் உண்டு. இதுபோன்ற பாடல்களில் உள்ளத்து உணர்வின் ஆழமும், அதனோடு பிணைந்த

நம்பிக்கையின் உறுதிப்பாடும் புலப்படும். மேலும் மனித உணர்வின் மறுபதிப்பாகவே இயற்கை வருணிக்கப்படுவதையும் காணலாம்”⁵⁰ என்கிறார் டாக்டர் மு.வ.

நீர்நாய் பொய்கையை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தும் தன்னுடலின் புலால் நாற்றத்தைக் கழுவிக் கொள்ளாமல் மீண்டும் புலால் நாளும் வாளையையே இரையாகக் கொள்ளும் தன்மையொத்து தலைவனும் தன் குடிகேற்ற உயர்நெறி நில்லானாய் இழிந்த காமநுகர்ச்சிக்கெனப் பரத்தையரை நாடி நுகர்கின்றான் எனச் சுட்டுகிறான். இதனை,

**“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவு நாறு நீர்நாய்
வாளை நாள் இரை பெறுஉம் ஊர்” (ஐங். 63: 1-2)**

எனவும்

**“நாளிரை தரீஇய எழுந்த நீர்நாய்
வாளையோடு உழப்ப” (அகம். 336: 4-5)**

எனவும்

**“பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவு நாறு இரும்போத்து
வாளை நாளிரை தேரும் ஊர்” (அகம். 386: 1-2)**

எனவும் வரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை எருமையின் செயலுடன் குறித்துள்ளதை,

**“கருங்கோட்டு எருமை கயிறு பரிந்து அசைஇ
நெடுங்கதிர் நெல்லின் நாள் மேயல் ஆரும்
புனல் முற்று ஊரன்” (ஐங். 95: 1-3)**

எனும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

**“சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்
பூக்கருல் ஊரன்” (ஐங். 16: 2-3)**

அதாவது சிறந்த அஞ்சனத்தைப் பொற் செப்பிற் பெய்யாது இழிந்த வேழத் தண்டில் பெய்யும் சிறுதொழு மகளிர் போன்று தலைவனும் உயர்ந்த குலமகளாகிய தலைவியின் பால் வைத்ததற்குரிய தண்ணளியை இழிந்த பரத்தையர்பால் வைத்தனன் என்றும் உயர்ந்தார்க்குப்

பயன்பட வேண்டியவன் இழிந்தார்க்குப் பயன்படுகிறான் என்றும் குறித்துள்ளனர். மற்றொரு இடத்தில் “பாண்மகள் கொணர்ந்த இழிந்த மீனுக்குச் சமமாக மனையாள் சிறந்த நெல்லைக் கொடுப்பது போன்று நீயும் பரத்தையர் தரும் இழிந்த காம இன்பத்திற்கு ஈடாக உயர்ந்தோரிடத்துச் செய்ய வேண்டிய தலையளியை அவர்பால் செய்யா நின்றனை என்று கட்டுகிறாள்.”⁵¹ இங்ஙனமாகத் தலைவியும் தோழியும் தலைவனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை இயற்கை நிகழ்வுகள், விலங்குகள் மற்றும் மனிதர்களின் செயல்களைக் கொண்டு உள்ளுறுத்திக் கூறிய பாங்கு நேர்த்தியானது. “உவமைகளைக் கையாள்வதில் தலைவியும் தோழியும் மேற்கொள்ளும் திறமையையும் மரபையும் தொல்காப்பியரும் வரையறுத்துத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.”⁵² “சங்ககால அகப்பாடல்கள் அனைத்திலும் இவ்வாறே பாத்திரங்கள் வாயிலாகப் புலவர்களின் உணர்ச்சிகளும் கருத்துக்களும் உணர்த்தப் பெறுகின்றன என்பார் தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி.”⁵³

கிரேக்கக் கவிஞர் சிமோனிட்ஸ், ஹொராஸ், புளுட்டார்ச் போன்ற பல்வேறு இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் “கவிதை ஒரு பேசும் சித்திரம் என்றும் வண்ணச் சித்திரங்கள் பேசாக் கவிதைகள் என்றும் கூறிச் சென்றுள்ளனர்.”⁵⁴ (Painting is dumb poetry is speaking painting). அரிஸ்டாட்டில் “கவிதை என்பது மனித சமுதாயத்தின் ஒரு நல்ல கலையாக்கம் என்பார்.”⁵⁵ எலியட், “பண்பட்ட மொழிகளின் பண்பட்ட காலத்தில் பண்பட்ட ஆசிரியர்களின் வாயிலாகத்தான் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன”⁵⁶ என்பார். அவ்வகையில் சங்க காலப் புலவர்களின் சீரிய சிந்தனைகளை மருதநிலத்து மகளிர் கூற்றுப்பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. அம்மகளிர் கூற்று வாயிலாக முதிர்ந்த ஒரு மொழியின், கனிந்த ஒரு மக்கள் வாழ்க்கையினைப் புலவர்கள் பிரதிபலிப்பதையும் காணலாம். இங்ஙனமே மு.இராகவையங்கார், “சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் அகத்துறைச் செய்திகள் மக்களின் வழக்கத்தோடு தொடர்பில்லாத வெறுங்கற்பனைகள் அல்ல என்று கூறுவதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.”⁵⁷

ஊடல் கொண்ட மகளிர் தலைவனை விளிக்கும் திறன்

உள்ளுறை உவமங்கள் பலவற்றைப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பலவிடங்களில் புலவர்கள் கையாளுகின்றனர். உள்ளுறை என்பது கூறப்படும் சொல்லுக்கு, நேரடிப் பொருளன்றியும் வேறொரு குறிப்புப் பொருள், அதனுள் பொதிந்திருப்பது உள்ளுறை என அழைக்கப்படும். உள்ளுறை பற்றிய தொல்காப்பியர் நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணரும், “உள்ளுறையாவது பிறிதொரு பொருள் புலப்படுமாறு நிற்பதொன்று என்றும் அது கருப்பொருள் பற்றிவரும் என்றும் கூறியுள்ளார்.”⁵⁸

“கவிஞன் தனது பாட்டில் புலப்படக் கூறும் உவமையுடன் புலப்படக் கூறாத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக என்று தன் உள்ளத்தே கருதி, அப்பாட்டைக் கேட்போர் உள்ளத்திலும் அவ்வாறே நிகழுமாறு செய்து அங்ஙனம் உணர்த்துதற்கு உறுப்பாகிய சிறப்பான சொற்களைக் கொண்டு முடிப்பதற்கும் என்று அகப்பொருளாசிரியர் கூறுவதாக சுப்பரெட்டியார் கூறுகின்றார்.”⁵⁹

நார்மன் அர்ஸ்ட்டு (Norman Hurst) என்பவர் குறிப்புவகைப் பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “விளக்கப்படும் இயற்கையின் காட்சியும் கற்பனையும் தெளிவும், குறிப்பாற் புலப்படுத்தப்படும் கருத்திற்கும், எண்ணத்திற்கும் ஒத்திசைப்பனவாக இருக்கவேண்டும் என்கின்றார். மேலும், இத்தகைய குறிப்புவமைகள் கருதிய பொருளைப் புலப்படுத்துவதோடு அதனைத் திறம்பட மறைப்பனவாகவும் இருக்கவேண்டுமென அவர் கூறியுள்ளார்.”⁶⁰ பனியன் என்பவர் “இத்தகைய குறிப்புப்பொருளை மறைபடு உவமைகள் (Dark similitude) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.”⁶¹ மறைமுகமாகக் கூறும் பொருள் உள்ளத்தில் நன்கு பதியும் என்பது உள்ளுறை உவமங்களின் நோக்கமாகும்.

“உள்ளுறை அமைப்பது படைப்பாளனின் கடமையாகின்றது. உலகியல் எப்படிப் போகின்றதோ அதை அப்படியே சொல்வது இலக்கியப் படைப்பாளனுக்குரிய அறம் அன்று, எப்படிப் போக வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துவதே அவனுடைய கடமை. அப்போதுதான்

ஏடும் நாடும் இணைந்து நிலவும். நாடு முறை பிறழும்போது, முறை இன்னதென்று நினைப்பூட்டும். ஏடு இருந்தால்தான் என்றைக்காவது நாடு நெறிவழியே ஒழுகும் நிலைக்கு வரலாம்.”⁶² “மனம் போன போக்கில் நடப்பது நெறி வாழ்வன்று, அப்படி வாழ்வது உரமற்றவர்களின் செயல். மனதிற்குள் ஒரு நெறி அமைத்துக் கொண்டு வாழ்பவர்களே உண்மையில் உரம் மிகுந்தவர்கள். மனம் போன போக்கில் வாழ்பவர்க்கு வெளியேதான் போராட்டம் இருக்குமேயன்றி அகமன உணர்விடையே போராட்டம் நிகழாது. ஆனால் நெறி வகுத்து வாழ்கின்றவர்களுக்கு உள்ளத்தில்தான் போராட்டம் அதிகம் நிகழும்.”⁶³

“இலக்கியம் என்பது மனித உள்ளங்களின் திரைப்படம். மனித குலத்தின் ஆசைகளை உணர்ச்சிகளை விளைவுகளை முடிவுகளை இலக்கியத்தில் கற்றுக் கொள்கிறோம் என்பார் டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம்.”⁶⁴ சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கள் தங்கள் சிந்தனைகள் முழுவதையும் அப்படியே வெளியிடுவது என்பது இயலாத காரியம். தாம் கூறும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பிறரைப் புண்படுத்தாததாக, அதேசமயம் மற்றவர்களை நல்வழியில் செலுத்தக் கூடியதாக அமையவேண்டும். இவ்வாறாகப் பேச்சு அமையவேண்டுமெனில் அப்பேச்சு குறிப்பிட்ட இருவருக்கு மட்டுமே புரியக் கூடிய வகையில் – பிறர் இகழ்வுக்கு இலக்காகா நிலையில் அமையவேண்டும். அவ்வாறாக அமைவதையே உள்ளுறை என்று கூறுகின்றனர். இங்ஙனம் உள்ளுறுத்துக் கூறுவதில் மருதநிலத்துத்தோழி, தலைவி ஆகியோர் கூற்றுக்களில் நீதிநெறிகள் அமைந்து அறிவுறுத்தும் முறையமையைக் காணலாம். அம்மகளிரது கூற்றுக்களில் வாழ்க்கை கற்பு(ஒழுக்கம்) வாழ்வாக அமையவேண்டும் என்னும் நீதியைப் புலப்படுத்த விலங்கினங்கள், சமுதாய நிகழ்ச்சி, தொழில் ஆகியன குறியீடுகளாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

விலங்கினங்களின் செயல்கள்

விலங்கினங்களின் செய்திகளும், அவற்றின் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளுமே தலைவனை விளிக்கும் மருதநில மகளிரின் கூற்றுக்களில் பெரும்பான்மையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

அவ்வாறு அமைந்திருப்பதன் காரணம் நோக்கின், ஐந்தறிவுடைய விலங்குகளே காதல் களிப்பு கொண்டவையாய், குடும்ப வாழ்வை உடையனவாய் இருக்க ஆற்றிவு பெற்ற மனிதன் ஏன் அவ்வாறு இருக்க இயலாது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதன் விளைவாகும் எனலாம். வேறுசில இடங்களில் விலங்குகள் தான் நெறியற்ற செயலைச் செய்கின்றன. பகுத்தறிவு பெற்ற மனிதன் அப்படியல்லாது சிறப்பாக விளங்கவேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் விதமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மனிதன் விலங்குணர்வு கொண்டவனாக இல்லாமல் உயர் குறிக்கோளை அடையத் துடிக்கும் அறம் பிறழாச் செம்மலாகத் திகழவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அம்மகளிரின் கூற்றுக்களில் புதைந்துள்ளன என அறியலாம். மருதத்திணையில் தோழி மற்றும் தலைவிகூற்று உணர்த்துவன பரத்தை நாடல் தீது என்பதாகும். அதற்குக் குறியீடாகப் பயன்படுவன எருமை, நண்டு, ஆமை, காரான், நாரை, கோழி, யானை, நீர்நாய், இறால் போன்ற மருதக் கருப்பொருட்களும் அவற்றின் முறையற்ற செயல்களுமாகும். இக்குறியீடுகள் உணர்த்தும் பொருள் நன்மையை நோக்கியதாக, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற நீதியை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இந்நீதியினின்று மாறுபட்டால் விளைவு என்ன என்பதைப் புலப்படுத்த முயன்ற புலவர்கள் விலங்கினக் காட்சிகளை அமைத்துள்ளனர்.

1. “இரும்பால் ஆனது போன்ற கரிய கொம்புகளையுடைய எருமையினம், விடியலில் பளிங்கு மணியைக் கண்டாற் போன்ற தெளிவான நீரையுடைய குளம் கலங்குமாறு அதில் படர்ந்துள்ள ஆம்பலின் மெல்லிய இலைகள் கிழிய நீரிலே பாய்ந்து; அங்கு மலர்ந்துள்ள பல குவளை மலர்களை வயிறு நிரம்பத்தின்று; பின்பு கரையிலேறி மெல்ல மெல்ல நடந்து அக்கரையின்கண் உள்ள காஞ்சி மரங்களில் அப்பொழுது அலருகின்ற புதிய மலர்களினின்றும் பூந்துகள், ஈரமான தம் முதுகின் மேலே உதிரும்படி, அசைவிடுகின்ற தாழ்வாயை உடையதாய் வந்து தாம் தங்குமிடமாகிய கொட்டிலினூடே புகும்.”⁶⁵

2. வலிமை மிக்க தலைமைப் பண்பையும் உடல் வலிமையையும் உடைய எருமைக் கடாவானது குளிர்ந்த மலர்களையுடைய நீர்நிலையில் விழுந்து பகற்பொழுது முழுதும் சுழன்று

திரிந்து பின்பு, மடமையுடைய இளைய எருமையைத் தொடர்ந்து சென்று தோட்டங்களை அடையும். அதன்பின்பு ஊர்ப் பொது நிலத்திலே தங்கும். இந்நிகழ்வை,

“வலி மிகு முன்பின் அண்ணல் ஏளறு
பனி மலர்ப் பொய்கைப் பகல் செல மறுகி
மடக்கண் எருமை மாண் நாகு தழீஇ
படப்பை நண்ணிப் பழனத்து அல்கும்” (அகம். 146: 1-4)

என வரும் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

3. நீர் நண்டானது கொக்கைக் கண்டு அஞ்சி, விரைந்து தன்னுடைய வளையின்கண் புகும் என்பதை,

“வேப்பு நனை அன்ன நெடுங் கண் நீர் ஞெண்டு
இரை தேர் வெண் குருகு அஞ்சி, அயலது
ஒலித்த பகன்றை இருஞ் சேற்று அள்ளல்
திதலையின் வாரிப் படி, விரைந்து தன்
நீர் மலி மண் அளைச் செறியும்” (அகம். 176: 8-12)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

4. “ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிய தூறுகளைக் கொண்ட வள்ளைக் கொடியின் நீண்ட இலைச்செறிவு அதில் மடிந்து கிடக்கும் உறக்கத்தை வெறுத்த வன்மையான நகத்தையுடைய ஆமை. அஃது ஒலித்தல் செய்யும் பரற்களின் வழியே போய் அகன்ற நீர்த்துறையில் தன் பிளவுபட்டவாய் நிறைந்த பனங்கள் ஒழுக்கினின் பெருக்கை உண்ட களிப்புடன் வயல்களைக் கலக்கும். பின்பக்கத்தில் உள்ள ஆம்பலின் மென்மையான இலைக்குள் ஒடுங்கும்.”⁶⁶

5. “பரந்த நீர் நிலையில் உள்ள பிரம்போடு கூடி நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் முள்ளையுடைய ஈங்கையின் பஞ்சு போன்ற துய்யினைக் கொண்ட புதிய பூவும் மாமரத்தின் தளிரும் தன்னைத் தடவுதலால் மீனையுண்ட நாரை உறங்கும். இத்தகு நீர்வளம் கொண்ட வயலில் உள்ள கழனிக் கரும்பின் சாய்ந்த பக்கத்தில் ஊர்ந்து சென்று வயலில் வாழும் ஆமை.”⁶⁷

6. “துறையில் மீன்கள் இயங்கும் பெரிய நீர் மிக்க பொய்கையில் உள்ள ஆம்பல் மலரை மேய்ந்த வளைந்த கொம்பையும் குளிர்ந்த முதுகையும் உடைய முதிய எருமைக்கடா, மிக்க சேற்றுக் குழம்பில் கிடந்து இரவெல்லாம் துயிலும். பின் கதிரவன் உதித்த காலையில் பசுமையான நிணத்தைத் தின்ற வரால் மீன்கள் காலில் மிதிபட்டு அழிய வெளிப்படும் வெண்மையான பூக்களையுடைய பகன்றைக் கொடியைச் சூடிக்கொண்டு, பின் பழைமையினை ஊரில் போரில் வெற்றிக் கொண்டு வருவது போன்று புகுதல்.”⁶⁸

7. “வலிமையான கால்களையுடைய எருமை கழுநீர் மலரைத் தின்று, பொய்கையிலுள்ள குளிர்ந்த தாமரை மலரை வெறுத்துக் கையில் தடியையுடைய வீரரைப் போல நடந்து பக்கத்திலுள்ள குன்றுபோற் சேர்ந்த வெள்ளையான மணலில் துயிலுதல்.”⁶⁹

மேற்கண்ட விலங்கினங்களின் செயல்கள், தலைவன் பரத்தையை நாடல், அவளுடன் தொடர்பு கொள்ளல் ஆகிய உட்பொருளை உணர்த்துகின்றன. இதன்வழி புலவர் தலைவனின் பரத்தை நாடல் நீதியற்ற செயல் எனவும் உணர்த்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சமுதாய நிகழ்ச்சிகள்

விலங்குகளின் செயல்களை எடுத்துச் சொல்லி நீதி உணர்த்திய புலவர்கள், சமுதாயத்தில் மனிதர்கள் செய்யும் தொழில்கள் மற்றும் சில நிகழ்வுகள் வழியும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் நீதியை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

1. “பிளந்த வாயையும் பல வரிகளையும் கொண்ட பெரிய ஆண் வரால் மீன் வளைவான தூண்டிலில் தனக்குக் காலனான இரையை விழுங்கி ஆம்பல் கொடியின் மெல்லிய இலை கிழிய மேல் எழுந்து, குவளையின் அரும்பு மலர்ந்த பல மலர்களும் சிதையுமாறு பாயும்; பின்னர் மாறுபட்டுப் பின்னிக் கிடக்கும் வள்ளைக் கொடிகளைக் குலைத்து, அத்தூண்டிலை இட்ட, மீன் பிடிப்பவன் இழுக்கவும் இழுபடாது, மூக்கில் கயிறு கட்டி இழுக்கப்படும், சினம் கொண்ட எருதினைப் போன்று செருக்கு தெளிந்த நீரைக் கலக்குதல்.”⁷⁰

2. “கள்ளை உண்ட கலயம் கழுவப்படுதலால் அந்த நீரையுண்ட இறால்மீன், செருக்குக் கொண்டு நாண் அறுபட்ட வில் தெறிப்பதைப் போல் நெற்கூடுகளின் அடியில் துள்ளி விழுதல்.”⁷¹

3. “வராலின் கொழுங்குறை விற்றுக் கள்ளுண்டு ஆடி, மீண்டும் வேட்டையாடச் செல்வதை மறந்து உறங்கிக் கிடக்கும் கணவனுக்கு, மனையாள் ஆம்பலின் அகலமான இலையில் விரும்பத்தக்க சோற்றைப் பிரம்பினது இனிய பழத்தால் ஆன புளிக்கறியைப் பெய்து அளித்தல்.”⁷²

4. “வயலில் உழுபவரான உழவர் செருக்குற்று எழுப்பிய ஏர் மங்கலப் பாட்டினது ஒலிக்கின்ற இசைக்கு அஞ்சிப் பறந்த மயிலானது, அணங்கினையுடைய குன்றில் சென்று தங்கும்.”⁷³

இதுகாறும் கூறப்பட்ட அகநானூற்றுப் பாடற் செய்திகள் தலைவனின் விலங்குப் பண்பைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. தலைவன் இரவெல்லாம் பரத்தையோடு களித்தாடுதல், பரத்தையர் நலத்தை நுகர்ந்து, அப்பரத்தையர் தாய்மார் நெஞ்சு வருந்த அவ்விடத்தைவிட்டுப் போதல், தலைவனின் பரத்தைமை குறித்து ஊரவர் எழுப்பும் அலர், அவ்வலரைக் கண்டு கொள்ளாத தலைவனின் செருக்கு ஆகியவை மேற்கண்ட செயல்வழிச் சுட்டப்படுகின்றது.

“மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்திருக்கின்றான். மனிதனாக வாழமுற்பட்ட நிலையில் சில மாறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவை பிறரால் இடித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதைப் புலப்பட வைக்க விரும்பிய நிலையே இலக்கியத்தில் அமைந்த உள்ளுறையாகும்.”⁷⁴ கவிஞனின் உள்நோக்கம் பாடுபொருள் நீதி உணர்த்துவது. எந்த ஒரு செயலையும் நீ இப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்று கட்டுப்பாடு விதிக்கும்போது எந்த மனிதனுக்கும் ஒரு வெறுப்பு அவனை அறியாமலே அவன் மனதில் உருவாகும். நீதி கூறவந்த புலவர் நோக்கம் நேரடியாக இன்றிக் காட்சிகள் வழியாக நிறைவேறுகின்றது.

பிளேட்டோ, “கவிதைகள் பற்றி ஆராயும்போது கவிதை மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் ஒரு கல்வி என்றும் அது தெய்வீகமான உந்துசக்தி (Inspiration), இயற்கை அல்லது இறைமையைக் கண்டு அதைப்போலச் செய்தலும் அல்லது போலவாக்கம் (Imitation) போன்றவற்றால் உருவாவது என்றும் கூறுவார். கவிதைகள் மக்களை அறிவுறுத்தி உண்மையை அழகுப் பொருளாக ஆக்கல் வேண்டும் என எண்ணுவார் அவர். எந்தவிதமான பொய்மைக்கும் பொய்யான உணர்வுகளுக்கும் வெறிகளுக்கும் தன்னை மறந்த நிலைமைக்கும் ஆளாக்கக்கூடாது என்பது அவர் வாதம்.”⁷⁵

கவிதை வரலாற்றை விடவும் மிகுந்த தத்துவச் சார்புடையது. வரலாறு குறிப்பிட்ட ஒன்றையே மையப்படுத்தி நிற்க, கவிதையோ பிரபஞ்சத்தையே விளித்துப் பேசும். “Poetry is more philosophical than history, for poetry deals with universal, history with particulars”⁷⁶ என்பார் அரிஸ்டாட்டில். வரலாறு என்ன நடந்தது என்பதை மட்டுமே கூறும். ஆனால் கவிதையோ என்ன நடக்கலாம் நடக்கவேண்டும் என்பதையும் கூறும் என்று விளக்குகிறார்.

காலரிட்ஜ், “நல்ல கவிதையின் சாரமே உலகப் பொதுமையே (Essence of poetry is universal) என்றும், இப்பண்பு இல்லாத கவிதை கவிதையே ஆகாது (whatever is not representative, generic, may be indeed poetically expressed but it is not poetry) என்றும் கூறுவார்.”⁷⁷

“நல்ல ஒரு கருவைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாலே கவிஞனுடைய பணியில் 75 விழுக்காடு வெற்றி பெற்றுவிட்டதாகக் கருதலாம். அகப்பாடல்களின் ஆசிரியர்கள் இத்தகைய பாடுபொருள்களை ஒரு மரபாகவே கொண்டு தங்கள் கவிதைகளை ஆக்கினார்கள். இப்பாடல்கள் உள் உண்மையையும் (Inner truth), மனிதனின் அழியாத உலகப் பொதுவான அனுபவத்தையும் (The eternal and the Universal and the new and the poetic experiences) காட்டி நிற்கின்றன”⁷⁸ என்று மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறுவதும் இங்கு பொருத்தமானதாகும்.

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கருத்துருக்களைச் சங்கக் கவிஞர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு அவர்களின் பாடல்களே சான்று. அவர்களது பார்வை அகலப்பார்வையாக இருந்துள்ளன. மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து படைக்கப்பெறும் இலக்கியத்தின் பொருள் காலந்தொறும் வேறுபட்டுக் காணப்படும் அது படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் இன்பத்தையும் உயர்ந்த குறிக்கோள்களையும் அளிப்பதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில் இன்புறுத்துவதும் உணர்த்துவதும் இலக்கியத்தின் பண்பும் பயனுமாகும். ஆகவே, தான் தோன்றிய காலத்தின் தத்துவக் கோட்பாடுகள் – அறக்கருத்துகள் – இலக்கியத்தில் நிழலிடும் என்பர்.

தலைமகள், தலைமகள், தோழி என்போர் புலவர்களாற் படைத்துக் கொள்ளப்பெற்றோரேயெனினும் அக்காலத்து நன்மக்களின் இயல்புகளும் வாழ்க்கைக் கூறுகளுமே அவர்கள் மேல்வைத்து விளக்கப்படுகின்றன. “அன்பின் ஐந்திணை ஒழுகலாற்றில் புலவர் நிலையில் நின்றுபேசும் வாயிலார் யாரேனும் உளரோவென்றால் அத்தகைய அறிவு நிரம்பிய வாயில் தோழியே என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்”⁷⁹ என்று வெள்ளைவாரணரும், “தோழி கூற்றாக வரும் இடங்களில்தான் அவர்கள்தம் கருத்தை மறைமுகமாக அறிவுறுத்துவது எளிதாயிற்று”⁸⁰ என்று தமிழண்ணலும் கூறுகின்றனர். “தலைவனும் தலைவியும் இணைந்த மகிழ்ச்சியான சூழலைப் புகழ்ந்து பாட விரும்பிய புலவர் தானே தோழியாக நோக்குநிலை கற்பித்துக் கொண்டு பாடுகிறார்”⁸¹ எனலாம் என்று நா. செயராமன் கூறுகிறார். “கபிலர் தம் கற்பனையையோ உணர்ச்சியையோ கருத்தையோ நேராகக் கூறாமல் தாம் படைத்த கற்பனை மாந்தராகிய தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியவர்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார்”⁸² என்பார் எஸ்.விஜயபாரதி.

கூடாநட்பை எடுத்தியம்பும் திறன்

வாழ்க்கை நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ அமைவது செயல்பாடுகளைப் பொறுத்ததாகும். வாழ்வு நல்வாழ்வாக அமைய வேண்டுமெனில் அதற்குரிய காரணிகளான

குடும்பம், நட்பு, தன் உணர்வு போன்றவை நல்லனவாக அமைதல் வேண்டும். “மனிதன் தீயவனாகவோ அவனது செயல்பாடுகள் தீதுடையதாகவோ திகழக் காரணிகளாய் அமைவன அவனுடைய தற்சார்பும், துணைச் சேர்க்கையுமே ஆகும். துணை சேர்க்கை என்பது கூடா நட்பைக் குறிக்க, தற்சார்பு என்பது வசதி, தன்உணர்வு, விரக்தி, வறுமை என்னும் நான்கு நிலைகளில் செயல்படுகின்றன என்பர்.”⁸³

“நண்பன் நல்லவனாயிருப்பின் செயலும் நல்லதாயிருக்கும். நீ உன் நண்பனைப் பற்றிக் கூறு; நான் உன்னைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன் என்னும் பொன்மொழி இதனை மெய்ப்பிக்கும்.”⁸⁴ வசதிகள் வாழ்வைப் பண்படுத்தவேண்டும், நெறிப்படுத்த வேண்டும். அதுவன்றி நெறியற்ற வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கக் கூடாது. நெறியற்றவர் இருப்பதால்தான் வாழ்வின் நெறிமுறைகள் மாற்றம் பெறுகின்றன. அதனால் நெறியற்றவர் உருவாக்கப்படுகின்றனர். “மனிதனிடம் வசதிகள் நிறைந்தால் அவன் என்ன செய்வதென்று அறியாமல், என்ன செய்கின்றோம் என்பது புலப்படாமல் தவறுகளைச் செய்யத் தொடங்குகின்றான்.”⁸⁵ வசதிகள் பெருகும்போதுதான் சேர்க்கைகளும் அதிகமாகின்றன. அச்சேர்க்கைகள் அவனைத் தவறான பாதைக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. மனிதன் தவறியவனாகின்றான். இடித்துக் கூறுவதன் மூலமோ, எடுத்துச் சொல்வதன் மூலமோ கெட்டவன் கூடத் திருந்த வாய்ப்பேற்படும். மருதத்திணையின் பாணனது நட்புக் கூடாதது என்று தோழி மற்றும் தலைவியால் இடித்துரைக்கப்படுகிறது. பிள்ளையையும் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுபவனாக விளங்கிய பாணனை மருதநில மகளிர் நன்கு அறிவர்.

தலைவனைப் பரத்தையர்களிடம் சேர்ப்பித்துப் பின் அவன் வாயிலாக வரும்போது அம்மகளிர் கடுமையாகவே அவனைச் சாடுகின்றனர்.

பாணனே அதோ பார்! ஊரின் அகத்தே வாழும் இயல்புடைய ஊர்க்குருவியின், துள்ளிய நடையையுடைய ஆண்பறவை, தன் குடும்பத்தினர்பால் எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறது. கரும்பின் வெள்ளிய பூவைக்கொண்டு கூடு கட்டிக் கொடுக்கிறது. ஏனெனில் பெண்குருவி

கருமுற்றி முட்டையிடப் போகிறது. அக்குருவிக்குத்தான் எவ்வளவு அன்பு! தேன் போன்ற சாறு நிரம்பிய இனிய தன்மை உடைய கரும்பில் தன் கருத்தைச் செலுத்தியதா? இல்லை. தன் இணைக்கு வேண்டிய வசதி செய்வதில் தானே கருத்துச் செலுத்துகிறது. இந்த அளவுகூட தலைவன் தலைவியீது அன்பு கொள்ளவில்லை. இத்தலைவனை நல்லவன் என்கிறாயே பாணனே. நல்லவன்தான். உனக்கு மட்டுமே எனக்கடுமையாகச் சாடுகிறாள்.

தோழி, கரும்புப் பூவினைக் குறிப்பிட்டுள்ளாள். ஏனெனில் கரும்புப் பூவிற்கு நறுமணம் இல்லை. விதையும் இருக்காது. தோழி, பரத்தையார்க்குக் கரும்புப் பூவை உவமித்துள்ளார். பரத்தையார்கள் அழகாகவும் உள்ளம் கவர்பவர்களாகவும், இருந்தும் தலைவிக்குரிய பண்புநலன் இல்லாதவர்கள்.

தேன் பொதிதலையுடைய இனிய கரும்பின்கண் கருத்தைக் கொள்ளாது சேவல், ஊற்றின்பம் ஒன்றே கருதி மணமற்ற வெண்பூவைக் கோதினாற் போன்று அறமும் இன்பமும் உடைய தலைவியிடம் இல்லாமல் இன்பம் ஒன்றே கருதிப் பரத்தைமை உடையனானான் என்று இகழ்ந்தாள் தோழி.

கரும்பின் பூ பிறர் சூட்பயன்படாதது. அதுபோன்று தலைவன் மற்றவர் விரும்பாத பரத்தையை விரும்புகிறான் என்று அவனுடைய இழிவுத் தன்மையைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறாள் தோழி.

துள்ளுநடைச் சேவல் என்பதிலிருந்து, தலைவன் மிக விரைவாகப் பரத்தையார்களிடம் செல்கிறான் என்பதையும், பெண்குருவி கருவுற்ற நிலையில் இருப்பதைக் கொண்டு தலைவியின் நிலையையும் புலப்படுத்துகிறாள்.

உள்ளார்க்குருவி என்பதால் தலைவன் குருவியின் செயலைக் காணும் வாய்ப்பைப் பெற்று இருந்தும், தன் தலைவியிடம் அன்பும் கடமையுணர்வும் தோன்றவில்லை என்று இடித்து உரைக்கின்றாள் தோழி. இத்தகைய பொருளாழம் மிக்க வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் பாடல்.

“யாரினும் இனியன் பேரன் பினனே
 உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
 சூன்முதிர் பேடைக் கீனி லிழைஇயர்
 தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
 நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
 யாண ஞரன் பாணன் வாயே” (குறு. 85)

என்பதாகும்.

“புறத்திணையில் கலைவல்ல பாணர்கள் போற்றப்படுகின்றனர்; மதிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் அகத்துறையில் அதிலும் குறிப்பாக வாயில் மறுக்கும் துறையில் பாணர்கள் பழிக்கப்படும் நிலையிலேயே உள்ளனர். கலைவல்ல பாணரும் விறலியரும் தலைவனைப் பரத்தையர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் இழிநிலைக்குத் தாழ்ந்தனர். அதனால், போற்றும் நிலையிலிருந்த அவர்கள் தூற்றும் நிலைக்கு ஆளாயினர். ஏற்றம் பெற்றிருந்தவர்கள் மாற்றம் பெற்றதால் தூற்றப்பெற்றனர். தலைவன்மேல் உள்ள வெறுப்பெல்லாம் பாணன் தூதாக வந்தபோது அவனை நேரில் கண்டவுடன் எரிமலையாக வெடிக்கிறது.”⁸⁶

“ஒரு நின் பாணன் பொய்யன் ஆக

உள்ள பாணர் எல்லாம்

கள்வர் போல்வாநின் அகன்றிசி னோர்க்கே” (குறு. 127: 4-6)

தலைவனின் பாண்மகனைப் பொய்யனாகக் கண்டு வெறுத்த மகளிர் பொய்யரல்லாத பிற பாணரையும் அத்தகையர் என வெறுத்தனர். பாணன் தன் பொய்மொழிகளால் பலரையும் மயக்கித் தலைவனொடு கூட்டுவான் எனவே, “பாண்மகன் யார் நலம் சிதையப் பொய்க்குமோ, இனியே?”⁸⁷ என வியந்து வினவுகின்றாள்.

மருதத்திணையில் காணப்படும் தவறாகிய பரத்தையர் நாட்டம் என்பது வசதியால் நிகழ்ந்த நிகழ்வாகும். இத்தவறு தலைவனின் தன்னுணர்வால் ஏற்பட்ட விளைவு. பெரும்பான்மைப் பாடல்கள் இக்கருத்திற்கேற்ப நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பதால் இம்முடிவு பெறப்படுகின்றது. பாணனது நட்புக் கூடாததாக இருப்பினும் அதை ஏற்கும் மனிதன்

இருப்பதால்தான், நட்பு இன்னாததாகின்றது. நல்லெண்ணமும், நற்செயலும் தீயவர்களையும் நல்லவர்களாக்கும்.

**“பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி
அருவி ஆம்பல் அகலடை துடக்கி
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ரெுகிழுங்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சியுர” (அகம். 96: 3-8)**

என்னும் அடிகள் அடைகரையில் படர்ந்த பிரப்பங்கொடி ஆம்பலிலையைப் பிணித்துக் காற்று உயர்ந்த அவ்விலை உயர்த்தும் காற்று வாராதொழியின் தாழ்ந்தும் கிடப்பதுபோல தலைவனும் பாணன் அழைக்கும்போது பரத்தையர் சேரிக்குப் போவதும் அழையாவிடின் இல்லிற்கு வருவதுமாக உழல்கின்றான் என உரைக்கின்றது. மற்றொரு செய்தி – “வேட்டுவன் தூண்டிலிற் கோத்த இரையை இலையின்கீழ் கிடந்த வாளைமீன் விழுங்கியது.”⁸⁸ இதில் வேட்டுவன் பாணனுக்கும், இரை அவன் இனிய சொல்லுக்கும் உட்பொருள் கொண்டு நிற்கின்றன. விழுங்கியது என்ற சொல்லே பாணனது நட்புக் கூடாதது என்பதை விளக்குவதாக அமைகின்றது. எந்த ஒரு பாடலிலும் முதலில் பரத்தை நேராக வந்து அவனைத் தன் வயப்படுத்தியதாகச் செய்தி இல்லை. பாணனின் நட்பு மட்டுமின்றி தலைவனின் தன் உணர்வே பரத்தை நாடலுக்கு முதன்மைக் காரணம் எனலாம். ஏனெனில் தலைவன் பாணனின் அழைப்பை மறுத்ததாகவோ, கண்டித்து ஒதுக்கியதாகவோ செய்திகள் இல்லை. தீங்கு செய்பவன் இருந்தால்தான் தீயசெயல்கள் நடைபெறும். பரத்தைநாட்டம் இருப்பதால்தான் பரத்தையர் இருக்கின்றனர். பரத்தையர் இருந்தாலுமே அவர்களை நாடுபவர்களாகிய தீயவர் இருந்தால்தான் அவர்கள் பரத்தையர்களாக மாற்றப்படுகின்றனர். மனிதனின் செயற்பாடே ஒரு சமுதாயத்தை நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ மாற்றக் காரணமாக அமைகின்றது எனத் தெளியலாம். மக்கள் நல்வழியில் வாழ வேண்டுமென்பதே புலவர் விருப்பம். எனவே வாழ்விற்குரிய நல்நீதி நெறிகளை நேரே வாய்ப்பாடு போல் எடுத்துக்

கூறாமல் பாடல்களைக் கற்று அதன் கற்பனையில் திளைத்து உணர்ச்சி வயப்பட்டு ஈடுபடுவோரின் உள்ளத்தில் அறக்கருத்துகள் தாமே பதியுமாறு அமைத்துள்ளார்கள் சான்றோர் பெருமக்கள்.

போர்நெறியைக் கொண்டு நீதி உணர்த்துதல்

உலகில் நல்லதைக் காட்டிலும், தீயவையே, காட்டுத் தீயைப்போல் பரவி அதிகமானோரால் பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு தூற்றப்படுவதற்குக் காரணம் அத்தீயவொழுக்கம் கண்டிக்கப்படக்கூடியதும், களையப்படக் கூடியதும் என்னும் நீதியை வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். தலைவனது பரத்தையொழுக்கம் அலராக ஊரவரால் தூற்றப்படுவதையும், அவ்வலர் போர் நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுவதையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்⁸⁹, அஃதையின் தந்தை⁹⁰, பாண்டிய மன்னன்⁹¹, தித்தன் வெளியன்⁹², கரிகால் வளவன்⁹³, பசும்பூண் பாண்டியன்⁹⁴ ஆகியோர் போர்க்களத்தில் வென்றபோது ஏற்பட்ட ஆரவாரத்தை விடவும் தலைவன் பரத்தையரொடு வதுவை அயர்தல் மற்றும் அவளோடு சென்று புனலாடுதல் ஆகிய தலைவனது பரத்தைமை ஒழுக்கம் குறித்து ஊரில் எழுந்த அலரின் ஆரவாரம் மிகத் தோன்றியதாம். இதனை,

“வென்றி கொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 36: 23)

“களிறு கவர் கம்பலை போல

அலர் ஆகின்றது பலர் வாய்ப்பட்டே” (அகம். 96: 17-18)

“ஆடுகொள் வியன் களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 116: 19)

“பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 226: 17)

“தொய்யா அழுந்தூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 246: 14)

“அலர் ஆகின்றது அது பலர் வாய்ப்பட்டே” (அகம். 296: 14)

என்னும் கூற்றின்மூலம் உணரலாம். கவிஞனின் உள்நோக்கம், பாடுபொருள் நீதி உணர்த்துவது. அதுவும் இனிமையான முறையில் இருக்கவேண்டுமேயன்றிக் கசப்பான உணர்வுகளை உருவாக்கக்கூடாது. ஆதலால்தான் வேந்தர்கள் அறநெறியில் பெற்ற

“யாரினும் இனியன் பேரன் பினனே
 உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
 சூன்முதிர் பேடைக் கீனி லிழைஇயர்
 தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
 நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
 யாண ருரன் பாணன் வாயே” (குறு. 85)

என்பதாகும்.

“புறத்திணையில் கலைவல்ல பாணர்கள் போற்றப்படுகின்றனர்; மதிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் அகத்துறையில் அதிலும் குறிப்பாக வாயில் மறுக்கும் துறையில் பாணர்கள் பழிக்கப்படும் நிலையிலேயே உள்ளனர். கலைவல்ல பாணரும் விறலியரும் தலைவனைப் பரத்தையர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் இழிநிலைக்குத் தாழ்ந்தனர். அதனால், போற்றும் நிலையிலிருந்த அவர்கள் தூற்றும் நிலைக்கு ஆளாயினர். ஏற்றம் பெற்றிருந்தவர்கள் மாற்றம் பெற்றதால் தூற்றப்பெற்றனர். தலைவன்மேல் உள்ள வெறுப்பெல்லாம் பாணன் தூதாக வந்தபோது அவனை நேரில் கண்டவுடன் எரிமலையாக வெடிக்கிறது.”⁸⁶

“ஒரு நின் பாணன் பொய்யன் ஆக
 உள்ள பாணர் எல்லாம்
 கள்வர் போல்வாநின் அகன்றிசி னோர்க்கே” (குறு. 127: 4-6)

தலைவனின் பாண்மகனைப் பொய்யனாகக் கண்டு வெறுத்த மகளிர் பொய்யரல்லாத பிற பாணரையும் அத்தகையர் என வெறுத்தனர். பாணன் தன் பொய்ம்மொழிகளால் பலரையும் மயக்கித் தலைவனொடு கூட்டுவான் எனவே, “பாண்மகன் யார் நலம் சிதையப் பொய்க்குமோ, இனியே?”⁸⁷ என வியந்து வினவுகின்றாள்.

மருதத்திணையில் காணப்படும் தவறாகிய பரத்தையர் நாட்டம் என்பது வசதியால் நிகழ்ந்த நிகழ்வாகும். இத்தவறு தலைவனின் தன்னுணர்வால் ஏற்பட்ட விளைவு. பெரும்பான்மைப் பாடல்கள் இக்கருத்திற்கேற்ப நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பதால் இம்முடிவு பெறப்படுகின்றது. பாணனது நட்புக் கூடாததாக இருப்பினும் அதை ஏற்கும் மனிதன்

இருப்பதால்தான், நட்பு இன்னாததாகின்றது. நல்லெண்ணமும், நற்செயலும் தீயவர்களையும் நல்லவர்களாக்கும்.

**“பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி
அருவி ஆம்பல் அகலடை துடக்கி
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ளெகிழுங்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சியுர்” (அகம். 96: 3-8)**

என்னும் அடிகள் அடைகரையில் படர்ந்த பிரப்பங்கொடி ஆம்பலிலையைப் பிணித்துக் காற்று உயர்ந்த அவ்விலை உயர்த்தும் காற்று வாராதொழியின் தாழ்ந்தும் கிடப்பதுபோல தலைவனும் பாணன் அழைக்கும்போது பரத்தையர் சேரிக்குப் போவதும் அழையாவிடின் இல்லிற்கு வருவதுமாக உழல்கின்றான் என உரைக்கின்றது. மற்றொரு செய்தி – “வேட்டுவன் தூண்டிலிற் கோத்த இரையை இலையின்கீழ் கிடந்த வாளைமீன் விழுங்கியது.”⁸⁸ இதில் வேட்டுவன் பாணனுக்கும், இரை அவன் இனிய சொல்லுக்கும் உட்பொருள் கொண்டு நிற்கின்றன. விழுங்கியது என்ற சொல்லே பாணனது நட்புக் கூடாதது என்பதை விளக்குவதாக அமைகின்றது. எந்த ஒரு பாடலிலும் முதலில் பரத்தை நேராக வந்து அவனைத் தன் வயப்படுத்தியதாகச் செய்தி இல்லை. பாணனின் நட்பு மட்டுமின்றி தலைவனின் தன் உணர்வே பரத்தை நாடலுக்கு முதன்மைக் காரணம் எனலாம். ஏனெனில் தலைவன் பாணனின் அழைப்பை மறுத்ததாகவோ, கண்டித்து ஒதுக்கியதாகவோ செய்திகள் இல்லை. தீங்கு செய்பவன் இருந்தால்தான் தீயசெயல்கள் நடைபெறும். பரத்தைநாட்டம் இருப்பதால்தான் பரத்தையர் இருக்கின்றனர். பரத்தையர் இருந்தாலுமே அவர்களை நாடுபவர்களாகிய தீயவர் இருந்தால்தான் அவர்கள் பரத்தையர்களாக மாற்றப்படுகின்றனர். மனிதனின் செயற்பாடே ஒரு சமுதாயத்தை நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ மாற்றக் காரணமாக அமைகின்றது எனத் தெளியலாம். மக்கள் நல்வழியில் வாழ வேண்டுமென்பதே புலவர் விருப்பம். எனவே வாழ்விற்குரிய நல்நீதி நெறிகளை நேரே வாய்ப்பாடு போல் எடுத்துக்

கூறாமல் பாடல்களைக் கற்று அதன் கற்பனையில் திளைத்து உணர்ச்சி வயப்பட்டு ஈடுபடுவோரின் உள்ளத்தில் அறக்கருத்துகள் தாமே பதியுமாறு அமைத்துள்ளார்கள் சான்றோர் பெருமக்கள்.

போர்நெறியைக் கொண்டு நீதி உணர்த்துதல்

உலகில் நல்லதைக் காட்டிலும், தீயவையே, காட்டுத் தீயைப்போல் பரவி அதிகமானோரால் பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு தூற்றப்படுவதற்குக் காரணம் அத்தீயவொழுக்கம் கண்டிக்கப்படக்கூடியதும், களையப்படக் கூடியதும் என்னும் நீதியை வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். தலைவனது பரத்தையொழுக்கம் அலராக ஊரவரால் தூற்றப்படுவதையும், அவ்வலர் போர் நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுவதையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்⁸⁹, அஃதையின் தந்தை⁹⁰, பாண்டிய மன்னன்⁹¹, தித்தன் வெளியன்⁹², கரிகால் வளவன்⁹³, பசும்பூண் பாண்டியன்⁹⁴ ஆகியோர் போர்க்களத்தில் வென்றபோது ஏற்பட்ட ஆரவாரத்தை விடவும் தலைவன் பரத்தையரொடு வதுவை அயர்தல் மற்றும் அவளோடு சென்று புனலாடுதல் ஆகிய தலைவனது பரத்தைமை ஒழுக்கம் குறித்து ஊரில் எழுந்த அலரின் ஆரவாரம் மிகத் தோன்றியதாம். இதனை,

“வென்றி கொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 36: 23)

“களிறு கவர் கம்பலை போல

அலர் ஆகின்றது பலர் வாய்ப்பட்டே” (அகம். 96: 17-18)

“ஆடுகொள் வியன் களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 116: 19)

“பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 226: 17)

“தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 246: 14)

“அலர் ஆகின்றது அது பலர் வாய்ப்பட்டே” (அகம். 296: 14)

என்னும் கூற்றின்மூலம் உணரலாம். கவிஞனின் உள்நோக்கம், பாடுபொருள் நீதி உணர்த்துவது. அதுவும் இனிமையான முறையில் இருக்கவேண்டுமேயன்றிக் கசப்பான உணர்வுகளை உருவாக்கக்கூடாது. ஆதலால்தான் வேந்தர்கள் அறநெறியில் பெற்ற

வெற்றியின் ஆரவாரத்தைக் காட்டிலும் தலைவனின் பரத்தைமையொழுக்கம் மிக்கு இருப்பதைக் கூறி, அத்தகாத ஒழுக்கம் தலைவன் மாண்புக்கு இழிவை ஏற்படுத்துவதோடு சான்றோர் வகுத்த அறவாழ்விற்கும் களங்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்னும் நீதியை உணர்த்துகின்றனர். சங்க காலத்தில் தலைவனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தைச் சான்றோர் கண்டிக்கவில்லை எனும் கருத்து அறிஞர்களிடையே நிலவுகிறது. ஆனால் அகநானூற்றில் வரும் நிகழ்வு அக்கருத்திற்கு மாற்றாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

“தொல் புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனி

கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும் பெயர்க் கள்ளூர்

திருநுதற் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய

அறனிலாளன், அறியேன் என்ற

திறன் இல் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்

முறி ஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி

நீறு தலைப்பெய்த ஞான்றை” (அகம். 256: 14–20)

என்னும் அடிகள், கள்ளூர் என்ற ஊரில் ஒருவன் ஒரு தலைவியுடன் களவொழுக்கம் புணர்ந்து பின்னர் யான் அவளை ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை என்று பொய் கூறிவிட்டான். அவ்வூர் அறவோர் வழக்கினை ஆராய்ந்து அவனைப் பற்றி மரத்தில் பிணித்துச் சான்று கூறுவாரைக் கொண்டு அக்குற்றத்தைக் கண்டுபிடித்து அக்குற்றத்திற்குத் தண்டனையாக அவனை நீற்றறையில் இட்டு தீக்கொளுவுவார். அவ்வூர் மக்கள் காணும்படி நீற்றைப் பெய்தனர். அதுகண்ட அவ்வூர் மக்கள் இஃது இக்குற்றத்திற்குத் தகுந்த ஒறுப்பேயாகும் என்று மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர் என்னும் வரலாற்று உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றது. தலைவனின் பரத்தைமையொழுக்கம் இங்கு நேரிடையாகவே கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. களவொழுக்கத்தில் புணர்ந்து பின் ஏமாற்றிய ஒருவனைச் சான்றோர் பெருமக்கள், ஊர்மக்கள் காணும்படி தண்டித்துள்ளனர் என்பதிலிருந்து தலைவனும் நாளும் ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றித் திரிகின்றான். அவனும் பெரிதும் தண்டிக்கப்படக்கூடியவன் என்று சாடியுள்ளனர்.

“நாகரிகம் எய்திய மக்களின் மொழிகளில் உயர்ந்த கவிதை இருப்பது இயல்பு. மொழிகளின் பண்பிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் உகந்தவாறும் புலமைக்குத் தகுந்தவாறும், மக்களின் பழக்கவழக்கங்களைத் தழுவியே பாடல்கள் எழுதப்பெறும். கவிஞனின் கற்பனை கலக்காத கவிதையைக் காணவியலாது. கவிதையில் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்தியம்புவதில் கற்பனை கலந்திருப்பினும் அவற்றில் வாழ்க்கையின் அடிப்படையான உண்மைகளும் புலவர்தம் காலத்து வாழ்ந்த மக்களுடைய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களும் பொதிந்திருக்கும் என்பர். இச்செய்திகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. தமிழரது நாகரிக வளர்ச்சியையே சான்றோர் செய்யுட்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது”⁹⁵ என்று டா.க. கைலாசபதி அவர்களும் கூறியுள்ளார்.

ஊடல் கூடலில் முடிதல்

ஆண் தனித்து வாழின் சிறப்பில்லை. பெண் தனித்து வாழ்ந்தாலும் பயனில்லை. இருவரும் இணையும்போது தான் மானுடம் வாழ்கிறது. வளர்கிறது. உயர்கிறது. இவ்வுண்மையைத்தான் சங்க மருதத்திணைப்பாடல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன என்பதில் தவறில்லை.

“..... மான்இழை மகளிரை
எம்மனைத் தந்து நீ தழீஇயினும், அவர்தம்
புன்மனத்து உண்மையோ அரிதே” (நற். 330: 6-8)

ஆதலால் உண்மையான அன்புடன் உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டு விளங்கும் தலைவியுடன் வாழ்வதே சிறப்பு எய்துவதாகும். “தன் மனையாளுடன் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்னும் அறவாழ்வினை மேற்கொள்ளுதலே சான்றோர் செல்வம் எனப் போற்றியுள்ளதை நற்றிணை எடுத்துக்காட்டுகிறது.”⁹⁶ இங்கு, தான் கொண்ட மனையாளே (தலைவியே) சிறப்புமிகுந்தவர் என்ற எண்ணம் தலைவனுக்கு வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

“நீத்தம் மலரை அலைத்ததோடு கடற்கரையையும் கத்தி இடித்தது என்று கூறியிருப்பது தலைவியது உள்ளத்தை நெகிழ்வித்ததோடு உரன் மிகுந்த தோழியையும்

வருத்துவதாயிற்று. ஊடல் கூடலில் முடியவேண்டுமாதலால் ஊடுபவர் அறிவில்லாதவர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.”⁹⁷ “நாரை உரிஞ்சுதலால் குடம்பையுள் முயிறு உதிருமென்றது, தலைவி ஊடல் மிகுத்தலினால் தன்னுடலினின்று உயிர் நீங்கும் போலுமென்றும், அன்னியும் பெரியன் அவனினும் விழுமிய இருபெரு வேந்தர், பொருகளத்து ஒழித்த புன்னை விழுமம் போல இவ்விருவரது இகலும் தன்னோடு கழியும் என்றும் தோழி கூறுகின்றாள்.”⁹⁸ எனவே ஊடல் ஒழித்து இல்லற வாழ்வில் இணைந்து மானுடம் தழைக்க வாழவேண்டும் என்ற நீதியைப் புலவர் பெருமக்கள் மருத ஊடலில் உட்புதைத்து உள்ளமை தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

தொகுப்புரை

* மருதநிலத் தலைவியின் ஊடலுக்குப் பரத்தையே பெரிதும் காரணமாக அமைகிறாள். தலைவன் பரத்தையரோடு புனலாடுதல், பரத்தையை வதுவை அயர்ந்ததால் ஊரவரின் அவர் ஆகியவை தலைவியின் ஊடலுக்கான காரணங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

* தலைவனின் பரத்தையரொழுக்கத்தை இயற்கை நிகழ்களுடனும் விலங்கினங்களின் செயல்களுடனும் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலமும் இடித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

* தலைவனின் பரத்தையர் ஈடுபாட்டிற்கு – மருதநிலத்தின் செல்வச் செழிப்போடு பாணனின் தீயநட்பும் காரணமாக அமைகின்றன. கூடாநட்பு கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

* அரசர் பெருமக்களின் போர்நெறியைக் கொண்டு தலைவனுக்கு நீதி உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

* இல்லற வாழ்வு இனிமையடைய ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்தல் அவசியம். எனவே ஆணும் பெண்ணும் தன் நிலையில் திரியாது ஒழுக்கமுடன் வாழ்வதே அறநெறியாகும் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப. 105.
2. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 66.
3. தொல். பொருள். அகத். இளம். நூ. 16. விளக்கம்.
4. நா. ஆறுமுகம், கலித்தொகை – ஓர் ஆழ்வாய்வு, ப. 54.
5. ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, ப. 125.
6. முனைவர் மா. செங்குட்டுவன், தொல்காப்பியம் திருக்குறள்-வாழ்வியல் நெறியும் ஆன்மிகமும், ப. 226.
7. குறள். 1313, 1312.
8. குறள். 1315.
9. குறள். 1314.
10. குறள். 1316.
11. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 86.
12. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ. 44.
13. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 86.
14. மேற்படி.
15. மேற்படி.
16. தொல். பொருள். கற். இளம். 145: 38.
17. மேற்படி, நூ. 148: 14.
18. மேற்படி, நூ. 148: 8.
19. குறு. 10: 4.
20. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 111.
21. கலைக்களஞ்சியம், ப. 143.
22. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 111.
23. கா. சுப்பிரமணியன், மாதவியும் வசந்தசேனையும், ப. 6.
24. க. தமிழ்மல்லன், குறுந்தொகை மருதம், ப. 30.
25. இரா. சந்திரசேகரன், சங்க இலக்கியம் பன்முக நோக்கு, ப. 216.
26. முனைவர் க. ஜெயசீலன், பத்துப்பாட்டில் வளமையும் வறுமையும், ப. 104.
27. சரளா இராஜகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப. 296.

28. முனைவர் கு. இராசரெத்தினம், சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள், ப. 296.
29. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப. 111.
30. மேற்படி.
31. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 228.
32. மேற்படி. 230.
33. மேற்படி, ப. 231.
34. ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, பக். 126-127.
35. முனைவர் து. சிவராசன், சங்க இலக்கிய வாழ்வியல், ப. 34.
36. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 240.
37. மேற்படி. ப. 229.
38. ந. சஞ்சீவி, உணர்வின் எல்லை, பக். 127-128.
39. அகம். 166: 5-15; 326: 1-8.
40. அகம். 16: 1-19.
41. நற். 20.
42. 36: 11-12; 96: 9-18.
43. 46: 7-16; 206: 6-16.
44. ஐங். 11: 1-2.
45. ஐங். 12: 1.
46. ஐங். 17: 1-2.
47. குறு. 202: 2-3.
48. மு. வ., பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 402.
49. மேற்படி, ப. 403.
50. மேற்படி.
51. ஐங். 47: 1-2; 48: 1-2.
52. தொல். பொருள். உவ. நூ. 297, 298.
53. தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி, சங்ககால இலக்கியக் கொள்கை, ப. 8.
54. டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ப. 19.
55. மேற்படி, ப. 53.
56. மேற்படி, ப. 83.

57. மு. இராகவையங்கார், தொல்காப்பியம் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, ப. 8.
58. தொல். பொருள். அகத். இளம். நூ. 50; பொரு. 238, 239, 240.
59. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 456.
60. டாக்டர் மு.வ., பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 401
61. மேற்படி.
62. தி. முத்துக்கண்ணப்பன், கடற்கரைக் காதலர், ப. IVX.
63. மு. வரதராசன், நெடுந்தொகைச் செல்வம், ப. 182.
64. டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், இலக்கிய விளக்கம், ப. 1.
65. அகம். 56: 1-6.
66. அகம். 256: 1-7.
67. அகம். 306: 2-8.
- 68.. அகம். 316: 1-7.
69. நற். 260: 1-4.
70. அகம். 36: 1-8.
71. அகம். 96: 1-8.
72. அகம். 196: 1-5.
73. அகம். 266: 16-19.
74. டாக்டர் கே.பி. அழகம்மை, அகநானூற்றில் வாழ்வியல் நீதிநெறிகள், ப. 37.
75. டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ப. 52.
76. மேற்படி, ப. 55.
77. மேற்படி, ப. 122.
78. மேற்படி, ப. 116.
79. க. வெள்ளைவாரணன், குறிஞ்சிப்பாட்டு, பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், ப. 252.
80. தமிழண்ணல், குறிஞ்சிப்பாட்டு-இலக்கியத் திறனாய்வு விளக்கம், ப 73.
81. ந. செயராமன், முல்லைப்பாடல்கள், ப. 56.
82. எஸ். விஜயபாரதி, கபிலர் கவிநயம், ப. 12.
83. டாக்டர் கே. பி. அழகம்மை, அகநானூற்றில் வாழ்வியல் நீதிநெறிகள், ப. 53.
84. மேற்படி, ப. 22.
85. ஆ. இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப. 138.

86. சரளா இராஜகோபாலன், குறுந்தொகை ஒவியங்கள், ப. 87.
87. ஐங். 49: 3-4.
88. அகம். 36: 1-8.
89. அகம். 36: 13-23.
90. அகம். 96: 11-17.
91. அகம். 116: 11-17.
92. அகம். 226: 13-17.
93. அகம். 246: 8-14.
94. அகம். 296: 7-14.
95. டாக்டர் க. கைலாசபதி, ஒப்பியல் இலக்கியம், ப. 8.
96. நற். 210: 6-9.
97. அகம். 326: 16-17.
98. நற். 180.

)))((

இயல் ஆறு

மருதம் சித்தாரிக்கும் பெண்

இயல் ஆறு

மருதம் சித்தரிக்கும் பெண்

முன்னுரை

மனிதன் தன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் பெண்களுடனே ஒன்றித்திருக்கிறான். பிறந்ததும் தாய்மடி; வளர்கையில் சகோதரிகள் அரவணைப்பு; வளர்ந்து மணந்தபின் மனைவியின் பாசம்; வயதானவுடன் பிள்ளைகள் பேரக்குழந்தைகள் அன்பு. பெண் தொடர்பில்லாமல் மனிதன் தனது வாழ்க்கையை நினைத்தும் பார்க்க முடியாதது. அதாவது ஓர் ஆடவன், முதலில் நல்லமுறையில் வளர தாய் உந்து சக்தியாயிருக்கிறாள். அவன் சமுதாயத்தில் நல்லமுறையில் வாழ மனைவி உந்து சக்தியாயிருக்கிறாள். இறக்கும்வரை அவனை அரவணைத்துக் காக்கும் சக்தியாகத் தாயோ, மனைவியோ, மகளோ இருக்கிறாள். பிறப்பில் இருந்து இறக்கும் வரை செயலாற்ற ஆணுக்குப் பெண் என்ற சக்தி தேவைப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

பெண் என்பவள் தன் சக்தியால் தனித்து இயங்கவும் முடியும். தேவைப்படும் நேரத்தில் அந்த சக்தியை ஆணுக்கு அளித்து, அவனை இயங்க வைத்துத் தேவையானதைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியும் என்பது இதில் தெளிவாக தெரியும்.

ஒரு மரத்தை நாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதே இல்லை. அதை வேலைப்பாடுகள் கொண்ட நாற்காலியாகவோ, மேசையாகவோ இருப்பதைத்தான் விரும்புகிறோம். நாம் ஒரு விஷயத்தை இயல்பாகப் பார்க்கப் பழகவில்லை. ஆனால் பெண் என்பவள் அவள் பெருமையை உணராத குருட்டு மனிதர்களுக்கும் கைத்தடியாக வாழ்பவள்! பிறப்பு முதல் இறப்பு வரைக்கும்—வாழ்நாள் முழுவதும் ஆண்களுடன் பல்வேறு வடிவில் இரண்டறக் கலந்துள்ள பெண்மையின் சிறப்பியல்புகள் பேச்சிற்கும் எழுத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவை.

அறிவை வளர்த்து, மனத்தைப் பண்படுத்தி, இன்பம் சேர்ப்பது இலக்கியம். அறநெறி காட்டி, பொருட்பயன் ஊட்டி, பேரின்ப வீட்டிற்கான மெய்யுணர்வில் நாட்டுவது நல்லிலக்கியம். பெண்ணின் வாழ்வும் இத்தகையதுதான். பெண் இலக்கியமாக இலங்குவது மட்டுமன்று. இலக்கியப் பொருளாகவும் அமைகிறாள். இலக்கியத்திலும் இடம் பெறுகிறாள். இலக்கியம் படைக்கவும் செய்கிறாள். அவ்வகையில் மருதம் சித்தரிக்கும் பெண்ணைப் பற்றி இவ்வியலில் காண்போம்.

இளமை நலமும் விளையாட்டு மனமும்

பச்சை நெல்லை அவலாக இடித்த கரிய வயிரம் பாய்ந்த உலக்கையை அழகிய கதிரையுடைய நெற்பயிர் விளைக்கும் வயல் வரம்பாகிய அணையிலே படுக்கவைத்து, ஒள்ளிய வளையல்களை அணிந்த பெண்கள் வண்டல் விளையாட்டைச் செய்யும் தொண்டி என்னும் பட்டினத்தைப் போன்ற பெண்மை நலம் வாய்க்கப் பெற்றவள் மருதப்பெண். இதனை,

“பாசவல் இடித்த கருங்காழ் உலக்கை
ஆய்கதிர் நெல்லின் வரம்புஅணைத் துயிற்றி
ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
தொண்டி அன்னஎன் நலம்”(குறு. 238: 1-4)

என்னும் பாடல்கள் வழி அறியலாம். இத்தகைய நந்நலம் வாய்க்கப் பெற்ற மருதப்பெண்கள் கைவளைகள், ஆழிகள், தொய்யகங்கள் அணிந்துள்ள துகில்கள், மேகலைகள், காஞ்சிகள் ஆகியவற்றை அணிந்து, வையையாற்றுப் புதுப்புனலுள் குதித்து ஆடி மகிழ்ந்தனர்.

அப்பெண்களுள் ஒருத்தி பீச்சங்குமுலுள் நீரையேற்றி மற்றொருத்தியின் கண்களை நோக்கித் தூவினாள். அங்ஙனம் மூடினானைத் தோற்றாளாகக் கொண்டனர். நீரைத் தூவியவள் இறுமாப்போடு தன் கழுத்திலிருந்த பொற்கயிற்றால், குங்குமக் குழம்பால் எழுதப் பெற்ற கரும்பை உடைய மூங்கிலைப் போன்ற மென்மையான தோள்களைக் கட்டி, அவளைச் சிறைப்படுத்தினாள். அதைக்கண்ட பொற்கொம்பு போன்ற மற்றொருத்தி, அவ்வாறு சிறைப்பட்டவளுக்காக இரக்கங்கொண்டாள். அவளுடைய கைக்கட்டை நீக்குவதற்காகத்

தானும் பாய்ந்து சென்றாள். அவள் கண்கள் இரும்புவாளால் துண்டாக்கப் பெற்ற மாவடுவைப் போலவும், மையுண்ணப் பெற்றும் விளங்கின. அவளுடைய அக்கருங்கண்களின் ஒளி செந்நிறத்தோடு தன் நிறங்கெட்டுத் தானும் கருநிறத்தைக் கொண்டதாக ஆயிற்று. இதுகாறும் கண்ட மருதப்பெண்களின் விளையாட்டுக் களிப்பை,

**“பரிந்த தகையினான் யாறாடு வாருள்
தூரந்து புனல்துவத் தூமலர்க் கண்கள்
அமைந்தன; ஆங்கண் அவரு ளொருத்தி
கைபுதைஇ யவளை
ஏக்கழுத்து நாணாற் கரும்பின் அணைமென்றோள்
போக்கிச் சிறைப்பிடித்தாள்! ஓர் பொன்னங் கொம்பு
பரிந்தவளைக் கைப்பிணை நீக்குவான் பாய்வாள்
இரும்பீர் வடியொத்து மைவிளங்கும் கண்ணொளியாற்
செம்மைப் புதுப்புனல் சென்றிரு ளாயிற்றே
வையைப் பெருக்கு வடிவு”(பரி. 7: 51-60)**

எனும் பரிபாடல் வரிகளால் அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், பிற பெண்களுள் இளமையும் அழகும் செறிந்த ஒருத்தி தன் காதிற் கரிய நீலத்தின் இதழைச் சூடிக் கொண்டவளாக, மற்றொருத்தியை நோக்கினாள். மூங்கிலின் அழகையும் வென்று, அதனினும் சிறந்து விளங்கிய தோளழகுடையாளான அவள், அக்கன்னியின் செயலைக் கண்டாள். சாய்ந்து துவளும் அசோகின் தளிரை அவள் தன் காதுகளிற் செருகினாள். செருகவே, அசோகந் தழையின் செவ்வொளி பாய்தலால், அவள் காதுகளில் விளங்கிய நீலம் தன்பாலும் செவ்வொளி படரப் பெற்றதாக விளங்கியது.

மற்றொருத்தி குண்டலம் அணிதலையுடைய தன் அழகிய காதுகளில் குவளைமலரைச் செருகிக் கொண்டாள். அதனைக் கண்ட மற்றொருத்தி, இவள் இம்மலர்களைக் காதுகளிற் சொரிஇனதால் நான்கு கண்களைப் பெற்றாள் என்றாள். அதனைக் கேட்ட ஒருத்தி, அவளுடைய நெற்றியிலே சிவப்புப் பொட்டினையும் இட்டு, நெற்றிக் கண்ணான இதனையும்

கொண்டு, இவள்தான் கொற்றவையானைப் போல நெற்றிக் கண்ணையும் பெற்றாள் என்றனர். அவளும் கொற்றவை போலவே அழகுடன் விளங்கினாள். பவள வளையினை ஒருத்தி தன் கையிற் செறித்தாள்; அதனைக் கண்ட மற்றொருத்தி, பச்சைக் குவளையினது பசிய தண்டைப் பறித்துத் தான் வளையலாகச் செறித்துக் கொண்டாள்.

ஒருத்தி குளிரிப்பூவால் கண்ணி தொடுத்தாள்; அவளைத் தொடுக்காது நிறுத்துக என்பானைப் போல, மற்றொருத்தி, மல்லிகை மலரின் இடையிடையே நெய்தலையும் கலந்து மாலை தொடுக்கலானாள். இவ்வாறு பெண்கள் பலரும் போட்டியிட்டு வையைக் கரையிலே ஆடிக் களித்தனர். மருதப்பெண்களின் வையைக் களியாட்டத்தை,

“ஆயிடை, மாயிதழ் கொண்டோர் மடமாதர் நோக்கினாள்
வேயெழில் வென்று வெறுத்ததோள் நோக்கிச்
சாய்குழை பிண்டித் தளர்காதிற் தையினாள்
பாய்குழை நீலம் பகலாகத் தையினாள்
குவளை குழைக்காதின் கோலச் செவியின்
இவள்செரீஇ நான்கு விழிபடைத்தா ளென்று
நெற்றி விழியா நிறைத்திலகம் இட்டாளே
கொற்றவை கோலங் கொண்டோர் பெண்;
பவள வளைசெறித்தாள் கண்டணிந்தாள் பச்சைக்
குவளைப் பகந்தண்டு கொண்டு
கல்லகா ரப்பூவால் கண்ணி தொடுத்தாளை
நில்லிகா என்பாள்போல் நெய்தல் தொடுத்தாளே
மல்லிகா மாலை வளாய்” (பரி. 11: 93-105)

எனும் பரிபாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

கைபுனைந்தியற்றும் கவின்பெறும் வனப்பு

வையை ஆற்றங்கரையில் களியாட்டங்களை நடத்திய பெண்கள், அதற்கு முன்பு வையையில் புதுவெள்ளம் வந்ததை அறிந்ததும், நீராடச் செல்லலுறும் மகளிர் தம்மை வகை

வகையாகப் புனைந்து சென்ற பெண்மைப் பண்பினையும் பரிபாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“வந்து மதுரை மதில்பொருஉம் வான்மலர்தா ஆய்
அந்தண் புனல்வையை யாறெனக் கேட்டு;
மின்னவிர் ஒளியிழை வேயு மோரும்,
பொன்னடர்ப் பூம்புனை திருத்து வோரும்
அகில் கெழு சாந்தம் மாற்றி ஆற்றப்
புகைகெழு சாந்தம் பூக வோரும்
கார்கொள் கூந்தற் கதுப்பமைப் போரும்
வோர்பிணி பன்மலர் வேயு மோரும்
புட்டகம் பொருந்துவ புனைகு வோரும்
கட்டிய கயிலணி காழ்கொள் வோரும்
வாச நறுநெய் ஆடி வான்துகள்
மாசறக் கண்ணடி வயக்கி, வண்ணமும்
தேகம் ஒளியும் திகழ நோக்கி,
வாச மணத்துவர் வாய்க்கொள் வோரும்
இடுபுணர் வளையொடு தொடுதோள் வளையர்
கட்டுவடக் கழலினர், மட்டு மாலையர்,
ஒசனை கமழும் வாச மேனியர்
மடமா மிசையோர்
பிடிமேல் அன்னப் பெரும்படை அனையோர்,
கடுமா கடவுவோரும் களிறுமேல் கொள்வோரும்” (பரி. 12: 9–28)

என்ற அடிகளில், சிறந்த மலர்களைத் தன்மேற் பரப்பிக் கொண்டதாய், அழகோடும் தண்மையோடும் வருகின்ற புனலானது, வையையாற்றிலே வந்து, மதுரை நகரத்துக் கோட்டை மதிலை மோதுகின்றது என மக்கள் கேட்டனர். கேட்டதும், அவரவர்களும் நீரணி விழாவிற்குப் புறப்படலாயினர்.

மின்னலைப் போல விட்டுவிட்டு ஒளிபரப்பும் அணிகளைச் சில மாதர் அணிந்து கொண்டனர். பொற்றகட்டாலான அழகிய பூவணியைச் சிலர் அணிந்தனர். மார்பிடத்துப்

பொருந்திய சந்தனச்சாந்தினை மாற்றி, அகிற்புகையின் மணம் கெழுமிய சந்தனச் சாந்தைப் பூசிக்கொண்டனர். கருமை கொண்ட கூந்தலைக் குழலாக முடித்தனர் சிலர். வெட்டிவேரினை இடையிடையே வைத்துக் கட்டிய பலவகை மலர்கள் பொருந்திய மாலையினைச் சூடிக்கொண்டனர் சிலர். தமக்குப் பொருந்திய சேலைகளை எடுத்து அழகுற உடுத்துக்கொண்டனர் சிலர். கொக்கிகள் பொருந்திய ஆரங்களை அணிந்துகொண்டனர் சிலர். வாசனை பொருந்திய மணநெய்யைத் தடவிக்கொண்டனர். கண்ணாடியிற் படிந்துள்ள மிக்க தூசுகளைத் துடைத்துப் போக்கிவிட்டு, அதில் தம் வண்ணமும், தேசம் ஒளியும் தோன்ற, அதனை நோக்கியபடியே வாசனைப் பொருள்களோடுங் வளைகளைக் கைகளில் இட்டுக் கொண்டதோடு, தோள்வளைகளையும் இட்டுக்கொண்டனர். கட்டு வடத்தையும், கழலையும் காலிடத்து அணிந்து கொண்டனர். இவ்வாறு ஒப்பனை செய்து கொண்ட மகளிர், ஒரு யோசனை தூரத்துக்கும் மணங் கமழ்தலையுடைய வாசமேனியராகத் திகழ்ந்தனர். அன்னத்தின் பெரும்படை போன்றோரான பெண்களுட் சிலர் பிடியானைகள் மேல் ஏறிக்கொண்டனர். இளைய குதிரைகளின் மேலேறினர் சிலர். பெண்கள் இவ்வாறு வையையை நோக்கிப் புறப்பட்டனராம்.

கன்னியரின் உளநிலை

பாய்ந்து செல்லும் நீரைக்கொண்ட வையையில், வேழத்தண்டைத் தழுவியபடி நீந்திக் களித்தான் ஓர் இளைஞன். நீந்திச் சென்றபொழுதிலே கரைக்கண் தன் ஆயத்தாரோடும் நின்றாளான கன்னி ஒருத்தியை அவன் கண்டான். கண்டபொழுதில், அவள் அவன் நெஞ்சத்தைத் தன்பால் இழுத்துக்கொண்டாள். கடுவேகத்தோடு செல்லும் புனலானது, அவன் கைகளை நெகிழ்த்து, அவன் பற்றியிருந்த புணையைத் தன்பால் இழுத்துச் செல்லத் தொடங்கியது.

நேரிழையாளான அவள் நின்றவிடத்திலேயே தன் கண் சென்று நின்றாவிட, நீர் அவன் விரும்பியபடி அவளிருந்த இடத்திற்கு அவனைக் கொண்டு செலுத்தாது, தான் விரும்பியபடி

தன்போக்கிலேயே இழுத்துச் செல்ல முயன்றது. அதனைக் கண்டதும், அந்நங்கை ஆயத்துடன் நிற்க இயலாதவளாயினாள். அவன் பின்னாகத் தொடர்ந்து போவானைப் போலக் கரைவழியே தொடர்ந்து ஓடத் தொடங்கினாள். அவள் தாய் அதனைக் கண்டாள். தன் மகளின் நெஞ்சத்தை அவன் கவர்ந்த அந்த நிலையை அவள் அறியாள். அதனால் அவள் போக்கைத் தடுப்பாளாகத் தனியே செல்லற்க. ஆயத்தோடும் சென்று சேர்ந்திரு என்று கூவினாள். அக்கூவலைக் கேட்ட அக்கன்னியும் செய்தவறியாது நின்று அழலானாள். இவ்வாறாகக் கன்னியரின் காதல் உள்ளத்தை,

**“தண்டுதழு வாத் தாவுநீர் வையையுள்
கண்ட பொழுதிற் கடும்புனல் கைவாங்க
நெஞ்சம் அவள்வாங்க, நீடு புணைவாங்க
நேரிழை நின்றழிக் கண்நிற்ப, நீர்அவன்
தாழ்வுழி உய்யாது தான்வேண்டு மாறய்ப்ப
ஆயத்துடன் நில்லாள் ஆங்கவன் பின்தொடருஉத்
தாயத் திறமறியாள் தாங்கித் தனிச்சேறல்
ஆயத்திற் கூடு என்று அரற்றெடுப்பத் தாக்கிற்றே
சேயுற்ற கார்நீர் வரவு” (பரி. 11: 106-114)**

எனும் பாடலடிகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

மற்றொருத்தி, “விரும்பத்தகுந்த ஈரமான அணிகளைக் கொண்ட உடலினது ஈரமானது தீரும்பொருட்டு, வண்டு மொய்க்கும் போதை கொண்ட கள்ளைத் தன் கையில் ஏந்தி நின்றாள். அவ்வேளையில் அவள் கண்கள் கரிய நெய்தல் மலரைப் போலத் தோற்றினவாம். அவள் பெருமகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் போதை மிக்க கள்ளைக் குடித்தாள். குடித்ததும், அவளுடைய கருநிறக் கண்கள், பெரிய நறவம் பூவைப் போலச் செந்நிறத்தை அடைந்ததாம்.”¹ இவளுடைய கண்களின் அந்தச் சிவந்த இயல்பினைக் கண்ட அவள் தலைவன் அவளைப் புகழ்ந்தான். அவளுடைய அழகிய நோக்கினைப் பாட்டிலே அமைத்துப் பலவாறாகப் பாடினான். அப்பாட்டுக்களைத் தலைவியைக் குறித்ததெனத் தெளியாத மற்றொருத்தி,

தன்னைக் குறித்ததெனக் கருதியவளாக மயங்கினாள். அவ்விடத்தே, எனக்கு என்ன துன்பம் வருவதகுமோ? என்று வருந்தினான் தலைவன். நன்றாகப் பரந்த மார்பினான அவன் நடுக்கங் கொண்டான். தன் காதலியை நெருங்கிச் சென்றான்.

தன் காதலனை மற்றொருத்தி காதலுடன் நோக்கியதைக் கண்டாள் அவள். மதுபோதையாற் சிவந்திருந்த அவள் கண்கள், ஊடற்சினத்தால் மேலும் சிவப்பேறின. முறையோடு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த நீர் விளையாட்டுள் கலந்துகொண்ட பெண்கள் கூட்டத்துள், தன் தலைவனைக் காதலித்து நோக்கிய அவன்மீது பகை கொண்டாள். தன் கோதையை அறுத்துப் பெரிது வெகுண்டவளாக, அவன்மீது மோதினாள். அவள் சினங்கொண்டதைக் கண்ட அவன், சந்தனச்சேறு பூசிய தன் திருமேனி அழகிய நிலத்திடத்தே பொருந்துமாறு பணிந்து, அவளை வேண்டியவனாக இரந்தான். அவளோ, அவன் தலைமீது தன் பாதத்தால் உதைத்தாள். அவன் பணிந்தும் தீர்வில்லாததான பெரும்பகையை அவன் மேற்கொண்டாள். இதனை,

“கண்ணியல் கண்டேத்திக் காரிகைநீர் நோக்கினைப்
பாணா தரித்துப் பலபாட, அப்பாட்டுப்
பேணா தொருத்தி பேதுற, ஆயிடை
என்னை வருவ தெனக்கென் றினையா
நன்னெயர் மார்பன் நடுக்குற, நண்ணிச்
சிகைகிடந்த ஊடலிற் செங்கண் சேப்பூர,
வகை தொடர்ந்த ஆடலுள் நல்லவர் தம்முள்,
பகை தொடர்ந்து கோதை பரியூஉ, நனிவெகுண்டு
யாறாடு மேனி அணிகண்ட தன்னன்பன்
சோறடு மேனி திருநிலத் துய்ப்பச் சிரமிதித்துத்
தீர்வில தாகச் செருவுற்றாள்!” (பரி. 7: 65-75)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

காதற் கணவரையடைதல்

கன்னியர் தைந்நீராடி நோன்பு பூண்டனர். அதன் பயனாகப் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வரும் உறவின்படி தமக்குரிய காதற் கணவரை அடைவர். இதனை அவர்க்குத் தருவது வையைத் தெய்வம் என்பர். “கவடி தூக்கி யாடும் இளஞ்சிறுவரின் விளையாட்டிற்கு மாறுபட்டு எழுந்து, தாமும் பொய்யான பல விளையாட்டுக்களை அக்கன்னியர் ஆடுவர். அவர் அவ்வாறு பொய்யாகக் கணவன் மனைவி எனத் தம்முட்கொண்டு ஆடுதல்தான், அவரவரை ஒன்றுபடுத்தும் முன்னைத் தவமுயற்சியால் வருவதோ...? அவரவரும் தீயெரிப்பதாலும், செறிந்த நோன்பாலும் முன்னர் நின்னை (வை) வேண்டித் தவமிருந்ததனால் அத்தொடர்பு ஏற்பட்டதோ?”² இவ்வாறு, தம் தாயாரின் அருகே நின்று அக்கன்னியர் தவமாகிய தைந்நீராடலை மேற்கொள்ளல் எதன்பொருட்டெனில், தம் காதற்கணவரை அடைதல் பொருட்டாம். நீல மயிலைப் போன்ற சாயலினரான பெண்கள், களவொழுக்கத்தில் தம் காதலரைக் கூடியின்புற்று, பின்னர் அவரே தம் காமக்கூட்டமாகிய களவொழுக்கத்தைக் கைவிட்டவராக, முயற்சி கொள்ளும் கற்புநெறியினையும் அடைந்திருப்பர். இதனை,

“மாமயில் அன்னார் மறையிற் புணர்மைந்தர்

காமம் களவிட்டுக் கைகொள்கற் புற்றென” (பரி. 11: 41-42)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

இல்லற மாண்பும் இனிய ஒழுக்கமும்

கற்புநெறி மேற்கொண்ட மருதப்பெண் தன் இல்லறவாழ்விலும் “கொளக் கொளக் குறையாத கூழுடைய வளமனை வாழ்வினளாகத் திகழ்ந்தாள்.”³ மேலும் எருமை தன் குழுவியை விட்டு நீங்காமல் பக்கத்தில் இட்ட புல்லை மேயும். தலைவியும் மனையகத்திலிருந்து தனக்குரிய கடமைகளை ஆற்றியிருந்தாளாம். மருதமகளிரின் இவ்வில்லறப்பாங்கினை,

“இருமருப்பு எருமை ஈன்றணிக் காரான்
 உழவன் யாத்த குழுவியின் அகலாது
 பா அல் பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன்
 திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட
 பெருமுது பெண்டிரேம்” (குறு. 181: 3-7)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

தன் தலைவனுடன் தங்கி இன்பம் தருகின்ற இனிதான உறக்கத்தினின்று தன்னை எழுப்பியதற்காக மருதப்பெண் சேவலை நோக்கி, நீ எலிகளை உண்ணும்பொருட்டு ஆராயும் காட்டுப்பூனையின் குட்டிக்குச் சில நாள் இட்டுவைத்து உண்பதற்குரிய உணவாகி மிக்க துன்பத்தை அடைவாயாக என்று சாபமிடுகிறாள். இங்கு தன் தலைவனுடனான இனிய துயிலுக்கு இடையூறாக இச்சேவல் விளங்கிற்று என்பதும் மருதப்பெண்ணின் தன் கணவனுடனான இணைபிரியா அன்பும் புலப்படுகிறது எனலாம். மருதப்பெண்ணின் அன்பினை,

“குவிஇணர்த் தோன்றி ஒன்பூ அன்ன
 தொகுசெந் நெற்றிக் கணம்கொள் சேவல்
 நள்ளிருள் யாமத்து இல்எலி பார்க்கும்
 பிள்ளை வெருகிற்கு அல்குஇரை ஆகிக்
 கடுநவைப் படையரோ நீயே நெடுநீர்
 யாணர் ஊரனொடு வதிந்த
 ஏம இன்துயில் எடுப்பி யோயே” (குறு. 107: 1-7)

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது. தன் கணவனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பத் தான் ஒழுகுவதன்றித் தனக்கென ஒரு தனி எண்ணமும் இல்லாது தனது இல்லறவாழ்வைப் பெருமைபட நடத்தினாள்.

தாய்மைத் தன்மையைப் பெரிதும் விரும்புகின்றவளாகக் காணப்படுகிறாள். இதனை,

**“மாசில் கற்பின் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல” (அகம். 6: 13-15)**

என்னும் வரிகளால் தெளியலாம். எனினும் இங்கு தலைவனின் மாய வஞ்ச மொழிகளை அறிந்தவளாகவும் வெளிப்படுகிறாள்.

தலைவி நல்கும் கண்டனமா? தண்டனையா?

தன் அன்புக்குரிய தலைவனின் ஒழுகலாற்றில் மாறுபாடு வெளிப்படுவதைக் கண்டு அவனைக் கண்டிக்கவும் செய்கிறாள். மற்றொருபுறம் தலைவனின் கொடுமையொழுக்கத்தினை எண்ணி எண்ணி வருந்தவும் செய்தாள்.

“----- காவிரிப்

பலர் ஆடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த

ஏந்துகோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை

அரியல்அம் புகவின் அம்கோட்டு வேட்டை

நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகள்

அழிசி ஆர்க்காடு அன்னஇவள்

பழிதீர் மாண்நலம் தொலைவன கண்டே” (குறு. 258: 2-8)

இவ்வடிகளில், காவிரியின் பெரிய நீர்த்துறையினிடத்தே மருதமரத்தில் கட்டிய மேலே ஏந்திய கொம்புகளைக் கொண்ட யானைகளையுடைய சேந்தனது தந்தையும் கள்ளாகிய உணவையும் அழகிய விலங்குத் திரள்களை வேட்டையாடும் தொழிலையும் பகைவர்க்கு நரகத்தைப் போலத் துன்பம் தரும் ஒள்ளிய வானையுமுடைய இளைய வீரர்களுக்குத் தலைவனுமான அழிசி என்பவனின் ஆர்க்காடு என்னும் நகரத்தைப் போன்ற குற்றமற்ற மாட்சிமை உடைய நலங்கள் அழிதல் கண்ட பின்பும் எம் சேரியிடத்து வருதலை ஒழிவாயாக எனக் கண்டிக்கின்றாள். மேலும், “வாரல் எம் சேரி தாரல் நின் தாரே”⁴ என்று மாலை தருதலையும் கைவிடுக என மறுத்துரைத்தாளாயிற்று.

தலைவனின் பரத்தையொழுக்கத்திற்குத் தமது பருவமே காரணம் என்று தன் பேதமை குணம் வெளிப்படக் கூறுகின்றாள். முள்ளியின் மலர் பருவத்தால் தாமே கழன்று உதிர்ந்தவற்றை விளையாட்டு மகளிர் தமது விழாவிற்கு அணியாகக் கைக்கொள்ளுமாறுபோல, தன் பருவங் காரணமாக என்பாற் பற்றொழிந்துள்ள நம்பெருமானைப் பரத்தை மகளிர் கைக்கொள்வராயினர். எனவே தலைவனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்திற்குத் தனது பருவமும் ஒரு காரணம் என்றறிவுறுத்தாளாயிற்று. இதனை,

“கூள்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் என்ன வெண்கால் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டு
மவ்வயல் நண்ணிய வளங்கே ஊரன்” (அகம். 26: 1-4)

எனும் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

தன்னை ஒறுத்துத் தந்நிறையழிதல்

“தலைவனுடன் சேர்ந்த காலத்தில் பொழுது விடிவதையே விரும்பாதவளாய் இருந்த தலைவி, தலைவன் தன்னை பிரிந்து வேறொரு பெண்ணைச் சேர்ந்தான் என்றதும் அவள் மிக்க துயருற்றாள்.”⁵ அதனால் அவள் மனதோடு மட்டுமல்லாது உடலளவிலும் பெரிதும் வருந்தினாள். தலைவன் எப்பொழுது வருவான் என்று இடையறாது எதிர்பார்த்து அவள் ஏமாற்றமுற்றமையின் கண்கள் பொலிவிழந்தன. “பொன்போர்த்த”⁶ என்றாள். கண்கள் பீர்க்கம் பூவைப் போல நிறம் மாறினமையின். மேலும்,

“வறிது ஆகின்றது என் மடம் கெழு நெஞ்சே” (ஐங். 17: 4)

“பொருந்து மலர்அன்ன என் கண்அழ
பிரிந்தனன் அல்லனோ, பிரியலென் என்றே?” (ஐங். 18: 3-4)

“மாரி மலரின் கண் பனி உகுமே” (ஐங். 19: 5)

“இறைஏர் எவ்வளை நெகிழ்பு ஓடும்மே” (ஐங். 20: 5)

“இலங்குவளை நெகிழ்ச் சாஅய்ப்

புலம்புஅணிந் தன்றுஅவர் மணந்த தோளே” (குறு. 50: 4-5)

என்னும் அடிகளால் மருதப்பெண்ணினுடைய துன்பமிகுதியை அறியலாம்.

ஒழுங்குபட அமைந்த பூக்களைக்கொண்ட வேழம் தீண்டியதனால், அயலே உள்ள வடுக்களை உடைய மாமரத்தின் வளமான தளிர்கள் அசைந்து ஆடுதற்கு இடனான அழகிய நீர்த்துறைகளையுடைய ஊரன் மார்பு குளிர்ந்த துயிலைத் தரும் இனிய மென்மையினை உடையது. ஆனால் அத்துயில் பெறாமையால் ஆற்றேனாகின்றேன் என்கிறாள். இதனை,

“கொடிப்பூ வேழம் தீண்டி, அயல

வடிக் கொள் மாஅத்து வண்தளிர் நுடங்கும்

அணித் துறை ஊரன் மார்பே

பனித்துயில் கொள்ளும் இன்சா யற்றே” (ஐங். 14: 1-4)

எனும் அடிகளால் உணரலாம். பயன்படாத பொருள் இருந்தும் இல்லாதது போன்றதே. அதுபோல், தலைவன் ஊரிலேயே உறைபவனாயினும், தன் புறத்தொழுக்கத்தால் ஊரில் இல்லாதவனாகவே கருதப்படுகிறான் என்பதுபட “ஊரனாயினும் ஊரனல்லன்னே”⁷ என்று நொந்துரைக்கின்றாள். களவுக் காலத்தில் தலைவன் தன்னுடைய நலன்களைப் பலபடப் பாராட்டியும், உறுதிமொழிகள் பலவற்றைக் கூறியும் தன்னை வயப்படுத்தியவன். அந்நாளில் தலைவன் பாராட்டிய பல்வேறு நலன்களும் இப்பொழுதும் தன்பால் இருப்பனவாக, இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம் புறக்கணித்தவனாய்ப் பரத்தைமை கொண்டு ஒழுகுதல் அவனுக்குத் தகாது என்று ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தினாள் தலைவி.

“தலைவன் ஊர் நீரால் அணிபெற்றதாயினும், தலைவன் தனக்குரிய நன்னீர்மையால் அணி பெறாது பழியை அணியாகக் கொண்டான்.”⁸ “தனது கணவனின் தீயொழுக்கச் செயலுக்கு நாணுபவளாகத் திகழ்ந்தாள்.”⁹ மேலும் தலைவனின் நெகிழ்ச்சியான ஒழுகலாறு தனக்குத் துன்பம் தரினும், இதைவிட, தமது களவுக் காலத்தில் சீரலைவாயில் தெய்வமாகிய முருகன் காண, யான் நின்னைப் பிரியேன் என்று தனக்குச் செய்து கொடுத்த சூள்

மொழியைப் பொய்யாக்கிவிட்டுத் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றது மென்மேலும் பெரும் துயரத்தைத் தருகின்றது என்கிறாள். எதற்கெனில், அச்சுள் பொய்த்தமை கருதி அத்தெய்வம் தலைவனை ஒறுத்தால்? என்று அஞ்சுகின்றேன் என்றாள். இங்கு மருதநிலத் தலைவி தெய்வத்தின் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையும் அவளது வெள்ளை உள்ளமும் அப்பட்டமாக வெளிப்படக் காணலாம். இதனை,

“திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்

செருமிகு சேளயொ டுற்ற சூள்” (அகம். 266: 20-21)

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும்.

உறுதியிழந்தான் – ஓட்டை மனத்தான்

“மருதத் தலைவி, தன் கணவனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் மதித்து நடந்தாள்.”¹⁰

ஆனால் தலைவனோ வரம்பை மீறிய கொடுமை ஒழுக்கமுடையவனாக விளங்கினான்.

“அவனுக்கு வாயில் நேர்ந்து வாழ்தலினும், அவன் கொடுமையை-அது எத்துணைப் பெரியதாயினும் பொறுத்திருத்தல் நன்று என்றும், ஆஅய் எயினன் தன் சொல்லைக் காத்தற்பொருட்டு தன் உயிரையே கொடுத்தான் என்றும், தலைவனோ தெய்வத்தின் முன்னின்று யான் இனி நின்னிற் பிரியேன் என்று சொல்லிய சொல்லைக் கடந்து, தன்னைக் கைவிட்டு அவன் விரும்பிய பரத்தையர் வீடுதோறும் செல்கின்றான்”¹¹ என்று இடித்துரைக்கின்றாள். மற்றொருத்தி “ஒத்தளந்து சீர்தூக்கி ஒருவர் பிற்படார் என்றும் ஓட்டை மனவன் உரமிலி என்மரும்”¹² என்றும் அதாவது சற்றும் மனவுறுதி இல்லாதவனும், ஓட்டை மனத்தான் என்றும் மிகையாகவே இடித்துரைக்கின்றாள்.

தலைவனின் போக்கில் நிகழும் மாற்றம் குறித்து உண்மையில் அழகான அதேநேரம் ஆழமாகத் தன் கூற்றை நிகழ்த்துகிறாள் தோழி. களவுக் காலத்தில் கசப்புடைய வேப்பங்காயும் இனியதாகக் கொண்டு துய்த்த காதலர்க்குக் கற்புக் காலத்தில் மலையின் இனிய தண்ணெனும் சுனைநீரும் உவர்ப்பும் சுவையற்றதும் ஆயிற்று எனத் தலைவனுக்கு நினைவூட்டுகிறாள்.

தலைவனின் காதலை வேறு எந்தப் பெருமையையும்விட அதிகமாக மதிக்கிறாள். அவள் விழையத்தக்க இப்பெருமைக்கே அவாவுகின்றாள். அவள் தன் இடத்தை மற்றவளோடு பங்கிட்டுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. வேறொரு பெண் தன் உரிமையைப் பற்றிக்கொள்வதையும் அவள் நினைக்கப் பொறுக்காதவளாய் இருக்கிறாள். தலைவன் தன் தகாத ஒழுக்கத்தால் மகிழ்வான வாழ்வைத் தானே பாழ்படுத்திக் கொண்டதனை எடுத்துரைக்கிறாள்.

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
 னூர்மடி கங்குலி னோன்றனை பரிந்து
 கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
 நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
 அந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
 வண்டுது பனிமல ராருமூர்” (அகம். 46: 1-6)

இங்கு தலைவியோடு இன்புற்றமர்ந்து வாழும் நிலையைத் தானே கலக்கிக் கொண்டமை தோன்ற தானே ஆக்கிக் கொண்ட சேற்றின் நின்றலை வெறுத்த காரான் என்கிறாள் தோழி. அறவொழுக்கம் பேணுதலைக் கூர்முள் வேலியாக உள்ளுறுத்தாள். அதனையும் கைவிட்டுப் போனான் என்பாள். மேலும் புலத்தலும் அன்புடையார்மாட்டே பயன்தருவதாம். நீயோ (தலைவன்) அன்பு சிறிதுமில்லாத ஏதிலன் என்பாள். நீ யார்? நாங்கள் புலத்ததற்கு, அதற்குத் தகுதியில்லாயாதலின் யாம் புலக்கின்றிலோம் என்கிறார். இதனை,

“நோத லெவன்மற்று நொந்தாரென் றஃதறியுங்
 காதல ரில்லா வழி” (குறள். 1308)

எனவரும் திருக்குறள் கருத்தோடும் ஒப்பு நோக்கலாம்.

தலைவன் முறையற்ற செயலை ஏதிலர் தம் மனைக்கே வலியக் கொணர்ந்து கூறுகின்றனர் என்றாள். இங்கு எம்மனைத் தந்து என்கிறாள்.

“யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருந்
 றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
 பிறகு மொருத்தியை எம்மனைத் தந்து
 வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
 கூறேம் வாழிய ரெந்தை” (அகம். 46: 7-11)

மணந்தாரை வாழ்த்தும் மரபுண்மையால், அம்மணமகளோடு நீடுழி வாழ்க என வாழ்த்தவும் செய்கின்றாள்.

மாண்புநீந்தவன் – மாயப்பரத்தன்

அடைகரையில் படர்ந்த பிரப்பங்கொடி ஆம்பலிலையைப் பிணித்துக் காற்று உயர்ந்த அவ்விலை உயர்ந்தும் காற்று வாராதொழியின் தாழ்ந்தும் கிடப்பதுபோல நீயும் நிற்பாணன் அழைக்கும் போது பரத்தையர் சேரிக்குப் போவதும் அழையாவிடின் இல்லிற்கு வருவதுமாக உழல்கின்றாள் என இதனால் பாணனை இகழ்ந்தவாறும் இடித்துரைக்கின்றாள்.

“பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
 அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி
 அருவி ஆம்பல் அகலடை துடக்கி
 அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
 விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ளெகிழுங்
 கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர” (அகம். 96: 3-8)

என்கிறாள்.

மாந்தர் பண்புகளுள் நாணுடைமை மிகவும் சிறப்புடையதாகலின் அதனைப் “பெரியநான்”¹³ என்கின்றாள். இதனை,

“ஊனுடையெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேற்றல்ல
 நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு” (குறள். 1012)

எனவரும் திருக்குறளானும் உணரலாம். இங்ஙனம் பலரும் அறியும்படி பரத்தை மகளோடு

விளையாடுதல் நின் சான்றாண்மைக்குப் பொருந்தாத செயல் ஆகவும் அது செய்தனை யாகலின் நீ மன்ற நானிலை என்கிறாள்.

பொய்யையே மெய்ப்போலப் பேசுகின்ற பரத்தைத் தொழிலை உடைய தலைவனை “மாயப்பரத்தனே”¹⁴ என விளிக்கிறாள். “நாங்கள் எமது அறக்கடமைகளால் கட்டுண்டு ஈண்டே இன்னும் தனித்துறைவோம் காண். உனக்கும் நின் பரத்தைக்கும் கடப்பாடேதுமில்லை. ஆதலின் நின்னைத் தேடித் திரியும் அவள்பாலே செல்லுபதியாம் என்கிறாள். கற்புக் (ஒழுக்கம்) கடம்பூண்டுளேமாகலின் நின் கொடுமையைப் பொறுக்கும் கடப்பாடுளேமாயினோம். நெல் இருந்தும் நீ இல்லாமையால் அறஞ் செய்யும் வாய்ப்பிலேம் என்றாள்.”¹⁵

இல்லத்தைத் தாமரைக் கழனியாகவும் அதன்கண் மலர்ந்த நாண்மலர்களை விருந்தினரை வரவேற்கும் இல்லத்தார் முகங்களாகவும் புள் ஆரவாரத்தை விருந்தினர் உண்டு மகிழ்ந்து செய்யும் உவமையாரவாரமாகவும் நுண்ணிதின் உள்ளுறுத்து வைத்துப் பின்னர் பரத்தைமை உடைய தலைவனை, அந்நீரில் வாழும், நண்டாகவும், அந்நண்டு பரத்தைமை கருதி அளைவிடுத்துப் போயவழி இரைதேரும் குருகுகளைக் கண்டஞ்சி அள்ளலில் விடுபட விரைந்தோடி அளையிற் பதுங்குதலைத் தலைவன் இல்லத்தின் கண்ணினும் பரத்தையர் சேரிக்குச் செல்வதனால் எழுந்த அலர்க்கஞ்சி விரைந்து மீண்டும் இல்லிற்கு வந்து புகுவானாகவும் விளங்குகிறான் தலைவன். இங்ஙனம் தலைவனின் இழிசெயலை உள்ளுறுத்துக் கூறும் மருதப்பெண்ணின் திறம், உள்ளுறுத்து வைத்து அதன் அழகு நினைந்து மகிழற்பாலதாக அமைந்துள்ளதை உணரலாம். இதனை,

“முறுவல் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்

பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து

வேப்புநனை யன்ன நெடுங்க ணீர்நெண்டு

இரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயலது

ஒலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளல்

திதலையின் வரிப்ப வோடி விரைந்துதன்

நீர்மலி மண்ணைச் செறியும் ஊர்” (அகம். 176: 6-12)

என்னும் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

நல்ல நீரில் ஆடியவர் அதை வெறுத்துச் சேறுடைய பழனத்தில் உள்ள கோரையைப் பறித்துக் கொக்குகளை ஒட்டுவதாகிய தீவினையைச் செய்வது போல, தலைவன் இல்லறத்தில் தலைவியோடு இனிதமர்ந்து வாழ்வதை வெறுத்துப் பரத்தை மகளிரோடு கூடி நீராடிப் பழி விளைவித்துக் கொள்கின்றான் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் தலைவன் இவ்வாறு ஒழுகுவதற்குக் காரணம் தனக்குப் பொருள் வருவாய் மிக்கிருப்பதே என்பது தோன்ற, யாணர் ஊர் என்று விளிக்கின்றாள்.

“----- யாணரூர்

அகலு ளாங்கண் அம்பகை மடிவைக்

குறுந்தொடி மகளிர் குருஉப்புனல் முனையிற்

பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதிக் கழனிக்

கரந்தையஞ் செறுவின் வெண்குரு கோப்பும்” (அகம். 226: 2-6)

வள்ளை இலையின் கீழ்க்கிடந்த யாமை நொடிவிடு கல்லின் மேல் போகி கள்ளை உண்டு பின்பு, பழனம் உழக்கி ஆம்பல் இலையின் கீழ் ஒடுங்கும் என்றது மணமனையின்கண் இருந்த தலைவன் ஊரில் அலர் எழும்படி பரத்தையரோடு சென்று அவருடைய ஆடல் பாடலால் இன்புற்று மீண்டும் இல்லில் வந்து தலைவியை ஊடுவித்து மீண்டும் காமக்கிழத்தி மனையில் போய்த்தங்குவான் என்பதனைச் சுட்டுகின்றாள்.

“பிணங்கரில் வள்ளை நீடிலைப் பொதும்பில

மடிதுயில் முனைஇய வள்ளுகிர் யாமை

நொடிவிடு கல்லிற் போகி அகன்றுறைப்

பகுவாய் நிறைய நுங்கிற் கள்ளின்

நுகர்வா ரருந்து மகிழ்பியங்கு நடையொடு

தீம்பெரும் பழன முழக்கி அயலது

ஆம்பன் மெல்லடை யொடுங்கு மூர்” (அகம். 256: 1-7)

இதன் பயன். யான் உனக்கு வாயில் ஆகித் தலைவியொடு கூட்டினும் நீ அமையாய்!
மீண்டும் காமக்கிழத்தியர் மனைக்கே போவாய்! ஆதலின் உனக்கு யான் வாயில் நேர்கிலேன்
என்று உணர்த்தி நின்றாள். மேலும்,

**“பொய்யால் அறிவென் நின் மாயம் அதுவே
கையகப் பட்டமை அறியாய்” (அகம். 256: 8-9)**

அதாவது தலைவனது பொய்யை யான் அறிந்து கொண்டுள்ளேன் என்கிறாள்.

**“பரந்த பொய்கைப் பிரம்பொடு நீடிய
முட்கொம் பீங்கைத் துய்த்தலைப் புதுவீ
ஈன்ற மாத்தின் இளந்தளிர் வருட
வார்குரு குறங்கும் நீர்கூழ் வளவயற்
கழனிக் கரும்பின் சாய்ப்புறம் ஊர்ந்து
பழன யாமை பகவெயிற் கொள்ளும்
நெல்லுடை மறுகின் நன்னர் ஊர்” (அகம். 306: 2-8)**

தலைவன் தன்னுடைய ஊரின்கண் ஒருபால் ஈங்கையின் மலரும் மற்றொருபால்
மாவின் இளந்தளிரும் வருடி இனிமை செய்யக் குருகு துயிலுவது போன்று நீயும் ஒருபால்
பரத்தை இன்பம் செய்யவும் மற்றொருபால் தலைவி இன்பம் செய்யவும் இனிது வாழ
முயல்கின்றனை என இதன்கண் உள்ளுறுத்தினாள். இங்ஙனம் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்
ஆகாது என்றுணர்த்துகின்றாள்.

பூவின் மணமும் புல்லிய குணமும்

எருமை இரவெல்லாம் இழிந்த சேற்றினுள் கிடந்து காலையில் பகன்றை மாலை
குடிக்கொண்டு ஊர்புகுதல் போன்று நம் பெருமானும் இரவெல்லாம் பரத்தையர் சேரியிலே
கிடந்து அவருடன் ஆடிய பூமாலையொடு விடியற் காலையில் நம்மில்லத்திற்கு வருகின்றான்
என்கிறாள். இதனைத் தலைவன் கேட்டு அவனது பரத்தைமை மிகுதியை அவன் நாணும்படி
மிகுத்துரைத்தாளாம் தோழி. மேற்கண்ட கருத்தினைக் கீழ்வரும் பாடலடிகள்
உணர்த்துகின்றன.

“துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு
ஈர்ந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற்று அள்ளல் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து
குருஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப்
போர்ச்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்” (அகம். 316: 1-7)

தலைவன் தவறு செய்யும் பொழுது அவ்வாறு செய்யாமல் நின்னைத் தடுப்பது என்
கடமை என்றவாறு,

“.....நின்செய் கடன் உடையன்.....” (அகம். 376: 1)

என்று சுட்டுகிறாள்.

அகத்தில் சிறந்தோள் – அறிவில் முதியோள்

தலைவன் பரத்தையரோடு இரவிலே கலந்து கூடி, மகிழ்ந்த பின்னர்,
அத்தோற்றத்தோடே வைகறைப் பொழுதில், தலைவியை நாடி வீட்டிற்கு வந்தான். தலைவி
தலைவனது செயற்பாடுகளைச் சுட்டிக் கூறிப் புலந்தான். மணமனையின் சின்னங்களோடு
வந்தாய் என்று பிறர்கூற உனக்கு உண்டாகும் வளப்பத்தினும் மாட்சிமையன்றோ?
மனந்துமாறிப் பூண்ட கோலம் கெடாமல் எம் இல்லிடத்தே வந்து நின்றனை என்கிறாள்.

“மண மனையாள் என வந்த மல்லலின் மாண்பு அன்றோ
தார் கொண்டாள் தலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்
ஈரணி சிதையாது, எம் இல் வந்து நின்றதை” (கலி. 66: 10, 15-16)

என்னும் வரிகளில் தலைவியின் சொல்வன்மை தெரிக்கிறது. மேலும்,

“அளி பெற்றேம்; எம்மை நீ அருளினை; விளியாது
வேட்டோர் திறந்து விரும்பி நின் பாகனும்
நீட்டித்தாய் என்று, கடாஅம், கடுந்திண்தோர்
பூட்ட விடாஅ நிறுத்து” (கலி. 66: 22-25)

என்கிறாள். அதாவது தலைவன் வந்து அருள் செய்ததே பெரிதென்றனள். நின்னுடைய வருகைக்காகப் பரத்தையர் காத்திருப்பர்; நின்னை அழைத்துச் செல்வதற்காகப் பாகன் பூட்டிய தேரோடு வெளியே காத்து நின்றனன்; சென்று பரத்தையார்தம் அன்பு கெட்டுவிடாமல் நிலை நிறுத்து என்றனள்.

மற்றொருத்தி, தலைவன் தான் குறும்பூழ்ப் போர் கண்டதால் காலந்தாழ்த்திற்று என்றவனிடத்துள்ள பொய்மையைக் கண்டு கொண்டாள். குறும்பூழ்ப் போரின் கண் புண் ஏற்பட வேண்டிய சூழ்நிலை இல்லையே? புலர்வில புண்; ஈரமாய் விட்டன புண் என்ற அடையாளங்களே அவன் கூறிய குறும்பூழ்ப் போர், பரத்தையுடன் நடத்திய போர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். தான் செய்த தவற்றினைத் தானே எற்றிக்கொண்டான். பொய்யெல்லாம் ஏற்றி, தவறுதலைப் பெய்து கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன் என்று தலைவன் உடன்பட்டுக் கூறி அருள் செய்யும் படி வேண்டினன். அதற்குத் தலைவி, பரத்தையைக் குறும்பூழாகக் கொண்டு தலைவனை இடித்துரைக்கும் பாங்கு அவளது அறிவின் முதிர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

“நில் ஆங்கு; நில் ஆங்கு; இவர்தரல் – எல்லா! நீ

நாறுஇருங் கூந்தலார் இல் செல்வாய் இவ்வழி

ஆறு மயங்கினை போறி! நீ வந்தாங்கே

மாறு இனி, நின் ஆங்கே, நின் சேவடி சிவப்ப

அன்னையோ! மெய்யைப் பொய் என்று மயங்கிய கைஒன்று

அறிகல்லாய் போறி காண்நீ

அருளுகம் யாம்; யாரேம் எல்லா! தெருள?

அளித்து நீ பண்ணிய பூழ் எல்லாம் – இன்னும்

விளித்து, நின் பாணனோடு ஆடி அளித்தி –

விடலை நீ நீத்தலின், நோய் பெரிதும் ஏய்க்கும்;

நடலைப்பட்டு, எல்லாம் நின் பூழ்” (கலி, 95: 1-4; 25-26; 29-33)

என்கிறாள்.

தலைவியின் மதிநுட்பம்

மடிப்புகள் விரிந்து, கரையும் கிழிந்து, நைந்து போன உடை, சந்தனம் அழிவதற்குக் காரணமான வேர்வை; தோள்பட்டையில் கிடந்து நிறங்குறைந்த கண்ணி; இத்தன்மை உடைய தலைவனைக் கண்டு, எங்கே போயிருந்து இவ்விடத்தே வந்தாய் என வினவிய தலைவியை நோக்கித் தலைவன், குதிரை ஏறி வந்தேன் எனக் கூறுகின்றான். தலைவன், ஏறிய குதிரை பரத்தையே என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டனள். ஆகவே,

“மிகநன்று இனி அறிந்தேன், இன்று நீ ஊர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி, அறத்தினில் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ அன்று; பெரும! நின்
ஏதில் பெரும் பாணன் தூது ஆட; ஆங்கே ஓர்
வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை; ஆதி
உரு அழிக்கும் அக்குதிரை; ஊரல் நீ ஊரின் பரத்தை
பரியாக, வாதுவனாய், என்றும் மற்று அச்சார்த்
திரி குதிரை ஏறிய செல்” (கலி. 96: 32-39)

என்று அப்பரத்தையையே குதிரையாக என்றும் ஏறித்திரிவாய்; ஈண்டு நில்லாதே செல்வாயாக எனக் கூறினாள்.

சிறுகாலை நேரத்தில் வந்த தலைவனைக் கண்டு, இரவெல்லாம் எவ்விடத்துச் சென்றாய்; இக்காலைப் பொழுதில் எம் வீட்டின் வாசலிலே வந்து நீ, ஏதும் கடுஞ்சொற் சொல்லி, உன்னைப் புலக்கின்ற தொழிலை நீ அறியாதாய் போல என்னை வாட விடுகின்றனை; நடுவாக நின்று, இங்ஙனம் எம்மை இகழ்கின்ற இகழ்ச்சி இடத்து யான் என்னை மிகவும் ஒறுத்துக் கொள்வேன் என்கிறாள்.

“அன்னை கடுஞ்சொல் அறியாதாய் போல, நீ
என்னைப் புலப்பது ஒறுக்குவென்மன் யான் –
சிறுகாலை இற்கடை வந்து, குறி செய்த

அவ்வழி என்றும் யான் காணேன் திரிதர

எவ்வழிப் பட்டாய்? – சமனாக இவ் எள்ளல்” (கலி. 97: 1-5)

இதைக்கேட்ட தலைவன், முத்தை ஒக்கும் முறுவலை உடையாய், நாம் விரித்த வலையிலே புதிய யானை ஒன்று வந்து அகப்பட்டது. அதனைக் காண்பதற்காகவே யான் தங்கினேன் என்றவனிடம் தலைவி,

“ஒக்கும்

மிகாஅது சீர்ப்பட உண்ட சிறுகளி ஏர் உண்கண்

நீர்க்கு விட்டு ஊர்ந்தாயும் நீ

சார்ச்சார் நெறிதாழ் இருங்கூந்தல் நின் பெண்டிர் எல்லாம்

சிறு பாகராகச் சிரற்றாது, மெல்ல

விடாஅது நீ எம்இல் வந்தாய்; அவ்யானை

கடாஅம் படும்; இடத்து ஒம்பு” (கலி. 97: 8, 26-31)

அதாவது தலைவனை, நீ காலத்தே அவரிடத்துச் செல்க; செல்லாவிடின் அப்புத்தி யானை நின்னைத் தன்மேல் ஏறவிடாது மதம் பட்டும் நிற்கும். உன் கைவசமாக்கிக் கொள் என்றாள்.

தலைவன் காலந் தாழ்ந்து வந்தமைக்குக் காரணம் கேட்க, புதுப்புனலாடினேன் அதனால் காலந்தாழ்ந்தது எனக்கூற, நவீர்சியாக நானும் யாருடன் ஆடினாய் என்று அறிவேன் என்றாள் தலைவி. பெருகிய மலர்கூடின, பொய்யை உடைய அப்புதுப்புனலை, முளை ஒத்த முறுவலை உடையார்க்கு ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கி, நின்னைப் பிடித்துக் கரையேற விடுவார் இல்லாத காலத்தே, இள மணலினுள்ளே நின் தேரானது நிலை தளர்ந்து, புதையுண்டு விடாமல் காத்துக் கொள்வாயாக என்று கூறினாள். இதனை,

“மெய்யதை மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்

பல்காலும் ஆடிய செல்வழி, ஒல்கிக்

களைஞரும் இவ்வழி, கால் ஆழ்ந்து தேரோடு

இள மணலுள் படல் ஒம்பு – முளைநேர்

முறுவலார்க்கு ஓர் நகை செய்து” (கலி. 98: 34-38)

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் வாயிலாக மருதநிலத்துப் பெண்ணின் குறிப்பாகச் சுட்டுத்திறன் மற்றும் மதிநுட்பம் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

நன்னேன் நின் மார்பு

பரத்தைமை மேற்கொண்ட தலைவனிடம் எம் கூந்தலைத் தீண்டற்க என்று கூறுவதும் கருதற்குரியது.

“ஒருஉநீ; எம் கூந்தல் கொள்ளல்” (கலி. 87: 1)

மேலும்,

“ஏடா! நினக்குத் தவறு உண்டோ? நீ வீடு பெற்றாய்

இமைப்பின் இதழ் மறைபு ஆங்கே கெடுதி

நிலைப்பால் அறியினும் நின் நொந்து நின்னைப்

புலப்பார் உடையர் தவறு” (கலி. 87: 5-8)

ஏடா, நின் கண்ணை மறைத்த இமைக்குள்ளே நொடிப்பொழுதில் மறைந்து விடுகின்றாய். ஆதலால் நீ கைவிடுதலைப் பெற்றாய். உன் நிலைமையை அறிந்திருந்தாலும், அறியாதாரைப் போல நின்னை நொந்து புலக்கின்றவர் தவறுடையவர். நினக்குத் தவறும் உண்டோ என்கிறாள்.

ஒரு பேயனுடன் சேர்ந்தலையும் பித்தன்

பரத்தை கொடுமையை செய்கின்றவனே – எமக்கு நீ என்ன உறவுடையன் என்று கேட்கும் அளவு திறம் பெற்றிருந்தாள். மேலும் இவன் யார்? என் கூந்தலை வந்து தொடுவதற்கு இவன் என்ன தொடர்புடையவன்? எம் வீட்டிற்கு வாராதே; வந்தாற் போலவே மீண்டு போ என்கிறாள். இதனை,

“யார் இவன்? எம் கூந்தல் கொள்வான்?

----- எம்மனை

வாரல், நீ வந்தாங்கே மாறு” (கலி. 89: 1-3)

என்ற அடிகள் தெளிவிக்கும். இவைதவிர, தலைவி தான் முன்பே தலைவனின்

வஞ்சனைகளைக் கேட்டுத் தெளிந்துவிட்டோம். இனியும் தன்னை வருத்தமுறச் செய்யவேண்டாம் என்றும் பெரிய காட்டிடத்தில் கொற்றவைக்கும் பேய் நொடி சொல்வது போல, நின் வஞ்சக வார்த்தைகளை வீணாகச் சொல்லி வருத்தவேண்டாம் என்று வாஞ்சையுடன் தலைவனைப் பார்த்துச் சீறுகிறாள்.

“ஏள! தெளிந்தேம் யாம்; காயாதி – எல்லாம்வல்-எல்லா

பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தாங்கு

வருத்தல் நின் வஞ்சம் உரைத்து” (கலி . 89: 7-9)

என்னும் அடிகளில் தலைவியின் சீற்றம் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

அன்பில்லாதவன் என்றும் அறன் இல்லாதவன் என்றும் அவன் சொல்லப்பட்டான் என்று நின்னைப் புகழ்ந்து, நன்புகழ் பலவற்றையும் பாடித்திரிகின்ற பாணனும் பித்தேறினன் ஆனான். நஞ்சு, தன்னை உண்டோருடைய உயிரைப் போக்கும் என்று அறிந்து வைத்தும் அதனை உண்டாற் போல, நீ இரக்கமற்றவன், நின் மனக் கருத்து, அருளின்றி வருத்துதல் எனக் கண்டு வைத்தும் நின் பொய்ம்மொழியை மெய்யாகத் தெளியும் பரத்தையரும் பித்தேறினர். முற்பகலிலே ஒருத்தியுடன் கூடியிருந்தும், நண்பகலிலே அவளைவிட்டுப் பிறரிடம் சென்றுவிட்டுப் பிற்பகலிலே வேறொருத்தியைத் தேடுகின்ற உன் நெஞ்சத்தாலே, நீயும் பித்தேறினாய்.

கிண்கிணி, மணிகள் கோத்த தாருடனே ஒலித்து எழுந்து ஆரவாரிக்க, ஒளிரும் தொடியும், பெரிதும் அமர்த்த கண்களும் உடைய பரத்தையரைப் பிடிக்கும் வலை இது என்று சொல்லி, ஊரில் உள்ளோர் சேரச் சிரிக்கும்படி திரிதரும் நின்தேரும் அதன் பாகனும், நின்னைக் காட்டிலும் பெரிதாகப் பித்துக் கொண்டு திரிதருவர். நிறையுள்ள என் நெஞ்சு என்றும் ஆற்றி இருக்குமே தவிரப் பித்துப்பிடித்து அலைந்திலேன் என்று கூறி ஊடினாள். தலைவியின் இத்தகைய தேர்ந்த சொற்றிறத்தைக் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் பின்வருமாறு உணர்த்துகின்றன.

“அன்புஇலன், அறன்இலன் எனப்படான் என ஏத்தி
நின்புகழ் பலபாடும் பாணனும் ஏழுற்றான்
நஞ்சு உயிர் செகுத்தலும் அறிந்து உண்டாங்கு அளிஇன்மை
கண்டும், நின்மொழி தேறும் பெண்டிரும் ஏழுற்றார்
முன்பகல் தலைக்கூடி, நண்பகல் அவள் நீத்து
பின்பகல் பிறர்த்தேரும் நெஞ்சமும் ஏமற்றாய்,
என ஆங்கு
கிண்கிணி மணித்தாரோடு ஒலித்து ஆர்ப்ப, ஒண்தொடிப்
பேர் அமார்க் கண்ணார்க்குப் படுவலை இதுஎன
ஊரவர் உடன் நகத் திரிதரும்
தேர் ஏழுற்றன்று, நின்னினும் பெரிதே” (கலி. 74: 6-16)

நொந்தீவார், கடிந்தீவார், உரைத்தீவார் இல்லாமையின் நேரடியாகத் தலைவியை
அணுகித் தீதிலேன் எனத் தேற்றினன் தலைவன். கண்ணியும், சாந்தமும், கிழிந்த காழகமும்
பரத்தையர் இல்லிருந்து நேரடியாக வந்தனன் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன
என்கிறாள். இதனை,

“நோதக்காய் எனநின்னை நொந்தீவார் இல்வழி
தீதுஇலேன் யான் எனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஞெகிழ் தொடி இளையவர் இடைமுலைத்தாது சோர்ந்து
இதழ் வனப்பு இழந்த நின் கண்ணி வந்து உரையாக்கால்?
கனற்றி நீ செய்வது கடிந்தீவார் இல்வழி
மனத்தில் தீதுஇலன் என மயக்கிய வருதிமன்
அலமரல் உண்கண்ணார் ஆய்கோதை குழைத்தநின்
மலர் மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம் வந்து உரையாக்கால்?
என்னை நீ செய்யினும் உரைத்தீவார் இல்வழி
முன் அடிப் பணிந்து, எம்மை உணர்த்திய வருதிமன்
நிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுள் தலைக்கொள்ள
கரையிடைக் கிழிந்த நின் காழகம் வந்து உரையாக்கால்?”

(கலி. 73: 6-17)

என்ற அடிகள் சுட்டும்.

“கெடாத விருந்தாகத் திகழும் புதியராய பரத்தையருக்கென்று தழையினைக் கொய்தோனே! பணிமொழி பேசியும், தளர்ந்தானைப் போலக் காட்டியும் நடிக்கும் பண்பாளனே! என்றும் பழிக்கின்றாள்.”¹⁶

சொன்ன சொல்லும் செல்லும் வழியும்

“ஆற்றநீரிற் சிக்கி அலமருவார், அவ்விடத்தே வெள்ளத்தே வரும் கட்டுமரத்தைக் கண்டதும், விரைந்து அதனைப் பற்றிக் கொள்ள முயல்வர். வல்லார் அதனைப் பற்றிக் கொண்டு இன்புறுவர். அவ்வாறே தலைவனையும், அவனை விரும்பியடைய முயன்ற பரத்தையருள், கொளற்கு வல்லாள் ஒருத்தி கைப்பற்றிச் சென்றாள். மேலும் உடைந்த மடையை அடைத்த பின்னரும் நீர்க்கசிவு ஒழுகுவதுபோலத் தன் நிறைகெட்டு அவளோடு சென்று கூடியிருந்தவன், மீளவும் தன் வீட்டிற்கு வந்த காலத்தும், அவள் நினைவாகவே சுழன்றாள். இதனையறிந்த தலைவி அவனை வெறுத்தாளாய், மீளவும் அவளிடத்தேயே செல்க எனக் கூறி ஊடுகின்றாள்.”¹⁷

தன்னை மறைத்து, அவளைத் தெளிவிக்கப் பலவும் கூறுகின்றான் தலைவன். தலைவியோ, அவன் சொல்லிலும் செயலிலும் குறையுள்ளதைக் குறிப்பினால் அறிந்து மீண்டும் ஊடி ஒதுங்குகின்றாள். தலைவன் எம்முடைய துன்பத்தினையறிய மாட்டான். அவ்வாறே பிற மகளிர் துயரத்தையும் உணரமாட்டான் என்பதுபட “எம்மும் பிறரும் அறியான்”¹⁸ என்கிறாள். பிறர் துயர்களுக்கு வருந்தி அத்துயர் துடைக்கவேண்டிய தலைமைப்பாடே அவன்பால் பிறர் எதிர்பார்ப்பதாகவும், பிறர் பழிதூற்றும் வகையில், தன் தலைமைப் பாட்டுக்குப் புறம்பாக ஒழுகுவது எவ்வாறு என்னும் பொருளில், இன்னன் ஆவது எவன்கொல் என வியந்தாள். இப்படி ஆவான் என்பதனை யாம் முன்பே அறியத் தவறினோமே என்று கழிவிரக்கம் கொண்டாள். தன்னை நம்பிச் சேர்ந்தோர் வருந்துமாறு ஒழுகுவது நன்மாந்தர் இயல்பன்று என எண்ணியிருந்தாள்.

“கடன் அன்று என்னும் கொல்லோ – நம் ஊர்

முடம் முதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை

உடன் ஆடு ஆயமோடு உற்ற குளே” (ஐங். 31: 2-4)

இதன்கண், நம்மூரில் உள்ள மிகவும் வளைந்த மருதமரங்களைக் கொண்ட பெரிய நீர்த்துறையில், தானும் தன் தோழியரும் அன்றி ஊரார் பலர்முன் தான் சொன்ன உறுதிமொழியை மறந்து மீண்டும் பரத்தையரோடு உறவு கொண்டமையின், சொன்ன சொல்லைக் காத்தல் சான்றோர் கடனாகவும், தனக்கு அது கடன் இல்லை என்பானோ என்று வினவுகின்றாள். நின்ற சொல்லர் என்று தான் நம்பிய தலைவன் இவ்வாறு நிலை தடுமாறுவது அவட்கு வருத்தம் தந்தது. பலரும் தலைவனைப் பொய்யன் எனத் தூற்றுவரேயென்று கவன்றாளாம்.

இன்பினும் காண்டல் இனிது

மருத மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள பூக்கள் நிரம்பிய பெரிய துறையின்கண், தலைவன் தனக்கு விருப்பமான பெண்டிரோடு புனலாடி மகிழ்வதாகப் பலர் கூறுகின்றனர். அப்போது, அவனுடைய குளிர்ந்த மாலைகள் அணிந்த மார்பினை ஒவ்வொருவரும் தழுவிக்கொண்டதாகவும் கூறுகின்றனர் என்றாள். இங்கு தலைவனுடைய குளிர்ந்த மாலைகள் அணிந்த மார்பினைத் தழுவ, தான் ஒருத்திக்கே உரிமை உண்டு என்பதுபட “தண்தார் அகலம் தலைத்தலை”¹⁹ என்கின்றாள். தனக்கு மட்டுமே உரியதனைப் பலரும் உரிமை கொண்டு தழுவினர் எனப் பொருமினாள்.

யாமைகள் கரையின்கண் முட்டையிட்டுப் புதைந்து நீங்கும். முட்டைகளிலிருந்து பார்ப்புகள் வெளிப்பட்டு நீர்க்குள் செல்லும். அவை தாயால் வளர்க்கப் பெறுவதில்லை. பார்ப்புகள் தாயின் முகத்தை நோக்கியே வாழும் என்பர். அஃதாவது யாமைப் பார்ப்புகட்கு அவற்றின் தாய்முகம் எத்தகையதோ அத்தகையது தலைவனின் மார்பு தன் மனையாட்கு என்பாள். பார்ப்புகளை அணைத்து அன்பு செலுத்தாவிடினும், யாமையின் பார்ப்புகள் தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்தாற்போலவே தலைவியும் தலைவன் தன்னை அணைத்து

இன்புறுத்தாவிடினும் தலைவனின் மார்பைப் பல்கால் காண்டலிலேயே இன்பம் எய்துகிறாள். தலைவனைத் தலைவிக்குப் புகலில்லை என்பதனை அறிவுடைய தலைவன் புரிந்து கொண்டு வாழ்வாயாக என்பாள். இதுகாறும் இவ்வறிவின்றியிருந்த குறையைச் சுட்டுகிறாள். அங்ஙனம் வாழ்வதே இல்லத்திற் போற்றவேண்டிய அறம் என அறிவுறுத்துகிறாள். இக்கருத்தமைந்த பாடலடிகளாவன:

“-----யாமை இளம்பார்ப்புத்
தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசினா அங்கு,
அதுவே ஐய, நின் மார்பே
அறிந்தனை ஒழுகுமதி; அறனுமார் அதுவே” (ஐங். 44: 1-4)

மழை பெய்யும் காலமாயினும், மழையில்லாக் கோடையாயினும் தலைவனின் ஊர் அணியுடன் திகழ, தலைவனை மணந்த தலைவியோ எப்பொழுதும் பசலையணிந்தாள் எனத் தலைவனின் தீயொழுக்கத்தினைச் சுட்டிக் கூறுகின்றாள். தலைவனின் ஊர் எப்பொழுதும் நீர்வளம் மிகுதியால் அழகு பெறுகிறது. ஆனால் தலைவியோ தன் இயல்பான அழகினை இழந்து நிற்கிறாள் என்ற கருத்தில் “பசப்பணிந்தவனவால் மகிழ்ந - என் கண்ணே”²⁰ என்றாள். அஃதாவது, தலைவி ஒன்றை அணிந்துள்ளாள் எனில், அஃது தலைவனின் தீயொழுக்கத்தால் உண்டான பசலையே என்றாள்.

பொய்ம்மையினும் தனிமையே மேன்மை

மற்றொரு தலைவி, தலைவியின் குறிப்பறிந்து நடக்கக் கடவனாகிய தலைவன், பரத்தையின் மனக்குறிப்பையே அறிந்து நடத்தலை மேற்கொண்டான் என்றும், தலைவிக்கு அணி செய்யத் தானே விரும்பி வராது, உலகியல் நோக்கி, தலைவிக்காக இரக்கப்படுவான் போன்று பரத்தை விடுக்க வந்தானாதலின் அவன் வரவுக்குக் காதல் காரணமாகாது, பரத்தையின் விருப்பமே காரணமானமையின், ஈண்டு நீ வாராது ஆண்டுறைதல் நினக்கேயன்றி எமக்கும் இனிது என்றும் இடித்துரைக்கின்றாள். பொய்ம்மை முயக்கத்தினும் தனிமை எமக்கு இனிதே என்றாள்.

“நினக்கே அன்று அஃது; எமக்குமார் இனிதே

நின் மார்பு நயந்த நல்நுதல் அரிவை

வேண்டிய குறிப்பினை ஆகி

ஈண்டு நீ அருளாது ஆண்டு உறைதல்வே” (ஐங். 46: 1-4)

“இராநாள் உளதாகவும் விளக்குகள் தம் ஒளியால் அதனை அறியாவண்ணம் மறைப்பது போல, தலைவன்பால் பரத்தைமை உளதாகவும் அதனை இப்பொய்மொழிகளால் மறைத்துத் தெளிவிக்கின்றாய் எனத் தலைவனது தெளிப்புரையின் இயல்பு கூறினாள் தலைவி.”²¹

மற்றொரு பெண், “தலைவனின் தேர் இப்பொழுது வேறு பரத்தையரை வதுவை அயரச் செல்கின்றது. வழியிலே இவ்வில்லம் இருத்தலின் ஈண்டுச் சிறிது நிற்கின்றது. எனவே, தலைவன் தன் தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்திடுக ஈண்டுத் தங்குதல் வேண்டா, தன் வழியே செல்க என்று வெகுண்டு புலக்கின்றாள்.”²² செய்த பிழையைத் தலைவன் என்றும் ஒத்துக் கொள்வதில்லை என்ற பொருளில் “இவண் ஒவ்வாய்”²³ என்கின்றாள். மேலும் “மகிழ்ந்!”²⁴ என்றாள். ஏனெனில் தலைவன் தன் பெயரளவிற்கே மகிழ்நனாவதன்றி, அப்பெயர்க்கேற்ற நல்லொழுக்கம் உடையவன் அல்லை என்ற குறிப்புடன் மற்றொருத்தி.

“தலைவன் தலைவிக்கு மனைவிக்குரிய உரிமை அளித்திலன் என்றும், அவள்பால் அருளின்றி விலகிப் பரத்தையர் உறவு கொண்டான் என்றும், பெயருக்கு மனைவியென்று ஒருத்தியைக் கொண்டு, உண்மையில் தலைவன் பரத்தையரையே தன் பெண்டுகளாய்க் கொண்டு கொடுமை செய்தான் என்றும் தன்னைத் தலைவனொடு யாதொரு தொடர்பும் அற்றவள் என்றும், பரத்தையரே மனைவிமார் போன்ற கேண்மையுடையார் என்றும் ஊரார் கருதுமாறு அவன் நடந்தான் என்றும், தம்மை மெல்லமெல்லக் கைவிடுத்து ஒரேயடியாய் நீங்குக; தலைவனின் மனைவிமார் என்னும் பெருமையைப் பரத்தையரே பெற்று மகிழ்ந்தும் என்றும் புலந்து கூறினாளாம்.”²⁵

தலைவன் மணந்துகொண்ட மனைவிக்கன்றி இழிந்த பரத்தையர்க்கே கணவன் என்று ஊரார் கருதுமாறு ஒழுகுதல் தலைவனுக்குப் பெருமை தருவதன்று என்றாள் தலைவி.

“அறவழியில் பெருகும் வருவாயினை மிகுதியாக உடையவனும் சான்றோன் எனத்தக்கவனுமான தலைவன் நலம் தீது அறியாச் சிறுவன் போல ஒழுகுகின்றான் என்று கடிவாளாய், அவன்கண் காணும் கொடுமை ஒழுகலாறுகளைச் சுட்டி நின்றாள். பிறர் நகைக்க வாழ்தல், பீடுமிக்க நிலையில் உள்ளார்க்குப் பொருந்துவதன்று என்பாளாய், இற்றை நின் ஒழுகலாறு நின்னைப் பெருமகனாக எண்ணத் தடையாயிற்று என்றாளாம். சான்றோர் இயல்பு பழியெனின் உயிரும் கொடுப்பதாதலின் அதற்கு மாறாய் ஒழுகுதலை இங்ஙனம் கடிந்தாளாம்.”²⁶

தன்னைப் பிரிந்திருந்த தலைவனை நோக்கி, “அடியரோ நாங்கள்”²⁷ என்று கேட்குமளவிற்குத் தன்னுணர்ச்சியும் உரிமையும் பெற்றிருந்தனர் மருதநிலத்தலைவியர். “எம்இல்”²⁸ என்றே மகளிர் தம்முடைய வீடுகளைக் குறித்தனர்.

பெண்ணுக்கமைந்த நளினம், பணிவு, இனிமை, இரக்கம், கலங்காமை, உள்ளத்தின்மை, அன்பு, அரவணைப்பு, நல்லறங்களுக்குத் துணைபோகும் பேராண்மை, பிறர் உணர்வைப் புரிந்து ஒழுகுதல், குடும்பநிலை பேணல், அழிவைத் தேடித் தரும் மாற்றங்களை விரும்பாமை, பிரிவைத் தாளாமை, அன்பர்க்குத் துணையாதல், ஆளுமைப்பண்பு, நட்புணர்வு, எந்த நிலையையும் சமாளிக்கும் திறன், பொறுப்புணர்ச்சி, அறிவுடைமை, சொல்வன்மை, திறமையான பேச்சு, குறிப்பாக உணர்த்தும் ஆற்றல் ஆகியவற்றைப் பெற்று விளங்கினர் மருதநிலத்துத் தலைவியர் என்பதை மருதத்திணைப் பாடல்களால் விளக்கமுறத் தேறலாம்.

தொகுப்புரை

* மருதப்பெண்கள் தான் ஒரு திறமிக்க குடும்பத் தலைவி எனவும் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பைப் பெற்றவள் எனவும் வசதிமிக்க ஒரு வீட்டின் தேவைகளைக் கவனிக்க

உரியவள் எனவும் உணர்ந்திருக்கிறாள். அவள் கணவனின் தவறுகளை மறக்குமளவு மிகப் பெருந்தன்மை உடையவளாகவும் திகழ்ந்தாள்.

* குழந்தைப் பிறப்பால் தன் அழகை இழந்து விட்டமையால் தன் கணவன் தன்னை நீத்துப் பரத்தையரிடம் சென்றுவிட்டான் என அவள் மிகவும் வருந்துகின்றாள்.

* நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பெண்டிர் தம் கணவர்களைக் கண்டிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர்.

* தலைவன் நீர் விளையாட்டு, மகிழ்ச்சிமிக்க குறும்பு நிறைந்த களியாட்டம், ஆடல்பாடல் ஆகியவற்றைப் பரத்தையரோடு மேற்கொள்வதைப் பல இடங்களில் கடிந்துரைக்கின்றாள். தலைவன் பரத்தையின் அழகிலிருந்தும் கவர்ச்சியிலிருந்தும் மீட்கப்பெற வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்புகிறாள்.

* தலைவன் பரத்தையரின் வீட்டிலிருந்து வரினும் அவன் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான். அவன் பரத்தையரோடு கொண்ட விளையாட்டும், ஒழுக்கந்தவறிய மகிழ்ச்சியும் ஊரில் ஓர் அலரை உண்டாக்கி விட்டதென அவள் கூறுகின்றாள். தலைவன் பரத்தையின் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு வரும்போது தலைவி அவன் தன்னுடைய பிழைக்கு இரங்குவதைப் புறந்தள்ளித் தூய்மையிழந்த கலம் போன்ற நின்னை நான் தீண்டேன் எனக் கூறுகிறாள். கடுமையாக இருப்பதுடன் அவனை மிகுதியாகக் கண்டிக்கிறாள்.

* பொய்கூறும் பாணனை வெறுக்கவும் செய்கிறாள். தலைவி தன் கணவன் பரத்தையின் அழகாலும் புறக்கவர்ச்சியாலும் கவரப்பட்டிருக்கிறான் எனக் கருதுகின்றாள். அவள், தலைவனுக்காகப் புதிய இளமை பொருந்திய பரத்தையரைக் கூட்டுவிக்கும் பாணனையும் வெறுக்கிறாள்.

* தலைவன் பரத்தையரோடு கொண்டுள்ள ஒழுங்கற்ற உறவைப் பல வேளைகளில் எள்ளும் வகையில் இடித்துரைக்கின்றாள். தலைவனை இனிய அன்புமிக்க நல்லுரைகளால்

திருத்துவதற்கும் அவள் மிகவும் அக்கறையோடு முயல்கின்றாள். தலைவனால் அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் பல. ஆனால் அவையெல்லாம் காற்றோடு போக அவன் பரத்தையரோடு வாழ்கிறான்.

* தலைவனின் நன்றியின்மையைக் கருதுகிறாள். தலைவனோடு மகிழ்ச்சியாகக் கூடிச் சில நாட்களே கழித்தனள். ஆனால் அவள் துன்பமோ பெரிதாக இருந்தது. பண்பட்டதொரு மனப்பக்குவம் காணப்பட்டது.

* தலைவி தனக்கு விளையும் துன்பத்தினை மறைத்து, தலைவனின் புகழைக் காப்பவள். தலைவனிடம் காம இயல்புக்கத்தினைப் பெரிதாக எதிர்நோக்காமல் காதலுணர்வையும் தன் கற்பிற்குரிய பாதுகாவலையுமே அவள் பெரிதும் சிந்தித்திருந்தாள்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பரி. 7: 61-75.
2. பரி. 11: 88-92.
3. ஐங். 48: 3.
4. குறு. 258: 1.
5. குறு. 157: 1-4.
6. ஐங். 16: 4.
7. ஐங். 15: 4.
8. ஐங். 23: 2.
9. ஐங். 11: 2.
10. குறு. 93: 3.
11. அகம். 396: 1-7.
12. பரி. 12: 42, 51.
13. அகம். 116: 5.
14. அகம். 146: 9.
15. அகம். 176: 18-21.
16. பரி. 6: 61, 67.
17. பரி. 6: 79-86.
18. ஐங். 26: 3.
19. ஐங். 33: 4.
20. ஐங். 45: 4.
21. ஐங். 56: 1-4.
22. ஐங். 62: 3-4.
23. ஐங். 75: 1.
24. ஐங். 75: 1.
25. ஐங். 83: 1-4.
26. ஐங். 85: 3-5.
27. ஐங். 88: 1-4.
28. கலி. 78: 14; 83: 27; 98: 1.

)))((

முடிவுரை

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நிலத்தாலும் செய்யும் தொழிலாலும் வேறுபட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர். வயலும் வயல் சார்ந்த நிலப்பகுதிக்கு மருதம் எனும் பெயர் அமைந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட பூக்களுள் மருதம் ஒன்றே திரு என்ற அடைமொழியுடன் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. நாடோடியாகத் திரிந்த மனிதக்கூட்டம் ஆற்றங்கரையோரம் அமைந்த மருதத்திணையில் உழவனாகச் சிறந்தோங்கி, வேளாண்மை செய்து உணவு உற்பத்தி செய்யக் கற்றுக்கொண்ட பின் வாழ்க்கை முறையில் சமுதாய அமைப்பில் பெருமாற்றம் தோன்றுகிறது. ஒரு நிலையான இடத்தில் தங்கி வாழும் சமுதாயம் உருவாகிறது. எனவே ஐந்திணைகளுள் மருதத்திணை நாகரிகத்தின் தோற்றமாக விளங்கியதுடன், உழவுத்தொழிலின் மூலமாகவும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. மருதநில வாழ்க்கைமுறை ஏனைய நிலங்களின் வாழ்க்கை முறையினும் மேம்பட்டு விளங்கிற்று. இந்நிலமக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்திருந்தனர். மேலும் உழவுத்தொழிலினைத் தொடர்ந்து பல தொழில் பிரிவினர் இங்கு உருவாயினர். வணிகர், நிலக்கிழார்கள், தனி அரசுகள், பேரரசுகள் உருவாயின. இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி இலக்கண நூல்களிலும் மருதத்திணை சார்ந்த செய்திகள் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

இல்லறத்தில் ஆடவரினும், மகளிர்-தலைவி, தோழி, செவிலி, விறலி ஆகியோர் பங்குபெறும் களங்கள் மிகுதியாகும். செல்வ மகளாக வளர்ந்த தலைவி கற்பில் மட்டுமன்றி களவிலும் இல்லறப் பண்புகளுடனே விளங்குகிறாள். தன் தலைவன் பண்புநலன்களிலேயே மிக்க ஈடுபாடுக் கொள்ளும் பண்பினாளாகத் தலைவி திகழ்கிறாள். தலைவன் பரத்தையர் ஒழுக்கம் பூண்டொழுகினும், தலைவி தன் இல்லறக் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்திருக்கிறாள். விருந்தோம்பல், ஈகைநலம், சுற்றம் ஒம்புதல், குழந்தை வளர்ப்பு முதலிய செயல்களில் மகளிரின் பங்களிப்பே மிகுதியாகும். இல்லற நிர்வாகத் திறனும் பெண்களிடமே அமைந்துள்ளது. தலைவன்

பரத்தையார்பால் பிரிந்து சென்றாலும் உண்மை அன்பு கொண்ட தலைவி தலைவன் தான் கொண்ட அன்பு மாறாமல் இறுதிவரை ஒழுகி வந்தனர். தலைமக்கள் இருவரின் நன்றிக்கும் உரியவளாய் நிலையான நலப்பணி புரிந்து நடப்பின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றவளாய் தோழி காணப்படுகிறாள். தலைவி, தோழி, செவிலி ஆகிய மூவரும் உறவால் வேறுபட்டாலும், உணர்வால் இன்றியமையாச் சிறப்பினராக அமைந்து விளங்குகின்றனர். வரைவுநீட்டித்தல், அறத்தொடு நிற்பல், நொதுமலர் வரைவு பிரிவு முதலிய சூழ்நிலைகளில் தலைவிக்குத் துணைநிற்கும் தோழியின் ஆளுமைத்திறன் சிறந்து விளங்குகின்றது. கூட்டுக்குடும்பமாக வாழுகின்ற குடும்ப நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறவில்லை. தலைவியின் பெற்றோர் தன் மகளைப் பார்க்க வந்த குறிப்புக்களோ, மணம் கொண்ட தலைவி, தன் குழந்தைகளுடன் பெற்றோர் வீட்டிற்குச் சென்றமை போன்ற செய்திகள் காணப்படவில்லை. தலைவன் மற்றப் பெண்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால், தலைவி கோபித்துக் கொண்டு தன் பெற்றோர் இல்லத்திற்குச் சென்றதாகவோ, மணமுறிவு போன்ற செய்திகளோ இடம்பெறவில்லை. விறலி, தலைவனைப் பரத்தையிடம் சேர்ப்பிப்பவளாகவும், தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பவளாகவும் காணப்படுகிறாள்.

வளமையும் செழுமையும் பெற்ற மருதநிலக் குடும்பத்தில் ஒருவன் - ஒருத்தி என்னும் தனிக்குடும்ப அமைப்பே விளங்கிற்று. தலைவி தம் தலைவனின் அன்பில் வேறுபாடு கண்டபோது, அதனைக் குறித்துக் கலங்குகின்ற நிலை விரவிப் பேசப்பட்டுள்ளது. தலைவி மற்றும் தோழி இவர்களின் வாயில் மறுத்தல் மகளிர்க்கிருந்த உரிமையையும் உயர்வையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. வாயில் நேர்தல் வாயிலாக, இல்லறம் செவ்வனே நடப்பின் சமுதாயம் செழிக்கும் என்னும் அம்மகளிரின் சீரிய எண்ணத்தினையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலைவியின் ஊடலுக்குப் பெரிதும் பரத்தைமையே காரணமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சடங்கு வழிபாடு போன்றவற்றில் மகளிர் பெரும்பங்கு வகித்ததோடு, மகவினைப்பெற்ற மகளிர் முதன்மையாகத் திகழ்கின்றனர். கனவு மற்றும் இம்மை-மறுமைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

மேலும் சமுதாயத்தின் நல்மரபுகளைப் பின்வரும் சந்ததியினர்க்குக் காத்தளிக்கும் பொறுப்பில் மருதநிலத் தலைவி சிறந்து விளங்குகின்றாள். திருமண நாளன்று காப்புநூலான வெண்ணுலை மகளிரே மணமகளுக்கு அணிவிக்கின்றனர். மணமகளை நீராட்டி நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்துகின்றனர்.

இசை மற்றும் ஆடற்கலைகளில் விறலி பரத்தையும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். மருதநில மகளிர் மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்களான அலவனாட்டம், ஊசலாட்டம், ஓரையாடுதல், கழங்காடுதல், குரவைக் கூத்து, குருகோப்பல், குறும்பூழ்ப்போர், சிற்றில், துணங்கை, பாவை விளையாட்டு, நீர் விளையாட்டு, மலர் கொய்தல், வள்ளை ஆகிய அனைத்தும் அறிவுத்திறன், ஆளுமைப்பண்பு, அழகுணர்வு, மனிதநேயம், பொறுமை போன்ற பண்புகள் வளரவும், அவர்களுடைய உடல் உறுதி பெற்று, உள்ளம் தெளிவு பெறவும் உதவுவனவாக அமைந்து உள்ளன. மேலும் அம்மகளிருடைய விளையாட்டில் உடல்நலனும், மனமகிழ்வும் எய்துவதே கொள்கையாக இருந்தது. இம்மகளிரது விளையாட்டில் போட்டியோ பொறாமையோ காணப்படவில்லை.

மருதநில மகளிர் நீராடுங்காலத்தும், திருமணம் மற்றும் விழாக் காலத்தும் அணிவதற்கென்றே ஆடை, அணிவகைகளைத் தனித்தனியே பயன்படுத்தியுள்ளனர். கலிங்கம், காழகம், தானை, துகில், பட்டு, புட்டகம், உத்தரியம் எனப் பல ஆடை வகைகளை உடுத்தினர். செல்வவளம் பெற்ற மருதநில மகளிர் இயற்கையாடையாகிய தழையாடையையும் பயன்படுத்தினர். ஆடையைப் போன்றே அணிகலன்களும் இயற்கை மற்றும் செயற்கை அணிகலன்கள் இரண்டையும் அணிந்திருந்தனர். மருதநில மகளிர் ஒப்பனைக் கலைத்திறனில் சிறந்து விளங்கினர். ஒப்பனையில் இயற்கையில் கிடைக்கும் பலவகை மணப்பொருட்களையும், சாந்துகளையும் பயன்படுத்தினர். கூந்தலைப் பேணுவதிலும், அழகு செய்வதிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். கண், கன்னம், இதழ், விரல்கள் ஆகிய உறுப்புகளிலும் ஒப்பனை செய்துள்ளனர்.

தலைவியின் ஊடலுக்குப் பெரிதும் பரத்தையே காரணமாகிறாள். தலைவனின் இத்தீயயொழுக்கம் மகளிர் இயற்கை நிகழ்வுகளுடனும் விலங்கினங்களின் செயல்களுடனும் மன்னர்களின் போர் வெற்றி ஆரவாரத்துடனும் ஒப்பிட்டு இடித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பாணனின் தகாத நட்பையும் கண்டித்துள்ளனர். தலைவி தன்னை ஒரு திறமிக்க குடும்பத் தலைவியாகவும், குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பைப் பெற்றவள் என்பதையும் உணர்ந்திருக்கிறாள். தலைவனின் தவறுகளை மன்னிக்குமளவு மிகுந்த பெருந்தன்மை உடையவளாகவும் திகழ்கிறாள். நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பெண்டிர் தம் கணவர்களைக் கண்டித்து, தன் உரிமை நிலைநாட்டுபவளாகக் காணப்படுகிறார்கள். தலைவி தலைவன் தன்னுடைய பிழைக்கு இரங்குவதைப் புறந்தள்ளித் தூய்மையிழந்த கலம் போன்ற நின்னை யான் தீண்டேன் எனக் கூறுவதுடன் அவனுக்கு நீதி புகட்டுகின்றனர்.

தலைவனை இனிய அன்புமிக்க நல்லுரைகளால் திருத்துவதற்கும் அவள் மிகவும் அக்கறையோடு முயல்கின்றாள். தலைவனால் அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் பலவாயினும் அவற்றையெல்லாம் அவன் மறந்து பரத்தையரோடு வாழ்கிறான் என்று கலங்குகின்றனர். தலைவனின் நன்றியின்மையைக் கருதுகின்றனர். தலைவி தான் தலைவனோடு மகிழ்ச்சியாகக் கூடி இருந்த நாட்கள் சிலவாயினும், அவன் பிரிந்த நிலையில் அவள் அடையும் துன்பமோ பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. பண்பட்டதொரு மனப்பக்குவம் காணப்பட்டது. தலைவி தனக்கு விளையும் துன்பத்தினை மறைத்து தலைவனின் புகழைக் காப்பவள். தலைவனிடம் காம இயல்புக்கத்தினைப் பெரிதாக எதிர்நோக்காமல் காதலுணர்வையும் தன் கற்பிற்குரிய பாதுகாவலையுமே அவள் பெரிதும் சிந்தித்திருந்தாள். மருதநில மகளிரின் ஒட்டுமொத்தச் செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் உற்றுநோக்குகையில், ஆடவரை ஒருநிலைப்படுத்தி சமுதாயம் ஒரு கட்டுக்கோப்புடன் திகழ வழிவகுக்கின்றனர் எனலாம். இறுதியாக ஆவதும் பெண்ணாலே அழிவதும் பெண்ணாலே என்ற முதுமொழிக்கேற்ப, நாடோடி போல் திரிந்து மனம்போன போக்கில் வாழ்ந்து வந்த மனிதக்கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தி

நாகரிகம் பெற்ற நிலத்தில் பண்பாடு நிலைத்து தழைக்கவும் தனது அரும்பெரும் பணியை மகளிர் ஆற்றியுள்ளனர்.

மேனிலை ஆய்வு

மருதநிலப் பெண்கள் வாழ்வை மற்ற நிலப் பெண்கள் வாழ்வோடு ஒப்புநோக்கியும், பிற்கால இலக்கியம் மற்றும் பிறமொழி இலக்கியப் பெண்களின் வாழ்வியலோடு ஒப்பிட்டும் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். மருதநிலப் பெண்களின் வாழ்வியலை இனவரைவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் மருத நிலம் பெற்றுள்ள தனிப் பண்பாட்டுப் போக்கைச் சிறப்பு நிலையில் ஆராயலாம்.

)))(((

துணைநாற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

- அனந்தராமையர், இ.வை., (ப.ஆ.) கலித்தொகை மூலம் நச்சினார்க்கினியர் உரையும்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1984.
- ஒளவை துரைசாமி பிள்ளை, நற்றிணை விளக்கவுரை,
அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 1968.
- சண்முகம் பிள்ளை, மு., (ப.ஆ.) குறுந்தொகை,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1985.
- சாமிநாதையர், உ. வே., (ப.ஆ.) குறுந்தொகை – மூலமும் உரையும்
உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு,
சென்னை, 3-ஆம் பதிப்பு 1958.
- மேற்படி ஐங்குறுநூறு மூலமும் பழைய உரையும்,
உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு,
சென்னை, 5-ஆம் பதிப்பு-1957.
- மேற்படி பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்
உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு,
சென்னை, 5-ஆம் பதிப்பு, 1980.
- மேற்படி பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும்,
உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1986.
- சோமசுந்தரனார், பொ. வே., அகநானூறு (களிற்றியானை நிரை),
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1970.
- மேற்படி அகநானூறு (மணிமிடை பவளம், நித்திலக்கோவை),
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1974.
- மேற்படி குறுந்தொகை,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1972.
- மேற்படி ஐங்குறுநூறு,
கழகவெளியீடு,
சென்னை, மறுபதிப்பு-1966.

மேற்படி

பரிபாடல்,

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1975.

நாராயணசாமி ஐயர், பின்னத்தூர்

நற்றிணை நானூறு மூலமும் உரையும்,
சைவவித்தியாபாநு பாலனயந்திரசாலை,
சென்னை, 5-ஆம் பதிப்பு-1976.

விசநாதன், அ., (உ.ஆ.)

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 3-ஆம் பதிப்பு 2007.

வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்.,

சங்க இலக்கியம் (இரு பகுதிகள்),
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு-1967.

துணைமை நூல்கள்

அ. இலக்கண நூல்கள்

1. இளம்பூரணர், (உ. ஆ.)

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 3-ஆம் பதிப்பு-1961.

2. சுப்பிரமணியன், ச.வே., (ப.ஆ.)

தமிழ் இலக்கண நூல்கள்

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 2-ஆம் பதிப்பு-2009.

3. நக்கீரனார், (உ.ஆ.)

இறையனார் அகப்பொருள்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு, 1969.

4. நச்சினார்க்கினியர், (உ. ஆ.)

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு, 1983.

ஆ. இலக்கிய நூல்கள்

1. அகத்தியலிங்கம், ச.,
— சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1997.
2. அகிலா சிவசங்கர், (தொ.ஆ.)
— தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள், ஜனகா பதிப்பகம், சென்னை, 2011.
3. அருளானந்தம், ச.பா.,
— அய்ந்திணை – முப்பொருள் விளக்கம் வள்ளுவன் பதிப்பகம், சென்னை, 2004.
4. அழகம்மை, கே.பி.,
— சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2001.
5. மேற்படி
— அகநானூற்றில் வாழ்வியல் நீதிநெறிகள், அண்ணாமலையார் பதிப்பகம், காரைக்குடி, 2003.
6. அனுராதா, ப.,
— இலக்கியப் பீடம், அன்பு நிலையம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 2008.
7. ஆறுமுகம், அ.,
— சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை அரசு, பாவேந்தர் பதிப்பகம், திருச்சி, 1994.
8. ஆறுமுகம், நா.,
— கலித்தொகை-ஓர் ஆழ்வாய்வு, பாரிநிலையம், சென்னை, 1985.
9. இராகவையங்கார், மு.,
— ஆராய்ச்சித் தொகுதி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984.
10. மேற்படி
— தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், சென்னை, 1925.

11. இராசமானிக்கனார், மா.	- தமிழர் திருமணத்தில் தாலி, நெய்தல் பதிப்பகம், சென்னை, 2009.
12. மேற்படி	- பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1970.
13. இராசரெத்தினம், கு.,	- சங்க இலக்கியத்தல் பொதுமக்கள், குகன் பதிப்பகம், வடுவூர், 2004.
14. இராணி, சி.,	- விருந்தோம்பல் பண்பு, விஜய் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2007.
15. இராமகிருட்டிணன், ஆ.,	- அகத்திணை மாந்தர்-ஓர் ஆய்வு, சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை, மதுரை, 1982.
16. இராமகப்பிரமணியம், வ.த.,	- தொல்காப்பியம்(பொருளதிகாரம்), பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2008.
17. இலட்சுமி தத்தை, அ.,	- தமிழர் குடும்பம் அடிப்படை சீவகசிந்தாமணி, தேடல் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 2006.
18. இளந்திரையன், சாலை.,	- சமுதாய நோக்கு, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 1970.
19. கண்ணப்பன், தி.மு.,	- சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1991.
20. கார்த்திகேயன், மா.,	- பத்துப்பாட்டு அகநூல்களில் பண்டைத் தமிழர் அகவாழ்வு, நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2008.
21. குழந்தை, புலவர்	- தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2007.
22. குளோரியா கந்தரமதி, இலா.,	- சங்க இலக்கியம் மருதம் கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம், 1973.

23. கைலாசபதி, க.,

24. மேற்படி

25. சசிவல்லி, வி.சி.,

26. மேற்படி

27. சஞ்சீவி, ந.,

28. மேற்படி

29. சண்முகம் பிள்ளை, மு.,

30. சந்திரா, சி.,

31. சந்திரசேகரன், இரா., (ப.ஆ.)

32. சரளா இராசகோபாலன்,

33. மேற்படி

34. சாமி, பி.எல்.,

- ஒப்பியல் இலக்கியம்,
குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை, 2009.
- பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு 1991.
- தமிழர் திருமணம்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1985.
- பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1989.
- உணர்வின் எல்லை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1959.
- மங்கல மனைமாட்சி,
அருள்வாழ்வுப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1917.
- சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 2004.
- நற்றிணையில் மருதம்,
செல்லம் பதிப்பகம்,
வடலூர், 2008.
- சங்க இலக்கியம்: பன்முக நோக்கு,
மகாகவி பாரதியார் நூலகம்,
கோயம்புத்தூர், 2001.
- சங்க இலக்கியங்களில் தோழி,
ரவிப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2009.
- குறுந்தொகை ஓவியங்கள்,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை, 1991.
- சங்க நூல்களில் செடிகொடிகள்
விளக்கம்,
திருமுடி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி, 1991.

35. சிவராசன், து.,
36. சுந்தரமூர்த்தி, இ.,
37. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, கா.,
38. சுப்பிரமணியன், கா.,
39. சுப்பிரமணியன், ச.வே.,
40. சுப்புரெட்டியார், ந.,
41. செங்குட்டுவன், மா.,
42. செயராமன், ந.,
43. செல்வராசு, சிலம்பு நா.,
44. செளந்தரபாண்டியன், அ.,
45. செளந்தரபாண்டியன், க.,
46. செளந்தரா, பா.,
- சங்க இலக்கிய வாழ்வியல், சிவம் பதிப்பகம், வேலூர், 1998.
- இலக்கியச் சுடர், அன்பு நூலகம், சென்னை, 1977.
- தமிழர் சமயம், வை. சண்முக முதலியார் வெளியீடு, வானியம்பாடி, 1940.
- மாதவியும் வசந்தசேனையும், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1999.
- இலக்கியக் களவுகள், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1979.
- அகத்திணைக் கொள்கைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1981.
- தொல்காப்பியம் திருக்குறள்-வாழ்வியல் நெறியும் ஆன்மிகமும், தி பார்க்கர், சென்னை, 2006.
- முல்லைப்பாடல்கள், குமரன் வெளியீடு, மதுரை. 1976.
- சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ் மரபுகள், பாரிநிலையம், சென்னை, 1989.
- ஆழமுள்ள தமிழர் மனம், பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை, 2001.
- தமிழர் தத்துவம் அரிய சிந்தனைகள், மயன் பதிப்பகம், சென்னை, 2001.
- வையத்தலைமை, கஸ்தூர்பா காந்தி கன்யா குருகுலம், வேதாரண்யம், 1982.

47. ஞானமூர்த்தி, தா.ஏ.,

48. தட்சிணாமூர்த்தி, அ.,

49. மேற்படி

50. தமிழ் மல்லன், க.,

51. தமிழண்ணல்,

52. திலகவதி, க.,

53. தேவநேயப் பாவாணர்,

54. தேவநேயன், ஞா.,

55. நாராயணன், ஜெ., (மொ.பெ.)

56. பகவதி, கு.,

- சங்ககால இலக்கியக் கொள்கை, நாவலர் புத்தக நிலையம், மதுரை, 1989.
- தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், 2-ஆம் பதிப்பு-1980.
- சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், மங்கையர்க்கரசி பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2001.
- குறுந்தொகை மருதம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
- குறிஞ்சிப்பாட்டு - இலக்கியத் திறனாய்வு விளக்கம், வளர் தமிழ் வெளியீடு, சென்னை, 1961.
- சங்க கால மகளிர் வாழ்வியல், இறையருள் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி, 2001.
- பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், தி சென்ட்ரல் இன்ஸ்டிட்டுட் ஆஃப் இந்தியன் லேங்க்வேஜஸ், மைசூர், 2000.
- தமிழர் மதம், நேசமணி பதிப்பகம், காட்டுப்பாடி விரிவு, 1972.
- சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், (பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், எஸ்.ஜே.) தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு, 1964.
- தமிழர் ஆடைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு-1980.

57.மேற்படி

- தமிழர் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை ஒப்பனையியல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2009.

58.பரிமேலழகர், (உ.ஆ.)

- திருக்குறள் திருக்குறள் அறநிலையம், சென்னை, 1954.

59.பாலகப்பிரமணியன், சி.,

- சங்க இலக்கியம்-சில பார்வைகள், நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1989.

60.பிச்சை, அ.,

- தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு, 2002.

61. பிள்ளை, கே.கே.,

- தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2000.

62.பெசன்ட் கிரீப்பர் ராஜ்

- சமூகத்தில் நாம், குமார் பதிப்பகம், சென்னை, 2003.

63.மணிமேகலை,

- சங்க தமிழ்க்காதல், சிந்துதென்றல், காரைக்கால், 2006.

64.மாணிக்கம், வ.கப.,

- இலக்கிய விளக்கம், சிதம்பரம், 1973.

65.மேற்படி

- தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.

66.மாதையன், பெ.,

- சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2004.

67.முத்துகண்ணப்பன், தி.,

- கடற்கரைக் காதலர், அதிபத்தர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977.

68.முத்தையா, பி.எல். (தொ.ஆ.)

- தமிழர் இனிய வாழ்வு, முல்லை பதிப்பகம், சென்னை, 2006.

69.முருகானந்தம், ச.,

- தழையணி, சித்திரா நிலையம், சென்னை, 2000.

70. வரதராசனார், மு., - நெடுந்தொகைச் செல்வம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1954.
71. மேற்படி - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு-1979.
72. வரதராசன், வெ., - தமிழரின் ஒப்பனைக் கலைத்திறன்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர், 1986.
73. வித்தியானந்தன், சு., - தமிழர் சால்பு,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு-1971.
74. வீரபத்திரன், ஆர்., - பாவை நோன்பு வரலாறும் இலக்கிய
மரபுகளும்,
இராமலிங்கவிலாஸ்,
நாகர்கோவில், 1989.
75. விஜயபாரதி, எஸ்., - கபிலர் கவிநயம்,
முத்துக்குமரன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1975.
76. விஜயலட்சுமி, ர., - தமிழக மகளிர் (தொடக்க கால முதல்
ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை),
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1997.
77. வெள்ளைவாரணன், க. , - சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்,
நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ் கம்பெனி,
சென்னை, 2-ஆம் பதிப்பு-1950.
78. மேற்படி - குறிஞ்சிப்பாட்டு பத்துப்பாட்டுச்
சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1952.
79. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., - பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 1974.
80. ஜெயசீலன், க., - பத்துப்பாட்டில் வளமையும் வறுமையும்,
மணிமொழிப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2007.

இ. களஞ்சியங்கள்

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி ஒன்று, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1956.
2. மேற்படி, தொகுதி மூன்று, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1956.
3. மேற்படி, தொகுதி நான்கு, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1956.
4. மேற்படி, தொகுதி ஐந்து, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1958.
5. மேற்படி, தொகுதி ஏழு, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1991.
6. மேற்படி, தொகுதி எட்டு, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1961.
7. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொகுதி 3, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1988.
8. சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம், சிவகாம சுந்தரி, சு., நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1995.
9. தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி ஒன்று, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி, 1992.
10. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-இரண்டு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
11. மேற்படி, தொகுதி நான்கு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1991.
12. மேற்படி, தொகுதி ஏழு, தஞ்சாவூர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, 1991.
13. மேற்படி, தொகுதி எட்டு, தஞ்சாவூர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, 1991.

ஈ. அகராதிகள்

1. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா.,	-	தமிழ் மொழியகராதி,
ஏஷியன் எஜுகேஷன்ஸ் சர்வீஸஸ்,
புதுடில்லி, 6-ஆம் பதிப்பு-1981.
2. கந்தையா, ந.சி.,	-	செந்தமிழ் அகராதி,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1999.
3. சிங்கார வேலு முதலியார், அ.,	-	அபிதான சிந்தாமணி,
ஏஷியன் எஜுகேஷன்ஸ் சர்வீஸஸ்,
புதுடில்லி, 1983.
4. வின்சலோ, எம்.,	-	தமிழ்-ஆங்கில அகராதி,
ஏஷியன் எஜுகேஷன்ஸ் சர்வீஸஸ்,
புதுடில்லி, 1984.

உ. ஆய்வேடு

1. தேவி, பெ.,	-	தமிழ்ச் சமூகத்தில் தேவதாசி குலமரபு
இனவரைவியல் ஆய்வு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 2006. |
|---------------|---|---|

ஊ. கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவைகள்

1. செல்வத்தாண்டவன், சி., - மூவகைக் கற்பு, ஆய்வுக்கோவை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2000.
2. பகவதி அம்மாள், கே., - சங்க இலக்கியமும் தழையுடைகளும், 9-ஆவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை (தொகுதி-1), இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், அண்ணாமலை நகர், 1977.

எ. ஆங்கில நூல்கள்

1. Hudson, W.H., - **An Introduction to the Study of Literature**, George G. Harrap and Co. Ltd., London, 1968.
2. Nilakanta Sastri, K.A., - **A History of South India**, Oxford University Press, Madras, 1955.
3. Pillai, K.K., - **A Social History of the Tamils**, University of Madras, Chennai, 1969.
4. Ramachandra Dikshitar, V.R., - **Studies in Tamil Literature and History**, UZAC & Co., London, 1930.
5. Sanjeevi, N., - **Critical Study of Puranananuru**, University of Madras, Chennai, 1969.
6. Srinivasa Iyengar, P.T., - **History of the Tamils**, Kumaraswamy Naidu and Son, Madras, 1929.
7. Thaninayagam, S., - **Landscape and Poetry**, second Edition, Asia Publishing House, Madras, 1966.
8. Thaninayagam, Xavier, S., - **Nature in Ancient Tamil Poetry**, Tamil Literature Society, Tuticorin, 1952.

ஏ. ஆங்கில அகராதிகள் கலைக்களஞ்சியங்கள்

1. A Dictionary Tamil and English – Part-III, International Institute of Tamil Studies, Chennai, 1839.
2. A Dictionary Tamil and English – Part-IV, International Institute of Tamil Studies, Chennai, 1841.
3. Encyclopaedia of Tamil Literature, Institute of Asian Studies, Thiruvannamiyar, Chennai, 1990.
4. Tamil Lexicon. Vol-III, IV, VI, Madras University. 1982.
5. The New Encyclopaedia Britannica Micropaedia, Vol. IX, University of Chicago, 1981
6. The Oxford English Dictionary, Vol. IX, Oxford University Press, London, 1961.
7. The World Book Encyclopaedia, Field Enterprises Educational Corporation, Chicago, 1960.

))))